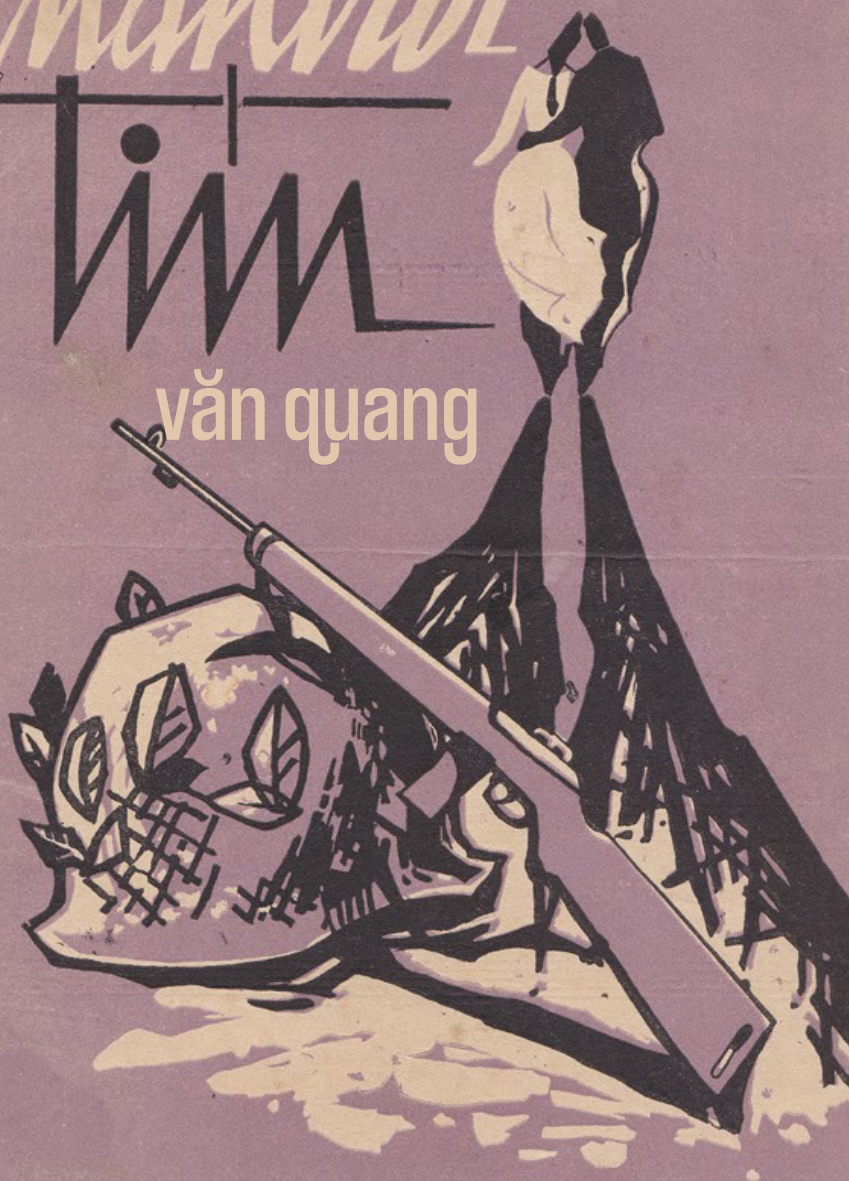

Chân trời tìm

văn quang

chân trời tím

Chân trời tím
Tác giả Văn Quang

văn quang

tí'm chân trời

Midway Press 2010

Cánh cửa màu xám vừa bật mở, Phi bước vào trong căn phòng rộng. Động tác chào kính của chàng như một cái máy thuần thục. Nhận xét đầu tiên của Phi về người chỉ huy mới của mình là vị Trung Tá này nhiều tuổi, nghiêm trang nhưng chắc là thú nghiêm trang giả tạo bởi ông này có dáng người thô kệch và khuôn mặt dễ dãi như sẵn sàng mở lời bằng một câu chửi thề kèm thêm một nụ cười.

Tiếng Phi đồng dục trong thủ tục trình diện:

– Hạ sĩ nhất Vũ Tiến Phi, quân số 200.1.1. Đại đội Tổng hành dinh, trình diện Trung Tá. Vị chỉ huy nhìn Phi một lượt từ đầu tới chân rồi ông hất hàm:

– Hạ sĩ có bằng lái xe?

– Dạ, tôi có bằng lái xe “xi-vin”, tôi lái xe nhà chứ không phải là tài xế xe nhà binh, sợ tôi lái... không quen.

Vị chỉ huy tỏ vẻ hơi ngạc nhiên trước câu trả lời cứng rắn đó của Phi, ông nheo mắt:

- Anh không muốn lái xe cho tôi sao?

Môi Phi hơi nhếch lên tỏ dấu một nụ cười, tiếng chàng mềm mỏng hơn:

- Nếu Trung tá cho phép tôi lựa chọn, tôi xin làm một công việc khác thích hơn là lái xe.

- Trong quân đội không có vấn đề thích hay không. Tôi biết là tôi đã sử dụng anh đúng khả năng. Anh hết chiến đấu được rồi phải không?

Phi lặng người, tiếng chàng như muốn đứt từng đoạn:

- Tôi chỉ bị hỏng một ngón tay trở trong cuộc tấn công cách đây hai tháng. Tôi hy vọng sẽ có ngày lành và lại ra chiến trường.

- Anh thích chiến trường?

- Không! Tôi nhớ các bạn tôi. Vì các bạn tôi đã chết hoặc... chưa chết nên tôi thích cuộc đời của những người lính chiến đấu. Trung tá chắc cũng thừa biết đơn vị tôi chỉ biết thắng, không biết thua bao giờ.

Tiếng vị Trung tá cười khanh khách có thể nghĩ là một tiếng cười mỉa mai:

- Anh bao nhiêu tuổi?

- Thưa hai mươi sáu.

- Anh còn trẻ lắm. Đánh nhau chỉ biết thắng không thua là tự sát. Thua trận nhỏ, thắng trận lớn mới là biết chiến đấu.

- Đơn vị tôi thắng trận nhỏ lãnh trận lớn.

– Tôi không muốn thảo luận chuyện đó với anh. Ngay từ bây giờ, anh lái chiếc jeep của tôi.

– Tuân lệnh Trung Tá.

Phi đưa tay chào rồi xoay người định bước đi. Nhưng tiếng vị Trung tá đã vọng lên:

– Anh có điều gì cần nói?

– Thưa không.

– Anh biết tại sao tôi chọn anh?

– Thưa biết vì tôi có bằng lái xe và tôi có chiếc xe Simca vẫn thường lái vào trại, anh em ghét tôi, họ đẩy tôi lái xe cho Trung Tá.

Mãi đến bây giờ vị Trung tá mới nở được một nụ cười thật tươi. Ông nhìn Phi một lần nữa rồi gật gù:

– Anh nói có phần đúng. Tuy nhiên tôi cũng đã xem kỹ hồ sơ của anh. Anh trốn động viên, xin vào làm lính văn phòng. Anh ba gai, đánh lộn với một tên “sọc-dăng” (sergent: trung sĩ) tây, anh bị đổi ra đơn vị chiến đấu. Sau đó anh xin giải ngũ, nhưng không được. Chiến đấu hai năm, đáng lẽ anh được giải ngũ, nhưng anh xin ở lại quân đội. Anh mê cái lon “cai xếp” à?

Phi cười, chàng biết là có thể nói đùa được nên chàng cúi đầu nói khẽ:

– Chắc vậy, thưa Trung Tá.

– Anh hút thuốc?

– Cám ơn, tôi hút thuốc nhẹ.

Vị Trung tá đứng lên rồi bàn giấy trong khi Phi

móc túi lấy bao Salem và chiếc bật lửa Zippo. Vị Trung tá thân mật vỗ vai Phi:

- Ngồi đó đi. Tôi thích những người lính “gai góc” như anh. Anh nổi tiếng ở tiểu đoàn 10 về súng máy à?

- Tôi bắn súng nào cũng được.

- Có vợ chưa?

- Thừa chưa.

- Nhưng chắc có nhân tình?

Phi vừa ngồi xuống ghế vừa lắc đầu:

- Có, nhưng... cũng không phải là nhân tình.

- Vậy là... người yêu hay “phi-ăng-xê”?
(fiancé: đính hôn)

- Không là gì cả...

Vị Trung tá nghĩ rằng Phi không muốn thổ lộ chuyện riêng tư nên nói qua chuyện khác:

- Anh là con nhà giàu?

- Thừa, nhà cũng thường thôi. Tôi là con một.

- Anh học tới đâu?

- Tôi thi rớt tú tài phần nhất thì vào lính.

- Làm với tôi anh sẽ có thì giờ học thêm.

- Cảm ơn Trung Tá.

Tuy nói vậy song Phi thừa hiểu mình không còn hơi sức đâu mà học thêm được nữa. Ngay từ hồi còn ngồi ở văn phòng, Phi cũng không thể học thêm. Hơn ba năm chiến đấu, Phi bỏ hẳn sách vở. Bây giờ thêm một chuyện tình đầy ray rứt. Phi biết mình không còn tâm trí đâu nghĩ đến sách đèn. Chàng ngồi im hút từng hơi thuốc dài.

– Tôi nghe thiếu úy Minh nói anh can đảm nhưng... chơi bởi lắm phải không?

Phi thú nhận một cách hồn nhiên:

– Dạ.

Vị Trung Tá vỗ vai Phi:

– Con trai đứa nào chẳng chơi. Hồi bằng cậu, ở bên Pháp tôi còn chơi gấp bốn các cậu bây giờ. Nhưng đánh trận thì “suya” lắm.

Phi cười nhẹ. Vị Trung tá đứng dậy bắt tay Phi:

– Thôi, cảm ơn anh. Anh có thể bắt đầu ngay hôm nay. Nằm bệnh viện một tháng, về đây chơi nửa tháng, mình bắt tay vào việc là phải rồi. Anh đi lấy xăng.

Phi bước ra khỏi căn phòng, chàng nhìn chiếc xe jeep mới, được bọc nệm trắng dưới mái hiên. Một nỗi chán chường dâng ngập. Phi nhảy lên xe, rú ga phóng vút đi trên con đường đất đỏ nằm dài dưới cơn mưa buổi sáng. Gió từ hai bên ào ào chuyển động. Con đường xuống kho xăng qua một khúc quanh thật nguy hiểm, Phi buông lỏng chân ga một chút, nhưng tốc độ vẫn còn quá nhanh so với những người tài xế khác. Chàng muốn cho chiếc xe nghiêng đi nằm kênh xuống rãnh nước. Song chiếc xe vừa chao đi. Phi đã nhanh nhẹn lái lại. Tiếng thắng xe rít lên. Chỉ chậm chút xíu, chiếc xe có thể đâm sầm vào mảnh tường bằng tôn.

Người Trung sĩ coi kho xăng đã để ý tới chiếc

xe Phi lái ngay từ lúc ló khỏi đầu dốc. Hẳn đứng chống nạnh nhìn Phi:

- Lái chậm thôi được không?
- Được, nhưng không thích.
- Muốn gì?
- Xăng.

Người Trung sĩ cười nhạt:

- Nói thế mà nghe được à?

Phi nhảy xuống đất, chàng guờm guờm nhìn viên Trung sĩ, chàng cũng đã tính gây sự, nhưng khi nhìn về mặt anh ta, Phi thấy không đáng nên chàng cười đầu dụi:

- Xe Trung tá mà. Trung sĩ phát cho ba chục lít.
- Nói thế có dễ nghe hơn không!

Phi đứng im, khoanh tay trước ngực. Từ ngày ở bệnh viện ra, bị gửi về đơn vị này, Phi thấy xa lạ với tất cả mọi người. Hình như mọi người đều nhìn chàng với một vẻ khó chịu? Cũng như ngày đầu tiên Phi đổi tới tiểu đoàn 10, anh em cũng xa cách với chàng như vậy. Nhưng sau mười lăm ngày chiến trận, người ta tự động xích lại gần Phi, và tình thương yêu mỗi ngày một sâu đậm. Còn ở đây, một đơn vị hành chánh, Phi thấy khó mà có thể gần gũi với bất cứ ai. Người ta ghét Phi, phải chăng vì chiếc xe Simca mới của chàng?

Phi mỉm cười một mình.

Người Trung sĩ đưa bông xăng và chì tay xuống đồng “phuy” dưới hầm:

- Xăng ở dưới đó.

Phi ngoan ngoãn giao bông xăng cho người lính phát xăng rồi theo anh ta xuống xách hai tay hai “can” lên đổ vào xe. Phi làm cái công việc này với tâm trạng của một tên tù khổ sai, nhưng giỏi chịu đựng. Cuộc đời đã dạy cho Phi cách chịu đựng trong hỗn nhiên, trong im lặng, trong kỷ luật.

Đổ xăng rồi Phi móc bao thuốc lá, mời viên Trung sĩ vừa gây sự với mình và mời cả anh binh nhì phát xăng. Viên Trung sĩ đẩy tự đắc, cho rằng “thằng nhỏ” đã thần phục mình nên anh thần nhiên rút một điếu và chờ Phi bật quẹt. Phi hiểu rõ anh này nghĩ gì, nhưng Phi vẫn thần nhiên châm lửa cho anh ta và giới thiệu:

– Tôi là Hạ sĩ Phi, vừa được lệnh lái xe cho Trung tá.

Viên Trung sĩ thở khói thuốc xanh, môi dẩu ra:

– Tôi là Trung sĩ Thúc, trưởng kho nhiên liệu. Cậu được làm với ông này thì sướng quá rồi. Ông ta vui tính, dễ dãi nhưng úynh trợn thì... thần sâu, chắc không chê được. Tôi mong được đánh trợn hơn là làm tài xế.

Thúc cười mĩa mai.

– Ai xin cậu về đây?

– Ông Trung tá chọn tôi sau khi ở bệnh viện ra.

– Con gái ông ta đẹp lắm đấy. Toàn là con gái. Hình như cả hai đứa cùng học ở Sài Gòn. Bà vợ Trung tá chết vì bệnh đau tim năm trước ở ngoài Trung.

Phi lơ đãng:

- Ông ta không có con trai à?
- Không! Cậu có thể... làm con trai ông ta hay làm... con rể. Cái “mã” cậu có vẻ được đấy.

Phi phì cười:

- Con gái Trung tá mà chịu lấy hạ sĩ nhất sao?
- Biết đâu.

Giữa lúc đó một chiếc xe G.M.C. dừng lại trước cửa kho, Phi vội vàng nhảy lên xe lái trở lại bộ chỉ huy, quên hẳn ngay câu chuyện Thúc vừa mới kể. Dừng xe lại trước mái hiên, Phi bật ngựa người ra phía sau. Chàng nghĩ đến Thanh và buổi chiều thứ bảy hôm nay. Chàng đã hẹn Thanh từ tuần trước, đúng bốn giờ, chàng sẽ đón Thanh đi ciné, đi ăn và sau đó hai đứa sẽ đi nhẩy. Thanh sẽ bỏ đi làm một hôm để đi với Phi.

Suốt một tuần lễ, Phi chỉ sống với bằng ấy hy vọng, với một chiều thứ bảy sáng ngời lên trong tâm khảm. Mặc dầu từ trong đáy sâu trong tâm tư khác, chuyện tình giữa Phi và Thanh là một chuyện tình đau đớn, một thứ tình yêu khắc khoải, một đam mê hoảng hốt, nhói buốt và căm nín. Chính Phi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại yêu Thanh đến như vậy. Phi đã yêu Thanh như mối tình thứ nhất của mình. Trong khi đó Phi nhìn rõ mình như một con thỏ non lăn xả vào vòng tay đầy nanh vuốt, vòng tay đó đã có thời kỳ cụp những móng nhọn lại, dâng hiến cho con thỏ non một thứ tình yêu giai đoạn, nhưng rồi

những vuốt nhọn đó mỗi một trong sự ngủ yên nó đã vùng dậy.

Phi nghĩ đến những ngày đầu gặp Thanh, hai người đã tìm đến với nhau hồn nhiên như hoa cỏ, Thanh dâng hiến tình yêu cho Phi thật dễ dàng, mặc dầu bên nàng không thiếu gì những kẻ hơn Phi. Hai người sống với nhau gần như chồng vợ. Năm tháng sau Thanh phá thai, Phi biết, song chàng yên lặng bởi nghề nghiệp của Thanh không cho phép Thanh... nghỉ dài hạn trong thời gian sinh nở.

Những lòng cùng cũng bắt đầu từ đó. Những cuộc cãi vã tàn tệ, đôi khi là những cuộc xô xát, đập phá tan nát mọi thứ trong nhà. Phi đã bỏ đi. Nhưng rồi Phi lại trở về với Thanh. Ở Thanh, có một ma lực lôi cuốn, có một cái gì kỳ lạ kéo giật Phi trở về. Phi sợ hãi những cuộc đụng độ, Phi run rẩy trong tình yêu cay đắng đó, song Phi không thể bỏ Thanh. Tình trạng đó kéo dài. Tuy không sống với Thanh nữa và tuy Phi thừa biết mỗi tối Thanh có thể đi chơi với nhiều người khách lạ hay quen. Phi đau tím ruột mà vẫn phải giả bộ làm lơ. Thỉnh thoảng Phi cũng hực hoặc, khổ sở và tưởng như không thể chịu đựng được nữa, chàng đã để mặc cho sự ghen tuông hờn tủi bùng nổ.

Thanh đã nói thẳng vào mặt Phi:

- Giữa tôi và anh không còn gì cả, anh đừng bao giờ tới đây nữa, tôi chán nhìn thấy anh. Anh để cho tôi làm ăn.

Nhưng lần nào cũng vậy, Phi xách xe về đơn vị nằm thở dài chán rồi chiều thứ bảy, Phi lại trở về tìm Thanh. Mà quái thật, Thanh vẫn niềm nở tiếp đón Phi như quên hẳn chuyện cũ Phi sống dằng dai với những thương yêu kỳ lạ, những thảm cảnh khôn lường đó.

Phi nghĩ đến tấm hình Phi và Thanh chụp chung với nhau vào những ngày mới yêu nhau ngoài Cấp. Tấm hình Phi đã xé đi ba lần và đi in lại ba lần. Chàng lần thẩn rút ví ra tìm hình Thanh. Thanh đang ở bên chàng, đang cười với chàng. Những kỷ niệm yêu thương sống lại mãnh liệt. Phi kỳ vọng buổi chiều hôm nay chàng sẽ được ôm Thanh vào trong vòng tay, buổi chiều Thanh hoàn toàn thuộc về chàng, ban đêm Thanh là của chàng. Đôi mắt Phi khép lại hình dung đến dáng người đậm đà của Thanh, nụ cười, khoe mắt và những vòng tay khăng khít...

Tiếng kèn bãi việc buổi sáng thứ bảy đã lôi Phi ra khỏi giấc mơ chập chờn đó. Phi sửa lại mũ, ngồi ngay ngắn trước tay lái. Những tiếng máy xe nổ giòn, anh em tản mác dần ngoài cổng trại.

Năm phút rồi mười phút, căn trại đã vắng ngơ vắng ngắt, chỉ còn bóng người lính gác cổng dưới cơn mưa bụi buổi trưa và bầu trời thấp xám. Ruột Phi nóng như lửa đốt, chàng nhìn hoài về phía chiếc cửa ra vào phòng vị chỉ huy. Nhưng Phi vẫn không thấy bóng dáng ông ta đâu.

Phi nghĩ đến cách nói dối. Chàng sẽ gõ cửa vị chỉ huy và xin phép mình về sớm vì lý do bố đau nặng phải vào nhà thương. Một tuần mới được về phụng dưỡng bố già một lần, chắc chắn ông Trung tá sẽ... cảm động cho về. Song cứ nghĩ quanh nghĩ quẩn mãi, Phi dùng dằng không chịu bước xuống xe.

Nửa giờ sau, Phi không chịu nổi nữa, chàng bước xuống, nhưng lại ngần ngại không dám gõ cửa phòng. Chàng đi đi lại lại như điên trên chiếc hàng lang hẹp. Đúng một giờ vị Trung tá mới từ trong phòng đi ra. Phi vội vàng nhảy lên xe. Vị Trung tá mỉm cười nhìn Phi:

- Đói chưa?

- Thưa... chưa.

Chiếc xe rời khỏi căn trại. Phi giận mình, tự cho mình ngốc khi trả lời vị chỉ huy câu đó. Đáng lẽ Phi phải trả lời là đói quá rồi để lần sau ít ra ông ta cũng nghĩ đến sự chờ đợi rát ruột của chàng. Phi vòng xe ra con đường trải đá lồi lõm từng vũng nước đỏ ngầu nằm giữa lối đi. Chàng quen tay tính chạy thẳng ra đường lộ dẫn về Sài Gòn, nhưng vị Trung tá đã vỗ vai Phi:

- Cho tôi xuống tiểu đoàn 9 một lát đi.

Phi ngược nhìn vị chỉ huy, một sự tức giận hậm hực vừa dồn đến như muốn bốc cháy trên hai khóe mắt. Vị Trung tá vẫn thản nhiên, đôi mắt đắm chiêu nhìn thẳng về phía trước không hề hay biết những câu kinh bực bội của Phi.

Chiếc jeep chồm lên quẹo vào con đường đất đỏ trơn trượt. Phi phải dùng mạnh tay lái mới khỏi đâm xuống ruộng nước. Nếu là một người chỉ huy khác Phi đã bị khiển trách, nhưng vị Trung tá này vẫn ngồi lì, không tỏ một thái độ nào, dù là một may mắn hoang hốt.

“Cha này làm bộ gan lì hay mãi suy nghĩ”

Nghĩ vậy và Phi rú ga cho chiếc xe chạy vùn vút trên khoảng đường nguy hiểm, chỉ cần có một chút sơ sót có thể quăng chiếc xe khỏi mặt đường. Vị Trung tá bám lấy mép kính chắn gió rồi lại tiếp tục ngồi im mãi cho đến khi xe tiến vào chiếc cổng gỗ ngăn đôi hàng rào thép gai bao quanh trại của tiểu đoàn 9, vị này mới quay sang nhìn Phi khen ngợi:

– Cậu lái xe khá lắm.

Phi không ngờ vị Trung tá lại khen mình như vậy, chàng cũng nhếch môi cười và trong lòng thoáng một chút kiêu hãnh.

Trước khi bước vào bộ chỉ huy tiểu đoàn, vị Trung tá xoay người lại nói với Phi:

– Nếu đói, cậu vào câu lạc bộ ăn tạm cái gì đi. Tôi sợ công việc tôi hơi lâu lắc. Yên trí, sẽ có Thiếu tá tiểu đoàn trưởng trả tiền.

Bóng vị Trung tá mất hút sau cánh cửa. Phi tưởng mình có thể phát điên lên được.

Đúng năm giờ chiều hôm đó Phi mới đưa Trung tá Lạc – tên vị chỉ huy – về tới Sài Gòn. Thế là cái hẹn với Thanh đã lỡ. Giờ này, không

hiếu Thanh còn ngủ hay đã đi bát phố Catinat với một người con trai khác. Ý nghĩ đó như một ngọn roi quất mạnh vào đầu óc Phi, chàng bỗng cảm thấy choáng váng, mệt mỏi và chán nản lạ thường. Sự ghen tuông với Thanh đã trở thành thường trực. Phi chỉ còn thấy buồn nản, đón đau tím ruột mà không hực hặc, bực bội, như ngày mới yêu nhau.

Chàng lái xe vào ga-ra rồi trở ra chiếc bàn kê dưới giàn hoa giấy leo ngổi uống nước. Sự nôn nóng từ trưa cho tới bây giờ đã nguôi lạnh. Phi rút chiếc mũ xuống đùi, ngổi cúi mắt trên bàn. Hình ảnh Thanh như một bóng dáng ma quái ám ảnh. Phi thấy nghèn nghẹn ở cổ, chàng muốn làm bất cứ một cử động nào như sự đổ vỡ.

Bỗng những tiếng cười giòn tan bên cạnh khiến Phi ngừng lên. Hai người con gái mặc cùng một kiểu sơ mi màu đỏ ngắn tay, quần “đin” xanh, mái tóc buộc gọn bằng hai chiếc nơ màu trắng, ủa đến như một vệt nắng rực rỡ. Phi đoán là hai người con gái Trung tá Lạc như lời anh Trung sĩ coi kho xăng đã nói với chàng, Phi ngổi im trước cái nhìn tò mò của hai người con gái đó. Hai người giống nhau như hai giọt nước, có lẽ hai chị em sinh đôi. Phi không hiểu ở đây người ta phân biệt hai cô này như thế nào.

Hai người con gái dừng lại trước mặt Phi. Chàng để ý thấy trên ngực áo sơ mi mỗi cô thêu một chữ rất nhỏ. Một cô thêu L và cô khác mang

chữ P. À! Người ta phân biệt bằng hai chữ đầu tên của mỗi người đó. Có lẽ Loan và Phượng.

Phi mỉm cười vắn vơ rồi quay đi, hai bàn tay ấp lấy ly nước lạnh.

– Anh mới lái xe cho ba tôi phải không?

Nghe giọng hơi hơi có vẻ... hách ấy. Phi quay lại. Trước hết là chàng nhìn xem cô nào vừa hỏi chàng, cô mang chữ P trên ngực. Phi gật đầu:

– Phải, tôi mới làm việc cho ba cô sáng nay.

– Anh khiêng giúp tôi chiếc bàn này xích ra kia rồi kê hộ bàn ping pong một chút nhé?

Phi lừng khừng đứng lên, chàng hơi bực mình, song vì... lịch sự với con gái nên Phi kéo chiếc bàn tròn ra phía ngoài. Chàng quay lại hát hăm hoi trống không:

– Bàn ping pong ở đâu?

Cô mang tên L nhanh nhẹn đỡ lời:

– Để tôi khiêng với anh một tay, bàn nặng lắm a.

Dáng chừng cô L đã nhận thấy rõ vẻ miễn cưỡng và điệu bộ ngang bướng của Phi nên cô mới có giọng nói dịu dàng như vậy. Phi ngược nhìn người con gái đó với một chút thiện cảm, tuy nhiên chàng vẫn làm ra vẻ lừng khừng “bất cần”. Chàng lảng lạng rút thuốc lá mỗi lửa hút một hơi dài rồi xoay người đi theo hướng người con gái vừa chỉ.

L đi theo Phi, nàng mỉm cười trước cái dáng điệu lừng khừng “con nhà lính tính nhà quan”

của Phi. Nàng thấy anh chàng có một vẻ gì đặc biệt không giống như những thuộc cấp đã từng giúp việc cho ba nàng từ trước tới nay. Trước khi nghiêng người xuống để khiêng một đầu bàn, L tự giới thiệu:

– Tôi là Loan.

Phi đáp thản nhiên:

– Tôi cũng nghĩ thế. Nhưng... cái gì Loan.

– Cái gì... nghĩa là thế nào?

– Nghĩa là tên đệm. Kiểu Loan à?

Đôi mắt Loan hóm hỉnh:

– Sao anh tinh thế. Biết hết.

Phi cười:

– Bởi cái tên đó... không có gì đặc biệt cả. Đã là Loan, người ta thường lấy tên đệm là Kiều Loan, Thanh Loan. Sao không chọn một cái tên đệm khác?

– Để làm gì?

Phi nhún vai:

– Để cho khỏi tầm thường.

– Tôi thích cái gì tầm thường. Còn anh?

– Tôi hả? Tôi là Phi.

– Cái gì Phi.

– Vũ Ngọc Phi.

Loan cười, hàm răng đều, trắng bóng:

– Tên anh đặc biệt thật. Có vẻ là một cái tên trong một cuốn tiểu thuyết trinh thám tân thời.

Bị Loan trả miếng, Phi đau điếng nhưng sự thật chàng vẫn có phần nào thích thú ngầm

ngầm. Chàng cúi xuống khiêng vói Loan chiếc mặt bàn ping pong. Loan nhăn nhó:

– Nặng quá.

– Cô để tôi vác một mình. Ăn no vác nặng là nghề của tôi mà.

Loan buông tay, mỉm cười. Phi nhắc bổng chiếc mặt bàn cổng keng đó lên, Loan chỉ bám hờ vào mặt bàn cho khỏi đổ nghiêng qua một bên.

Hai người lúi húi kê bàn, giăng lưới, trong khi người con gái mang tên P. kéo cao chiếc màn cửa. Phi có thêm một nhận xét nữa là P. có vẻ khỏe mạnh hơn Loan. Ý nghĩ khiến Phi phỏng đoán được thêm một chút nữa về hai người con gái chàng mới gặp lần thứ nhất. Họ là hai chị em sinh đôi, nhưng tính tình khác biệt. Loan hiền hậu, ngoan ngoãn, và mơ mộng. Còn P. ưa hoạt động, tươi vui nhưng hơi phách lối một chút.

Phi căng lưới bên mình xong, chàng vòng sang căng giúp Loan, lợi dụng cơ hội đó Phi khẽ hỏi:

- Trong hai cô, cô nào là chị?

Loan cười nhẹ:

- Đáng lẽ thì không ai nên là chị cả. bởi cùng sinh một ngày một giờ. Nhưng không hiểu tại sao, ba tôi nói tôi là chị còn Phượng là em.

– Tại cô sinh trước vài phút. Nhưng nếu đánh lộn có lẽ cô Phượng sẽ thắng.

– Có thể. Nó ưa thể thao hơn tội Anh nên nhớ nó ưa coi đá banh lắm. Còn tôi thì không.

– Cô đọc sách.

Loan chúm chim cười gật đầu:

– Và đôi khi làm thơ nữa.

Phi thấy Loan chân thành, duyên dáng. Trong một vài phút, chàng quên hẳn những bản khoản về cái hẹn chiều nay với Thanh.

– Anh chơi được bóng bàn không?

Nghe tiếng Phượng hỏi, Phi ngược sang nhìn. Giọng Phượng vẫn có vẻ hách dịch bởi khuôn mặt lúc đó tỏ một dấu hiệu kênh kiệu, có lẽ Phượng cho rằng Phi không biết chơi như một vài người lính đã từng giúp việc cho ba Phượng ở đây. Phi trả lời bằng một dáng điệu hết sức lừng khừng:

– Tôi biết qua loa thôi, nhưng không thích.

Sự thật Phi cũng chỉ biết qua loa thật, chàng vẫn chê trò chơi này là thứ trò chơi của đàn bà. Chàng xoay người bỏ đi với ý định là lên nhà trên gặp Trung tá Lạc để xin phép về. Nhưng qua phòng tắm, tiếng nước đổ rào rào và giọng hát ồm ồm vọng ra, Phi biết là Trung tá Lạc ở trong đó. Chàng ngồi dưới dài dưới một gốc cây soan tây, điều thuốc lá lại cháy đỏ trên môi. Hình ảnh Thanh lại lớn vờn hiện lên với chiếc jupe màu nâu thẫm, chiếc áo sơ mi màu mạ non, bộ ngực

căng đầy, nụ cười mơn mớn trên khuôn mặt luôn luôn thoáng một chút đăm chiêu. Phi nhớ đến những kỷ niệm thấm thiết của những ngày mới yêu Thanh, những vòng tay khoác chặt khi đi với nhau ngoài phố.

Bây giờ Thanh đang đi với một gã con trai khác cũng với bằng ấy củ chỉ ái ân, cũng với bằng ấy lời nói thân mật ngọt xót?

Tiếng nói ấy như một nhát búa dấn thẳng vào đầu một con vật bị thương. Sự đau đớn âm thầm, song nhói buốt đến nghẹn cổ. Tâm sự ray rứt đó của Phi luôn luôn mang một chút tủi nhục của kẻ bại trận. Sự bại trận câm nín mà Phi biết không bao giờ chàng dám nói ra, ngoại trừ với Thanh vào một giờ phút nào ở bên Thanh mà chàng không thể chịu đựng nổi những tàn phá âm thầm ấy nữa. Đã có lần, Thanh hiểu Phi, Thanh cảm động với nỗi đau đớn của Phi, Thanh ôm chầm lấy Phi và có lẽ là Thanh muốn khóc lắm. Nhưng rồi... sau đó Thanh lại quên tất cả, Thanh lao mình vào cuộc sống ban đêm của mình, để hình ảnh Phi chỉ còn như một chiếc bóng mờ.

Phi cúi đầu như một tín đồ chịu tội trước đấng Tối Cao. Máu thuốc cháy khét trên mặt cỏ. Phi đón nhận sự đau đớn lớn rộng như kẻ hành xác. Chàng nhắm mắt, ngã đầu vào thân cây còn ướt nước mưa.

Văng vẳng bên tai Phi, tiếng reo cười của hai chị em Loan lẫn vào tiếng vọt cao su cùng quả

banh nhựa qua lại đều đều trên mặt bàn gỗ. Phi hé mắt nhìn dáng Phượng khỏe mạnh, chắc chắn trong những điệu bộ đánh bóng bàn thành thạo. Chàng phải công nhận là Phượng đánh thật hay so với những người con gái khác. Tuy nhiên, Phượng chưa chắc đã ăn nổi chàng. Hồi còn đi học, đã có thời Phi say mê chơi trò “thể thao đàn bà” này. Ít lâu sau, chàng ham đá banh nên bỏ. Từ đó, Phi không có dịp thử lại xem tài nghệ mình tới đâu. Dù sao Phi vẫn tin rằng khó mà chàng chịu thua Phượng.

Phi trở vào bàn ping pong, Loan vừa thua luôn hiệp thứ ba. Phượng vừa cười vừa buông vợt:

– Đánh mãi với chị chán chết, được hoài đâu có thích.

Loan đưa vợt cho Phi:

– Anh đánh với Phượng đi và nhớ hạ nó giùm tội

Phi ngần ngại nhìn Phượng, Phượng buộc lại mái tóc:

– Được lắm, thử coi

Phi cầm vợt và với ý định “hạ con nhỏ này một phen cho bỏ ghét”. Song ngoài miệng, Phi nhũn nhặn để để phòng... mình thua:

– Tôi bỏ lâu, không hiểu còn đánh nổi không.

Loan kéo chiếc ghế đơn nylon vào khoảng giữa bàn:

– Cứ đánh đi rồi sẽ biết, để tôi làm trọng tài, đỡ mất công cãi qua cãi về.

Phượng giao banh bằng một đường banh xoáy hóc hiểm. Phi nhào người ra đỡ, nhưng banh đụng lưới. Tiếng Phượng cười giòn làm Phi đỏ mặt. Chàng cũng dùng lối giao banh xoáy tít trả đũa. Đến lượt Phượng cho banh vào lưới. Loan vỗ tay reo lên:

- Có vẻ được lắm, trả lời rất đẹp.

Cuộc “đấu giao hữu” vì vậy mà gay cấn ngay từ phút đầu tiên trước đôi mắt thích thú của Loan. Hiệp thứ nhất Phi thắng 21.18.

Hiệp thứ nhì Phượng thắng khít khao 21.22.

Sang tới hiệp thứ ba hai người cẩn thận đuổi nhau từng trái. Phi cũng trở nên thận trọng đến nỗi không dám “tiu” mạnh.

20.21 rồi 21.21 rồi 21.22.

Tình trạng mỗi lúc một căng thẳng. Phi cũng quyết được và Phượng cũng quyết thắng. Loan ngồi ngoài vỗ tay khuyến khích lòng hiếu thắng của cả hai người. Giữa lúc đó thì một chiếc xe hơi chạy rào rào trên mặt đường sỏi và dừng lại sát chiếc bàn tròn. Phượng và Phi cùng ngừng tay ngoảnh ra. Phi nhận thấy một trong hai người này là Đại úy Minh, một vị đại úy trẻ tuổi có học nhưng ... thích dùng mọi cách để ngồi lại văn phòng hơn là thích chiến đấu. Phi làm một cử chỉ chào kính rất nghiêm trang. Minh tiến lại xòe tay bắt tay Phi:

- Công tử Simca hôm nay lại có thì giờ đánh bong bàn ở đây kia à?

- Tôi lái xe cho Trung tá.

Phượng vừa lau mồ hôi trán vừa nói với Minh:

- Anh đợi em một chút, em đánh xong “xê” này đã nhé.

Minh gật gù:

- Đánh đi. Ai thua ai được?

Loan xen vào:

- Trong vài trái nữa anh biết ngay. Hai người đang huế và đang găng nhau ở ván quyết định này.

Người đi cùng với Minh sửa lại cặp kính, anh ta nhìn Loan thật nhanh và khê hỏi:

- Có tranh giải gì không đấy?

Loan cũng cũng cười nhẹ:

- Anh treo giải đi, anh Toàn.

- Một châu ciné nhé?

Minh vỗ tay:

- Hay lắm. Có nghĩa là hôm nay mày bao châu ciné chứ gì?

Toàn cười hiền lành:

- Cũng được, không sao cả.

Phượng lại tiếp tục giao ban. Phi chỉ cần nhìn thoáng qua chàng cũng hiểu ngay là anh chàng Toàn và Đại úy Minh đến đây với mục đích gì. Có lẽ là Minh đến với Phượng, còn Toàn đến với Loan. Nhưng Minh có vẻ thân hơn, chắc Minh tới trước rồi sau đó mới giới thiệu Toàn cho Loan. Tình trạng giữa Toàn và Loan coi bộ còn... mới mẻ lắm.

Phi không kéo dài sự chú ý của những người

đứng ngoài nên mặc dầu đang dẫn trước Phượng một trái, chàng để thua luôn ba trái sau đó. Chàng buông vợt, lau mồ hôi trán:

– Xin chịu thua, cô Phượng đánh hay lắm.

Phượng nói thẳng ngay:

– Hôm nay chưa ai thua cả. Anh nhường tôi – vì lịch sự hay vì một lý do nào đó – chứ không phải anh thua. Để hôm khác mình đánh lại.

Phi định cãi, song Loan đã đứng lên giơ tay:

– Đừng chối, vô ích, ai cũng công nhận như vậy, kể cả địch thủ của anh.

Phi cười:

– Riêng tôi là không nghĩ vậy.

Nói rồi Phi xoay lưng bước ra ngoài sân. Bốn người kéo nhau lên nhà trên. Phi đứng một lát dưới mái hiên rồi đi thẳng ra cổng kiếm taxi về nhà.

Mỗi lần về tới nhà điều khó chịu nhất của Phi là sự mừng rỡ của gia đình, từ ông bố tới bà mẹ đến cả chị người làm nhà chàng đều có nỗi vui mừng cứ như vừa thấy chàng mới thoát chết trở về.

Nhưng nỗi vui mừng đó không bao giờ kéo dài được quá một giờ đồng hồ. Lần nào Phi cũng chỉ về qua nhà rồi lại đi ngay. Và lần này, Phi chỉ về nhà đúng mười lăm phút đủ để thay quần áo, trả lời vài câu hỏi? của bà mẹ.

Phi bước xuống nhà để xe với nỗi trống trải mênh mang. Chiếc Simca lùi ra khỏi cổng, rời

bỏ lối đường mà chính Phi cũng không biết nên chạy về hướng nào. Đến nhà Thanh bây giờ chắc chắn Thanh đi rồi, không có lý gì Thanh nằm nhà giờ này. Tuy nghĩ vậy song Phi cũng vẫn đến nhà Thanh.

Một điều hết sức ngạc nhiên là cửa nhà Thanh vẫn mở, chứng tỏ Thanh có nhà. Người Phi bỗng nóng ran lên, chàng không thể ngờ được điều này. Thanh cố chờ chàng hay là Thanh có một lý do gì khác? Phi đi nhanh vào nhà. Thanh nằm trên chiếc ghế xích đu với tờ tuần báo chuyên về điện ảnh và sân khấu trên tay. Nhìn thấy Phi bước vào. Thanh chỉ hơi nhòm người lên, một chân đu đưa trên ghế.

– Gớm! Về đúng hẹn nhì. Chờ anh dài người ra.

Câu trách móc của Thanh đầy tình tứ khiến Phi cảm động. Chàng nhảy ba bước đến bên Thanh. Chàng ngồi xuống bên nàng:

– Anh xin lỗi, vì... công việc nên về trễ. Anh cứ tưởng em... đi chơi rồi nên chưa chắc đã gặp em.

Thanh tát nhẹ lên má Phi:

– Em đã hẹn đi với anh là em đợi. Từ chiều, bao nhiêu kếp đến, em cho “dọt” hết. Nhưng nếu muộn một chút nữa thì chính anh “dọt”.

Phi gục đầu trên vai áo Thanh. Mùi nước hoa quen thuộc phủ lên mặt chàng, lừa vào giác quan chàng một hương vị đặc biệt đánh thức những nhớ nhung say đắm từ trong tiềm thức. Những hồi hận mong manh lại hiện đến với

Phi, chàng hối hận vì khi xa Thanh chàng vẫn nghĩ là Thanh không hề chú ý đến mình. Tình yêu Thanh như mặt biển lớn đẩy võ tung bờ cát mỏng tràn về. Chàng ôm lấy má Thanh diễn tả những rào rạt yêu thương đó bằng những nụ hôn nóng bỏng.

Thanh phải gỡ tay Phi ra:

- Chúng mình đi thôi chứ anh?

Phi đứng dậy, chàng chọn áo cho nàng. Phi để ý đến vài chiếc áo mới mà chàng biết chắc là không phải của chàng may cho nàng. Chỉ cần một ý nghĩ nhỏ đó, lòng Phi đủ quặn đau, nhưng sự đau đớn âm thầm ấy, không bao giờ Phi nói ra. Chàng đi tìm chiếc áo cũ, có lẽ là chiếc áo Phi đã đưa Thanh đi may gần đây nhất, cách chừng... hai ba tháng gì đó, chàng kéo mặc áo ra khỏi tủ:

- Trời này em mặc màu xanh thẫm là nhất.

Thanh đứng im, ngược nhìn chiếc áo puy-lô-vơ cũ. Có lẽ Thanh hiểu Phi muốn gì, nhưng sự đòi hỏi sang trọng và kiểu áo hợp thời trang đã khiến Thanh ngần ngại rồi đi đến quyết định dứt khoát:

- Không! Em không thích màu xanh đó đâu. Hôm nay em mặc bộ mới: anh kiếm cho em bộ màu trắng viền chỉ đỏ.

Phi cúi đầu, ngoan ngoãn đặt chiếc áo vào mắc. Tiếng Thanh lại ồm ồm cất lên:

- Đi với anh phải mặc thế cho... hách.

Thừa biết là một câu nói vuốt đuôi, chỉ có giá trị bằng một lời an ủi cho vừa lòng nhau, Phi nuốt hận, chọn cho Thanh bộ áo mới đúng như lời Thanh nói. Chàng cố tạo một nụ cười đưa áo cho Thanh.

Thanh vuốt lại mái tóc:

– Được không anh?

Phi muốn trả lời: “Anh muốn dẫm nát bộ áo này dù rằng nó đẹp” nhưng Phi lại gật đầu:

– Đẹp lắm.

Rồi Phi thản nhiên hút thuốc lá chờ đợi Thanh trang điểm. Phi cố tìm lại những kỷ niệm quen thuộc trong căn nhà này, nhưng gần như kỷ niệm của riêng chàng đã biến hết. Từ một chiếc quạt máy đến chiếc radio, đến ngay cả những con vật nhỏ xíu bầy trong tủ buffet. Phi có cái cảm nghĩ mai mữa rằng đây là một căn phòng gộp nhặt toàn những kỷ niệm vô nghĩa, xuẩn ngốc, rỗng không và tượng trưng cho những sự sắp đặt, lừa lọc. Phi muốn bước khỏi căn phòng này không một chút hối tiếc.

Nhưng, đây không phải là lần thứ nhất Phi có cái ý nghĩ này. Đã bao nhiêu lần rồi, Phi mang cái tâm trạng buồn cách đó và Phi đã bước ra, song sự buồn chán không thể vượt nổi tình yêu ma quái sâu thẳm thẳm luôn luôn kéo trở Phi lại với gian nhà này bằng một thèm khát, bằng cả một tâm sự sôi nổi say mê. Phi đứng xoay lưng vào tường nhìn khuôn nắng xuyên qua cửa sổ ngả

dài trên sàn gạch hoa. Khuôn nắn vàng ketch, mệt mỏi như muốn lịm tắt. Phi nghĩ khuôn nắn buổi chiều đó cũng như mối tình của mình và Thanh. Tại sao khi ở bên Thanh, đột nhiên có những phút Phi lại có thể lo sợ một cái gì sẽ mất? Chính Phi cũng không hiểu nổi mình. Chàng vận lớn chiếc máy thu thanh. Tiếng hát Thái Thanh vút lên xoáy hút thăm thẳm.

Gần một giờ sau, Phi và Thanh ra ngoài thành phố. Chân trời trước mặt ôm kín một màu tím thẳm, Phi hình dung đến khoảng thiên đường dành riêng cho những người yêu nhau ở đó. Không! Phải nói là những linh hồn yêu nhau mới tới được đó, mới sống trọn vẹn ở đó.

Còn con người tầm thường không bao giờ đi tới được chân trời. Phi mỉm cười với ý nghĩ này. Chàng quay sang phía Thanh:

- Anh muốn đi hết, đi mãi con đường này.

Có một phút nào đó, Thanh cũng bỗng thấy thương Phi, yêu Phi. Thứ tình yêu quái gở còn sót lại, Thanh chớp mau mắt gạt đầu:

- Anh muốn đi tới đâu cũng được.

Phi sung sướng với câu trả lời đó, mặc dầu chàng biết đối với Thanh, tình yêu chàng chỉ còn là một khoảng khắc bất chợt, một thoáng qua ẩn hiện trong tâm hồn Thanh như ma trôi. Có thể là một giờ, vài giờ, một đêm, một ngày nào đó tùy theo những diễn tiến tình cảm hoặc ngoại cảnh chi phối tâm hồn Thanh. Có trời mới hiểu nổi.

Hai người bước vào một tiệm ăn ven đường. Tiệm ăn được cất giữa một hồ nước hình chữ nhật. Vào giờ này nhà hàng vắng khách, mới chỉ lác đác vài ba cặp ngoài khoảng sân lộ thiên. Phi chọn chiếc bàn ngoài cùng, nơi mà Phi và Thanh vẫn thường ngồi với nhau vào những ngày mới quen, Phi tưởng khi gặp Thanh, ngồi với Thanh như thế này, chàng sẽ nói được nhiều, rất nhiều, mà lần nào cũng vậy, Phi ít nói hơn cả những ngày bắt đầu yêu. Phi thấy mình không có chuyện gì để nói cả.

Nói về tình yêu ư? Đối với Thanh và chàng là thừa! Nói về nỗi nhớ nhung Thanh những ngày nằm ở trại ư? Phi thấy ngớ ngẩn lạ thường. Chàng ngược lên nhìn khung trời. Vẫn một màu tím sẽ ngả dần sang màu đen của đêm tối, cũng như tình yêu, sự đam mê và buổi tàn đêm trở về với một hình hài rã rượi

Phi hoảng hốt nghĩ đến sự đam mê bây giờ để rồi sáng sớm ngày thứ hai, chàng trở lại con đường đất đỏ, con đường nhảy nhua như lòng chàng, Phi buông trôi ý nghĩ ghê rợn đó như người tử tù uống ly rượu cuối cùng.

Thanh vẫn có cái tài đặc biệt mỗi khi cần làm cho người đi với mình được hoàn toàn vui vẻ. Trong bữa ăn Thanh nói liên miên, từ một chuyện của tài tử chiếu bóng đến một cái tin trên báo hàng ngày đều là đề tài cho Thanh bình luận một cách vô cùng dí dỏm. Thanh chiều

chuộng Phi khiến Phi tưởng như luôn luôn Thanh là một người vợ chung tình, một người vợ mới cưới yêu chồng nhất thế gian.

Đó là bản chất Thanh, bởi chính Thanh cũng muốn vui chứ tuyệt nhiên không phải là một thủ đoạn. Phi bị cám dỗ điều đứng trong tình yêu Thanh một phần lớn cũng vì những thứ đó.

Sau bữa ăn, Thanh bắt Phi đưa đi ba bốn tiệm khiêu vũ khác nhau. Thanh không muốn phá phách của Phi, song tính Thanh vẫn thích chơi như vậy. Nàng là thứ thiêu thân lao vào ánh đèn và hình như chỉ ban đêm nghe tiếng nhạc vũ trường, nhìn ánh đèn màu và khung cảnh của những hộp đêm khác nhau Thanh mới thấy ý nghĩa của cuộc đời nàng.

Có lẽ Thanh muốn quên, muốn đắm mình trong say mê cuồng loạn để bỏ hẳn ra ngoài xa cả một dĩ vãng đớn đau, cả một quãng đời trôi nổi vừa đau nhức vừa sung sướng lẫn lộn. Nhưng rồi cuộc đời đó tới khi nhìn lại chỉ toàn là những kỷ niệm tê dại đến uất nghẹn. Tâm sự Thanh cũng tương tự như tâm sự của tất cả những nàng Kiều ban đêm của thời đại này. Thanh đã suy nghĩ, đã thấm đau và thấm mệt nên bây giờ Thanh muốn quên.

Tình yêu Phi đến với Thanh cuốn hút như một chiếc xoáy lớn giữa thác lũ. Nước sẽ cuốn theo thác lũ cùng với bèo bọt, nhưng xoáy rồi cũng phải tan, thác lũ điên cuồng vẫn là thác lũ

thản nhiên trôi. Thanh biết mình không hề yêu Phi mãi mãi trong cái cảnh này. Nàng buông rơi Phi với hy vọng Phi đau đớn một thời gian rồi Phi sẽ quên nàng.

Nhưng bao nhiêu lâu rồi Phi không quên nổi. Phi vẫn trở lại đây với nàng. Có lần Thanh đón tiếp Phi bằng những vui thích cảm động như khi còn yêu Phi. Có lần Thanh đón tiếp Phi với một tâm trạng buồn nản, chán chường, nàng muốn đuổi Phi đi ngay cho khuất mắt, nàng không muốn nhìn thấy Phi biểu diễn một điệu bộ si ngốc mãi như vậy, nhất là những trò ghen tuông rất trẻ con.

Lắm lúc Phi bị sỉ nhục tàn tệ bằng tất cả những lời lẽ tàn nhẫn nhất. Phi tưởng không bao giờ mình có thể trở lại đây được nữa.

Nhưng chính Thanh lại là kẻ lôi Phi trở lại, nàng hối hận và thương Phi vô kể, nàng nhắn bạn bè kêu Phi trở lại thăm nàng. Những lần, sau một cuộc “khủng hoảng” Thanh và Phi thường yêu nhau như những ngày đầu tiên.

* * *

Cũng như lần trước, sau nửa tháng Phi giận Thanh tới khi Phi trở lại, Thanh ôm đầu Phi hôn như mưa. Tình yêu đó kéo dài cho tới cuộc hẹn hò lần này.

Vì một chuyện rất trẻ con, một chuyện tầm thường nhỏ nhặt trong tiệm khiêu vũ. Phi bực mình với Thanh bởi Thanh vừa nhảy với chàng vừa nghịch ngợm với một người khách quen. Phi bỏ dở bản tango kéo Thanh về bàn. Thanh biết lại sắp có chuyện lộn xộn, nhưng Thanh bình thản đón nhận

Vào đến bàn, Thanh ngồi phớt lờ như không, nửa chờ đợi nửa khiêu khích cho Phi nói. Phi hậm hực:

Đi với anh, em là vợ anh chứ không phải là một... con điểm tầm thường, em hiểu không. Anh không muốn em chào hỏi thằng nào, đùa

ngịch với bất cứ đứa nào khi ở bên anh như vậy. Em muốn sỉ nhục anh à?

Thanh bật người ra ghế, vể chán nản, khinh khi:

- Cần gì tôi phải sỉ nhục anh. Anh đi với tôi, một con điểm tâm thường không đủ là một sỉ nhục rồi sao?

- Em thật... trơ trẽn. Anh không còn danh từ nào để dùng trong trường hợp này.

Thanh cười:

- Anh dốt! Thiếu gì danh từ người ta vẫn thường dùng với một con điểm! Anh có quyền dùng tất cả những danh từ đó.

Phi choáng váng, ngồi lặng đi. Khói thuốc lá cay đắng trong cuống họng. Chàng cúi đầu khẽ hỏi:

- Thằng đó là gì của em?

- Bồ!

Sự thật người khách quen đó của Thanh cũng chỉ là một người quen như tất cả những người khác, nhưng Thanh muốn trêu Phi chơi cho bỏ ghét.

Phi tưởng như bị một gáo nước lạnh hắt vào mặt, chàng ân hận vì đã hỏi Thanh một câu ngu xuẩn như vậy. Chàng thở dài liếc nhanh vào khuôn mặt Thanh. Chàng thấy khuôn mặt đó có phần nào đã thỏa thật. Tại sao Phi lại có thể say đắm một khuôn mặt trơ trẽn, một tâm hồn quá lầy lưa như vậy. Phi ghê tởm cả chính mình. Chàng không muốn hỏi Thanh thêm một câu nào

nữa, nhưng khi xuống đến xe, không thể chịu đựng nổi, Phi lại nói một câu không suy nghĩ:

- Từ giờ anh cấm em không được làm như vậy nữa. Lần sau thì... biết anh.

Thanh cười khanh khách:

- Lần sau thì quá muộn. Anh cũng không nhân danh gì để mà cấm tôi được. Thích gì tôi làm nấy. Tôi đã nói với anh bất cứ trường hợp nào tôi cũng hoàn toàn tự do.

Nổi đầu đón dần trái minh bạch trước mắt Phi như con đường rộng vắng hun hút nằm dài dưới ánh đèn đêm thành phố. Chiếc Simca gầm lên, lao như tên bắn. Một lần nữa cái ý nghĩ đâm xe vào gốc cây lại hiện đến ám ảnh Phi. Nhưng không bao giờ Phi làm như vậy cả.

Từ đó Phi im lặng. Thanh cũng im lặng cho đến khi đưa Thanh về tới nhà. Thanh đẩy cửa xe bước xuống ném lại hai tiếng cụt ngủn:

- Chào anh.

Phi không kịp nhép môi cười Thanh đã đi vào trong bóng tối. Phi lái xe trở lại con đường cũ, nỗi buồn càng tỏa rộng. Mỗi lần ở nhà Thanh về là mỗi lần Phi thấy người nhẹ bồng, mất mát, trống rỗng. Chàng ghé vào một tiệm khiêu vũ, nơi mà ngày xưa chàng đã gặp Thanh. Phi ngồi ở quầy uống rượu nét mặt lầm lì khổ sở. Một vài cô vũ nữ quen tìm đến chăm chọc. Phi chỉ biết lắc đầu lặng thinh. Phi nghĩ: có lẽ chúng nó cho rằng mình bị Thanh bỏ rơi. Ngụm bia cay nồng, Phi thú nhận một cách can đảm:

– Minh bị bỏ rơi thật còn gì!

Phi muốn nhảy thật nhiều cho quên.

Chàng nhìn thấy hai cặp Minh Phượng và Toàn Loan ngoài piste. Có lẽ họ đã thấy Phi ngay từ lúc mới vào.

Loan đi qua trước mặt Phi, nàng khẽ vẩy mím cười. Phi cũng nghiêng đầu chào lại. Chàng thấy Loan thật tử tế, dễ thương. Trái hẳn với Phượng, khi nhìn thấy chàng, Phượng lãnh đạm thản nhiên như một kẻ hoàn toàn xa lạ. Phi không đòi hỏi một cảm tình đặc biệt, song ít ra người ta cũng không nên coi thường chàng. Mặc cảm đó dẫn Phi tới chỗ ghét Phượng lạ lùng.

Lựa một bản boston, Phi kiếm Liên mời nhảy. Liên là bạn Thanh và thật ra Liên quen Phi trước Thanh. Vì một chút tự ái, Liên giấu kín tình yêu của mình để rồi Phi ngã vào tay Thanh một cách điên đảo, Liên đành mất Phi từ đó. Mỗi tình cảm nín của Liên lẳng lặng, cảm nín đến nỗi ngay cả Phi cũng không hề hay biết. Chàng chỉ coi Liên như một cô gái quen thân hơn những người khác chút đỉnh. Liên cũng không hề tỏ một cử chỉ nào khác ngoài những cảm tình đã được Liên giới hạn ngay từ khi biết Phi yêu Thanh. Nhưng nhảy với Phi, Liên cảm thấy gần gũi và rung động như muốn gục đầu vào vai chàng hoặc hơn thế, ghi chàng thật chặt trong vòng tay. Song, không bao giờ Liên làm như vậy cả.

Một phút, nhìn về mặt đầm chiêu của Phi,

Liên biết Phi buồn lắm và chắc chắn Phi buồn vì Thanh. Liên thấy lòng mình quặn đau vì... hờn tủi, ghen ghét, nhưng sự hờn tủi đó không vượt nổi tình yêu Phi thâm kín đã từ lâu chìm lắng, bây giờ mới có dịp sống dậy, Liên khẽ hỏi:

– Vợ con anh đâu?

– Bỏ lâu rồi mà, em không biết sao?

Liên gật nhẹ:

– Biết. Nhưng hồi chiều em mới thấy anh chỉ đi với nhau du dương lắm mà? Bỏ dễ thế sao?

Phi cười nửa miệng:

– Lâu lâu về thăm một lần, đi với nhau không đầy ba tiếng đồng hồ lại chán nhau ngay.

– Ai chán?

– Dĩ nhiên là “nó” chán anh.

Liên cũng cười, nàng làm bộ hồn nhiên cúi đầu vào ngực áo Phi, song sự thật là Liên rung động. Liên thương Phi hơn bao giờ hết. Nàng dò hỏi:

– Anh còn yêu Thanh lắm phải không?

Yên lặng vài giây. Phi thú nhận:

– Bằng một thứ tình yêu quái gở, dần vật, phi lý, song không thể nào thoát được. Không có lý do nào buộc anh phải ở lại bên Thanh cả, thế mà anh vẫn phải ở lại. Bởi đó anh có cảm tưởng... bị phản bội. Sự tưởng tượng về Thanh và kẻ khác đau thấm hơn là sự thật.

Liên đã từng yêu, đã từng bị đày đoạ bằng những mối tình tương tự như vậy nên nàng hiểu

Phi, đồng thời nàng nhìn rõ mối tình của Thanh đã dành sẵn cho Phi. Phải nói thẳng ra rằng đã đến lúc Thanh chán Phi, có thể vì tình yêu một người khác cũng có thể tình yêu Phi kéo dài một cách bình dị, vô nghĩa, Thanh chẳng có ích lợi gì cả ngoài những chuyện bực mình. Khi tình yêu đã coi như một sự hưởng thụ thì trở nên nhàm chán cũng như người ta ngồi mãi trong một lâu đài tất là phải nhớ cuộc đời, thèm muốn những đổi thay, mua một chút cảm giác lạ, Thanh ở trong trường hợp này. Liên kéo mạnh vai Phi:

- Bây giờ anh và Thanh ra sao?

- Hết rồi.

Liên lắc đầu:

- Mới vừa cãi nhau xong thì anh tới đây phải không?

- Ừ. Không bao giờ anh gặp Thanh nữa.

- Ông nào cũng tưởng vậy. Bỏ nhau khó lắm chứ không phải dễ đâu. Anh đã hứa với anh như thế cả ngàn lần chưa?

Phi phải thẩm phục là Liên thông minh, khôn ngoan vô cùng. Nàng nhìn rõ lòng Phi như thấy một cái bìa sách dưới ánh đèn. Nàng lật từng trang giấy, đọc vanh vách. Chỉ cần qua vài câu chuyện, Phi chú ý đặc biệt ngay về Liên, người con gái có một tầm hiểu biết vững vàng, có một lẽ suy nghĩ sâu sắc mà Phi khó có thể tìm thấy trong... cái rừng hoa dại. Đó là điều từ ngày quen biết Liên, bây giờ Phi mới có dịp để ý đến.

Chàng nhích xa Liên một chút để nhìn Liên, lúc nào Liên cũng mang vẻ đẹp riêng biệt kín đáo, đôi khi gần như kiêu ngạo. Tiếng Phi dịu xuống để trả lời câu Liên vừa nói:

- Anh đã hứa với anh cả ngàn lần là không bao giờ trở lại kiếm Thanh nữa, nhưng lần thứ một ngàn lẻ một này, anh tin là được. Anh không muốn là một thứ tình nhân để cho kẻ khác đùa giỡn.

- Mãi đến lúc này anh mới biết là bị đùa giỡn kể ra quá sớm đấy. Tuy nhiên biết cũng còn hơn không. Có kẻ không hề biết.

- Chính anh là kẻ không muốn biết. Khi say mê người ta muốn che đậy tất cả mọi thứ làm cho người ta không say mê được. Song sự thật mỗi ngày một cho anh thấy như mặt trời qua những thời khắc sương mù. Anh phải xác nhận sự thật đó. Lúc này là giữa trưa, anh đang choáng váng vì thứ ánh sáng tàn nhẫn đến độ bốc lửa này.

Liên gật đầu thật nhẹ, nàng mỉm cười, đôi mắt chớp mau nhìn đi nơi khác:

- Dù sao cũng phải có một tình yêu khác mới có thể quên Thanh được.

Phi xác nhận ý kiến đó của Liên bằng một câu trả lời nửa chân thật nửa khôi hài:

- Việc khó khăn là làm sao yêu được người khác và tìm được người yêu mình. Em giúp anh được không?

Bước chân Liên như muốn dừng lại hẳn, đôi mắt đen láy mở tròn lên:

- Giúp anh bằng cách nào?

- Bằng chính em?

Bỗng dung tiếng cười giòn của Liên bật lên, nàng lắc đầu:

- Anh liệu thật. Không biết em là bạn của Thanh sao? Dù có yêu anh cách mấy đi nữa cũng không bao giờ em dám giúp anh như vậy cả.

- Em nên nhớ là anh quen em trước Thanh.

- Nhưng yêu sau... thì không được.

Phi cũng cười:

- Vậy mình là bạn. Bạn bè với nhau, giúp nhau một chút không được sao. Ngày mai anh sẽ tới em và chúng mình đi chơi, được không? Em còn ở chỗ cũ chứ?

- Còn, Nhưng đừng đến.

- Có chồng em ở nhà sao?

- Không! Chồng con gì thêm rắc rối. Em không muốn mang tiếng với bạn bè. Thế thôi.

Phi vuốt nhẹ lên mái tóc Liên:

- Điều quan hệ không phải là mang tiếng mà là một việc em có muốn đi với anh hay không?

Liên vẫn cười và nàng trốn tránh:

- Em biết tại sao có một thời kỳ Thanh mê anh. Anh tán được lắm. Trong lối tán của anh người ta thấy rõ sự liêu lĩnh và chân thành. Cảm ơn anh đã nghĩ đến để... tìm quên.

- Xin lỗi em, bởi em biết rõ anh quá nên anh không có cách nào nói dối.

Liên cúi đầu yên lặng. Dù trốn tránh, Liên cũng vẫn thấy tâm trạng mình trở về với những ngày đầu quen Phi. Nàng đã trốn tránh Phi mãi rồi và nàng đã mất Phi trong một thời gian quá dài. Bây giờ nàng có nên tiếp tục trốn tránh nữa không? Câu hỏi đó quay cuồng trong đầu óc Liên cho đến khi bản nhạc chấm dứt.

Phi vừa dìu Liên quay vào thì Minh dắt Phượng đi ngang trước mặt Phi và dừng lại nói đùa:

- Công tử Simca cũng chơi bởi kỹ quá.

Phi lặng người bởi câu nói đó vẫn mang một vẻ trịch thượng. Phi ghét gặp người quen, nhất là cấp trên của mình trong những chỗ này. Chàng cười, nhưng không trả lời. Liên lại biết rõ Minh quá nhiều nên Liên “bộp chộp” ngay:

- Minh anh biết chơi còn thiên hạ mọi cả sao?

Bị Liên nói nặng. Minh hơi sượng, chàng nói vớt vát một câu cho đỡ ngượng:

- Em thì nổi danh quá rồi, anh nói anh Phi kia.

Nói rồi Minh đưa Phượng về bàn ngay.

Liên cười ghé tai Phi nói nhỏ:

- Anh chàng này theo em hoài, nhưng... không ăn thua gì nên bỏ. Em không thể chịu được “típ” người như vậy. Luôn luôn chứng tỏ mình là “một cái gì vĩ đại” trong khi anh ta tầm

thường. Em chỉ chịu những người biết quên mình dù có là gì đi nữa.

Phi kéo mạnh Liên vào vòng tay:

– Riêng anh thì đã cố quên anh bởi một lẽ giản dị anh không là cái gì cả. Anh là số không.

– Chưa chắc. Anh ngồi ở quây nào? Làm sao em ngồi đây? Hay là mình đi chỗ khác chơi đi anh?

– Em bỏ theo anh? Sao còn nhiều bàn không?

Liên nhìn Phi, ánh mắt tố cáo những cảm tình thâm thiết đã từ lâu ấp ủ:

– Nhiều bàn lắm, nhưng... bỏ một hôm đầu đã chết. Lâu lâu bốc đồng một lần cho cuộc đời lên hương một chút coi xem sao.

Phi thoáng thấy một niềm kiêu hãnh, chàng khoác chặt tay Liên kêu bởi tính tiền rồi kéo Liên ra cửa.

Bây giờ ngày thứ hai Phi mới đến nhà Trung tá Lạc để đưa ông đi làm. Nhưng Phi đến nơi thì Trung tá Lạc không còn ở nhà nữa, chiếc xe jeep cũng đã biến mất khỏi nhà xe. Phi biết là mình đến muộn, Trung tá Lạc đi rồi. chàng còn đang đứng ngẩn ngơ thì gặp Loan từ nhà trên bước xuống, Loan mỉm cười nói với chàng:

– Ba tôi chờ anh lâu quá, ba tôi đi rồi.

Phi hơi ngượng và tỏ vẻ hối hận:

– Trung tá có dặn gì không?

Loan lắc đầu:

– Không. Anh nên hành quân cấp tốc xuống trung đoàn là vừa. Có lẽ ba tôi chờ anh ở dưới đó.

– Chắc ông ấy buồn tôi lắm.

– Lành mấy ngày tù quân là cùng chứ gì.

Phi phì cười. Chàng nghĩ thầm: con nhà lính có khác, biết hết cả tù quân và nằm trại. Chàng lắc đầu:

– Tù quân hay không thì ăn nhằm gì? Tôi chỉ hối hận là đã đến trễ để ông ấy phải chờ và lái xe lấy.

– Anh nói thế là đáng được tha thứ rồi. Nếu là tôi có quyền quyết định tôi sẽ nói cảm ơn anh.

– Cô nói thế tôi sẽ mắc cỡ hơn nữa.

Hai người nhìn nhau cười thành tiếng. Từ này, Phượng đứng sau khung cửa sổ, nàng đã nghe hết những lời của Loan và Phi nói với nhau. Bây giờ nàng mới kéo tấm cửa sổ, lộ mặt ra, nàng đợi Phi nhìn thấy nàng rồi mới nói:

– Sao anh đến muộn vậy?

Phi nhìn Phượng khiêu khích:

– Tại ngủ quên.

Phượng bĩu môi:

– Lính tráng ba gai thế thì đánh giặc sao được. Nhốt anh tám ngày còn là nhẹ.

Phi giận sôi lên, chàng quắc mắt, hai tay tự động kéo lên ngang sườn, hai chân dang ra:

– Cô nói như là Trung tá không bằng.

– Tôi không Trung tá, nhưng tôi không chịu được thứ lính tráng chơi bời, ba gai như anh.

– Không chịu được thì cũng cố mà chịu, bởi chuyện đó không liên hệ gì đến cô cả. Cô nên nhớ kỹ một điều: tôi phục vụ quốc gia, chứ không riêng gì gia đình cô.

Phượng đóng mạnh cửa sổ coi như không thèm nghe. Sự tức giận của Phượng chỉ làm Phi

thích thú chàng cười khanh khách quay sang nói với Loan:

– Em cô hơi... khó tính đấy nhé, chắc phải lấy chồng quan mới chịu nổi.

Loan cười hiền lành:

– Lấy ai đi nữa mà gặp những người như anh thì kể cũng bằng thừa.

– Tất nhiên.

– Hôm thứ bảy anh đã đi chơi rồi, hôm qua anh lại đi nữa hay sao mà ngủ muộn vậy?

– Đêm hôm tôi có ngủ đâu. Đi liền một mạch từ 7 giờ tối cho đến giờ, tôi chỉ kịp về thay quần áo là đến đây ngay.

Loan rùng mình làm vẻ sợ hãi:

– Tôi chịu. Đêm thứ bảy đi đến ba giờ là tôi nằm luôn cả ngày chủ nhật cho tới lúc này mới dậy nổi. Lần sau tôi không đi như vậy nữa.

– Cô sống có khuôn khổ sẵn rồi. Còn tôi, luôn luôn vượt ra ngoài khuôn khổ. Tôi ghét cái gì thành nề nếp thành khuôn phép.

– Còn cô đi với anh?

– Cũng vậy.

– Cô ấy đẹp hả.

– Không đẹp lắm. Có duyên thôi.

Loan cười với một ngụ ý xa xôi. Phi cảm thấy thích thú. Chàng chào Loan rồi đi thẳng ra cửa lấy xe taxi về nhà lái xe của mình đến trung đoàn. Con đường quen thuộc lại hiện ra dưới ánh nắng buổi sớm.

Nhưng lần này Phi trở về trại với một tâm trạng khác: thoải mái, dễ chịu hơn những lần trước.

Chàng nghĩ đến thứ bảy đưa Liên đi ăn. Nói chuyện với Liên, Phi có cảm tưởng như Liên biết trước cả những gì chàng nghĩ. Liên đọc được những gì chàng muốn. Liên thẳng thắn trong những lời nói tế nhị, khôn ngoan trong từng cử chỉ, đàng hoàng trong từng hành động. Đêm đó Phi đã thao thức, đã nghĩ thật nhiều về Liên. Chàng bỗng thấy mình ngu dại hết sức, ở bên Liên bao nhiêu ngày mà mới khám phá ra những đặc tính hiếm có đó của Liên. Có phải chàng cần tìm quên cho nên bây giờ chàng mới gắng sức khám phá ra Liên đêm thứ bảy kỳ dị hay không?

Chàng muốn bám lấy Liên để quên Thanh?
– Không: Phi nhận rõ rằng Thanh không xứng đáng được cái danh dự này. Liên chói sáng trong cuộc sống tình cảm như ánh mặt trời làm mờ nhạt hẳn những vì sao đêm thoi thóp buổi hùng đông. Liên là thứ mặt trời bùng bùng trong tâm khảm Phi, ngự trị ngời sáng, đầy đủ uy quyền và thừa sức khiến kẻ khác thần phục. Phi đã ở bên Liên suốt một đêm thứ bảy trong căn phòng khách dịu dàng dưới ánh đèn xanh nhạt nhà Liên. Phi đã nghe Liên kể đến một tình yêu câm nín, một thứ tình yêu đầy dằn vặt và trốn chạy mà Liên đã từng gặp. Phi nghĩ là Liên muốn ám chỉ tình trạng giữa Phi và Liên khi mới gặp, nhưng khi Phi hỏi thì Liên mỉm cười lắc đầu:

– Anh đừng tự phụ, Liên chưa hề yêu anh bao giờ.

Liên nói chưa hề yêu mà trong ánh mắt, trong nụ cười tố cáo một ý nghĩ trái ngược, một ẩn tình sâu hút, một sự nổi tiếp của trốn chạy. Phi hiểu rõ tại sao Liên trốn chạy. Liên không tự hạ mình là kẻ đi cướp người yêu kẻ khác, Liên không muốn trói buộc vào một tình yêu vô vọng mà hoàn cảnh Phi hiện tại không cho phép chàng nghĩ đến cuộc hôn nhân phiêu lưu. Nếu Liên yêu Phi, để rồi cũng như Thanh, để rồi Phi vẫn bỏ đi biệt không một chút hứa hẹn tương lai, không bảo đảm đời sống mai hậu, không một chút gấn bó lâu dài. Tình yêu đó trong cái vòng lẩn quẩn, không giải quyết được gì cả khi mà cuộc đời Phi đã dính liền vào cuộc đời quân ngũ.

Vì vậy trước khi Phi ra về, Liên ân cần cầm tay Phi căn dặn:

– Ngày mai anh đừng đến tìm em.

Phi cúi đầu trong buổi sáng nhợt nhạt, bóng đêm còn chưa đi hết khỏi ngõ hẹp. Chàng đã tự hứa là sẽ không bao giờ đi đến tìm Liên nữa. Tình yêu, nếu quả thật là tình yêu thì chỉ cần một giao ước trong tận đáy sâu tâm hồn là đủ. Phi sẽ vui lòng sống trong tình yêu đó như kẻ bán linh hồn cho chúa không một chút ngại ngùng.

Nhưng tiếng nói của tình yêu bao giờ cũng mạnh vang dội trong tâm khảm như một tiếng

ma quái, như một phút dồn dập hơn cả bão tố. Mặc dầu đã suy nghĩ, mặc dầu đã ghê sợ, mặc dầu biết là đón đau, Liên vẫn đến tìm Phi vào ba giờ chiều chủ nhật. Liên đứng sững trước cửa phòng Phi như một kẻ đầu thú mang thân đến hàng phục trước một thứ pháp luật kỳ vị của tình yêu. Phi cũng kinh ngạc không kém và chàng bỗng thấy yêu thương Liên quá chừng, một tình yêu nồng nàn đốt cháy mọi băn khoăn. Hai người nhìn nhau thật lâu, mãi Liên mới nở được một nụ cười:

- Em nói anh đừng đến tìm em để em đến tìm anh thế này... cho bất ngờ hơn. Em thích cái gì bất ngờ mà đến.

Phi biết là Liên nói dối. Liên che đây, Liên khoác một lớp áo quá mỏng lên mình. Đáng lẽ Liên phải nói: "Vì tình yêu, vì ngu muội của say mê, em đến đây tìm anh". Sao Liên không nói như vậy? Nhưng chỉ một thoáng, Phi lại hiểu ngay rằng Liên nói như nàng đã nói chính là để nói như Phi vừa nghĩ.

Hai người lại đi với nhau suốt buổi chiều chủ nhật. Suốt một đêm chủ nhật cho đến hùng sáng. Cơn gió lốc đã cuốn hai người lại với nhau, lăn tròn trên khoảng đường dài sa mạc mệnh mông. Cuộc phiên lưu tình cảm khởi đầu quyết liệt như những kẻ cuồng tín. Liên bắt cần và Phi cũng bắt cần sẽ dẫn tới đâu. Liên không hề nói và Phi cũng không hề nói, song cả hai đều cảm

thấy như nhau tất cả những ý nghĩ sâu đậm nhất của tình yêu len vào mạch máu, tất cả những cay đắng của tình yêu loang trong ánh mắt.

Phi miên man trong những kỷ niệm thấm thiết gần gũi đó. Chàng thấy mình đã sống những giờ khắc đáng sống nhất, đầy ý nghĩa. Chàng không cần gì nữa cả ngoài tình yêu vừa nhận được.

Chiếc cổng sắt có chiếc xà ngang sơn trắng của trung đoàn đã hiện ra trong nắng sớm, Phi nghĩ đến cách “đối phó” với Trung tá Lạc về cái tội đi trễ của mình sáng nay.

Phi đậu xe vào dưới một gốc cây trũng cá có cành lá um tùm che kín rồi nhanh nhẹn băng qua khu sân đất đỏ lên bộ chỉ huy. Chiếc xe jeep quen thuộc đã đậu sẵn trước cửa. Phi mở “ca rô” ra xem lại máy móc, xăng nhớt rồi trèo lên nệm ngồi yên trước vô lăng.

Trung tá Lạc từ văn phòng bước ra nhìn Phi rồi mỉm cười:

– Cậu đến trễ hả?

Phi nghiêm chỉnh bước xuống đất, đứng nghiêm gơ tay chào trung tá Lạc và hàng hoàng thú nhận:

– Xin lỗi Trung tá, tôi có chút việc riêng.

Trung tá Lạc lắc đầu:

– Các cậu thường bào chữa bằng “chút việc riêng” kể cả việc đi chơi và ngủ muộn. Nhưng lần này không phải lỗi tại cậu. Tôi quên không dặn cậu mấy giờ phải tới. Từ sáng mai, cậu tới

chừng sáu giờ bốn mươi, sáng thứ hai sớm hơn mười lăm phút. Cậu nhớ rõ chưa?

- Tôi nhớ. Cảm ơn Trung tá.

Vị chỉ huy của Phi chỉ cần nháy một bên mắt rồi bỏ đi. Cái cử chỉ rất nhỏ đó đủ để nói lên sự cảm thông giữa Trung tá Lạc và Phi. Nó còn biểu dương cho lòng rộng lượng, tình thương yêu trẻ trung giữa những người bạn đồng ngũ, giữa tình ruột thịt chân thành của hai người bạn sinh tử có nhau.

Phi yêu thích một cử chỉ nhỏ nhặt tâm thường đó hơn là một lời yêu thương oang oang giữa chốn ba quân

Sự xúc động của Phi thật sâu đậm. Chàng thấy gần lại bên người chỉ huy, nể phục và kính mến vô cùng

Một cử chỉ đó đủ để Phi suy nghĩ mãi về đức tính độ lượng của người chỉ huy mình. Chàng tự thấy hổ thẹn và tự hứa lần sau sẽ không bao giờ tái phạm. Chàng không muốn để mất cảm tình mà người ta vừa mang đến cho chàng một cách hết sức hồn nhiên.

Nếu Trung tá Lạc đối xử với Phi một cách khác có thể là một cuộc si mắng tàn tệ hay lạnh lẽo ký tám ngày tù quân, có lẽ Phi thoải mái hơn. Chàng coi như đã trả xong một món nợ. Nhưng bây giờ, Phi thấy mình vẫn còn thiếu của Trung tá Lạc một món nợ. Hình ảnh Liên lại hiện đến như một ánh nắng ửng hồng

trên mái tóc người yêu thứ nhất mà cho đến bây giờ Phi vẫn chưa quên.

Mặc dù thức suốt đêm qua mà sáng nay Phi vẫn không thể nào nhắm mắt tìm giấc ngủ. Ngược lại, Phi thấy khỏe khoắn lạ thường. Chàng có thể làm được bất cứ cái gì trong buổi sáng hôm nay. Chàng nghĩ đến những buổi sáng hành quân ở tiểu đoàn chàng cách đây hai tháng. Chàng tìm lại những khuôn mặt quen thuộc của thằng Thử, thằng Hân, Thượng sĩ Bách, trung sĩ Lý.. Tất cả đều thể hiện một tình yêu thương một chút cảm tình gần gũi hơn gia đình làm ấm lòng mỗi lần nghĩ đến. Hồi đó mỗi lần đi với Thanh về bao nhiêu chuyện buồn vui, chàng đều “có nhiệm vụ” kể lại cho bạn bè nghe, cũng như Thượng sĩ Bách thường tâm sự về cảnh gia đình của mình. Họ thân nhau đến nỗi thuộc cả từng mỗi thói quen, mỗi tật xấu nhỏ nhỏ của nhau.

Bây giờ có tình yêu, có những tươi vui rào rạt trong lòng, Phi không biết tâm sự với ai, chàng tin là không ai hiểu mình kể cả số bạn bè vẫn thường sống bên chàng, vẫn thường đi chơi với chàng ở Sài Gòn.

Phi ngửa mặt nhìn lên màu đất của tấm vải trần xe jeep. Chàng mỉm cười, tâm sự chàng lừng lơ đầu đó. Chỉ có màu đất lấm lì, chiếc trần xe căng thẳng hiểu nỗi những ước muốn thầm kín của Phi.

Tiếng gõ cảnh cạch trên kính xe khiến Phi

giật mình ngoảnh lên. Đại úy Minh chống một chân lên thành xe, một tay bám trên kính, Minh vẫn có nụ cười nửa mĩa mai nửa trịnh thượng:

– Đêm qua đi du hí kỹ sao mà bây giờ nằm lăn ra đó?

Phi hơi nhòm người dậy búng mẩu thuốc qua khuôn cửa rồi thả nhiên gật đầu:

– Đi tới sáng bạch mới về. Đại úy có đi không?

Minh lắc đầu, nói sang chuyện khác:

– Mọi khi tôi thấy cậu đi với Thanh sao mấy hôm nay lại xuất hiện với em Liên là cái thể thống gì?

– Tại thích em Liên hơn.

– Con nhỏ đó có gì cậu thích?

Phi cười:

– Chẳng có gì lạ cả. Cũng chỉ có bằng ấy thứ. Đi mãi với một đứa chán chết.

Minh không tin và Phi thấy ngượng vì đã không dám nói thật lòng mình. Chàng ân hận vì nói như vậy là đã gián tiếp hạ thấp Liên. Hạ giá một người vắng mặt thật tầm thường. Hơn nữa người đó lại là người mình yêu. Phi muốn nói lại, nói thẳng ra tất cả những ý nghĩ tốt đẹp nhất về Liên. Song khi nhìn về mặt Minh. Phi không nói nữa, bởi Phi vừa nhận thấy một cách rõ ràng Minh còn yêu Liên và Minh không phải là người để chàng tâm sự.

Tiếng Minh dịu xuống:

– Có một dạo cậu sống chung với Thanh à?

– Phải, nhưng... tôi bị sút từ lâu rồi.

– Con nhỏ đó xài không được, hợm hĩnh khó chịu và lý tài kinh khủng. Suốt mười sáu tiếng đồng ở bên nhau mà khi chia tay còn bùi ngùi, còn quyến luyến, còn muốn đòi thêm những giây phút cuối kéo dài như còn thiếu, như sợ không bao giờ còn gặp nhau.

Phi thấy Minh thành thật khi nói những lời ấy, song trong sự thành thật có một chút hèn hèn thế nào. Phi cười hực lên một tiếng ngắn:

– Người đàn bà nào cũng có lý tài, đại úy đòi hỏi một người không có lý tài, tôi sợ hơi khó đấy. Ngay cả bọn đàn ông cũng không tránh khỏi cái luật tằm thường đó.

Minh nhìn Phi. Minh cho thằng này hơi ngốc trong chuyện đó, đúng kiểu công tử chân chỉ. Tuy nhiên, Minh lại nói một câu khác.

– Đồng ý, bỏ ra ngoài chuyện đó, tôi vẫn thấy Thanh xài không vô. Đẹp thì có đẹp nhưng... vô duyên. Tôi ky những người đàn bà vô duyên.

Phi xác nhận ý kiến của Minh. Song Phi lơ đãng mỉm cười. Minh nói tiếp:

– Còn Liên, cậu thấy thế nào?

Phi nhún vai:

– Tội.. chưa thấy gì cả. Đại úy nghĩ sao về Liên?

– Đó là người đàn bà không đẹp, nhưng có duyên. Nhất là có cái... kiêu ngạo thâm kín khiến người đàn ông vì nể.

- Tôi cũng thấy như vậy.

Rồi Phi nửa đùa nửa thật giáng một đòn nhẹ:

- Nghe nói có một thời kỳ đại úy cũng... thích đi chơi với Liên lắm phải không?

Bộ mặt Minh hơi đỏ lên:

- Ai nói cậu vậy?

- Nghe thiên hạ nói thế thôi.

- Liên phải không?

Phi lắc đầu cười, chàng rút thuốc lá mời Minh rồi nói lảng:

- Hồi này đại úy ít đi chơi

- Còn cậu thì đi đâu cũng gặp.

- Chứ đại úy tính mỗi lần về Sài Gòn biết làm gì bây giờ? Đi chơi mãi rồi cũng chán, nhưng chán mà vẫn đi như thường.

Minh gạt đầu ra vẻ cảm thông với Phi, chàng trở lại chuyện cũ:

- Thanh và Liên là bạn phải không?

- Bạn nhưng không thân.

- Cậu đi với Liên để trả thù Thanh đã... hành hạ cậu hay sao?

Mặt Phi bừng nóng, chàng không biết Minh đã kiếm cách quật lại chàng hay chỉ là một nhận xét vô tư của người ngoại cuộc. Phi yên lặng nhìn Minh, cái nhìn tỏ vẻ khó chịu bực bội. Chàng khó chịu không phải vì Minh nói chàng đã bị Thanh hành hạ, bởi đó là một sự thực Phi không buồn chối cãi. Chàng khó chịu chính vì ý nghĩa thâm kín sau câu nói đó. Chàng muốn

người ta hiểu rằng chàng đi với Liên là vì Liên chứ không vì ai hết.

Phi nói thẳng với Minh:

– Tôi đi với Liên vì thích Liên chứ không phải vì trả thù Thanh. Giữa Thanh và tôi không còn gì cả. Đó là điều Thanh muốn và tôi cũng muốn vậy. Hơn nữa tôi không phải là con nít.

Minh hơi ngạc nhiên về thái độ gay gắt đó của Phi, chàng vỗ tay Phi:

– Làm gì mà công tử dễ nóng vậy?

– Xin lỗi đại úy, tôi không chịu nổi nếu ai hiểu lầm tôi, nhất là cuộc sống tình cảm.

Minh tủm tỉm cười:

– Người ta bị hiểu lầm là thường có gì lạ đâu. Sở dĩ tôi muốn dò hỏi cậu như vậy là để... có dịp nào mình sẽ cùng đi chơi chung với nhau.

Phi hiểu ra ngay ý định của Minh. Sở dĩ Minh dò hỏi như vậy là vì Minh vẫn còn yêu Liên vẫn còn muốn tìm một dịp tốt để trở lại với Liên như những ngày nào. Phi thân mật xòe tay ra bắt tay Minh:

– Ô kê! Tôi sẽ mời đại úy, nếu được phép.

Minh lắc đầu:

– Người mời sẽ là tôi trong thứ bảy tuần này.

– Bất cứ lúc nào đại úy muốn.

Bộ mặt Minh rạng rỡ hẳn ra, chàng nhảy xe vẫy tay chào Phi rồi bước vào văn phòng. Phi bỗng thấy anh chàng này có vẻ cởi mở dễ chịu chứ không khó khăn đăm đăm như chàng thường

ngủ. Phi lại ngã dài người ra nệm xe, khói thuốc xanh bay lên mũi xe màu đất.

Giấc ngủ chập chờn đến với Phi, nhưng chỉ được mười lăm phút, Phi lại choàng tỉnh bởi tiếng người vừa ngồi trên nệm xe. Trung tá Lạc đập nhẹ vào mũi:

– Minh đi chứ cậu? Còn đủ sức lái xe không?

Phi tỉnh vùng dậy:

– Đi đâu thưa Trung tá?

– Về tiểu đoàn 10 của cậu, để tôi lái cho một đoạn.

Phi lắc đầu:

– Tôi lái được. Trung tá muốn chạy bao nhiêu cây số một giờ?

– Tùy cậu. Việc khá gấp đấy.

Một niềm vui reo bùng trong lòng Phi, chàng mang cái cảm giác nguyên vẹn của một đứa bé học trò đi xa lâu ngày mới được về thăm quê mẹ lần thứ nhất. Phi nhớ từ con đường lên dốc thoải thoải lối dẫn vào cổng tiểu đoàn. Hai bên đường là những khóm cây hoang có những ngày cuối mùa đông hoa cúc dại nở vàng như lối thiên đường. Hoa cúc dại xui nhớ tới một cái tết ấm cúng bên gia đình nhưng hồi đó Phi thấy cái tết ở đơn vị còn nhiều thú vị hơn ở gia đình. Cái tâm trạng vui say bên những người bạn đồng đội vào chiều ba mươi tết, mỗi người mang một tâm sự riêng tư để rồi hoà hợp thành một cái tâm sự chung nữ buồn thảm nửa sung sướng, vừa chán

chường, vừa đắm đuối tạo thành một không khí đặc biệt.

Đến bây giờ, Phi còn nhớ như in cái khung cảnh đêm ba mươi ngổi quây quần giữa lòng một căn nhà tôn heo hút uống rượu, ăn thịt nai, đĩa rom róm nước mắt, đĩa say rượu cười dài trong ánh lửa ban đêm.

Phi nhớ tất cả, từng khuôn mặt, từng lời nói, từng dáng đi của một vài người bạn thân hoặc không thân nhưng mang một sắc thái đặc biệt. Mỗi người trong quân ngũ đều có một nét đặc biệt gặp mỗi người cùng đơn vị cũ, có thể Phi quên tên, song nét đặc biệt thì không bao giờ Phi quên cả. Có anh binh nhì quân dịch hay nói lấp mỗi khi cuống. Phi quên tên hoài song cái dáng điệu ngô nghê của anh ta khi sợ hãi run rẩy cũng như lúc nói chuyện với cấp chỉ huy, khi nghe đạn réo, thì không bao giờ Phi quên được, không bao giờ Phi khỏi mỉm cười một mình.

Lẫn lộn với những hình ảnh đặc biệt đó là những căn nhà tôn nhuộm đỏ từ chân lên gần tới nóc. Những cây soan tây, cây trứng cá cũng mang cái vẻ bi thảm không kém. Những con đường lầy lội, những hàng rào thép gai kiên cố, những trạm gác ngày gác đêm im lìm trong mưa. Phi thương nhớ tất cả như thương nhớ khuôn mặt buồn của cô nhân tình cũ.

Phi sắp được trở lại với khung cảnh ngày xưa với nét buồn cố hữu nhưng tình yêu tràn đầy

tâm tư của người yêu cũ. Lòng Phi rộn lên, có một điệu nhạc vừa réo lên mà dư âm còn vang vọng làm rung chuyển những đường giây thần kinh trong cơ thể Phi. Chính Phi cũng không ngờ khát vọng trở lại tiểu đoàn cũ lại mạnh mẽ đến như vậy.

Chiếc xe jeep lao vun vút như muốn cướp sống quãng thời gian gần về trưa. Đôi khi bốn bánh chồm lên nảy rung khỏi một mô đất, bay qua một con dốc nhỏ dẫn lên một chiếc cầu gỗ hẹp. Thỉnh thoảng Phi cũng giật mình, nhưng rồi sự nguy hiểm cũng qua đi và Phi lại thản nhiên nhấn mạnh chân ga.

Đi được một đoạn dài, Trung tá Lạc mới lên tiếng:

- Tôi vừa đọc báo cáo tiểu đoàn 10 đụng độ với địch ở yết hầu chiến khu D. Bị đánh bất ngờ, không biết ra sao.

- Bao giờ thưa Trung tá?

- Sáng sớm hôm nay, trong cuộc hành quân lục soát không có gì quan trọng.

Lòng Phi bỗng lắng lại. Linh cảm báo cho Phi biết có một chuyện gì khá bi thảm vừa xảy đến. Chàng liếc mắt nhanh khuôn mặt trầm ngâm của Trung tá Lạc.

Những bỗng Trung tá Lạc mỉm cười quay sang Phi:

- Cậu nói đơn vị cũ của cậu không thua bao giờ phải không?

Phi hơi ngượng, chàng chối mau:

- Dạ... từ ngày tôi về đơn vị đó tới khi tôi đi, đơn vị tôi chưa hề thua trận nào.

Trung tá Lạc gật gù, ông nói với nỗi đau xót từ đáy tâm tư:

- Lần này thua. Có lẽ tại... thiếu cậu.

Dù là một câu nói đùa với mục đích làm dịu bớt nỗi đau đớn của một tin chiến bại, nhưng Phi cũng cảm thấy rõ ràng tất cả những mĩa mai. Và, Phi bỗng tin tưởng vô lý rằng từ ngày chàng rời khỏi đơn vị cũ, những chiến thắng oanh liệt không còn nữa, chỉ còn là một vài cái chiến thắng nho nhỏ và đến bây giờ thì thất bại.

Tại sao Phi lại tin tưởng như vậy? Chính Phi cũng không biết nữa. Phi không cho là mình tài giỏi đến nỗi thiếu vắng mình đơn vị sẽ thua mà Phi chỉ cho mình chính là người mang cái may mắn đến cho đơn vị.

Có lẽ Phi bị ảnh hưởng bởi câu chuyện của một người bạn đã kể về một sĩ quan đại đội trưởng chỉ huy đơn vị anh ta giòng rã hơn hai năm mà chỉ mất ba người kể cả trong những trận thua lẫn trận thắng. Thế rồi khi vị sĩ quan này rời đơn vị, ngay ngày hôm sau, đại đội bị phục kích, đi luôn một nửa đội

Nghĩ đến câu chuyện đó và tin chiến bại vừa qua của đơn vị cũ. Phi càng tin rằng mình chính là cái may mắn của đơn vị. Phi muốn đem cái ý nghĩ ngộ nghĩnh ấy nói lại với Trung tá Lạc, song

chàng ngập ngừng mãi mà không biết vào đề bằng cách nào đây để ông này đừng hiểu lầm và đừng cười phá lên bởi sự ngây thơ của chàng. Phi liếc Trung tá Lạc thật nhanh chàng ấp úng lựa lời, đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước:

- Trung tá có tin rằng mỗi đơn vị thường có một khoảng thời gian may mắn không?

Trung tá Lạc ngược sang quan sát vẻ mặt đắm chiêu của Phi, có lẽ ông cảm thông với những ý nghĩ của người lính trẻ, ông mỉm cười vỗ nhẹ lên vai Phi:

- Đã có một thời tôi cũng tin như cậu. Nhưng bây giờ thì hết rồi. Quá nhiều kinh nghiệm đã dạy tôi điều đó. Có cậu hay không tiểu đoàn của cậu cũng không tránh khỏi trận phục kích này. Chính tôi đã nghĩ đến một trận tương tự mà tiểu đoàn đó sẽ gặp. Một đơn vị đóng ngay yết hầu của một chiến khu, tránh thế nào được. Song... cậu cứ tin đi, sẽ có một trận phục thù hào hùng. Trận đó có tôi tham dự.

- Xin Trung tá cho tôi đi theo?

- Cậu có thể ở hậu cứ.

- Tôi không đi bên Trung tá được sao?

Trung tá Lạc lắc đầu nhìn Phi với đôi mắt thương hại đầy cảm mến, song lời nói lại đành thếp:

- Không. Đi lại lãnh đạn à? Cậu đã khỏi tay đâu. Chừng nào sử dụng lại được súng, tôi sẽ cho cậu đi.

Phi nhìn bàn tay mình trên tay lái. Một ngón tay vẫn còn thẳng đứng trên vòng tròn. Phi thử co lại, song chàng cảm thấy đau buốt, người càng rướn cao. Chàng cắn răng lại chịu đựng. Phi biết mình chưa thể thắng được số mệnh.

Tiếng cười giòn tan của Trung tá Lạc vang lên làm Phi hơi ngượng:

– Vô ích! Cậu phải tập lần lần mới quen được.

Phi thở dài rất nhẹ và bỗng một ý kiến vừa loé lên, Phi bắt chợt ngay ý kiến đó:

– Tôi có thể dùng lựu đạn.

Trung tá Lạc trả lời thẳng băng:

– Đi với tôi, tôi không cần người sử dụng thứ vũ khí đó. Tôi không đi đâu. Và lại tôi cũng không muốn thắc mắc về một người lính tạt nguyên ở bên cạnh.

Câu nói như một gáo nước lạnh hắt vào mặt Phi, chàng tưởng như vừa bị si nhục. Hai chữ “tạt nguyên” Trung tá Lạc vừa dùng thật quá đáng đối với Phi, song rất đúng. Phi hậm hực, từ đó chàng lăm lè lái xe vào tiểu đoàn bộ. Trung tá Lạc thừa hiểu sự đau đớn của người lính trẻ khi niềm hăng say bị từ chối.

Nhưng ông yên lặng coi như không hề hay biết, ông thấy bản chất Phi thật gần gũi với ông, cũng có những sôi nổi, hăng say, ngang ngạnh. Tuy nhiên ở Phi còn quá ít kinh nghiệm, thiếu vài điều kiện về lý tưởng chi phối tinh thần phục vụ quân ngũ. Đó là những nhược điểm không

thể tránh trong cuộc đời người lính trẻ trung như Phi. Chỉ có thời gian, chỉ có tự con người Phi với cuộc sống mới bù đắp được mà thôi.

Chiếc xe vừa dừng lại trước một căn nhà tôn, Trung tá Lạc và Phi đã thấy ngay cảnh buồn thảm đến ghê tởm của một đơn vị vừa chiến bại. Trung tá Lạc lạnh lùng đi thẳng vào phòng viên tiểu đoàn trưởng. Phi cũng nhảy ba bước xuống một căn nhà được dùng làm bệnh xá tạm thời ngay gần đó.

– Phi!

Một tiếng gọi như thét lên khiến Phi dừng chân nhìn sâu vào khoảng bóng tối phía góc nhà. Chàng nhận ra Thử đang ngồi dựa lưng vào tường liếp, một chân bị băng trắng xóa từ đầu gối xuống cổ chân. Phi nhào đến bên Thử và chàng đứng lặng, một tay chống xuống cọc giường sắt. Đôi mắt Thử sáng long lanh khi nhìn Phi, song Phi nhận rõ trong sự vui mừng le lói đó có một sự đau đớn lớn rộng. Phi lắp bắp:

– Mày... bị thương à? Bị thế nào?

– Súng cối, giữa bắp thịt. Cũng còn là nhẹ.

Nói rồi Thử khó nhọc kéo chân bị thương về, máu đã đông tím còn đọng vài giọt trên bàn chân. Tiếng Thử như bị chặt đứt từng tiếng.

– Thành... Vĩnh... chết rồi.

Người Phi chồm về phía trước:

– Thành Vĩnh à?

Thử gạt đầu rất nhẹ:

– Bị giữa ngực.

Phi tưởng như viên đạn vô hình đó xuyên thẳng vào ngực mình, chàng ôm lấy ngực, chàng thấy rõ tiếng tim mình đập mạnh. Khuôn mặt Vĩnh hiện ra, một khuôn mặt lúc nào cũng mang sẵn một nỗi buồn kín đáo, những nốt trũng cá thâm đầy trên làn da tái xám. Trong số anh em trong mọi công việc kể chung một tiểu đội. Vĩnh là người hiền nhất sẵn sàng giúp đỡ anh em trực gác. Co những lần Phi thêm đi ciné quá hoặc đi nhậu mà phiên trực lại vào lúc mười một giờ Phi thường nhờ Vĩnh gác thế mình luôn. Nhưng Phi thì... hình như chưa bao giờ gác hộ Vĩnh một lần nào. Anh em thường kêu Vĩnh là “thím Vĩnh”.

Bỗng dưng miệng Phi méo xệch đi và Phi khóc như một đứa trẻ con. Tiếng khóc ồm ồm của Phi khiến những người xung quanh bui ngủi khóc theo. Thử ngửa cổ về phía sau, nước mắt vòng quanh mi. Chàng phải cố gắng lắm mới khỏi bật thành tiếng khóc theo Phi.

Một tiếng gắt gỏng từ giường bên cạnh vang lên:

– Thôi! Câm đi có được không! Làm gì như con nít vậy. Chúng mày khóc hoài có làm cho nó sống lại được không?

Phi ngoảnh lại, chàng nhận ra là Thượng sĩ Bách cũng bị thương đang nằm dài trên giường, một chân và một tay bị treo cao bởi một sợi dây từ trên trần nhà thông xuống. Phi nghĩ thầm:

“Ông thượng sĩ thường vụ đại đội, dù bị thương cũng có máu thượng sĩ thường vụ trong người.”

Ý nghĩ ấy khiến Phi nín khóc, chàng dùng khuỷu tay lau mắt rồi tiến lại gần bên giường thượng sĩ Bách. Chàng đứng im ,nhìn cái dáng nằm vất vả nhưng khuôn mặt lại có cái khó đăm đăm của một người anh cả trong gia đình lo lắng buồn rầu chung cho số phận của những đứa em gặp chuyện rủi ro chứ không có cái đau đớn của một kẻ bị thương. Phi thầm phục cái cử chỉ đó của Bách, một quân nhân đã sống nhiều năm trong quân ngũ, có thể nói Bách sanh ra để đi lính và để chiến đấu.

Bách thường tuyên bố: “Thằng con trai sinh ra trong thời loạn, nếu lớn lên không biết đi lính, không biết đánh giặc thì thà chết ngay từ hồi còn nhỏ cho đỡ hèn”. Bách “tuyên truyền cái chủ nghĩa hào hùng” đó trong anh em và luôn luôn sống như một người hùng – Nói là sống như một người hùng thôi chứ thật ra Bách cũng... có nhiều cái không hùng tí nào, tỷ dụ như lâu lâu cũng nhẩy rào về với bà xã, lo chút công việc gia đình, để dành tiền cho vay với ít lời năm ba phần trăm và hay chú ý đến các thứ lặt vặt trong cơ ngũ, trong cuộc sống tập thể đôi khi cần phải quên những chi tiết nhỏ. Hoặc là có dịp nào cần phải đóng góp đám cưới, đám tiệc trong đơn vị, Bách đau xót ra mặt, thúc người khác đóng tiền, chính anh ta lại xuýt xoa.

Những cá tính ngộ nghĩnh đó của Bách như hiện lên sừng sững trước mặt Phi. Tiếng chàng nghẹn lại:

– Thượng sĩ bị thế nào?

Bách nhìn Phi, vẫn là cái nhìn bao dung và thương mến:

– Đạn trung liên vào bắp chân, nhưng... chắc có một viên. Bọn nó bắn tối, chứ gặp mày bắn chắc chết ngòm từ sáng rồi còn đâu. Từ ngày mày đi, tiểu đoàn xui quá không “làm ăn” được mách nào ra hồn. Mỗi mách sáng nay thì lại... đi nhảm bản đồ. Cũng may tao bị thương quen rồi.

Tự dưng Phi thấy hãnh diện lạ lùng, mặc dầu chàng thừa biết lời nói của Bách chỉ có giá trị là một lời nói đùa và do tình thương, nỗi mong nhớ một người thân yêu xa vắng lâu ngày mà ra. Phi gật gù nhẹ nhẹ:

– Tôi sẽ trở lại đơn vị này, thượng sĩ tin đi. Không lâu đâu.

Đôi môi Bách khẽ nhếch lên:

– Mày khỏi chưa?

Phi giơ bàn tay cho Bách xem:

– Sắp khỏi.

Bách cười méo xệch cả mồm:

– Hôm mày bị thương, mày nhăn nhó, tao cứ tưởng mày chết tới nơi. Không ngờ bây giờ mày... danh giá, thằng không đáng chết thì lại chết.

Phi đỏ mặt vì danh từ “danh giá” mà Bách vừa dùng, mặc dầu Bách dùng sai. Phi hiểu rõ

Bách chỉ muốn nói là bây giờ Phi tương đối nhàn hạ hơn anh em khác và ở gần vị chỉ huy cao cấp, theo quan niệm của một vài người thiện cận, họ cho như vậy có quyền thế, được biệt đãi hơn những người xung quanh. Vì thế nên Phi đỏ mặt chàng mĩa mai:

- Tôi làm tới những... chức tài xế cơ mà. Lại là tài xế cho Trung tá. Tôi nói thật, tôi chán ghét cái công việc ấy. Nếu ai bằng lòng đổi cho tôi, tôi xin đổi ngay trong một tích tắc đồng hồ, không cần suy nghĩ gì thêm, thà là về đây lâu lâu nghe thượng sĩ “ca cải cách” một hồi, quát tháo nặng nề rồi tối tối đi nhậu với nhau còn sướng.

Câu trả lời của Phi, coi làm Bách sung sướng lắm, bộ mặt suy tư của Bách bỗng thoáng một nét tươi vui rực rỡ ánh mắt loáng niềm reo vui sướng thỏa? Bàn tay Bách giờ lên:

- Từ ngày làm thượng sĩ thường vụ đại đội tới giờ, đã bao nhiêu thằng nói với tao câu đó, tao nghi ngờ. Nhưng lần thứ nhất tao tin mày đấy Phi ạ. Tao mong mày về đơn vị, sớm ngày nào hay ngày ấy. Tao hứa trước là sẽ cố gắng xoay cho mày mỗi tuần một lần về phép Sài Gòn với các cô bồ của mày.

Phi nắm chặt lấy bàn tay chai cứng của Bách, lòng chàng rung rung. Niềm xúc động thầm kín truyền nhanh trong cơ thể, một niềm xúc động ghen ngào không thể thoát ra bằng cử chỉ, bằng hành động. Có một cái gì chặn lại giữa

những mạch máu và trái tim. Có lẽ bởi họ là đàn ông, những người đàn ông sống với súng đạn, với những cảm giác mạnh như men say ngoài chiến trận.

Họ muốn che giấu những xúc động tầm thường, những rung cảm mỏng manh, những cảm giác giản dị. Nhưng sự thật, những rung cảm ấy cũng lớn rộng, cũng mạnh mẽ, cũng hăng say ngoài chiến trận. Họ cố che giấu, bởi một lẽ giản dị, song vô lý: họ là đàn ông! Cái thói quen đó đã trở thành sự tất nhiên mà không những ở Phi, ở tất cả những người chiến binh khác đều cố tỏ ra như vậy: cố làm ra mình cứng rắn.

Phi muốn đem sự xúc động đó so sánh với sự xúc động khi gặp lại Thanh sau một vài tuần xa cách vào những dịp trước đây. Phi cũng thấy ghen ngạo và Phi cũng che đậy. Nhưng sự che đậy với Thanh có một nghĩa giả dối, tầm thường, đòn phép hơn là sự che đậy hồn nhiên như đối với Bách bây giờ, mặc dầu những xúc động có mãnh liệt không kém gì nhau.

Tiếng Bách lại thều thảo vọng lên:

- Các cô bồ của mày bây giờ thế nào Phi? Chiếc Simca còn không hay là cho đi ở rồi?

- Xe còn, nhưng... tình thì mất khá nhiều rồi.

- Con bé gì đó mà ngày xưa mày để tấm hình ở đầu giường, mày kêu là vợ mày, bây giờ cũng bỏ mày rồi à?

Phi gật đầu, chàng hiểu Bách muốn ám chỉ Thanh, chàng nửa đùa nửa thật:

– Bỏ từ lâu.

– Tao chịu, chẳng hiểu nổi chuyện ái tình của mày ra sao nữa. Hỏi tao yêu vợ tao là tao lấy liền.

Phi cười, chàng nhớ là Bách đã nhiều lần nói với chàng như vậy và lần đầu tiên là vào buổi chiều thứ bảy khi Bách phát giấy phép cho chàng dưới rặng phi lao bên ga ra mà chàng vẫn để xe. Chàng nghiêng người đưa mắt nhìn qua khuôn cửa sổ hình vuông xuống một con đường đá cũ, lối dẫn xuống trại độc thân. Những căn nhà vách đất lợp lá do chính bàn tay của Phi và bạn Phi tạo nên vẫn còn y nguyên như cũ, im lìm trong ánh nắng buổi trưa. Rặng phi lao mỏng mảnh có những cánh lá xanh đậm tua tủa như những sợi tóc cứng lâu ngày không được chăm nom.

Phi sống lại vài giây ngắn ngủi với cái cảm giác ngày nào mỗi khi đi phép chiều thứ bảy, chàng có cảm tưởng mình là một cánh chim sắp được sổ lòng vượt... vạn dặm trùng dương về tổ ấm với đàn chim bạn, để rồi mỗi buổi sáng thứ hai, Phi trở lại chiếc lòng son này riu rít nói chuyện viễn du – những cuộc viễn du tình cảm hào hứng và bao giờ cũng mang một chút ít đón đầu – Phi nhớ lại từng buổi sáng trên sân cỏ, buổi trưa trong nhà ăn, buổi chiều ngoài bãi tập, ban đêm ngoài chơi gác hay trong căn nhà lá dưới trại độc thân. Phi thấy sự ràng buộc giữa

chàng và căn trại này những khuôn mặt này quá chật chội, chàng đành đành rằng thế nào cũng có một ngày chàng trở lại. Phi cũng không hiểu tại sao chàng lại có cái tin tưởng quyết liệt ấy.

Tiếng còi xe jeep kêu vang trên bộ chỉ huy, Phi biết là Trung tá Lạc kêu mình, chàng nói với Bách và Thử:

- Thôi, tôi đi nhé. Thế nào cũng có dịp trở lại.

Đôi mắt bách và Thử cùng nhìn về phía Phi, cái bóng dáng khỏe mạnh, cái khuôn mặt ngang bướng nhưng dễ thương của Phi thoát ra ngoài khuôn cửa ngáp nấp. Căn phòng có cái gì như mát mát thêm nữa. Bỗng dưng sự im lặng xâm chiếm như có cả một khung trời trống rỗng ủa vào đây.

Ngoảnh lại nhìn căn nhà buồn tẻ, Phi cũng mang cái cảm giác ấy. Chàng cúi đầu bước nhanh qua khoảng sân rộng.

Trung tá Lạc đứng trên hiên với đại úy Vũ tiểu đoàn phó, ông ta nhìn Phi rồi nói nhỏ với Vũ:

- Thành nhỏ buồn vì các anh thua trận...

Vũ cười nhẹ:

- Tôi tin là nó mê đơn vị này hơn là lái xe cho Trung tá. Chùng nào có thể được, Trung tá trả nó cho tội tội

Trung tá Lạc lắc đầu:

- Điều đó hơi khó. Tôi cũng đang cần một người như nó. Anh biết tính tôi hay đi, không có một thằng liêu như mình đi đâu mất hứng đi.

Nói rồi Trung tá Lạc bắt tay Vũ, nhảy lên xe. phi lạng lẽ nổ máy. Tiếng Trung tá Lạc vui vẻ:

- Thế nào, cậu có định xin trở lại đơn vị cũ không?

Phi ngược nhìn Trung tá dò hỏi, chàng làm một cử chỉ lung chùng, nhưng trả lời dứt khoát:

- Bất cứ lúc nào Trung tá cho phép tôi cũng sẽ trở lại đây ngay.

Tiếng cười của Trung tá Lạc giòn tan:

- Chưa được.

- Sao vậy Trung tá?

- Tôi có một lý do riêng.

Phi lạng thình, đôi mắt đắm chiêu nhìn về phía con đường đất đỏ trước mặt. Chàng nghĩ về “lý do riêng” mà Trung tá Lạc vừa nói. Chàng thấy ông ta chỉ có mỗi lý do là vịn vào ngón tay chàng chưa hoạt động bình thường được nên giữ chàng lại. Phi đâm ra cáu giận, chàng muốn thốt ra một câu nào đó như một tiếng chửi thề. Nhưng Phi không làm như vậy, chàng có thói quen mỗi khi tức bực thường rú ga cho chiếc xe chồm lên như muốn phá xe.

- Quẹo trái.

Tiếng “hô” của Trung tá Lạc khiến Phi giật mình, chàng nhóm thắng cho xe chậm lại rồi giang tay lái thật nhanh. Nhưng cành cây hoang bên đường va vào thân xe rào rào. Phi khẽ nói:

- Mình chưa về sao Trung tá?

- Chưa. Tôi muốn coi lại địa thế phía Đông Nam của khu rừng này.

Phi biết rõ địa thế đó, tiểu đoàn chàng đã hành quân đã phục kích trong khu vực “cửa cấm” này trên dưới mười lần. Kể ra một mình một xe, Trung tá Lạc dám dẫn thân vào đấy cũng là liều lắm. Tuy nhiên, Phi thừa biết những quy luật quân sự. Khi địch đã phục kích buổi sáng thắng lợi thì chúng thu dọn chiến trường chớp nhoáng rồi bỏ đi ngay, không đời nào lảng vảng tại đấy vì chúng sợ bị trả thù, sợ ăn đại bác hoặc rốc két từ máy bay nả xuống. Phi yên trí lái xe, chàng có vẻ tự đắc nói với người chỉ huy:

- Khu vực này tôi quen lắm như đường Sài Gòn vậy. Trung tá có muốn đi tắt không?

- Không! Cậu cứ chạy trên đường thẳng. Không sao đâu, tôi biết. Hơi nguy hiểm một chút, song tôi tin là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Phi cười thích thú:

- Mà nếu có gì xảy ra, tôi tin là... hai người mình đủ sức đối phó.

Trung tá Lạc vỗ mạnh lên vai Phi tỏ vẻ khoái chí mà không trả lời. Đôi mắt ông đắm đắm nhìn về phía trước. Cả một vùng đồi núi xanh thẫm hiện ra như chạy dài vô cùng vô tận. Có lẽ Trung tá Lạc nghĩ đến một cuộc hành quân đại quy mô, một trận chiến lẫy lừng để trả thù cho những người cùng đơn vị vừa nằm trong cánh rừng này buổi sáng hôm nay.

Phi nghĩ vậy và chàng lái xe chậm chậm trên

khoảng đường khúc khuỷu. Ánh nắng buổi trưa đã đứng bóng. Tất cả đều im lặng, không có cả một tiếng chim kêu. Chiến địa sau những giờ giao tranh còn hoang vắng khủng khiếp hơn cả một sa mạc. Những cành cây bên đường gãy nát phơi một màu trắng như khúc xương bị cắt ngang. Càng đi sâu vào trận địa, những hình ảnh tàn nhẫn ấy lại càng hiện lên rõ rệt. Rồi đến một địa điểm có những vết cháy nám đen, vài cành cây tươi còn bốc cháy âm ỉ; mùi thuốc súng như còn lẫn khuất đâu đây, Phi cảm thấy rừng mình ghê sợ.

Suốt hai ngày Phi nằm ở trung đoàn, không có thì giờ trở về Sài Gòn. Cuộc đời chàng dính liền với chiếc xe jeep và tùy theo công việc của Trung tá Lạc.

Phi không ngại vất vả, chàng chỉ thấy khó chịu. Trước kia, mỗi tuần Phi chỉ được về Sài Gòn một lần. Bây giờ, mỗi ngày Phi có thể về một lần cùng với vị chỉ huy, do đó dù hai ngày nay không về Sài Gòn, Phi cũng không vì lý do ấy mà bức dọc, tuy Phi cũng nhớ Liên. Phi chỉ thấy mình bị lệ thuộc quá nhiều, mặc dầu sự lệ thuộc ấy đem cho chàng nhiều thì giờ rảnh rỗi.

Phi đã giết thì giờ bằng cách đọc tiểu thuyết nhưng rồi cách ấy cũng vô hiệu. Phi nghĩ đến việc luyện tập luôn luôn cho ngón tay bị thương có thể hoạt động bình thường và nhanh nhẹn trở lại.

Thoạt nhiên Phi nhắm mắt, cố co ngón tay lại rồi buông ra. Song sự đau đớn từ từ khiến Phi toát mồ hôi hột. Chàng nghỉ chừng một giờ đồng hồ rồi lại tiếp tục dùng bàn tay trái kéo gấp ngón tay trở bên mặt lại. Lần này sự đau đớn còn thấm gấp trăm lần, làm nước mắt Phi trào ra. Chàng giận đến phát điên lên được. Lắm lúc chàng muốn chặt phứt ngay ngón tay đi cho đỡ bực.

Phi tập liên tiếp như thế suốt hai ngày liền, ngón tay đau ê ẩm, bàn tay như muốn sưng lên. Có lẽ Trung tá Lạc biết chuyện nên buổi chiều hôm sau, khi bước lên xe trở về Sài Gòn, Trung tá Lạc mỉm cười hỏi Phi:

– Thế nào, liệu đã bắn súng được chưa?

Phi giơ tay lên, trả lời một cách tuyệt vọng:

– Chắc là... không bao giờ được quá.

Trung tá Lạc cười giòn:

– Cố gắng đi, tôi tin cậu sẽ thành công. Nhưng đừng cố gắng quá mức lại vô nằm bệnh xá thì buồn lắm. Cứ bình tĩnh mà tập luyện, chừng nào có thể được, tôi sẽ chiều theo muốn của cậu.

Phi chợt bất gặp một niềm hy vọng lóe sáng:

– Thật không Trung tá?

– Tôi nói dối cậu làm gì!

Vị chỉ huy trả lời xong câu đó rồi Phi mới biết là mình đã hỏi một câu... khá ngu. Chàng lắp bắp:

– Xin lỗi Trung tá.

Chiếc xe vượt qua cây cầu khá dài tiến ra con

lộ. Con đường về Sài Gòn hình như ngắn lại. Không đầy ba mươi phút sau Trung tá Lạc và Phi đã có mặt ở nhà. Bàn ăn đã dọn sẵn, Loan vui vẻ nói với Phi:

– Anh ăn cơm luôn cho tiện, giờ này về nhà chắc nhà anh đã ăn cơm rồi.

Trung tá Lạc cũng thân mật vỗ vai Phi:

– Chiều nay nghỉ, cậu ăn cơm ở đây đi chút nữa về cũng còn nhiều thì giờ kia mà. Tối nay đi đâu thì đi, nhưng sáng mai nhớ đến sớm. Sáu giờ hơn mình đi là vừa rồi.

Phi cũng đã định ngồi ăn, nhưng ngay khi đó bộ mặt Phượng từ trong buồng ló ra khiến Phi cảm thấy hết hứng. Chàng lại nhớ đến Liên, giờ này đến gặp Liên, hai đứa đi ăn rồi chui vào ciné thì tuyệt. Vì vậy nên Phi từ chối:

– Cảm ơn Trung tá và hai cô, tôi về thăm nhà, lâu lâu mới được ăn cơm ở nhà một lần.

Phượng đứng im, nàng chỉ liếc qua vẻ mặt Phi rồi quay đi, làm ra cái điệu không thèm chú ý đến chàng. Loan thì mỉm cười lắc đầu:

– Anh Phi làm khách lắm nhé. Người nhà cả mà!

Phi cũng làm bộ như không hề nhìn thấy Phượng ở đó, chàng nhìn Loan:

– Tôi đâu dám.

Rồi chàng đưa tay chào Trung tá Lạc, hấp tấp xoay người bước nhanh xuống những bậc gạch. Chàng gọi taxi đến thẳng nhà Liên.

Lúc đó Liên cũng vừa dậy, nàng đang ngồi trước bàn trang điểm chải lại mái tóc rối. Nàng nhìn thấy Phi qua tấm gương lớn. Niềm vui mừng của Liên thật hồn nhiên, nàng đứng bật dậy đón Phi:

– Anh không đi làm sao mà về thế này?

Lòng Phi ấm lại, chàng có cảm tưởng như trở về với một người vợ mới cưới. Chàng xà đến bên Liên, đặt hai tay lên vai nàng:

– Anh vừa về vội tới em ngay. Chiều nay anh nghỉ?

Vòng tay Liên choàng lấy ngang người Phi, một lớp bụi đỏ mỏng bay lên. Phi hơi ngượng. Chàng vuốt tóc Liên:

– Cần thận kéo bẩn hết quần áo đẹp của em bây giờ.

Liên ghì chặt Phi, tiếng nàng như một hơi gió:

– Em bằng lòng mà.

Phi cúi xuống thật lâu ở môi Liên.

Sau đó, Liên rời xa Phi một chút để nhìn chàng trong bộ quân phục bám đầy bụi đường. Nàng cười:

– Em yêu anh trong bộ đồ này.

– Thật không?

– Thật. Anh mặc quần áo nhà binh ôm em trong tay em có cảm tưởng... anh thành thật hơn, anh say đắm hơn. Chính em cũng cứ tưởng em là “con nhà lành” trời sinh ra để yêu anh và rồi chúng mình sẽ lấy nhau. Lần sau, mỗi lần ở

xa về, anh phải đến với em trước rồi anh đi đâu
thì đi như hôm nay chẳng hạn.

Tiếng nói của Liên chân thành cuốn hút. Phi đắm mình trong tiếng nói ấy, tiếng nói của yêu thương và ân tình. Ở Liên, Phi nhận được rõ ràng những say mê cuồng nhiệt phát xuất từ đáy tâm linh, không một chút gượng ép giả dối. Chàng dìu Liên xuống chiếc đi văng kê bên cửa sổ:

- Chúng mình đi ăn rồi đi xi-nê, em nhé.
- Tùy anh.
- Cho anh về thay quần áo đã, trong vòng mười lăm phút anh sẽ tới ngay.

Liên lắc đầu nũng nịu:

- Em không muốn rời xa anh một chút nào cả.
- Vậy cho anh mười phút thôi. Em đi sửa soạn xong anh sẽ tới nơi ngay.

Liên choàng lấy người Phi, môi nàng đặt trên

má, trên trán, trên cổ Phi, rồi nàng buông chàng ra, nàng giơ tay xem giờ:

- 1 giờ 28 phút, cho anh đi đúng 12 phút thôi.

Phi tát nhẹ trên má Liên rồi vù ra cửa như một mũi tên, Liên lẳng lặng nhìn theo cái bóng dáng khỏe mạnh nhanh nhẹn của Phi, nàng cảm thấy thích thú. Từ ba năm nay, Liên chưa hề thấy cái cảm giác ấy khi một người đàn ông từ căn nhà này bước ra.

Trong thời gian đó, Liên cũng đã từng yêu nhưng tình yêu đó chỉ để lách vào một khoảng trống hun hút trong tâm hồn.

Liên yêu đấy nhưng rồi sẵn sàng quên ngay đấy. Người yêu có đến hay không, còn hay mất, ở hay đi đối với nàng tầm thường và giản dị như những buổi tối đi làm có khách quen hay không. Bây giờ đối với Phi, Liên biết chắc chắn là mình đã ngã không thể gượng dậy được nữa và chính nàng cũng không hề muốn gượng dậy. Để làm gì! Khi mà tình yêu đến! Tiếng sét đã nổ sau bao nhiêu ngày tháng âm ỉ, vẩn vù. Liên muốn được yêu, bất chấp chuyện gì sẽ xảy đến. Mặc dầu Liên đã thấy rõ bên cạnh nàng còn có Thanh và Phi, tình yêu có thể đến rất cuồng nhiệt nhưng đi rất vội vàng.

Liên muốn nhắm mắt lại, đối diện với nàng chỉ có tình yêu, hoàn toàn chỉ có tình yêu mà thôi. Nàng sẵn sàng từ bỏ tất cả cho Phi.

Đáng lẽ Liên phải đi trang điểm chờ Phi

đến nhưng nàng lại nằm dài ra đi vắng, nàng tự hứa, năm phút sẽ trở dậy trang điểm cũng chưa muộn.

Liên vừa nhắm mắt để nghĩ đến bóng dáng Phi khi chàng hấp tấp lao ra cửa, khi chàng ủa vào căn phòng này như một cơn lốc, thì Thanh đến. Hôm qua Liên có hẹn với Thanh trưa này đi ăn rồi đi xi-nê. Nàng quên khuấy đi mất, bây giờ nàng mới nhớ ra. Sự thật Liên muốn hẹn đi chơi với Thanh một buổi là để có cơ hội dò hỏi về tình yêu của Thanh đối với Phi ra sao. Lâu lắm, Liên không có dịp tâm sự với Thanh, có lẽ từ ngày Liên biết Thanh và Phi sống với nhau, Liên vẫn có ý nghĩ ngờ tình yêu của Thanh đã dành cho Phi chỉ là một thích thú nhất thời, một ước muốn chiếm đoạt nhỏ bé, một sự tìm quên sau một chuyện tình giữa Thanh và một chàng thanh niên khác vừa đổ vỡ.

Càng ngày Liên càng thấy nhận định của mình là đúng. Đến nay Liên muốn đặt hẳn vấn đề với Thanh về Phi để chị em nhìn thấy nhau cho đỡ ngượng ngùng. Liên không sợ gì cả mà nàng chỉ muốn sòng phẳng. Đợi Thanh ngồi xuống bên mình, Liên khẽ hỏi:

– Kép Phi của mày hồi này thế nào?

Thanh tuyên bố tỉnh không:

– Cho “rọt” từ khuya rồi.

Liên cảm thấy tất cả sự trơ tráo và nhơ bẩn trong câu trả lời từ của miệng một người bạn

đồng nghiệp nói ra. Nàng đã nghe nhiều, nhưng giữa Thanh và Phi, câu trả lời như vậy quả là tàn nhẫn. Liên vẫn bực dọc nàng cũng nói một câu tỉnh không:

– Hôm thứ bảy, kếp Phi buồn chuyện gì, nó đến mời tao đi chơi.

Thanh cười khanh khách:

– Hôm đó, nó gây lộn với tao, đang đi chơi với nhau thì bỏ về. Tao chán những kếp nhi đồng như vậy.

– Tại nó yêu mày nên mới như thế.

Thanh bĩu môi:

– Tao chê.

– Chắc không?

– Chắc! 100 %

Liên cười khanh khách nửa đùa nửa thật:

– Nếu như vậy tao đi với nó mày đừng có lời thôi ầm ồ gì nữa nhé.

Thanh gật đầu:

– Yên trí, nếu mày thích, tao sang tên cho đó.

– Được rồi. Tao thích Phi thực đấy, không nói đùa với mày đâu. Đáng lẽ bồ của mày dù thế nào tao cũng không có quyền đụng tới, nhưng mày tuyên bố chê rồi thì tao có quyền làm cái gì mà tao muốn.

– Tất nhiên.

Trả lời câu đó, Thanh nhìn Liên thật lâu để dò hỏi, bởi nàng vừa thấy Liên đã nói với nàng bằng một giọng rất đúng đắn về Phi. Thanh không tin

là Liên nói đùa. Rất có thể là Liên yêu Phi thật. Thanh đứng dậy, soi bóng mình trong gương:

- Tao không tin là mày thích thằng cha đó được lâu. Nó con nít, mày không chịu đựng được nổi đâu.

Liên hơi bực mình bởi nhận xét của Thanh, song nàng thừa biết lý do tại sao Thanh nói như vậy, nàng cười, nói một câu ngoài ý nghĩ của mình:

- Để thử coi

- Thử đi, nếu mày yêu được tao mừng cho mày.

- Mừng thật không?

Thanh xoay người lại, bấu môi:

- Mày tưởng tao đùa à?

- Không tưởng gì cả. Tao chỉ hỏi mày có mừng thật không?

- Mày hỏi câu đó hơi thừa. Tao muốn là từ nay nó đừng làm gì phiền tao nữa. Dứt khoát được sớm chừng nào tốt chừng nấy. Lâu lâu khỏi mất công nhìn thấy nó dẫn xác về. Chẳng lẽ tao từ chối thì... tàn nhẫn quá mà tao nể nang thì chẳng vui thú gì.

Liên cũng trở dậy ra bàn trang điểm. Nàng tính là tình yêu giữa Thanh và Phi đã hết. Bây giờ chỉ còn lại một tình trạng khó chịu là “bỏ thì vương, thương thì tội”. Tình trạng đó là một tình trạng chung của tất cả những mối tình mà những người bạn, đồng nghiệp của Liên đã gặp

phải. Liên đã từng chứng kiến. Có thể là mất Phi bây giờ Thanh mới thấy dễ chịu, song vì một chút tự ái, Thanh có thể xa cách với nàng.

Liên muốn nói thẳng với Thanh điều đó. Nàng vừa chải tóc vừa nhìn Thanh lựa lời nói khéo:

- Tao mong rằng giữa chúng mình sẽ không có những chuyện trẻ con như những đứa khác. Tao cần phải nói với mày rõ hơn là tao... yêu Phi từ lâu, từ trước cả mày. Nhưng tao trốn tránh, tao để mất Phi. Bây giờ đã đến lúc mày... buông tha nó, ta sẽ không để mất nữa.

Đôi mắt Thanh thoáng cau lại, nàng không thể ngờ được Liên lại có thể có một tâm sự với Phi tha thiết đến như vậy. Và nhìn đôi mắt Liên, Thanh hiểu rõ Liên đã nói thật. Quả là một sự bất ngờ đến độ khôi hài. Bởi cuộc sống của Thanh khác hẳn của Liên. Thanh sống trên cả bề mặt, không một chút bận tâm suy nghĩ về tình yêu. Xung quanh nàng, người ta dâng hiến nhiều quá, nàng thấy suy nghĩ nữa là thừa. Còn Liên, tuy thân mật với Thanh, nhưng cuộc sống của nàng khác hẳn. Liên có một cuộc sống ban đêm ở bề mặt, song cuộc sống riêng tư chìm hẳn xuống chiều sâu. Nàng thường suy nghĩ khác hẳn với lời nói hời hợt bên ngoài. Do đó các bạn bè nàng không hiểu nổi ý nghĩ thật của nàng ra sao.

Vì thế Thanh ngạc nhiên trước mối tình của Liên dành cho Phi là phải. Thanh mỉm cười vỗ nhẹ lên vai Liên.

- Mà yên trí, giữa tao và mày sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

Liên cũng mỉm cười:

- Vậy mày về đi. Chút nữa Phi đến đây bây giờ.

- Nó đến đây à?

- Ừ, năm phút nữa là cùng.

- Nó chuẩn về với mày sao?

- Không rõ, nhưng chắc chắn Phi sẽ tới.

Thanh cố cất một giọng cười hồn nhiên:

- Nó tới thì tới, tao ở đây có sao. Tao sẽ coi nó như bồ của mày, như thằng Hùng, thằng Thức.

Liên gật đầu:

- Nếu vậy thì được. Chỉ sợ chúng mày nhìn thấy nhau thì rồi khó ăn khó nói thôi.

Thanh nhún vai:

- Gì chứ cái đó thì tao tỉnh lắm.

Thanh vừa nói dứt câu thì chiếc Simca của Phi đã đỗ xích lại trước cửa, Phi bước vào như một con lốc. Nhưng con lốc đứng sững lại, vì Phi vừa nhìn thấy Thanh có mặt nơi đây. Quả là một điều bất ngờ lớn cho Phi. Nụ cười vụt tắt trên môi chàng, chàng bỗng thấy ngượng ngập. Đôi mắt chàng mở lớn nhìn Thanh.

Thanh điềm nhiên mỉm cười:

- Làm gì mà sững người như vậy? Anh sợ tôi ăn thịt anh à. Anh đi đâu là quyền của anh, việc gì mà sợ Anh tưởng tôi đến đánh ghen chắc? Còn khó lắm ạ!

Phi đau tím ruột, chàng ngượng với Liên. Chàng không thể ngờ được rằng Thanh tàn nhẫn đến như vậy. Thanh ghen hay là chỉ có mục đích đến đây để phá chàng. Câu hỏi ấy vụt nhanh trong đầu óc Phi như một ánh chớp. Và Phi tự thấy đã đến lúc mình cần phải có một thái độ. Phi lạnh lùng nhún vai:

– Anh không tưởng em đến đây làm gì cả, anh chỉ... hơi ngạc nhiên khi thấy em ở đây. Thế thôi.

Tiếng cười của Liên bật lên khanh khách:

– Hai người định gây nhau ở đây hay sao?

Thanh quay lại nhoẻn cười với Liên:

– Có gì mà phải gây.

Tuy Thanh nhoẻn cười, song Liên nhận thấy rõ một cái gì như sự gượng ép giả dối. Có lẽ là khi vắng mặt Phi, Thanh đã thành thật khi nói quên hẳn được chàng. Nhưng khi có mặt Phi, nhất là sự có mặt ấy lại là vì Liên thì tự ái vô lý của Thanh nổi dậy. Nếu Liên không chặn ngay từ trước, có thể Liên sẽ được chứng kiến “sự nổi sùng” của Thanh ngay tức khắc.

Liên nói nửa đùa nửa thật:

– Nếu cần, hai người cứ việc sỉ vả nhau đi, tôi không nghe đâu mà sợ. Tôi đi trước cho mà cãi nhau. Yêu nhau lắm cần nhau đau là thường.

Phi quyết liệt hơn, chàng buông thông một câu:

– Anh thấy không có gì để nói với Thanh nữa cả.

Thanh cũng khinh mạn không kém, nàng rùn vai:

– Đúng vậy. Nói với anh nữa là thừa.

– Cảm ơn em.

Câu trả lời của Phi khiến Thanh tức điên người mà không nói được một tiếng nào. Thanh đi thẳng ra cửa, buông lại mấy tiếng gọn lỏn:

– Tao về, Liên.

Liên cười, nàng chưa kịp trả lời thì Thanh đã khuất sau cánh cửa. Nàng quay sang nói với Phi:

– Nhất định thôi nhau thật đấy à?

Phi lừng khừng lắc đầu:

– Không phải là vấn đề thôi hay không.

– Vậy anh muốn nói là gì? Bỏ nhau à?

– Cũng không phải bỏ. Phải nói là hết thích, hết chịu đựng nổi nhau nữa thì xa nhau. Giản dị chỉ có vậy mà thôi.

Liên hiểu ý Phi muốn diễn tả, chàng không nhận là mình đã lấy Thanh, đã coi Thanh như một người vợ vì thế nên không có vấn đề bỏ nhau hay không. Phi chỉ muốn coi Thanh như một cô nhân tình, già nhân ngãi non vợ chồng mặc dầu đã có lần chung sống và đã có lần Thanh phá thai. Liên biết rằng bây giờ Phi thừa can đảm để xa Thanh bởi Phi đã có nàng. Quả là một cơ hội tốt để Phi dứt khoát được với “một món nợ” tình cảm.

Tuy hiểu thấu đáo như vậy; song Liên vẫn tức bởi một chút ghen tuông, một chút nghi ngờ, Liên ghen với sự hậm hực của Phi về Thanh. Liên nghi ngờ Phi yêu nàng chỉ là cách

tìm quên được Thanh chứ thật tình Phi không yêu nàng do sự khám phá của chàng, do một thứ tình yêu tình nguyện đông đảo. Liên đôi hỏi một tình yêu trọn vẹn vì nàng, cho nàng không được phép mang một hình ảnh nào xen vào đó. Người đàn bà nào khi yêu cũng “độc tài”, ích kỷ như nhau.

Liên nhìn Phi rất lâu và trong một vài tíc tắc đồng hồ, Liên thấy... hình như nàng ghét Phi thì phải. Nàng hỏi Phi bằng một giọng lạnh lùng:

– Em không tin là anh đã hết yêu Thanh.

Chỉ cần một câu hỏi ngắn ngủi đó, Phi nhìn rõ tâm trạng Liên, chàng chồm đến, ôm lấy vai Liên hôn lên trán lên môi nàng, tiếng chàng đắm đuối:

– Em không hiểu anh thì còn ai hiểu anh bây giờ!

Liên gục đầu vào vai Phi:

– Em hiểu anh, nhưng... không biết tại sao em vẫn sợ, vẫn đau đớn, có lẽ em có ý nghĩ là anh yêu em để quên Thanh dễ dàng hơn mà thôi.

Phi xiết mạnh hai tay trên vai Liên:

– Không, không bao giờ anh nghĩ như vậy. Anh xác nhận là gặp em, anh có thể quên Thanh thật dễ dàng, nhưng tình yêu anh mang đến cho em là thứ tình yêu... tình nguyện mạnh hơn một tiếng sét. Đó là một khám phá kỳ diệu, cuốn hút mà có Thanh hay không cũng chỉ có giá trị như nhau mà thôi.

Hai ngón tay Liên đặt trên môi người yêu:

– Thôi đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Dù anh có nói thế nào, mặc cảm bị tìm quên vẫn ám ảnh trong em. Em sẽ cố gắng gạt bỏ tất cả. Em hy vọng có anh, em sẽ dễ dàng tìm thấy niềm sung sướng trọn vẹn.

– Anh sẽ cố. Với tất cả đam mê, anh dành cho em.

Liên vòng tay, kéo Phi xuống, môi nàng rất bóng.

* * *

Giữ đúng lời hẹn với Minh, vào một buổi chiều thứ bảy, Phi mời Minh đi chơi, đáng lẽ Phi nên tránh và nên giả vờ quên chuyện đi chung với Minh, bởi Phi hiểu rõ Minh cũng mê... Liên không kém gì mình. Nhưng đã trót hẹn và Minh nhắc lại tới hai lần nên Phi không biết làm thế nào để từ chối: Phi sợ Minh cho mình là người hứa hão, nói phiệu thế thôi, nên Phi đành nhớ lời. Một mặt khác, tự trong thâm tâm, Phi bỗng thấy một niềm hạnh diện bốc lên. Chàng có cái sung sướng ngấm ngấm của một người gìn giữ báu vật trong tay trong khi đó có kẻ bên cạnh thận trọng từng bước dò dẫm đi tìm kiếm mà Phi biết chắc là không bao giờ kiếm được.

Hơn sáu giờ chiều, Phi gặp Minh ở một tiệm nước trên đường Tự Do.

Phi tới hơi trễ, Minh phải ngồi chờ chừng mười lăm hai mươi phút. Phi vừa tới, Minh hỏi ngay:

– Cậu hẹn em chưa?

Phi lắc đầu:

- Chưa, tôi vừa đi với Trung tá về, tưởng ông ấy ngồi một lúc nữa thì lỡ hẹn. Tôi phóng như gió mà cũng trễ. Xin lỗi... đại úy nhé.

Minh cười, bắt tay Phi:

- Có gì mà phải khách sao thế. Bây giờ mình đến Liên chứ?

- Mình đến giờ này là vừa.

Hai người bước ra xe, Minh nửa đùa nửa thật hỏi Phi:

- Chuyện giữa cậu và Thanh là hết hản rồi ư? Nhất định quay sang với Liên sao?

Phi cười, chàng biết là Minh không thể nào hiểu được chuyện mình và Liên nên chàng nói cho qua chuyện:

- Chính tôi cũng chẳng hiểu nổi ra sao nữa. Tuy nhiên, đối với Thanh thì không còn gì cả, hai đứa tuyên bố xa nhau từ lâu rồi.

Minh vẫn chưa chịu thôi, chàng hỏi tiếp:

- Còn với Liên, tình trạng đi tới đâu?

- Chẳng tới đâu cả?

- Thế là nghĩa lý gì?

Phi nhún vai:

- Không có nghĩa gì cả. Khi say mê, tôi không cần chú ý đến sự say mê của người khác.

- Cậu nói dối.

Bộ mặt Phi thoáng một chút đăm chiêu, chàng cho rằng Minh đã nghĩ đúng, ít có ai say mê mà không đòi hỏi sự trả lại. Nhưng tự Phi,

chàng thấy mình thanh thản và mãn nguyện khi khám phá ra Liên. Chàng hãnh diện về sự khám phá của mình và bây giờ hãnh diện được yêu lại. Vì thế Phi không trả lời, chàng ngồi im nhìn thẳng về phía trước. Có lẽ chính Phi cũng không hiểu rõ lòng mình.

Khi tới nhà Liên, hai cánh cửa màu tro xám đã đóng kín. Phi lắc đầu nói nhỏ:

- Chắc người đẹp của tôi đi rồi quá?

Chàng gõ cửa, một chị người làm kéo tấm màn gió phía cửa sổ bên cạnh nhìn ra. Chị ta quen biết Phi ít nên trả lời thật gọn:

- Cô tôi đi rồi.

- Đi bao giờ, chị?

- Hồi chiều.

- Có hẹn bao giờ về không?

Chị người làm lắc đầu quây quây có vẻ cảm thấy mất thì giờ, muốn kéo tấm màn lại.

- Cô Liên có về thì chị nói hộ là có tôi đến. Chừng chín giờ tôi sẽ trở lại.

Khi tấm màn gió kéo lại rồi. Phi quay ra với một tâm trạng trống rỗng. Chàng cố gượng cười nói với Minh:

- Người đẹp bay rồi.

- Cậu có hẹn giờ quay lại không?

- Có, chín giờ mình quay lại là vừa.

Minh có vẻ khó chịu và hơi buồn:

- Chương trình sai bét tất cả. Bây giờ đi đâu cho hết thì giờ?

Phi buồn hơn Minh nhiều. Mặc dầu chàng không hẹn trước với Liên, song sự vắng mặt của Liên gieo vào chàng một cái nghi ngờ dù chỉ thoáng qua cũng khiến chàng đau đớn. Quảng thời gian xa vắng người yêu quả là trống trải đơn độc. Bao nhiêu náo nức, bao nhiêu hy vọng trên đường trở về trong một phút tiêu tan hết cả.

Phi nhìn sâu vào con đường thành phố dưới ánh sáng nhợt nhạt của buổi hoàng hôn. Tâm trạng người lính trẻ bỗng thấy nao nao nhớ chiến trường. Chàng muốn giờ này chàng lăn xả vào một cuộc chiến đấu khốc liệt nhất. Hoặc vì ngã xuống để rồi không suy nghĩ gì cả, hoặc là khi mùi thuốc súng vừa tan đi đã thấy một người yêu đón chờ trước cửa với đôi mắt rung rung chờ đợi.

Hình ảnh đó đến với Phi thật nhanh, thật nhẹ như giải lụa mỏng bay qua trí tưởng tượng của một nhà thơ. Phi cũng không hiểu tại sao bỗng dưng mình lại có cái ý nghĩ quái gở đó.

Chàng thở dài, cúi xuống nhìn vòng tròn tay lái tro trên và một ngón tay bị thương của chàng còn nằm thẳng đuối trên vòng tròn màu đen đỏ cũng vô nghĩa nốt. Chàng nói với Minh thật nhỏ:

– Hay là chúng mình vào ciné ngồi?

Minh cười nhạt, nói một câu thật tàn nhẫn:

– Tùy cậu. Em “dọt” với kếp khác, chẳng lẽ mình lang thang ở đây để hít hơi cho đỡ buồn sao. Hay là kê một cái ghế nằm chờ?

Phi đau tím ruột song chàng cũng cố tạo một nụ cười. Chàng đã cố tránh cái ý nghĩ đau lòng đó. Minh lại cố tình khêu lên. Chàng muốn không tin Liên có thể đi bên người đàn ông khác vào giờ này, mặc dầu chàng biết dù có đi bên bất cứ ai, Liên cũng không hề yêu như đã yêu mình. Liên không dễ dàng bị chinh phục như những người khác và Liên cũng không thể bán rẻ tình yêu một cách vội vàng cho bất cứ người nào. Liên đã là của chàng! Phi có một tin tưởng quyết liệt rằng khi Liên đã là của chàng thì không có thể lay chuyển nổi. Mặc dầu ngoài mặt sự thể hiện tình yêu thế nào đi nữa, có thể nhìn ở góc cạnh này hay bề mặt khác. Liên cũng vẫn của chàng, thuộc về chàng mãi mãi.

Dù cho Liên có xa chàng, dù cho Liên có ở đâu cái ý nghĩ sâu kín nhất, cái phần tâm linh thăm thẳm, cái tình yêu thăm thiết nhất, cũng sẽ dành cho chàng. Phi đã đọc câu đó trong đôi mắt Liên đắm đuối lần thứ nhất ngã vào vòng tay chàng dưới ánh sáng của những vì sao đêm chiếu mờ hồ qua kính xe. Phi đã thuộc lòng câu ấy khi nhìn nét mặt Liên, khi nhìn mái tóc Liên xõa rối trên mặt gối, khi nghe tiếng nàng thì thầm bên tai chàng “em yêu anh!” Phi đã ghi sâu vào đáy tâm tư tiếng nói ấy vào những buổi chiều ở bên Liên nghe nàng tâm sự về tình yêu và cuộc đời.

Phi không muốn viện vào những bằng chứng

yêu thương ấy để tạm quên, tạm yên lòng trong những phút xa vắng Liên. Chàng chỉ muốn đi tìm sự thật. Và sự thật đó quả nhiên có làm lòng Phi ấm lại.

Chàng dừng xe lại bên đường Tự Do, kéo Minh vào “passage Eden”. Hai người đang ngắm mấy thứ hàng trong tủ kính một hiệu nouveautés thì gặp hai chị em Phượng và Loan đi ngang. Phượng reo lên:

– Trời ơi anh Minh, đợi anh ở nhà từ trưa tới giờ, tưởng anh không về chứ.

Minh nói dối như vẹt:

– Anh vừa về tới thì gặp Phi.

– Bây giờ anh đi đâu?

– Đi chơi phát phơ, không có mục đích gì cả.

Phượng cười tươi như hoa:

– Nếu vậy sẽ có một mục cho anh.

– Mục gì?

– Hay lắm, chút nữa nói. Anh Toàn đâu?

– Toàn đi Đà Nẵng chưa về. Có chuyện gì mà xem em có vẻ bí mật dữ vậy? Chắc chuyện vui phải không?

Phượng gạt đầu nhìn Loan:

– Chuyện vui nhưng vắng anh Toàn thì hơi buồn.

Loan lảng nhìn đi nơi khác.

Từ nãy Phi đứng im lặng quan sát vẻ mặt và giọng nói Phượng khi gặp Minh. Phi tin chắc giữa Phượng và Minh... đã có một chút “gì đó”

rồi. Nếu chưa là tình yêu thì hai người cũng sắp tiến tới tình yêu. Xem ý Phượng có vẻ “chịu” Minh lắm. Phi mỉm cười vu vơ, chàng cũng không cần chú ý đến thái độ thiếu lịch sự của Phượng từ lúc gặp chàng tới bây giờ. Phượng như không hề chú ý đến sự có mặt của Phi, coi Phi như chết rồi. Phi cho rằng thà Phượng làm như vậy, chàng dễ xử hơn. Từ nay, nếu cứ gặp Phượng chàng cũng coi như Phượng không có đó hay là coi như Phượng chết rồi cho... tiện việc giao thiệp.

Phi đưa mắt nhìn Loan, chàng cũng bắt gặp đôi mắt Loan thoáng nhìn mình. Bao giờ Loan cũng mang một vẻ hiền lành dễ thương. Lúc gặp chàng, Loan chỉ khẽ nghiêng đầu, nhưng Phi nhận được trong ánh mắt nàng một lời chào hỏi ân cần. Đối với Phi như vậy là quá đủ cho chàng.

Tiếng Phượng lại nhí nhánh cất lên:

– Tối nay chị Loan có một con bạn đi lấy chồng. Tụi nó mở ball. Chúng em đợi anh từ trưa đến giờ để đi kiếm anh Toàn cùng đi cho vui. Bây giờ anh Toàn đi vắng, làm sao đây?

Minh cười thú vị:

– Không có thằng Toàn một mình anh lãnh cả hai gánh trách nhiệm này trên vai kể ra hơi nặng nề đấy.

Bỗng nhiên Loan đưa mắt nhìn Phi, Phi bắt gặp cái nhìn ấy và chàng hiểu ý Loan muốn nói gì. Nhưng Phi đã có ngay một điều sẵn: “nếu

bây giờ Loan và Minh mời chàng thì nhất định chàng không đi”. Vì vậy nên Phi thờ ơ quay đi.

Loan thừa hiểu rằng cử chỉ Minh và Phượng không hiểu vô tình hay cố ý đã làm Phi giận, nếu để Minh mời Phi bây giờ nhất định Phi sẽ từ chối và sự từ chối đó thật đáng ân hận cho cả nàng và Phi. Đó là một điều nên tránh, một điều ngoài ý muốn của nàng. Loan thấy mình cần phải vận dụng ít nhất một chút can đảm để tránh tình trạng này. Loan bước tới gần Phi hơn, tiếng nàng nhỏ nhẹ:

– Anh Phi có bận gì hôm nay không?

Phi quay lại, chàng bắt gặp đôi mắt Loan long lanh với tất cả cảm tình chân thật. Phi nghĩ rằng nếu chàng từ chối lời Loan, Loan có thể hiểu là chàng cố chấp. Mà nếu không từ chối thì lỡ cái hẹn chín giờ với Liên. Phi suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

– Từ giờ đến chín giờ tôi không bận.

– Chắc là anh có hẹn?

– Dạ, hẹn chín giờ nhưng... không chắc lắm. Tuy nhiên tôi thường không sai hẹn bao giờ, nhất là đối với... phái đẹp.

Loan cười:

– Anh “ga lăng” lắm nhỉ?

– Cũng... tạm tạm thôi, đủ dùng.

– Tưởng anh không bận thì mời anh đi luôn với tụi này cho vui. Có anh Toàn ở nhà hay không tôi cũng vẫn muốn mời anh cùng đi.

Đến lúc này Minh mới xen vào:

- Thôi mình đi luôn vụ này đi cho vui Phi à. Cậu hẹn phát phơ chắc gì “người đẹp của cậu” đã về. Mà nếu cần thì chín giờ mình ghé, em có nhà đi càng đẹp chứ sao, mất mát gì mà sợ! Đòi khi cũng không nên chung tình quá.

Phi vẫn cười:

- Ý kiến ấy có vẻ hấp dẫn đấy nhưng...

Phượng cắt ngang:

- Không nhưng gì cả, anh Phi nhận lời đi cho được việc.

Phi hơi ngạc nhiên vì thái độ thân mật đó của Phượng. Chàng không hiểu tại sao bỗng nhiên Phượng lại thay đổi thái độ với mình dễ dàng như vậy được! Có phải tại Phượng thấy cần phải có thêm một người cùng đi với Loan cho vui vẻ cả hay không. Bây giờ vì... bí quá. Phượng đành làm thân với chàng vậy.

Ý nghĩ đó khiến Phi thấy Phượng ngộ nghĩnh như một đứa trẻ nhỏ thơ dại chứ không đáng ghét như cách đây vài phút. Chàng nhìn Phượng thật hồn nhiên:

- Mấy giờ thì bắt đầu?

- Cùng giờ với cái hẹn của anh.

- Mình có thể đến sau một chút được không?

Mình xen vào.

- Tất nhiên là được. Đi chơi chứ có phải công việc nhà binh chúng mình đâu mà cần đúng giờ!

- Xưa nay, tính tôi vốn thích đúng giờ, dù là công việc nhà binh hay đi giang hồ cũng vậy.

Phượng xoa tay bắt tay Phi:

- Hay lắm, tôi cũng đồng ý như thế. Dứt khoát bao giờ cũng tốt hơn. Giờ nào ra giờ đó.

Tiếng Loan nhẹ đi, đôi mắt nàng chớp mau:

- Như vậy là anh Phi nhận lời rồi?

Phượng nhí nhảnh:

- Với một điều kiện là cho phép anh giữ lời hẹn với người đẹp như anh Minh vừa đề nghị. Chín giờ ghé qua và nếu người đẹp của anh ấy có nhà, mời đi chơi luôn cho... huê cả làng. Đồng ý không?

Phi gật đầu:

- Đồng ý, Phượng thông minh lắm.

Bốn người vui vẻ cười khanh khách, khiến những người đi qua chú ý, nhưng bọn Phi thì không cần chú ý đến ai cả.

Minh đề nghị:

- Bây giờ chúng mình đi ăn uống qua loa cái gì rồi đi đâu thì đi, chứ chờ đến lúc đi ăn cưới mới được ăn coi bộ dạ dày biểu tình lớn à...

Phượng... bí mật thú nhận oang oang:

- Rất xây dựng! Đề nghị hay lắm. Phượng xin nói ngay là Phượng háu đói lắm đấy. Tuy nhiên mình cũng chỉ nên uống nước, ăn bánh ngọt thôi. Tôi xưng phong đi Givral.

Loan huých nhẹ vào tay Phượng:

- Xưng phong gì mà... khó quá vậy?

Minh hòa theo:

- Tôi xin theo Phượng.

Phi và Loan cùng đi. Bốn người đi ra ngoài hè phố. Buổi tối thành phố bắt đầu bằng những ngọn đèn đường chưa đủ sáng.

* * *

Suốt từ lúc bắt đầu buổi khiêu vũ tới bây giờ, bỗng dung Phi thấy trống vắng, vô nghĩa lạ lùng. Mặc dầu bên cạnh chàng Loan và Phượng thật vui vẻ. Nhất là Phượng từ chập tối, có lẽ Phượng hiểu Phi hơn và Phượng không còn coi Phi như tất cả những người tài xế tầm thường khác mà Phượng thường gặp. Nhảy với Phượng bản thứ nhất. Phi thấy Phượng có vẻ tự nhiên thân thiện với mình lắm. Song đến bản thứ nhì thì Phượng ân cần nắm tay Phi:

- Anh nhảy “suya” lắm.

Phi chỉ cười. Phượng lợi dụng cơ hội này, nửa đùa nửa thật hỏi Phi:

- Nghe nói anh mê một cô vũ nữ nào phải không?

- Chắc thế!

- Tại sao lại chắc?

- Vì không biết phải trả lời thế nào là đúng.

Phượng có vẻ băn khoăn, nàng im lặng vài giây rồi mở rộng đôi mắt đen láy hỏi lại:

- Anh muốn nói đúng và không đúng về phương diện nào?

Phi trả lời lững lờ:

- Về tất cả các phương diện.

Quả thật, Phượng không thể nào hiểu được

Phi muốn nói gì. Nàng chỉ nhún vai không buồn hỏi tiếp. Phi muốn lảng tránh nên chàng bắt sang chuyện khác:

- Còn cô?
- Anh muốn hỏi về tình yêu sao?
- Nếu cô cho phép.

Phượng lắc đầu cười nhẹ:

- Có gì đâu mà cho phép với không. Tôi thú thật là chưa từng yêu ai bao giờ. Chỉ cảm thấy yêu rồi vì... chuyện này chuyện khác lại quên đi.

- Còn đối với đại úy Minh của tôi?

Mặt Phượng hơi đỏ lên, nàng liếc nhanh về phía Minh đang ngồi trong bàn nước, dưới ánh sáng của ngọn đèn xanh dịu nàng lắc đầu:

- Tôi chưa hiểu anh Minh nhiều, mới quen nhau đây thôi. Tuy nhiên tôi cũng không chối là tôi có cảm tình với anh ấy, có lẽ tại anh ấy tử tế, khéo chiều. Song có nhiều khi tôi nghĩ là mình biết rõ tại sao mình có cảm tình với người đó thì khó có thể... tiến tới đâu hết. Cảm tình vẫn là cảm tình chứ khó có thể là tình yêu.

Phi bỗng cảm thấy thích thú bởi nhận xét đó của Phượng, chàng hiểu Phượng nói song chàng vẫn hỏi:

- Vậy cô quan niệm khi yêu hoặc là khi có cảm tưởng rằng mình yêu thì phải thế nào?

Đôi mắt Phượng mở lớn rồi chớp mau, đó là một cử chỉ đặc biệt của Phượng, một cử chỉ hết

súc ngậy thơ mà người khác bắt chước với mục đích trang điểm, sẽ trở thành giả tạo.

Tiếng Phượng duyên dáng:

- Theo như Phượng nghĩ thì khi cảm thấy mình yêu là khi mình bị đặt trong một trạng thái huyền hoặc, không biết mình có cảm tình với người đó vì lẽ gì và tại sao mình lại mong gặp người đó, nghĩa là những mong chờ không có mục đích rõ rệt.

Phi thú vị, bật ngựa người ra ghế, chàng nhìn lên khoảng tối trên trần nhà, ý nghĩ của chàng lại dồn cả về Liên. Thiếu vắng nàng, tất cả đều vô nghĩa. Phi đã cố tìm vui với Phượng với Loan mà không được.

Phi muốn trở lại nơi Liên để gặp nàng, nhưng Phi sợ. Phi sợ rằng mình sẽ thất vọng nếu không có Liên ở đó, Liên bỏ đi chơi với một người khác.

Tiếng Loan vắng vắng bên tai chàng:

- Bây giờ anh buồn à?

Phi gật đầu thú nhận:

- Loan nhận xét giỏi lắm nhưng có điều không phải buồn vì Phượng.

- Vì... một người khác?

- Đúng! Vì một người con gái khác.

- Tôi biết.

- Ai nói?

Loan cười nhạt:

- Có người mới nói với tôi

- À? Minh à?

Loan không trả lời và đối với Phi như vậy có nghĩa là xác nhận. Chàng nhìn Loan thật lâu, vẻ mặt Loan biểu lộ một vẻ lạnh lùng. Phi thích cái vẻ lạnh lùng ấy. Chàng đứng dậy, định mời Loan bản slow này, nhưng chàng vừa nhìn thấy Liên ra piste với một người đàn ông khác. Phi tự hỏi: “Tại sao Liên lại có mặt ở đây?” “Chàng ngồi im theo dõi Liên từng bước. Chàng linh cảm thấy Liên có mặt ở đây, chàng bắt gặp đôi mắt Liên long lanh liếc về phía góc tối này của chàng, nhưng rồi sau đó Liên lại thờ ơ quay đi. Phi hồn nhiên mang cái tâm trạng của một người được gặp người yêu. chàng sung sướng lâng lâng.

Nhưng sự sung sướng đó không kéo dài được quá năm phút, Phi choáng váng khi nhìn thấy vòng tay Liên quấn lấy gã đàn ông to béo phúc phịch. Liên gục đầu vào vai áo gã và Liên say đắm ngược lên mỉm cười với gã. Tất cả những đáng điệu đó như những ngọn roi quất vào mặt Phi khiến chàng tê dại đi. Đôi mắt Phi mở trừng trừng không hồn.

Phi không còn cảm thấy đau đớn nữa và khi đã cảm thấy không thể đau đớn thì người ta tỉnh như sáo. Mắt Phi chớp mau, chàng cố nhìn lại hình ảnh Liên với gã đàn ông dưới ánh đèn xẩm tối, chàng có cảm tưởng là có một cái gì linh thiêng nhất vừa đi khỏi hồn mình. Chàng thấy không còn gì đáng để giữ gìn, đáng để nâng niu nữa, mọi sự đối với chàng tầm thường, giả dối, nhạt nhẽo khôn cùng.

Tại sao chàng không thể sống như vai kịch ghen tuông vớ vẩn vừa qua mà chàng đã đóng một cách hết sức giản dị, hết sức bình tĩnh?! Cuộc đời này người ta sống bằng khuôn mặt giả dối thấp hèn như vậy cả. Tại sao lại chỉ có mình chàng sống bằng chân thật, bằng tất cả một tình yêu cuồng nhiệt nhất?

- “Minh ngốc! Minh ngốc! Minh là một thằng tồ, là đứa con nít ngớ ngẩn, ngu dại. Minh bị lừa, mình bị lường gạt, mình bị cho vào xiếc trong khi người ta cười cợt xung quanh, người ta nhìn mình như nhìn một trò giải trí hào hứng”.

Tự sỉ mắng mình như vậy rồi Phi cúi đầu lẩn tránh. Cái tíc tắc chiến bại đã gieo vào lòng Phi một chán chường tội độ. Chàng tự hứa với mình là sẽ cố gắng để quên Liên, để tránh những cảnh đau lòng này. Không hiểu do một động cơ nào thúc đẩy, Phi đã đứng lên mời Loan. Hai bàn tay chàng chia ra một cách vô nghĩa và cả nụ cười của chàng cũng như không hồn. Loan thản nhiên đứng dậy theo Phi. Tiếng nhạc chập chờn hư ảo như không còn nhịp điệu. Phi dìu Loan đi bằng vòng tay rỗng tuếch, bằng bước đi hoang ngẩn ngơ.

Phi liếc mắt nhìn Liên, chàng bắt gặp đôi mắt Liên đang nhìn mình. Phi mỉm cười, không phải để tỏ một dấu hiệu chào hỏi mà là một nụ cười cay đắng mỉa mai.

Liên quay mặt đi, vòng tay Liên quấn chặt

hơn vào người đàn ông xa lạ. Dù cố hết sức tỏ ra bình thản, Phi cũng thấy tim mình nhói buốt. Chàng cúi xuống mái tóc Loan để che giấu những xúc cảm quần quai. Loan hỏi chàng câu gì, chàng cũng không hay biết, chàng ậm ừ cho qua chuyện.

Mùi thơm của mái tóc Loan phả lên mặt chàng, nhưng mùi thơm đó không phải là mùi tóc quen thuộc của Liên dù hai người cùng dùng một thứ nước hoa. Phi càng cảm thấy đau đớn và trống vắng hơn bao giờ, bởi Phi biết mình sẽ không thể tìm quên bên người con gái khác. Chàng muốn bỏ dở bàn này trở lại bàn ngồi im nhìn sự nhói buốt hiển hiện trước mắt để rồi ngày mai về đơn vị. Phi sẽ không còn gì để nghĩ ngợi nữa cả. Ngón tay của Phi sẽ khô và Phi sẽ trở lại chiến trường. Phi sẽ quên, quên tất cả. Những giờ phút đó chắc chắn là Phi sung sướng lắm. Phi nói như để nói với chính mình:

– Tôi muốn được trở lại đơn vị chiến đấu.

Loan ngược lên mỉm cười thật tươi, nàng nghĩ rằng Phi đã tâm sự với nàng rất chân thật, nàng khẽ gật đầu:

– Tôi cũng nghe ba tôi nói như vậy. Tôi tin anh thành thật, nhưng Phượng và Minh có vẻ nghi ngờ. Bởi anh Minh... xét đoán người khác theo anh ấy.

Câu trả lời của Loan khiến Phi thích thú và hạnh diện. Một giây thoáng qua, Phi quên đau đớn:

– Cảm ơn Loan đã nghĩ tốt cho tôi.
– Ba tôi nói anh là con ngựa hay nhưng khó trị!

– Thật à!

– Ngựa hay thường có nhiều tật lạ.

Tiếng cười của Phi khúc khích đúng lúc Phi và Loan ở bên cạnh Liên, tiếng Phi dí dỏm:

– Tôi không hề biết rằng tôi có những tật lạ như thế nào nữa. Tôi cũng không dám tin rằng mình là con ngựa hay.

Loan cười:

– Anh nhún mình khéo lắm.

– Tôi nói thật đó, chưa chắc người thích ra chiến trường đã là những con ngựa hay. Tôi nhớ đơn vị tôi, nhớ các bạn tôi là đúng hơn.

– Thà là như vậy, ít nhất người ta cũng nhìn thấy ở anh một cái gì... khác lạ. Tôi thấy rõ là anh thành thật với chính anh và các bạn anh...

Phi nghiêng người để nhìn một bên má Loan, chàng biết là Liên ở bên cạnh mình nên chàng nói lớn cốt ý để Liên nghe tiếng.

– Tôi đang dối lòng mà cô không biết.

Loan ngược lên, đôi mắt đắm chiêu nhìn Phi, nàng không hiểu Phi muốn nói gì, song nàng có cảm tưởng là Phi có một ẩn ý nào trong lời nói đó. Có thể Phi tán nàng như hàng trăm gã con trai khác khi có người con gái trong vòng tay trên sàn nhảy. Sự tán tỉnh đó, Loan không hề nghĩ rằng có ý nghĩa xấu. Đó là một lối giao

thiếp. Người con gái nào cũng cảm thấy hạnh diện khi được tán bằng những lời lẽ này.

Loan nói nhỏ với Phi:

– Người ta dối lòng mình là thường, không phải trường hợp nào cũng hoàn toàn là xấu. Có những... trường hợp bắt buộc. Nhưng Loan không rõ trường hợp của anh ra sao.

Phi lại liếc nhìn Liên rồi chàng cúi xuống nói với Loan:

- Trường hợp của tôi là trường hợp đặc biệt.
- Đặc biệt lắm không?
- Cũng... thường thường thôi.

Hai người nghiêng vào nhau cười khúc khích.

Bàn slow dứt, hai chiếc đèn bên tường được bật sáng. Phi đưa Loan trở vào bàn. Chàng chưa kịp ngồi xuống thì Minh đã vừa cười vừa chỉ tay về bàn Liên mà oang oang nói với Phi:

– Cậu chết rồi Phi ơi! Người đẹp của cậu xuất hiện thế kia thì sống thế nào được!

Phi muốn... chết đứng, tuy vậy gắng gượng làm vẻ lạnh lùng:

- Vẫn sống nhăn. Chưa có ai chết cả.

Minh có vẻ thích thú trước cái cảnh này, chàng kéo Phi sát vào bên mình nói thầm... nhưng đủ cho người ngồi bên cạnh nghe thấy:

– “Nó” giết cậu đó, tại cậu... du dương với người đẹp.

Loan và Phượng cùng ngược nhìn Phi, có lẽ họ hiểu những điều Minh vừa nói Phượng cười khúc khích hỏi thẳng ngay Phi:

- Có chuyện gì đó, nếu cần và nếu sợ thì anh có quyền ngồi đó đi, đừng “hoạt động” gì nữa cả. Khi người đẹp nổi sùng không phải là chuyện vừa đâu.

Phi thú nhận:

- Kể ra cũng... hơi ngán một chút!

Loan nghiêng người vào gần Minh hơn. Nàng hỏi nhỏ:

- Người đẹp nào của Phi đâu?

- Cô mặc bộ đồ đen ngồi phía trước mặt, bên anh chàng mập như... trái núi.

Đôi mắt Loan hướng về phía trước mặt, nàng đã nhận ra Liên và nàng thấy người con gái đó quen quen hình như đã có lần gặp ở đâu.

Phượng thì thông minh hơn, nàng nhớ ngay Liên là người mà nàng đã gặp đi với Phi ở tiệm nhảy đêm nào. Phượng gật gù:

- Được lắm, người đẹp của anh có cái “co” hấp dẫn đấy. Anh khéo chọn lắm.

Phi thấy đã đến lúc không cần che đậy nữa, chàng nói phăng phăng:

- Chọn người yêu chỉ chọn có vậy thôi sao?

Phượng liếc thoáng:

- Tôi thấy các anh phần nhiều như vậy cả. Trước hết là cái vẻ mặt rồi đến cái “co”. Còn mọi chuyện tính toán sau.

Loan bấm nhẹ tay Phượng:

- Chuyện đàn ông các anh ấy làm sao Phượng hiểu được!

Phượng nhún vai:

- Có gì mà không hiểu, nghe các ông ấy ca tụng hoài.

Phi cười thành tiếng:

- Nhưng tôi ở hoàn cảnh khác, nói ra sợ các cô không tin. Quả thật tôi chọn người yêu chứ không chọn “co” như Phượng vừa nói.

- Vậy Phượng xin lỗi anh nhé?

Minh xen vào:

- Phượng không có lỗi gì cả, Phượng đã nói một nhận xét rất thật. Chín mươi phần trăm đàn ông giống nhau. Riêng có Phi và chín người nữa... lọt ra ngoài. Chín người kia có thể là vì... ngu hay “tốc”, còn Phi thì sao?

Bị Minh chơi một vố đau, Phi choáng váng, tròn xoe mắt lên nhìn Minh. Phi không thể ngờ được chỉ vì muốn lời kéo tình cảm của một người con gái bên cạnh người yêu mà Minh lại “hạ” mình một cách trắng trợn đến như vậy. Phi nhếch mép:

- Có thể là tôi ở cả hai trường hợp Đại úy vừa nghĩ. Nhưng cần gì mình yêu được là đủ.

Phượng thẳng thắn tuyên bố:

- Tôi thích cái tính đó của anh Phi, thiếu đam mê và thiếu tự tin thì không làm gì được cả.

Phi nhìn Phượng, chàng muốn nói một tiếng cảm ơn mà không hiểu tại sao chàng lại ngồi im.

Ngay khi đó, Phi thấy Liên phăng phăng tiến

lại phía mình. Vẻ mặt Liên thật lạnh. Tiếng Minh nhỏ nhỏ:

- Người đẹp lại... “hỏi thăm sức khỏe” cậu kia Phi!

Lúc này, Phi ngồi sững, chàng không hiểu là Liên đến với chàng hay Liên có chuyện gì đi qua đây. Tim như cũng muốn thất lại, chàng hồi hộp chờ đợi một cái gì sẽ xảy đến.

Liên đã dừng bước lại trước mặt Phi, tiếng nàng dịu dàng nhưng vẫn có một cái gì như hờn giận:

- Em muốn nói chuyện riêng với anh.

Phi ngoan ngoãn đứng lên, người con trai ngang bướng ở trong Phi không còn nữa. Phi chỉ còn là hiện thân của kẻ phục tùng, sung sướng trong sự phục tùng bất chấp cả sự chú ý của những người xung quanh. Có lẽ Phi còn muốn cho đó là một vinh dự. Phi biết rõ rằng Loan và Phượng đang theo dõi Liên và chàng từ một cử chỉ rất nhỏ.

Minh vội vàng đứng dậy nói với Liên bằng một giọng cố làm ra vẻ khô hời:

- Đừng có giết nhau ở đây nhé. Muốn gì thì về nhà đóng cửa bảo nhau.

Liên mỉm cười, song nàng xoay người bỏ đi trước, Phi nháy mắt cho Minh, Loan và Phượng rồi lững thững đi theo Liên ra ngoài hành lang. Bao nhiêu đau đớn hờn giận Liên từ chiều tối, bây giờ tiêu tan hết cả.

Phi mang cái tâm trạng của một kẻ vượt ngục vừa thoát khỏi một thời gaign dài quần quai, nhìn thấy trời cao gió lộng trong đêm tối. Chàng không biết cái gì đón đợi chàng ở cuối đường kia, nhưng chàng đã chiến thắng những ray rút tàn phá, chàng đã được cái mà chàng đòi hỏi, chàng ao ước.

Liên dừng lại dưới khoảng tối của một cánh xoan tây rậm lá phủ trùm xuống mái hiên.

Phi muốn ghi lấy người yêu, hôn thật nhiều lên má nàng dù là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nhất. Phi mang cái vinh dự của một kẻ được yêu, chàng sẵn sàng đón đợi “trận lốc” ghen tuông mà người yêu mang đến, chàng dừng lại bên Liên, nụ cười guơng gạo.

Tiếng Liên sắc lạnh:

- Sao anh không đón em lúc 9 giờ?
- Anh có ghé qua nhưng không thấy em ở nhà.
- Anh ghé qua lấy lệ để tỏ ra rằng anh có đến, kỳ thật anh mong em đừng có nhà vào giờ đó, phải không? Đi với bao nhiêu người đẹp, anh cần gì sự có mặt của em. Anh hèn lắm, anh muốn chiếm đoạt rồi thôi, đàn ông các anh giản dị thật, tâm hồn các anh trống rỗng, em nhìn rõ như ban ngày.

Bị nghi oan, Phi đứng chết lặng, chàng tròn mắt lên nhìn Liên. Mặc dầu chàng đã sửa soạn từ trước để sẵn sàng chịu đựng “trận lốc” quyết liệt sẽ xảy ra, song chàng vẫn cảm thấy nhói

buốt đến độ tưởng như mình không chịu nổi. Chàng tưởng rằng mình sẽ cãi với Liên được nhiều lắm, chàng sẽ minh oan được tất cả những điều Liên vừa nói, nhưng chàng không làm được gì cả. Chàng lắp bắp:

– Em không hiểu anh.

Liên cười gằn:

– Có gì mà không hiểu! Đáng lẽ em không gặp anh làm gì, nhưng em muốn nói cho anh rõ là dù biết ý định của anh từ trước, em vẫn không cần, em nghĩ rằng em đã làm một việc tốt, an ủi được một người bạn vừa bị thất tình, cho anh như vậy không có gì là nhiều cả. Anh đừng tưởng lầm là em si mê anh.

Phi biết rõ là Liên nói dối, Liên hiểu chàng và yêu chàng từ lâu, nhưng không hiểu tại sao Phi vẫn thấy đau đớn lạ lùng, chàng cười nhạt:

– Chỉ có mình anh si mê em thôi.

– Anh đã nói thế với bao nhiêu người rồi? Kể cả hai cô đi với anh và anh Minh hôm nay?

– Hai cô đó là bạn anh Minh, con gái ông Trung tá mà anh làm việc với ông ấy.

Liên nhún vai:

– Kể ra tài xế đi chơi với con gái một Trung tá thì... mừng hết lớn rồi còn gì! Anh hạnh diện lắm à?

Ngây thơ như một đứa trẻ con, Phi lắc đầu:

– Không, anh không hề vinh dự trong chuyện đó, anh đi với anh Minh vì lịch sự, vì đã trót hẹn

với Minh từ tuần trước, anh kiếm em từ buổi chiều hai lần mà không gặp. Anh biết làm sao hơn bây giờ! Em đừng nghi ngờ oan cho anh, tội nghiệp!

Nghe hai tiếng “tội nghiệp” từ của miệng Phi thốt ra và cái vẻ nhăn nhó đến thảm hại của Phi, bỗng dưng lòng Liên dịu xuống. Nàng nhìn chàng đắm đắm. Tuy vậy Liên sợ cơn giận qua quá mau để rồi lần sau Phi có thể bắt nạt được mình nên Liên cố tình làm già:

- Thôi, giữa chúng mình không còn chuyện gì để nói nữa cả, anh vào đi, em cũng có “kép” của em. Đêm nay anh đừng gõ cửa nhà em, em không có nhà đâu.

Nói rồi Liên phăng phăng bỏ đi. Phi nhào theo Liên ghi lấy vai nàng. Thật tình Phi muốn tát cho Liên vài cái thật mạnh cho nàng ngã chúi xuống đất không thể đứng dậy được nữa, nhưng không hiểu tại sao Phi không thể làm được như vậy, chàng âm thầm hôn lên mái tóc Liên. Từ trong đáy thâm tâm Phi cảm thấy mình yếu đuối, mình gục ngã trước Liên. Phi muốn thu hết nghị lực cuối cùng để buông lỏng hai tay cho Liên rời xa chàng. Nhưng sự đau xót sợ mất Liên và cái hình ảnh hiện ở trong tay kẻ khác đêm nay, cũng như ở trong vòng tay chàng đêm qua đã tàn phá dữ dội tâm hồn chàng. Phi rít lên như một đứa trẻ sợ đêm tối:

- Đừng đi đâu cả, Liên! Đừng đi! Em mà cũng bỏ anh nữa sao!

Liên co cao đôi vai, lắc đầu và thở dài.

Tiếng Phi vẫn văng vẳng bên tai nàng:

- Tình yêu của chúng mình ngăn ngui đến thế sao! Ngày mai trở về đơn vị, anh sẽ làm gì! Nếu anh được chiến đấu như các bạn anh, có lẽ anh sẽ có việc làm để quên và quên hết khi anh ngã xuống.

Liên dùng dằng gỡ tay Phi ra:

- Tùy anh, sau đây anh có thể làm bất cứ cái gì anh thích. Ngay từ bây giờ, từ phút này, em thuộc về người khác, quên hay nhớ, đó là quyền của anh. Mong rằng sau này có dịp gặp nhau mình sẽ vẫn quý mến nhau, em không muốn nhìn người yêu cũ bằng đôi mắt lạnh lùng thản nhiên như những người khác.

Giọng nói bình tĩnh. Thái độ tỉnh táo của Liên cho Phi cái cảm giác là chàng sẽ mất Liên thật, chàng sẽ trở lại với những bước đi hoang, với những ngày tháng dài không một chút xao động, không một chút cảm giác. Phi rung mình ghê sợ cái cảnh đó. Chàng thấy không còn gì để nói với Liên nữa cả, nhưng tại sao chàng không dám buông tay ra, chàng không dám để cho Liên bước khỏi vùng bóng tối này. Chỉ một khoảng hành lang nhỏ “tất cả sẽ đổi khác, tất cả sẽ gục đổ, tất cả sẽ rời rã”, Phi nói một tiếng nói... cuối cùng:

- Không... bao giờ... không bao giờ chúng mình xa được, anh biết thế! Anh không đủ can đảm và em cũng không đủ sức chịu đựng đâu.

– Anh đừng tự tin quá.

– Anh không tự tin, anh nói tiếng nói của tình yêu. Hãy thành thật xét kỹ lại tâm tư chúng mình đi. Mình xa nhau được bao nhiêu ngày! Một giờ dài như cả một đêm dài đặc, một buổi dài như cả tháng mưa buồn. Làm sao chịu đựng được khi biết là mình có thể tìm đến nhau.

Liên xúc động trước câu nói ấy. Nàng dụi đầu vào cánh tay Phi và từ từ ngược mặt lên tìm khuôn mặt Phi trong bóng đêm... Tiếng Liên lạc đi:

– Anh về trước, em về đến nhà ngay bây giờ!

Phi sung sướng như điên, chàng ghi lấy thân hình Liên. Những cánh tay quấn quai tìm nhau, những hơi thở nóng bỏng trao đổi.

* * *

Có một điều chắc chắn Phi nhận thấy là từ bữa đi chơi với nhau về đến giờ, Minh coi Phi như kẻ thù. Gặp Phi, Minh lạnh lùng giơ tay chào như bất cứ một người lính nào trong trại chào chàng. Mặc dầu Phi đã có lần giải thích rõ lý do cho Minh hiểu là tại sao bữa đó Phi bắt buộc về trước. Minh chỉ nghiêm nghị nói một câu gọn lỏn:

– Anh làm mất mặt tôi, không ai chơi với bạn bè như anh cả.

Phi cố nói, nhưng Minh không nghe nữa. Từ đó Minh lăm lăm lì lì với Phi. Phi không có cách nào khác, chàng đành tặc lưỡi: “Muốn

tới đâu thì tới...” Phi không hề nghĩ rằng sẽ bị Minh trả thù.

Nhưng sáng nay thì Phi thấy rõ, Minh cố ý dìm đơn của Phi, không cho chàng trở lại đơn vị chiến đấu. Mặc dầu Phi đã được Trung tá Lạc chấp thuận, nhưng chẳng lẽ mỗi chuyện chuyển đơn lên Phi cũng đem nói lại. Phi suy tính mãi, sau cùng chàng thấy còn mỗi cách là nên gặp thẳng Minh cho tiện, Phi muốn gặp Minh trước khi nói lại với Trung tá Lạc.

Từ sáng Phi cứ bồn khoăn mãi, chàng đâm đâm nhìn ngón tay trở mình đã hoạt động được tương đối dễ dàng. Phi nhảy xuống xe, sửa lại quần áo, đội lại mũ và nhất định gõ cửa phòng Minh. Đã đến lúc cần, Phi nhất định liều, chàng muốn xem Minh xử trí với chàng ra sao. Chàng đồng dục gõ cửa, tiếng Minh vọng ra:

– Cứ vào.

Phi nhanh nhẹn đẩy cửa bước vào. Minh ngừng đầu lên và chàng vừa sừng sốt vừa tỏ vẻ bất mãn khi nhận ra Phi đang đứng trước mặt chàng. Minh cau có hỏi bằng một giọng rất hách:

– Có việc gì? Sao anh không hỏi ở văn phòng?

Câu hỏi khiến Phi lúng túng, chàng đã sửa soạn cả mọi câu trả lời, nhưng chàng không nghĩ đến câu trả lời trong tường hợp này. Phi ấp úng:

– Tôi có việc muốn nói riêng với Đại úy.

– Tôi không làm việc riêng vào giờ này.

Phi mỉm cười, song vẫn đứng cứng người:

- Thừa Đại úy, không phải việc riêng mà là công vụ.

Nghe giọng nói có vẻ ngang tàng của Phi, Minh ngửa người ra chiếc ghế gỗ, chàng bình thản châm thuốc lá hút, đưa nửa người trên ghế rồi hất hàm:

- Chuyện gì đó?

- Chuyện đơn từ của tôi xin trở lại đơn vị cũ.

Phi thừa hiểu là Minh biết rõ chuyện của mình, nhưng Minh lại làm bộ nhú đôi lông mày lại, lúng kúng:

- Anh xin đổi về đơn vị chiến đấu à?

- Dạ.

- Tại sao lại phải cứ về đơn vị cũ mới chiến đấu được? Các đơn vị khác không biết chiến đấu sao? Anh nên nhớ trong quân đội không có vấn đề xin đổi tới chỗ nào mình thích.

Phi đứng lặng, chàng lúng túng vài giây, rồi trả lời bừa:

- Thừa đại úy, tôi nghĩ không phải là vấn đề xin đổi tới chỗ tôi thích mà chỉ là vấn đề tôi trở lại đơn vị sau một thời gian nằm nhà thương.

- Anh biết quân số của anh thuộc đơn vị nào rồi chứ?

- Thừa biết, tôi thuộc đơn vị quản trị.

- Vậy thì không phải là vấn đề trở lại đơn vị cũ. Nếu cần, vẫn phải làm lệnh chuyển chuyển như thường. Nhưng anh là tài xế của Trung tá, ít nhất tôi phải xin ý kiến của Trung tá đã, rồi chuyển đơn của anh sau.

Phi bỗng mỉm cười, chàng thấy lối làm việc của Minh quả là “mềm dẻo, khôn ngoan”. Không có nguyên tắc nào cho phép hỏi ý kiến thượng cấp trước khi chuyển đơn cả. Bây giờ thì Phi hiểu rõ tại sao Minh lại “phây phây” ở bộ chỉ huy hoài trong khi những sĩ quan khác luôn luôn chuyển từ đơn vị này qua đơn vị khác, mà thật ra Minh cũng không hơn gì những người bạn đồng ngũ khác của anh. Phi muốn nói “xin đại úy cứ việc làm theo ý của đại úy, nhưng đừng làm ngăn trở nguyện vọng của tôi”. Câu nói đã sắp sẵn như vậy nhưng chưa kịp thoát ra thì Phi đã lại có một ý kiến khác:

– Tôi đã thưa chuyện với Trung tá trước khi làm đơn và Trung tá đã thuận.

Minh lấy làm bất mãn vì Phi tỏ vẻ muốn qua mặt mình chàng lật chồng hồ sơ bên chiếc bàn nhỏ kê bên điện thoại, vứt lá đơn lại cho Phi:

– Vậy anh đưa thẳng lên Trung tá ký cho anh chứ còn chuyển qua tôi làm gì?

Lá đơn của Phi từ mặt bàn lại bị gió thổi tung xuống đất, Phi hần học nhìn Minh, bàn tay chàng nắm chặt lại. Sự tức giận khiến mặt chàng đỏ lên, chàng cười, chính Phi cũng không hiểu tại sao mình lại cười được, tiếng Phi lạc đi:

– Tôi có bốn phận phải chuyển theo hệ thống quân giai và tôi nghĩ rằng văn phòng của đại úy có trách nhiệm chuyển hoặc xé những đơn từ đó. Đại úy có thể đề nghị không nên chấp nhận

nếu xét thấy tôi không đủ yếu tố xin trở lại đơn vị cũ.

Nhận thấy đường máu... ba gai trong người lính ngang tàng của chiến trận đã nổi dậy, Minh hơi nhòe người dậy nhìn Phi, nhưng cái nhìn nghiêm khắc đó không khuất phục nổi đôi mắt buống binh của Phi, Minh đấu dịu bằng cách gạt gù nhìn ra ngoài khung cửa:

– Nếu anh muốn, tôi sẽ làm theo đề nghị của anh. Tôi thân muốn yêu cầu anh xuất trình giấy chứng nhận của bác sĩ là vết thương đã lành.

Phi nghĩ ngay đến Thành một bác sĩ quân y là bạn thân với gia đình Phi và quen Phi từ hồi chàng đối về đơn vị này, Phi trả lời với một vẻ đầy tin tưởng:

– Thưa đại úy, tôi nghĩ điều đó không khó lắm.

– Anh cho tôi cái giấy đó trước và anh nhớ làm lại hộ tôi lá đơn kia cho đúng luật lệ. Đối với anh như vậy là quá dễ dàng rồi. Trên nguyên tắc, phải làm giấy tờ trả lại đơn vị cho anh, chỉ dẫn cách thức để anh làm theo và anh phải ký vào phiếu gửi, lỡ ra sao này có chuyện gì anh kiện tôi không chuyển đơn cho anh thì sao!

Dù ngu đến đâu Phi cũng biết ngay là Minh vừa vuốt đuôi vừa xỏ lá mình. Phi thấy đối với Minh, chàng cần tỏ ra hiên ngang một chút, chàng nói ngay:

– Tôi quen ở đơn vị chiến đấu, chúng tôi ghét cái gì kêu là “thủ tục”. Nếu quân đội mình bớt

đi chút ít thủ tục thì hay biết mấy. Đôi khi thủ tục thì ít mà người thi hành khắc khe thì nhiều.

Minh làm bộ cười hực lên:

- Tôi thông cảm với các anh, nhưng ở trường hợp của chúng tôi, không có cách nào làm khác được. Nếu làm khác, chúng tôi vào ngồi tù một cách dễ dàng. Anh ở đây, làm công việc này cũng đến vậy mà thôi. Anh cũng sẽ bị anh em bên dưới coi là khắc nghiệt, hậm hực và cấp trên luôn luôn đòi hỏi nguyên tắc hành chánh. Làm thế nào hơn!

Phi đứng im, chàng hiểu là Minh đang viện mọi lý do để bào chữa cho sự khắc nghiệt hoặc hống hách của mình. Chàng định xoay người bước ra thì Minh đã đứng lên tiến lại vỗ vai chàng:

- Tôi sẽ cố gắng giúp anh để anh có thể trở lại chiến đấu. Tuy nhiên được hay không là còn do thượng cấp quyết định, anh biết tôi không có quyền hành gì cả. Tôi chỉ là con số không, một cái hộp chuyển thư. Tôi tin rằng anh xin ra đơn vị chiến đấu là một việc thật dễ dàng, song trở về đơn vị cũ thì không bảo đảm. Tiểu đoàn anh vừa được bổ sung hai mươi sáu người, trong khi đó tiểu đoàn 9, tiểu đoàn 11, chưa được thêm một tên. Anh cũng nên hiểu nguyên tắc bổ sung nhân viên chúng tôi

Phi lạnh người, chàng xòe tay bắt tay Minh mà trong lòng rã rời. Chàng biết Minh cố tình

“chơi” mình. Chàng không muốn nhìn thấy bộ mặt đẹp trai, trắng trẻo, khôn ngoan của Minh nữa. Chàng nghĩ đến cách cuối cùng mà chàng phải cầu cứu tới. Chàng sẽ phải nói với Trung tá Lạc về việc này một lần nữa. Chàng lặng lẽ bước khỏi khuôn cửa. Mưa bụi vẫn rơi đều giữa khoảng sân đất đỏ như một tấm màn mỏng. Phi buồn cái buồn lớn rộng, chàng bỗng nhớ Liên, nếu có Liên ở bên chàng giờ này chắc hẳn chàng sẽ nói với nàng thật nhiều. Chàng sẽ kể hết tâm trạng mình ở đơn vị, để rồi Liên sẽ hiểu vì sao chàng lại nói với nàng những chuyện vắn vơ không phải của những người yêu nhau.

Phi thở dài rất nhẹ, chàng cuối nhìn bộ đồ trần là thẳng nếp, đôi giày cao cổ đen bóng mà bỗng thấy tủi thẹn. Chàng đá mạnh mũi giày làm bắn tung một viên gạch nhỏ nằm vô tội trên lối đi. Sau cái hành động đó, Phi cảm thấy mình cáu kỉnh vô lý, thực ra trong khi chàng rất có ý, chàng nhảy lên xe mở rộng trang báo Quân Đội. Tin chiến thắng của một đơn vị nhảy dù khiến Phi náo nức. Phi nhớ đến Thắng, một người bạn đồng ngũ của chàng ngày xưa đã thuyên chuyển về đơn vị nhảy dù. Phi tự hỏi:

– Tại sao mình không làm như vậy?

Ý nghĩ loé lên như một lần chớp, Phi ngăn người suy nghĩ một vài phút, những ý tưởng lộn xộn chạy rần rật. Phi nhìn thấy rõ một cuộc đổi thay chắc hẳn sẽ mang đến cho đời chàng

những cảm giác mới, những biến chuyển mới. Chàng hình dung ra một chiếc mũ đỏ trên đầu, một bộ đồ trần rần rì trên người và những lần từ trời cao bay lơ lửng xuống trần địa oai dũng như những thiên thần...

Đôi mắt Phi mờ đi, trang báo vẫn mở rộng trên lòng, Phi có cái háo hức của một cậu con trai mười tám sắp được cưới người yêu làm vợ.

Phi tưởng mình có thể thực hiện được ngay ý định.

Một chiếc xe “đốt-cát” chạy ngang và một tiếng gọi vang lên:

– Phi!

Chiếc xe thắng lại cách Phi vài thước. Phi giật mình nhào người ra khỏi xe. Chàng vui mừng nhận ra người kêu mình là thiếu úy Tấn, một sĩ quan trung đội trưởng nhưng lại có máu văn sĩ kiêm thi sĩ trong người. Tấn là bạn học cũ của Phi, vì vậy nên hai người thường kêu nhau là “mày tao chi tớ” cho thân. Tuy vậy lâu lâu không gặp. Phi nhảy ra khỏi xe rồi mà không biết có nên kêu Tấn là mày hay kêu Tấn là thiếu úy. Chàng tùm tùm khẽ hỏi:

– Đi đâu đó?

Tấn xòe tay ôm chầm lấy Phi:

– Đi lãnh ít quân trang. Nghe nói hồi này cậu lái xe cho Trung tá phải không?

Phi ngượng ngập gật đầu:

– Ủ, nhưng có lẽ mình sắp đổi.

– Sao vậy?

– Mình không phải là tài xế chuyên nghiệp. Mình thích đi giang hồ hơn ngồi xoay “vô lăng” chán chết.

Tấn vỗ mạnh lên vai Phi:

– Ý kiến rất hay. Định xin đổi đi đâu?

Phi nhún vai:

– Một là trở về đơn vị cũ, hai là thuyền chuyển qua nhảy dù.

– Nhảy dù? Hăng nhí.

– Không phải là hăng hay không hăng mà là vấn đề có thích hợp hay không?

– Cậu muốn thay đổi không khí à?

– Có lẽ thế.

Tấn cười ha hả. chàng có vẻ hiểu biết tâm trạng Phi, chàng kéo vai Phi:

– Chúng mình xuống câu lạc bộ uống cái gì. Có đến mấy tháng mới gặp lại đấy nhí.

Phi liếc về phía văn phòng Trung tá, chàng biết là Trung tá Lạc sắp đi, nhưng chàng tặc lưỡi nghĩ thầm “lâu lâu cho ông ấy đợi một mách cho ông ấy chán cái mặt mình đi”. Rồi Phi gật đầu:

– Đi thì đi, đã chết thằng tây đen nào đâu mà sợ.

Tấn bỗng thấy gần gũi Phi hơn lên, yêu thích Phi hơn lên bởi cái tính tình phóng khoáng đó. Ngày xưa, còn đi học với nhau mỗi lần gặp giờ toán hay lý hoá, Tấn không thuộc bài sợ bị giáo sư “truy”, Tấn thường rủ Phi “bát” học đi chơi,

mặc dầu rất giỏi toán, Phi cũng trốn học với Tấn và Phi thường nói “bát thì bát, sợ gì thằng tây đen”. Tấn khoát chặt tay Phi:

– Mày vẫn thế, không có gì thay đổi cả.

Phi hiểu Tấn muốn nói gì, chàng quay sang nhìn khuôn mặt gầy và xanh của bạn:

– Còn mày?

– Tao chắc thay đổi nhiều.

– Còn viết báo làm thơ không?

– Tất nhiên là phải còn. Tao vừa được một giải nhì về cuộc thi thơ của quân đội.

– Tao biết, mày tiến bộ lắm.

– Tao đang để dành tiền xuất bản một tập thơ. Chừng nào in xong, tao cho mày bản quý số 1.

Hai người bước vào câu lạc bộ. Đây là một căn nhà tôn ba gian, nửa gian đầu được xây một cái quầy hàng bằng xi măng, có đủ các thứ nước ngọt, la-ve đặt trên những cái kệ trên tường. Hơn hai gian sau kê rải rác năm bảy chiếc bàn mặt vuông và những chiếc ghế đẩu.

Phi kêu hia chai la-ve 33. Tấn hất hàm hỏi Phi:

– Độ này tình duyên thế nào?

– Cũng lằng nhằng thôi. Đang yêu và được yêu.

– Đòi lính thế là đủ, còn đòi hỏi gì nữa?

– Còn em Tuyết Hằng của mày ra sao?

Đôi mắt Tấn chợt buồn, chàng ngược nhìn tấm lịch treo trên tường trả lời nho nhỏ:

- Không có gì thay đổi cả. Hằng sắp lấy chồng.
- Sắp lấy chồng thật à?

Tấn gật đầu nhẹ nhẹ. Phi nhớ đến người bạn gái học cùng lớp với chàng ngày xưa. Hằng có khuôn mặt trái xoan khá xinh, nước da trắng, mái tóc dài, lúc nào khuôn mặt cũng thoáng buồn. Đặc biệt nhất là dáng đi của Hằng. Thân hình mảnh mai, nàng bước từng bước chậm, đầu hơi cúi nghiêng, cặp sách trên tay.

Hồi đó Phi đã từng chứng kiến cảnh Tấn tán Hằng rồi cảnh hai người yêu tuổi học trò đi chơi với nhau, cảnh hai người giận nhau để rồi lại huế, lại yêu nhau. Khi Phi nhập ngũ cũng là thời gian Hằng và Tấn bắt đầu xa nhau. Câu chuyện thật giản dị nhà Hằng giàu và nhà Tấn nghèo, có thể kêu là quá nghèo. Gia đình Hằng tỏ vẻ khó chịu mỗi lần Tấn đến thăm Hằng, họ đã dùng mọi cách để phá vỡ cuộc tình duyên của hai người. Tấn đành chịu mất Hằng, mặc dù chàng biết chính chàng còn yêu Hằng vô kể, chàng sẽ khổ vô cùng. Và, Hằng thì liễu lĩnh hơn, Hằng bằng lòng bỏ đi theo Tấn, bất cứ là tới đâu.

Nhưng Tấn đã từ chối sự liễu lĩnh đó của Hằng. Tấn cố quen với một người con gái khác. Hằng giận dữ xa Tấn.

Phi chỉ biết cuộc tình duyên của Tấn và Hằng đến đây, nhưng chàng biết chắc rằng hai người còn yêu nhau. Một lần gặp Hằng ở Thủ Đức, Hằng hỏi nhiều về Tấn, Hằng nồng nhiệt kể lại

kỷ niệm xưa. Phi chỉ còn biết cúi đầu kính phục.

Tiếng Tấn lại bật lên, có lẽ Tấn cố tránh để khỏi phải nhắc tới kỷ niệm cũ.

– Mà ý định qua nhảy dù thật đấy à?

Phi ngơ ngác nhìn Tấn vài giây rồi gật đầu:

– Có lẽ thế. Tao xin về đơn vị cũ không được thì thà đi binh chủng khác còn thú hơn. Ở nhảy dù đi đánh trận khoái hơn nhiều.

Rồi Phi mở rộng tờ báo Quân Đội đưa ra cho Tấn:

– Mà thấy không, mấy anh mũ đỏ thắng hoài.

Tấn liếc qua trang báo rồi lắc đầu:

– Bộ mà tính lấy chiến thắng của người khác làm hãnh diện cho cá nhân mình sao?

– Tao không có ý nghĩ đó.

– Mà nên cố xin trở lại đơn vị cũ bằng bất cứ cách nào. Nếu không, mà hãy vui vẻ đón nhận lệnh chuyển bất cứ là đi đâu. Mà phải tạm quan niệm rằng đi tới đâu mình cũng làm vẻ vang cho đơn vị đó. Đừng bao giờ vì chiến thắng của kẻ khác mà mình nhào tới. Tao biết mà nghĩ như vậy, nhưng bạn bè mà ở đơn vị cũ sẽ nghĩ như vậy.

Phi cười và nhún vai nhưng trong khi đó, chàng thấy Tấn có lý. Chàng không thể xin qua nhảy dù để đứng vào hàng ngũ chiến thắng, chàng phải ở lại đơn vị này và chính chàng phải tạo nên chiến thắng cho đơn vị, cho đồng đội. Đôi mắt Phi đắm đắm nhìn qua khuôn cửa hẹp,

khung trời đầy mây xám. Phi vốn có cái lạnh của những ngày mùa đông.

Tấn vỗ vai Phi:

- Tao nói vậy, nhưng tùy mày. Cuộc đời nhà binh chúng mình không bao giờ nên ép uống nhau phải làm điều gì cả. Biết đâu sang nhảy dù mày sẽ chẳng là một anh hùng để tao làm thơ ca tụng mày đời đời và biết đâu ở lại đây mày chẳng làm nên sự nghiệp. Ở đâu thì cũng phải có can đảm, có ý chí nhưng cũng phải có may rủi. Đó là tất cả kinh nghiệm của tao.

Phi nâng ly la-ve nhìn Tấn:

- Tao cũng thấy như vậy và tao ở lại đơn vị này. Trở về được tiểu đoàn cũ thì vui hơn, nhưng nếu không trở về được đổi qua tiểu đoàn khác cũng vậy, tao cóc cần.

- Mày lại sẽ có bạn mới, hay là nếu mày thích, tao xin mày về làm ban chiến tranh tâm lý tiểu đoàn với tao?

- Thôi! Tao xin mày, cho tao đi đánh trận. Đánh nhau bằng chân tay mãi bây giờ phải đánh nhau bằng mồm chắc tao chịu không nổi.

Tấn cười:

- Đôi lúc nghĩ về mày, tao vẫn thấy chúng mình có những điểm hợp nhau và tao nhớ mày vô kể.

Phi gật gù:

- Tao cũng vậy.

Giữa lúc đó tiếng kèn xe jeep kêu vang, Phi đứng lên bắt tay Tấn:

– Ông già kêu tao rồi đó, nghe tiếng kêu tao cũng biết bố già “xi-nẹc”.

– Mà đi đi, mình sẽ gặp nhau sau.

Phi đội mũ, chạy như biển giữa khoảng sân đất đỏ trơn ướt. Tấn mỉm cười nhìn theo cái bóng dáng khỏe mạnh của Phi, lòng rung rung.

* * *

Sau một cuộc hành quân kéo dài suốt ba ngày. Trung tá Lạc và Phi trở về trung đoàn bộ với một niềm hân hoan mãn nguyện. Trung tá Lạc vốn là người thận trọng sau mỗi trận đánh, thế mà lần này ông không giấu nổi nỗi vui mừng, ông thân mật cười với Phi:

– Đánh thế là nhất, không thể hơn được nữa.

Phi cũng sung sướng mỉm cười nói đùa:

– “Cọp Gấm” chỉ huy mà không nhất sao được!

Trung tá Lạc cảm động, tròn xoe mắt nhìn Phi. Ông không ngờ Phi lại biết danh từ “Cọp Gấm” mà cách đây trên mười năm, khi còn chiến đấu ở những đơn vị lưu động ngoài miền Bắc, anh em đã tặng cho ông. Hồi đó Trung tá Lạc còn là Đại úy chỉ huy một đoàn com-măng-đô mũ đen. Đoàn này đã có những chiến công hiển hách như đi sâu vào nội địa địch ban đêm để đột kích một vài cơ sở quan trọng, rồi lại mở rộng chiến trường, tấn công địch giữa ban ngày. Tự trong thâm tâm Trung tá Lạc vẫn còn

quyến luyến thời kỳ vàng son oanh liệt đó. Đã lâu người ta quên không gọi ông là “Cọp Gấm”, đến bây giờ Phi đã làm sống lại trong ông những cảm giác của thời kỳ lẫy lừng ngang dọc đó. Ông nắm chặt cánh tay Phi:

– Ai nói với cậu tôi là Cọp Gấm?

– Một người bạn của Trung tá, thượng sĩ Bách.

Đôi mắt Trung tá Lạc hơi mờ đi, vùng trán ông cau lại để nhớ đến tên Bách, nhưng hình như ông nhớ mãi không ra, Bây giờ trí nhớ ông đã suy giảm đi nhiều. Ông cau có, khẽ hỏi:

– Bách nào nhi?

– Thượng sĩ Bách bây giờ ở tiểu đoàn 10, hồi xưa ông ấy là tiểu đội trưởng của Trung tá.

Quả thật Trung tá Lạc quên khuấy đi mất người bạn đồng ngũ ngày xưa, có thể gặp mặt chắc ông sẽ nhớ ra ngay Cuộc đời binh nghiệp của Trung tá Lạc đã qua khá nhiều đơn vị, có quá nhiều bạn đồng ngũ nên gọi tên ông không thể nào nhớ hết, nhưng nếu đã từng chiến đấu vào sanh ra tử với nhau trong một thời gian thì không bao giờ ông quên.

Tuy vậy Trung tá Lạc cũng thấy hổ thẹn ngấm ngấm vì đã trót quên một người bạn trong khi người đó nhớ mình, ông lắc đầu:

– Độ này trí nhớ của tôi hỏng hết rồi. Cậu cho tôi xin một liều thuốc lá đen.

Phi móc túi áo ngực rút ra một bao thuốc lép kẹp:

– Tôi hết thuốc lá từ chiều hôm qua, may gặp thằng bạn, tôi “bắt địa” của nó mấy điếu.

Trung tá Lạc rất thích thú giọng nói hồn nhiên và một danh từ trẻ trung mà Phi hay dùng, nhất là nói với ông trong trường hợp này. Ông cảm thấy gần gũi Phi hơn lên và ông mang một chút hãnh diện kín đáo bởi chính ông đã xích lại bên thuộc cấp để họ có thể dễ dàng cảm thông với ông. Ông mỉm cười, vừa rút một điếu thuốc lá mềm nhũn vừa đùa:

– Cậu “bắt địa” của nó, bây giờ tôi “bắt địa” lại của cậu.

Phi biết là bị trêu, chàng hơi ngượng vì đã dùng một danh từ đáng lẽ không được phép và không nên dùng với cấp trên. Mặt Phi hơi đỏ lên, chàng lảng nhìn ra ngoài chân trời vừa hùng nằng.

Trung tá Lạc xếp tấm bản đồ lại để trên lòng, ông trầm ngâm vài phút rồi gật gù:

– Mình đã trả thù trận phục kích bữa nọ. Phá vỡ cơ sở tiếp tế của nó, chắc còn lâu lắm chúng nó mới gây được cơ sở mới, trong khi đó mình cho các lực lượng chính quy và địa phương hành quân phá rối liên miên, chúng sẽ lúng túng to. Thế nào tôi cũng đề nghị một cuộc hành quân quy mô hơn, làm tê liệt hết lực lượng địch trong vùng này.

Bây giờ Phi mới có dịp thấy rõ kết quả lớn rộng của cuộc hành quân vừa qua. Bởi vì theo

chàng, suốt ba ngày hành quân cấp tốc và liên miên chỉ đụng có hai trận nhỏ mà cả hai trận đụng độ đều chỉ tằm thường như tất cả những trận chiến nhỏ khác. Địch phục kích chùng một hai trung đội rồi vội vàng rút lui ngay để lại chùng dăm ba khẩu súng, vài trái mìn, một số chòi lá trống rỗng. Bên mình thiệt hại rất ít, cùng lắm là hai ba người bị thương. Theo ý Phi, một cuộc chiến đấu như thế không thể gọi được là một cuộc chiến thắng. Nhưng Phi thấy Trung tá Lạc luôn luôn tỏ vẻ hoan hỉ nên Phi cũng... hoan hỉ theo, chứ sự thật trong thâm tâm Phi chưa khoái lắm. Phi mong một trận đánh lớn hơn, một cuộc đụng độ ác liệt, trên chiến trường ít lắm cũng phải để lại gần trăm xác địch. Vài khẩu đại liên, năm bảy khẩu súng không giật... Nếu cần, Phi thích một cuộc “a-la-xô” hăng say, gay cấn như trên màn ảnh.

Nhưng lúc này, Phi có dịp thấy rõ, một cuộc chiến thắng như vậy chưa chắc đã quan trọng bằng một cuộc chiến thắng như lần này của trung đoàn chàng. Phi liếc nhìn Trung tá Lạc, ông đang ngoẹo đầu sang một bên thành ghế ngủ một cách ngon lành. Trông ông ngủ thật đáng thương. Mái tóc hoa râm, khuôn mặt xạm đen, đôi chân mày rậm. Ông lại có cái dáng hồn nhiên của một trẻ nhỏ ngủ say sau khi bú bầu sữa mẹ.

Phi cũng đứng dậy, vươn vai, ngáp dài, con

buồn ngủ kéo đến, đè ập lên mí mắt. Phi thoáng nghĩ đến Liên, giờ này, có lẽ Liên đã dậy để sửa soạn đi phố, nàng hay đi phố vào những buổi chiều sắp hết như chiều nay. Nàng sẽ đi một mình trên những con đường quen thuộc, trên những con đường mà chàng đã đưa nàng đi. Nhất định Liên sẽ không đi với ai, kể cả bạn gái.

Liên hầu như không có bạn, bởi bạn nàng không thể hiểu nàng, bởi bạn nàng không thể có một cuộc sống nội tâm như nàng. Số bạn bè thân thuộc của nàng chẳng qua chỉ là số bạn phải có, số bạn để mà sống một vài giờ tìm chút ít quên lãng, chút ít tâm sự mua vui. Phi biết rõ là chỉ có mình chàng hiểu nàng thôi. Nàng sẽ đi một mình chiều nay và khi thành phố bắt đầu lên đèn, nàng cũng sẽ trở về một mình, nàng sẽ nhớ chàng và nàng sẽ nói thầm “em nhớ anh, em yêu anh!”

Chỉ cần tưởng tượng như vậy, lòng Phi cũng đã ấm lại, chàng muốn tìm giấc ngủ trong cái hình ảnh thăm thiết đó. Chàng ngả lưng trên chiếc bàn dài. Chàng lại hình dung ra trong ao ước đêm nay chàng sẽ trở về tìm Liên vào một giờ khuya khoắt nhất. Liên sẽ không ngờ và hai người sẽ ôm chầm lấy nhau đưa nhau ra khỏi vùng bóng tối.

Những nụ hôn và những cánh tay!... Phi thấy lòng mình nhói lên, rung động không khác gì khi ở bên người yêu. Đôi mắt chàng ngơ ngác

mở rộng nhìn thẳng lên mái tôn bụi đỏ bám đầy. Giấc ngủ không đến. Phi rút điều thuốc lá cuối cùng, khói thuốc đậm đặc đi vào tâm linh với nỗi nhớ nhung, mỏi mệt nửa vơi. Một phần thân thể Phi như đã bay mất. Một cảm giác nhẹ lâng lâng thoáng hiện rồi thoáng biến.

Phi nhắm mắt, dụ đầu vào cánh tay mình mà tưởng như mùi tóc Liên phảng phất.

Có tiếng giày nhẹ nhẹ đi vào phòng, Phi hé mắt nhìn và choàng dậy khi nhận ra người vừa đi vào là Minh.

Minh mỉm cười đầy thân thiện:

- Đi mấy ngày, chắc là mệt lắm?
- Dạ, cũng thường thôi, có điều hơi đói.
- Trung tá và cậu nhớ cơm câu lạc bộ phải không?

- Dạ vừa chờ cơm vừa chờ các đơn vị trở về căn cứ, báo cáo đầy đủ rồi ông mới chịu về nhà.

Minh ngồi ghé lên mặt bàn:

- Như vậy thì cầu đến đêm chưa chắc đã xong. Cậu lại mất một dịp gặp em đêm nay rồi.

Phi cười, lắc đầu:

- Không hôm nay thì hôm khác, lo gì.
- Tôi sợ cậu không có thì giờ nữa.

Phi linh cảm rằng có một chuyện gì vừa xảy ra chẳng, nhìn Minh bằng đôi mắt nghi ngờ, dò xét:

- Tại sao vậy?

Minh vẫn mỉm cười thân thiện, thích thú:

- Tôi đã giúp được cậu trở về đơn vị chiến

đấu. Trung tá ký trước khi đi hành quân, cậu đi vội quá nên tôi không kịp báo.

Phi sung sướng như muốn reo lên:

– Thật sao? Cảm ơn đại úy nhiều...

– Nhưng có điều tôi rất tiếc không thể đề nghị cho cậu trở về đơn vị cũ được. Tiểu đoàn 10 đã được bổ sung đầy đủ.

Lòng Phi dại đi, chàng quắc mắt nhìn Minh song chỉ vài giây sau chàng cúi xuống, chàng không muốn nhìn thấy bộ mặt đó nữa, một bộ mặt không thể là bạn chàng. Tiếng chàng nhỏ lại:

– Tôi đi đâu?

– Cậu trở về tiểu đoàn 12.

Phi điếng người, chàng dư biết tiểu đoàn 12 ở đâu và làm những nhiệm vụ gì? Trong cuộc hành quân vừa qua, Phi đã có dịp đáp máy bay trực thăng xuống một trung đội của tiểu đoàn này đóng trên một ngọn đồi nằm sát trục giao thông, nhưng xung quanh toàn là rừng rậm, Phi đã có dịp tìm hiểu về những cực khổ, khó khăn của những người lính ở đây. Phi đã nghĩ rằng cho chàng ở đó, chắc là chàng “chịu” không nổi. Mỗi tuần chỉ có một chuyến xe thư, muốn về thành phố phải qua một đoạn đường vô cùng nguy hiểm và trên nửa ngày đường.

Tuy nhiên, sự đau đớn và chán chường của Phi không hẳn là vì những khổ cực đó, chàng mang cái cảm nghĩ là bị phản bội, bị trả thù. Hơn thế nữa chàng thấy rõ là mình không thể trở lại

đơn vị cũ được nữa. Nỗi buồn tỏa rộng, chợp kín lấy tâm hồn Phi, chàng thấy mất mát và thiếu thốn một cái gì... chính chàng cũng không hiểu.

Bàn tay Minh vỗ mạnh lên vai Phi:

– Cậu được toại nguyện rồi nhé? Có thắc mắc gì không?

Phi muốn vùng tay đấm mạnh vào giữa mặt Minh một cái như hồi xưa chàng đã đấm một tên “set-giăng” tây nạt nộ chàng. Nhưng... cuộc đời quân ngũ đã dạy chàng cách chịu đựng, cách sống phục tùng và cách làm nhiệm vụ. Phi chỉ co mười đầu ngón tay lại rồi đứng im. Những ngạc nhiên đau đớn quá độ đã khiến chàng tê lịm, chàng tỉnh táo rất nhanh, một sự tỉnh táo cần thiết trong trường hợp này, chàng cười lắc đầu:

– Không có thắc mắc gì cả, cảm ơn đại úy.

Minh cũng cười ha hả:

– Đời chiến binh phải như vậy.

– Bài học đó phải biết ngay từ ngày thứ nhất trên bãi tập, tôi còn nhớ.

– Cậu qua bên phòng tôi đưa lệnh thuyền chuyển cho cậu.

Phi thản nhiên đi theo Minh:

– Bao giờ tôi đi?

– Giấy tờ hôm nay, nhưng sáng mai cậu đi cũng chẳng sao. Chín giờ sáng mai có chuyến công-voa đi tiểu đoàn 12, cậu nên đi chuyến đó.

– Có thể trễ hơn được không?

- Cái đó tùy cậu, tôi không có trách nhiệm gì trong chuyện đó cả. Tôi báo cho cậu ngày đi, phương tiện di chuyển là đủ rồi. Tuy nhiên, tôi cũng mong cậu lưu ý là mỗi tuần chỉ có một chuyến công-voa thôi. Đi như vậy bảo đảm hơn là đi xe đò.

Nói rồi Minh lật một xấp giấy bì xanh, rút một tờ giấy ronéo khổ 21x27 đưa cho Phi:

- Chúc cậu thành công để trở thành một anh hùng xuất chúng trong quân đội.

Phi cầm tờ giấy di chuyển, gấp tư lại nhét vào túi áo:

- Kể ra làm anh hùng cũng thú nhưng chưa chắc đã thú bằng những thằng khôn.

Phi ngừng lại cho Minh có thì giờ hiểu thấm thía câu nói đó rồi chàng lùng khùng lắc đầu:

- Tuy vậy tôi cóc thích những thằng “làm anh hùng”, tôi thích những thằng bạn tâm thường nhưng tốt và biết chiến đấu.

Minh hiểu là mình bị chửi xỏ, chàng hất hàm:

- Biết chiến đấu nghĩa là thế nào?

Phi móc túi tìm thuốc lá, song bao thuốc đã hết, chàng ngược mắt nhìn ra khung cửa:

- Xin lỗi, tôi định nói là dám chiến đấu đúng hơn. Đời quân nhân mà không dám chiến đấu thì làm gì! Chiến đấu cũng không phải để làm anh hùng.

- Vậy để làm gì?

- Tôi tưởng đại úy biết rõ điều đó.

Tiếng cười của Minh thật ngắn và lạnh:

– Tôi hiểu theo ý tôi nên tôi ở lại đây.

Phi nhún vai:

– Nếu cứ phải nghĩ đến sự hiểu biết đó của đại úy, không hiểu còn những ai chiến đấu nữa?

– Anh tưởng tôi hèn à?

– Đại úy không hèn, chắc đại úy khôn hơn tôi và những người bạn đồng đội của tôi, chắc đại úy vẫn nghĩ như thế?

– Anh lắm, tôi cũng biết như anh, nhưng... không còn cách nào khác nữa. Anh khinh tôi, anh có lý, còn tôi, tôi có lý do riêng của tôi. Bây giờ không thể nói với anh những điều tôi nghĩ, sau này nếu mình có dịp gặp nhau, mình sẽ hiểu nhau hơn.

Đôi mắt Phi đắm đắm nhìn Minh, chàng không tin là Minh có một lý do nào khác ngoài sự yếu đuối, lý do mà Minh viện ra chỉ là một cái cớ. Phi thọc tay vào túi quần, chàng gật gù:

– Hy vọng sau này có dịp gặp lại đại úy.

Minh tủm tỉm cười, xòe tay bắt tay Phi:

– Cơm dọn lên rồi đấy, cậu sang ăn đi kẻo “ông ấy” đợi. Chúc cậu đi mạnh giỏi.

Phi nắm bàn tay Minh:

– Cảm ơn đại úy.

Rồi chàng trở lại phòng Trung tá Lạc. Mâm cơm đã được dọn sẵn trên bàn. Đã ba hôm nay Phi mới lại được ngửi thấy mùi cơm bốc khói, đĩa thịt gà luộc đầy và béo ngậy trông thật hấp

dẫn. Trung tá Lạc buông máy điện thoại, vươn vai tười cười tiến ra salon:

- Công việc xong rồi, đáng lẽ mình nên về Sài Gòn ăn uống cho khỏe.

Phi chỉ cười, và Trung tá Lạc nói vậy song vẫn ngồi vào bàn ăn. Trung tá Lạc vừa rung đùi, vừa phoi trái nải hân hoan của ông qua những mẫu chuyện trẻ trung, ông hỏi Phi:

- Bao giờ định cưới vợ?

Phi nâng bát:

- Tôi chưa định gì cả, nhưng trước sau gì rồi cũng phải lấy vợ.

- Nghe nói cậu chơi billiard lăm lăm phải không? Hôm nào tôi phải theo cậu đi một hôm mới được. Hay là hôm nay về Sài Gòn mình tổ chức một cuộc đi chơi chung?

- Nếu trung tá cho phép.

- Như vậy là cậu nhận lời?

- Dạ.

Trung tá Lạc cười khanh khách:

- Cậu muốn đi với gia đình tôi, hay là mình đi chơi riêng với nhau?

Phi nghĩ đến Liên và sự ghen tuông của nàng với Loan và Phượng, Phi nói ngay:

- Có lẽ đi riêng tiện cho Trung tá hơn. Đi với gia đình sợ Trung tá không được tự nhiên, mất vui đi.

- Cậu yên tâm, mấy đứa con tôi hiểu tôi lắm. Nhưng đi chơi riêng với cậu có lẽ thú hơn thật.

Lâu rồi, toàn đi với mấy anh bạn già, chán quá. Cậu có hứa giúp cho tôi một bữa thật vui không?

- Tôi không dám hứa. Vui hay không là còn tùy Trung tá một phần. Tuy nhiên tôi cố.

- Đừng cố! Đi chơi với nhau mà phải cố chiều nhau thì còn vui nổi gì! Cậu hãy đi chơi với tôi như thường đi với tất cả những người bạn khác. Tôi không thích gì kêu là gắng gượng.

Bữa cơm kéo dài chừng... mười phút, Trung tá Lạc dặn người sĩ quan trực đơn vị một vài công việc cần thiết rồi ra xe. Ông có vẻ thấm mệt, ngả dài người trên nệm, nhưng nét mặt luôn luôn tươi vui.

Phi trù trù mãi, không biết có nên nói với Trung tá Lạc về lệnh chuyển chuyển của mình không. Chàng thấy ngượng nếu Trung tá Lạc nghĩ rằng chàng nói như vậy để xin xỏ một ân huệ. Có thể, tự Trung tá Lạc sẽ hủy bỏ lệnh chuyển chuyển chàng về tiểu đoàn 12, chàng sẽ được trở về đơn vị cũ.

Bây giờ, việc trở về đơn vị cũ với Phi, bỗng dưng không còn cần thiết nữa. Tiểu đoàn 12 cực khổ hơn đơn vị của Phi nhiều, Phi không thể trốn tránh sự cực khổ đó, trong khi có những người bạn chàng đã và đang chịu cực khổ. Không phải là Phi không biết tìm đến chỗ sung sướng, nhưng nếu chỉ có thể thì Phi đã không ở lại quân đội và không xin ra đơn vị chiến đấu. Số người như Phi quá là hiếm có, nhưng cùng tâm trạng

Phi thì nhiều. Phi không muốn làm mất cái ý nghĩa của việc mình xin ra đơn vị chiến đấu.

Và lại, bỗng dưng Phi thấy cần thiết có một sự đổi thay, một sự thử thách lớn, chàng tin rằng ở những nơi khổ cực đó, người ta thương yêu nhau hơn, gần gũi nhau hơn.

Phi phải đi tìm những cảm giác đó.

Suốt con đường dài Phi phải cố gắng lắm mới giữ được yên lặng không nói với Trung tá Lạc về việc chuyển của mình, Trung tá Lạc ngồi lim dim ngủ gật trên nệm xe.

Về tới nhà, Trung tá Lạc vừa bước xuống đã thấy Phượng và Loan ngồi trước cửa. Cả hai người con gái cùng đứng dậy một lần, và cùng cất tiếng reo vui hồn nhiên. Họ có cái sung sướng của những đứa trẻ thơ ngồi trước ngưỡng cửa mong mẹ về chợ. Bỗng nhiên Phi cũng thấy cảm động chàng ngồi lặng với nụ cười nửa miệng.

Tiếng Phượng cất lên thật vui:

– Anh Phi có đi với ba tôi không?

Phi gật đầu, Trung tá Lạc và Loan cùng quay lại nhìn Phi. Trung tá Lạc vẫy tay:

– Vô đây uống một ly cà phê đi Phi.

Phi rời “vô lăng” chàng bắt gặp đôi mắt Loan nhìn mình như một lời chào hỏi, như một cử chỉ ân cần mời đón.

Loan cười nhẹ:

– Anh Phi đen và khỏe ra nhiều đấy.

Phượng cũng cười:

– Tại đen nên khỏe. “Típ” người của anh Phi phải đen đủi một chút coi mới hùng.

– Thật à? Vậy từ ngày mai, tôi sẽ dầm mưa dãi nắng thật nhiều cho “đen đủi” như Phượng nói nhé?

Cả ba người cùng cười, và vào trong nhà. Loan nhí nhảnh tiến về phía tủ buffet:

– Để Loan đi pha cà phê cho.

Phượng nói với Phi:

– Chị Loan pha cà phê thì nhất, ba tôi chỉ chịu cà phê của chị Loan pha, ba tôi nói là chị ấy pha giống má tôi ngày xưa như hệt, uống có mùi... mái tóc.

Phi ngồi trên chiếc ghế nylon đan, chàng cười, nhưng sự thật chàng muốn cúi đầu tôn kính kỷ niệm cùng những nhớ thương đó của trung tá Lạc. Chàng hiểu tình yêu giữa đôi vợ chồng già, mặc dù xa cách nghìn năm cũng vẫn còn thấm thiết. Chàng nhìn Trung tá Lạc trong khi ông bỏ dây đeo súng lục, đặt trên chiếc bàn con và ông đã nhìn lên tấm hình vợ treo trên một góc tường. Phi ngậm ngùi, nửa thương xót, nửa yêu mến người sĩ quan trên đầu mang hai thớ tóc với những suy nghĩ lo lắng của quân ngũ, và nỗi buồn sâu kín cô độc riêng tư mà ít ai hiểu nổi.

Tiếng Phượng cắt ngang ý nghĩ của Phi:

– Lúc này đại tá Hoan có gọi đây nói cho ba.

Trung tá Lạc cời chiếc áo trần:

– Lúc nào?

- Thưa, cách đây mười lăm, hai mươi phút.
- Ông ta nói là chút nữa ba về thì gọi điện thoại ngay cho ông ta ở nhà riêng hoặc ở sư đoàn.

Trung tá Lạc cười với Phi:

- Có lẽ đại tá tư lệnh sư đoàn muốn chia vui với bọn mình về tin chiến thắng.

Phi cảm thấy hân hoan:

- Tôi cũng hy vọng thế.

Trung tá vừa tiến ra bàn điện thoại kê bên tủ buffet vừa nói:

- Trước khi về đây tôi có gọi điện thoại cho đại tá, song ông ấy đi họp ở bộ tư lệnh chưa về. Tôi chắc ông ta vui vì kế hoạch hành quân tôi đã bàn với ông ta thật tỉ mỉ, và được ông ta giúp đỡ ý kiến nhiều.

Sau đó Trung tá Lạc cúi xuống máy điện thoại. Phượng và Loan cùng nhìn Phi những đôi mắt sáng rực. Loan bưng phin cà phê lại đặt trước bàn Phi:

- Sao? Các anh đại thắng à?

Phi khẽ gật:

- Ủ, đại thắng!

Bàn tay Phượng xòe ra nắm chặt lấy bàn tay “đen đũi” của Phi:

- Hay lắm! Tôi vẫn có linh cảm là ba tôi và các anh đại thắng trận này, Ba tôi có vẻ tính toán, cân nhắc cẩn thận, “nuôi chí phục thù” từ mấy bữa nay. Có đêm ông bỏ gối trước tấm bàn đồ, con bé đi chơi về ông già cũng không thiết hỏi

han lời thôi, không thềm gây sự, là đủ biết ông già bận tâm khổ trí đến như thế nào. Lắm lúc thấy ông lăm lăm lì lì, tội ghê, mình không muốn đi chơi nữa cho ông ấy khỏi lo nghĩ cho mình.

Loan cười, nàng biết là Phượng nói thật. Nàng yêu thương Phượng hơn, bởi ý nghĩ của nàng và Phượng giống hệt nhau. Nhưng Loan lại nói một câu khác, một cây đũa về hồi hận trong một giọng nói ấm cúng, vui đùa:

– Tuy nó nghĩ như vậy, biết như vậy mà khi nó khoái, nó vẫn đi như thường. Nó chỉ chịu nghĩ mà ít chịu làm theo ý nghĩ.

Phượng hồn nhiên thú nhận:

– Tại... không làm được chứ không phải không chịu làm. Hai đứa này giận nhau hoài vì vậy đó anh Phi. Anh thấy khôì hài không. Thường thường là Phượng đã đi, thì thế nào chị Loan cũng bị “quyến rũ” đi theo, nhưng mỗi lần như thế chị Loan hành hạ Phượng ghê lắm. Chị ấy cứ thắc mắc mà đòi về hoài. Mà Phượng có tính kỳ lạ lắm, đã đi là đi luôn một lèo, không cần thắc mắc gì hết, muốn hồi hận, hay muốn... khóc nữa về nhà hầy hầy.

Loan lắc đầu cười khanh khách:

– Con nhỏ này bướng ghê anh ạ.

Bây giờ Phi mới xen vào:

– Tôi cũng thường có cái ân hận như vậy, mỗi lần về đến nhà là năm phút sau xách xe đi, tuy biết bà cụ tôi buồn lắm, cả nhà đều mong tôi về,

tôi cũng hối hận, cũng bị ray rứt, nhưng tôi vẫn đi luôn, có bao giờ chịu quay về quá sớm đâu. Bọn trẻ chúng mình thường là như vậy, không có gì vượt nổi đam mê. Sau cùng tôi cho rằng chỉ cần nghĩ đến là đủ.

Loan và Phượng cùng cười. Tiếng Phượng nhí nhảnh:

– Hay! Ý kiến ấy hay lắm. Có thể coi như một triết lý để... đi chơi.

Loan phản đối:

– Ý kiến ấy chỉ hay với con trai, chứ bọn mình theo cái triết lý đó thì không xong rồi ạ. Phượng... liễu lắm. Lần sau chị sẽ giữ Phượng ở nhà.

Phượng chum môi:

- Bằng cách nào?
- Bằng cách chị không đi nữa, chị giả vờ đau.
- Phượng đi một mình.

Loan cười:

- Có dám không?
- Sao lại không?

Phi thích thú theo dõi câu chuyện dăm dẩn ngây thơ của hai chị em Loan, chàng cười thầm, chàng cho là cả hai chị em cùng cố tại ra một điệu bộ nhí nhảnh nai tơ trước mặt người quen, chứ sự thật không ngây thơ đến như vậy. Phi không thể tin rằng Phượng và Loan chưa đi riêng lẻ bao giờ. Chàng nghĩ bụng “Có người yêu xem các cô có trốn đi xoành xoạch hay không”.

Ý nghĩ đó khiến Phi liếc nhìn Loan và Phượng thật nhanh, rồi lại cúi xuống nhìn mũi giày còn bám đầy đất đỏ của mình.

Chàng nghĩ đến mối tình thứ nhất của mình khi còn cắp sách đi học. Một người yêu, bé bỏng như Phượng, hiền như Loan, và cũng bằng tuổi này với những buổi chiều hò hẹn. Phi đã từng đau đớn vì bị phản bội. Từ đó Phi ngần ngại, đề phòng với tất cả những người con gái ngây thơ. Chàng không thể tin được vào tình yêu của Thanh, hay Liên. Chàng biết là sẽ có ngày chàng mất. Tuy vậy chàng vẫn yêu và đòi hỏi một thứ tình yêu trọn vẹn, đòi hỏi những đam mê cực độ, những dâng hiến tận tình... Những thứ đó ở Phượng và Loan không thể có.

Nghĩ vậy, Phi bỗng thấy những người con gái như Loan, như Phượng bé bỏng hẳn đi trước mặt mình. Tiếng nói của Phượng cắt ngang ý nghĩ Phi:

- Thứ bảy này anh Phi có bận không?

Phi mỉm cười quay sang, chàng hất hàm thân mật:

- Làm gì?

- Đưa tụi này đi chơi. Nghe nói Sài Gòn có nhiều chỗ chơi ẩm cúng, tân kỳ lắm mà tụi này chưa biết. Anh có thể rủ vài người bạn cùng đi cho vui.

Phi nhặt một miếng thuốc lá thơm trên bàn, chàng lắc đầu thờ ra rất nhẹ:

– Rất tiếc, thứ bảy này chắc tôi không còn ở đây.

Loan tròn mắt:

- Anh đi đâu?
- Có lẽ tôi đi xa.
- Cấp hay Đà Lạt?

Phi lắc đầu:

- Không! Xa hơn thế nữa.

Bỗng dung Phượng cất tiếng cười giòn tan:

– Thôi, Phượng biết rồi. Anh Phi từ chối khéo đấy. Anh ấy sợ cô gì mà chúng mình gặp ở “bal” hôm nào phải không? Nếu vì lý do đó thì sự từ chối rất thích đáng, và tha thứ được. Nhưng có điều Phượng muốn hỏi anh là tại sao anh không nói thẳng bằng ngay ra có phải tiện không, việc gì phải giấu.

Phi nhìn vẻ mặt hóm hình của Phượng, chàng biết là Phượng có cả cái ý định muốn trêu mình, chàng điềm nhiên lắc đầu:

– Cảm ơn Phượng đã tha thứ cho tôi, có điều rất tiếc là không phải vì lý do như Phượng vừa nói. Có một lý do khác giản dị hơn nhiều.

- Lý do bí mật à?

– Không, tôi chưa nói chứ không có gì bí mật cả.

Phượng vẫn chưa hết nghi ngờ, nàng làm bộ nửa giận dỗi, nửa thật thà:

– Mỗi người có những chuyện riêng tư, dù không bí mật, nhưng không thích nói hay không

tiện nói. Vậy, tốt hơn hết là không nên tò mò quá, phải không? Chúng tôi cứ biết thứ bảy này anh bạn là đủ!

Phi cười trong khi Loan bỏ đường vào cà phê cho chàng. Loan có cái dáng của một người vợ hiền, hoặc một đứa em gái ngoan ngoãn rụt rè. Phi rất thích cái dáng điệu ấy, nhất là những ngón tay thon trắng mềm mại. Uống một ngụm cà phê, chàng mang cái cảm giác nhẹ nhàng là được hôn lên những ngón tay phục tùng đó. Chàng thấy không nên giấu Loan và cũng chẳng cần giấu Phượng về chuyện chàng đổi đi tiểu đoàn 12.

Phi tìm lấy giấy lệnh thuyền chuyển cho Loan và nhìn Phượng:

– Đây là lý do chính.

Đôi mắt Loan chớp mau có ý hỏi “Chuyện lành hay dữ đây, tôi lo cho anh” rồi mới cúi xuống. Phượng cũng nghiêng đầu nhìn vào trang giấy đánh máy.

Một phút sau, Loan và Phượng cùng ngược lên. Hai chị em cùng trôn trối nhìn Phi. Phi nói trước:

– Tôi đổi ra đơn vị chiến đấu.

Tiếng Loan rung rung:

– Sao vậy?

– Chẳng sao cả, Loan đừng lo, đó là ý định của tôi từ lâu. Tôi là lính chiêu đấu, vết thương lành rồi thì phải về đơn vị chiến đấu. Có thể thôi!

Phượng lắc đầu:

– Không ngờ anh “lì” thế đấy nhé. Bao giờ anh đi?

– Sáng mai.

– Gì mà vội vàng thế?

– Nhà binh mà, không có gì là vội vàng, mà cũng không thể chậm trễ. Có lẽ như vậy hay hơn là dùng dằng vài ba ngày, mất công! Đằng nào rồi cũng đi, kéo thêm một hai hôm làm gì, tới lúc đi còn buồn thêm.

Loan ngồi sững người từ nãy, bây giờ mới thở dài rất nhẹ, tiếng nàng thoảng đi:

– Anh có buồn không?

Phi nhìn ra bóng tối ngoài hiên:

– Có lẽ có, một chút thôi...

– Anh nói dối.

– Đôi khi cần nói dối. Nói dối cả với chính mình.

Loan nhìn Phi rung rung cảm động, nàng hiểu Phi một phần khi chàng trả lời câu đó. Và, lần thứ nhất Phi thấy Phượng mang một nét buồn kín đáo.

Phượng hỏi Phi đột ngột:

– Có phải tại anh Minh không?

Phi cười nhẹ:

– Không tại ai cả, tại tôi, tại tôi mê cuộc đời quân ngũ, tôi đã tình nguyện ở lại quân ngũ, còn mang quân phục trên người, thì đi đâu cũng không tại ai được cả. Vì sao Phượng lại nghĩ tại Minh?

– Cách đây vài hôm anh Minh ghé chơi, tôi thấy giữa anh Minh và anh có điều gì bất hòa, anh Minh có vẻ không thích anh.

Sự tố cáo đó của Phượng, có lẽ làm Loan ngạc nhiên lắm. Loan ngược nhìn Phượng đăm đăm, nàng hỏi một cách sốt sắng:

– Anh Minh nói sao?

– Anh ấy nói là không thích đi chơi chung với anh Phi nữa, và có lẽ anh Phi sắp đổi đi xa.

Đôi mắt Loan chột bối rối, ngượng ngập. Nàng không thể nào ngờ được lại có chuyện này. Minh có thể có thủ đoạn tối tệ đến vậy được sao? Loan cố tìm một lý do để bình vực cho Minh. Nàng nghĩ là có thể vì Minh ghen với Phi và Phượng. Trong những cuộc đi chơi chung, người con trai thường có những sự ghen tuông hục hặc vô lý. Nhất là những ngày gần đây. Phượng lại luôn luôn tỏ ra có cảm tình đặc biệt với Phi. Phượng thường ca tụng Phi là đẹp trai, bướng bỉnh và dễ thương.

Nhưng dù sao, Loan cũng thấy rằng sự ghen tuông đó không thể đưa đến chỗ thù ghét, nhất là tìm cách hại ngầm nhau như vậy được. Nếu quả là Minh đã hành động một cách đen tối, thì không thể tha thứ. Loan nói như một lời bào chữa cho dịu bớt những khó chịu giữa ba người và chính nàng trong những giây phút yên lặng vừa qua:

– Tôi không tin Minh lại hành động như thế.

Phi búng mẩu thuốc lá ra ngoài hiên đầu bóng tối, mẩu thuốc vẽ thành một đường cong dài, rồi mấy hút dưới trời đêm. Phi hiểu là Loan đã suy nghĩ những gì, Chàng thầm cảm ơn, nhưng câu chuyện thù nghịch giữa hai người con trai, không bao giờ Phi muốn cho bất cứ người con gái nào biết rõ, kể cả người đó là người yêu của chàng. Phi thấy hèn hèn, ngớ ngẩn làm sao, nếu một người con gái xen vào giữa những thù ghét, thù đoạn, để rồi họ nhìn hai đứa con trai thù nghịch nhau như hai anh hề trở tài trên một sân khấu tâm thường đến độ đáng thương. Vì thế, Phi lắc đầu nói lảng:

- Đừng nghi oan cho Minh, tội nghiệp. Anh ấy cũng đã giúp tôi nhiều và khuyên tôi ở lại vị trí hiện tại. Tôi vừa gặp anh Minh ở dưới bộ chỉ huy trung đoàn.

Tiếng nói của Phi rơi vào giữa không khí thờ ơ, nghi hoặc. Phi biết rằng tiếng nói ấy không có giá trị gì cả, không cứu vãn được gì cả, chàng ngượng ngập ngồi ngây ra. Phi mang cái cảm giác của một người biểu tỏ một hành động cao thượng, một cử chỉ cao đẹp với kẻ thù, chỉ với mục đích “biểu diễn” để làm sáng tỏ chính mình chứ không phải vì sự thành thật của mình! Hành động đó không được chấp nhận.

Loan và Phượng nhìn nhau tủm tỉm cười. Phi càng cảm thấy ngượng ngập hơn nữa.

Trung tá Lạc vui vẻ bước ra, để giải thoát vho

Phi khỏi tình trạng khó khăn này. Một tay ông cầm ly cà phê, một tay ông cầm cuốn sổ nhỏ, ông vừa cười vừa nói với Phi:

– Chiều mai có cuộc lễ khao quân mừng chiến thắng. Đại tá tư lệnh sư đoàn muốn khuyếch trương chiến thắng này, và tưởng thưởng cho anh em.

Phi quên ngay chuyện cũ, chàng cũng vui vẻ mỉm cười:

– Trung tá tính tổ chức ở đâu?

– Có lẽ ở Định Tường, hay ở ngay Bộ chỉ huy trung đoàn, tôi sẽ họp bộ tham mưu của tôi ngay bây giờ.

– Trung tá có cần tôi đi kiểm ai không?

– Không! Mọi việc tôi đã gọi đây nói cho phòng trực lo cả rồi. Chút nữa mấy người ở bộ tham mưu sẽ tới đây.

Tiếng Phụng riú rít xen vào:

– Sao ba không tổ chức lễ mừng chiến thắng ngay ở Sài Gòn này hả ba?

Trung tá Lạc xoa đầu con gái:

– Để cho con đi coi à?

– Không! Để cho chúng con cùng vui, và con sẽ giành phần quà vòng hoa cho ba.

Đôi mắt Trung tá Lạc chớp mau, ông cúi xuống mái tóc con gái, Phụng nép mình vào ngực áo còn dính đầy đất đỏ của Trung tá Lạc. Loan ngồi lặng nhìn cái hình ảnh yêu thương ấy, nàng nói nhỏ với Phi:

- Anh thấy Phượng con nít ghê không? Chịu khó làm nững ba tôi lắm.

Rồi nàng quay sang phía trung tá Lạc nói đùa:

- Ba cẩn thận kéo Phượng nó xin tiền ba bây giờ đó.

Trung tá lạc buông Phượng ra, hỏi đùa:

- Có xin tiền không con?

Phượng cũng... đùa dai không kém, nàng nũng nịu gật đầu.

- Có, con chia cho chị Loan một nửa.

Những tiếng cười đùa giòn giã vang lên. Phi cũng vui lây với cái khung cảnh ấm cúng này. Nhưng chàng đứng dậy nói với Trung tá Lạc:

- Trung tá có cần gì tôi nữa không?

Trung tá Lạc thân mật xò tay bắt tay Phi:

- Cám ơn toa. Toa về nghỉ đi. Sáng mai toa tới như thường lệ được rồi. Rất tiếc không đi chơi với toa đêm nay được như đã hứa.

Phi định quay đi, Trung tá Lạc ngăn ngừa một chút rồi cười hà hà:

- Hay là cậu cứ đi chơi đi, sáng mai tới trễ một chút cũng chẳng sao. Nếu không thấy tôi ở nhà, thì cậu cứ việc lái chiếc simca của cậu xuống trung đoàn.

Phi dùng dằng đứng lại, chàng muốn nói với Trung tá Lạc một lời từ giã song chàng cảm thấy ngại ngùng. Chàng sợ rằng nói ra có thể Trung tá Lạc sẽ giữ lời hứa đưa chàng trở về đơn vị cũ. Chàng biết rõ là việc chuyển chuyển này Trung

tá Lạc chỉ nhìn qua, không để ý tới. Mấy ngày gần đây, ông bận bịu với công việc sửa soạn hành quân; công việc nội bộ do thiếu tá trung đoàn phó lo liệu hết cả, ngay cả lệnh chuyển của Phi cũng do thiếu tá trung đoàn phó ký thay. Chàng lưỡng lự như vậy một vài phút rồi ngược lên. Phi vừa định nói thì Trung tá Lạc đã nói trước:

– Cậu sẽ có một cái anh dũng bội tình chịu chưa?

Phi lặng người. Ngay lúc này chàng không biết mình nên buồn hay nên vui. Chàng tự cảm thấy trong trận đánh này, chàng không lập nên được chiến công nào đáng kể cả, so với những trận trước, Phi thấy lần này, Phi nhàn hạ quá. Thế mà những cực khổ, vất vả đó Phi không được lãnh huy chương, lần này Phi lại được. Phi muốn từ chối, bởi chàng đã nhìn thấy rõ bề trái của huy chương rồi. Nhưng từ chối một ân huệ của người mình kính yêu là điều khó khăn hơn. Vì thế Phi yên lặng, chàng đứng sững hai bàn tay thừa thãi nắm chặt lại một cách vô nghĩa. Chàng tự an ủi “mai mình đi rồi, mình sẽ không có mặt để nhận cái vinh dự vô lý đó”.

Loan và Phượng theo dõi từng cử chỉ của Phi. Họ không thể thấu hiểu những bản khoản ray rức trong tâm hồn Phi lúc này.

Phượng vội chớp nói ngay:

– Sáng mai anh Phi đâu còn lái xe cho ba nữa.

Trung tá Lạc buông người xuống ghế, nâng ly cà phê lên lưng chừng, quay sang hỏi Phượng:

– Sao vậy?

Phi biết không thể giấu được nữa, chàng nói thật lễ phép:

– Thưa Trung tá, tôi đổi đi tiểu đoàn 12.

– Lệnh đâu?

– Thưa, có lệnh rồi.

Trung tá Lạc chìa tay đòi coi lệnh thuyền chuyển.

Phi nhìn Phượng với một vẻ trách móc, rồi đưa cho Trung tá Lạc tờ giấy chàng mới nhét vào túi áo.

Đôi mi mắt nhăn nheo của Trung tá Lạc càng nhăn nheo hơn khi ông cúi gần xuống trang giấy. Sau đó ông trả lại cho Phi và thở ra nhẹ nhẹ:

– Đại úy Minh có trình tôi về việc này rồi nhưng tôi tưởng cũng phải năm ba bữa, nửa tháng đã chú. Mà tại sao ông ấy không cho cậu về đơn vị cũ?

– Thưa trung tá tiểu đoàn 10 vừa được bổ sung, trong khi quân số tiểu đoàn 12 còn thiếu.

– Cậu nghĩ sao?

Phi cười nhẹ:

– Tôi rất vui lòng.

– Cậu nói dóc, tôi biết cậu muốn về đơn vị cũ để thỉnh thoảng còn về thành phố chứ. Tôi sẽ nói làm lại lệnh này.

Phi có vẻ lúng túng ra mặt:

- Tôi.. thưa Trung tá. Tôi ở đâu cũng vậy, anh em khác chịu được, thì tôi cũng chịu được.

- Cậu muốn thử à? Hay... thất tình?

Loan cười, Phượng cũng cất tiếng cười khanh khách khiến Phi đỏ mặt. Chàng lắc đầu:

- Không, tôi xin nói thật với Trung tá là hiện nay tôi đang có tình yêu. Tôi muốn thử thách, có lẽ đúng. Thử thách chính tôi và người yêu.

Trung tá Lạc phì cười:

- Tôi chưa thấy ai thích đi tiểu đoàn 12 như cậu cả. Cậu làm tôi ngạc nhiên. Hay là cậu nổi giận đấy?

- Có lẽ tôi nổi giận với tôi sao?

Loan xen vào:

- Biết đâu! Nổi giận với mình là thường chứ. Có khi mình cầu mong mãi mà không được, mình nổi giận, buông mặc, muốn tới đâu thì tới.

Phi bắt gặp những tia nhìn nghịch ngợm trong mắt Loan, chàng cười lạt:

- Không đúng hẳn. Có lẽ nhiều người nghĩ là tôi điên, tốc kê hay là... lý tưởng quá. Nhưng sự thật khác hẳn. Bỗng dưng, tôi muốn tìm đến một đổi thay, mặc dù sự đổi thay đó tôi nhìn thấy trước những khổ cực, buồn nản và cô độc.

Trung tá Lạc vất chân chữ ngũ, trong khi Phượng nhanh nhẹn ngồi xếp xuống đất cời đôi giấy cao cổ cho ông. Tiếng ông trở lại bình thản hồn nhiên:

- Được rồi cậu muốn đi thì đi, tôi không giữ.

Nhưng khi nào cần tôi bất cứ điều gì, cậu cứ đến với tôi.

Phi nghiêng đầu:

- Cảm ơn Trung tá.
- Mỗi lần có dịp về. Cậu nhớ ghé đây chơi.

Phượng nhí nhảnh:

- Liệu anh còn nhớ đường tới đây không, anh Phi? Hay là sau khi ra khỏi đây rồi quên biến đi mất như anh Hoàng, anh Thắng hồi xưa.

Loan bênh vực Phi:

- Yên tâm, anh Phi khác, mà anh Hoàng và anh Thắng thì khác. Tôi tin là anh Phi sẽ tới.

Phi gật đầu:

- Tôi cũng tin như thế, chỉ sợ lâu lâu có dịp về, cô Phượng sẽ hỏi “ông là ai” thôi.

- Không bao giờ.

- Thật nhé?

Phượng vừa cầm đôi giày, vừa nháy một bên con mắt cho Phi:

- Thật. Sáng mai anh đi hả. Sao không xin phép ở lại chơi vài ngày nữa cho vui?

Trung tá Lạc hơi nhòm người về phía trước:

- Sáng mai đã đi rồi sao?

- Dạ. Tiễn chuyến “công-voa”, cả tuần mới có một chuyến. Ở lại sợ trễ, tuần sau mới đi được.

Trung tá Lạc chớp mau mắt, ông uống một ngụm cà phê, rồi hạ thấp giọng:

- Cứ ở lại vài ngày rồi đi cũng được. Có lẽ trong một hai hôm nữa, xong vụ khao quân và họp hành này tôi cũng đi tiểu đoàn 12. Nếu tôi

không đi, tôi sẽ nhờ Đại úy Minh lo giúp cho cậu đi.

Phi cúi đầu, chàng “ạ” một tiếng rất nhỏ mà tưởng như âm còn vang vọng mãi trong lòng. Chàng cảm động vì sự săn sóc đó của Trung tá Lạc. Chưa bao giờ Phi có cảm tưởng coi Trung tá Lạc là một người thân trong gia đình như hôm nay. Mái nhà này, khung cảnh này hình như từ nay in mãi bóng Phi, chàng đã để lại đây một cái gì mà chính chàng cũng không biết rõ.

– Thôi, ở lại vài ngày đi anh Phi.

Tiếng Phượng khiến lòng Phi ấm lại, chàng nhìn Phượng như nhìn một người em gái nhỏ thân thuộc gần gũi với mình từ thuở xưa. Chàng khẽ gật đầu rồi quay sang nói với Trung tá Lạc:

– Xin cảm ơn Trung tá, ngày mai tôi sẽ đến làm việc như thường lệ. Tuần sau tôi đi.

– Không cần. Chắc họ đã lo cho tôi người tài xế khác rồi. Sáng mai cậu cứ việc ở nhà đi, chiều mai cậu nên ghé trung đoàn để nhận huy chương. Cậu cứ coi như một kỷ niệm của chúng mình thời gian cộng tác với nhau.

Phi giơ tay chào Trung tá Lạc và trước khi xoay người bước ra, Phi nói với Loan và Phượng:

– Tôi về nhà. Nếu thứ bảy này còn ở đây tôi sẽ tới vào buổi chiều.

Loan tiễn Phi ra cửa, tiếng nàng đầm ấm:

– Chúc anh ngủ ngon...

– Cám ơn Loan.

– Khoan, Loan chưa nói hết mà. Chúc anh ngủ ngon sau khi đi chơi thật nhiều đêm nay.

Phi cười:

– Như vậy càng cảm ơn Loan nhiều hơn nữa. Chưa có ai lo cho tôi như thế cả.

Loan chợt thấy đôi má nóng bừng sau câu nói ấy của Phi. Nàng mỉm cười rồi quay ngoắt ngay vào trong nhà.

* * *

Niềm vui của Liên ào đến như một thác nước vừa thoát khỏi một con bờ đập mỏng khi nhìn thấy Phi ở trước mặt mình. Những mong nhớ, những chờ đợi đến độ oán giận từ gần một tuần nay bỗng cùng trời dậy và trôi phăng. Liên ôm chầm lấy Phi:

– Anh về hồi nào?

– Anh mới về tới.

Toàn thân Liên như dính lấy người Phi, nàng như một thiếu phụ chờ chồng xa vắng mấy năm tròn, chứ không hề mang một dấu hiệu nào của một cô tình nhân ở vũ trường. Nàng như người tìm thấy một người chết sống lại, nàng sợ rằng đó chỉ là một giấc mơ – và dù có là một giấc mơ đi chăng nữa nàng cũng không hề muốn giấc mơ đó tàn đi mau chóng – Nàng nhìn chàng đắm đắm trong ánh sáng màu tím của một bản tango. Tiếng nàng lạc đi:

– Anh đi hành quân phải không?

Phi khẽ gật đầu:

- Sao em biết?
- Em mới nghe anh Minh nói lại.
- Em gặp anh Minh hồi nào?
- Cách đây vài bữa, anh ấy có tới đằng nhà. Anh ấy mời em đi chơi, nhưng em mắc bận.

Quả là điều Phi không thể ngờ tới được Minh lại hành động như vậy. Chàng không ghen với Minh mà chỉ buồn cười, chán nản vì cứ chỉ trẻ con đó. Tuy vậy Phi không nói ra, chàng không muốn Liên nhìn rõ tâm trạng của mình về việc này. Chàng nói lảng:

- Nhớ em quá, vừa về tới anh đến đây ngay.
- Em có nghe radio về tin chiến thắng của anh. Không hiểu tại sao từ hôm biết anh đi hành quân, hôm nào em cũng đón nghe đài phát thanh, nhất là đài quân đội.

Phi cúi xuống môi Liên lần thứ hai. Nụ hôn kéo dài, chỉ cần một chút ý thức nho nhỏ, Phi hiểu thấu đáo tình yêu Liên đã dành cho chàng. Không phải là người con gái nào cũng biết nói như vậy, cũng biết hành động như vậy. Và hành động đó cũng không thể có từ một tình yêu giả dối, đòn phép mà Phi thường thấy nhan nhản ngoài cuộc đời, nhất là dưới những ánh đèn xăm tối như trong khung cảnh này. Giọng Liên lại dịu dàng thoảng nhẹ:

- Em có linh cảm rằng hôm nay anh sẽ về. Sau đó em suy luận là chiến thắng rồi thì anh phải về chứ ở đó làm gì! Em càng tin anh sẽ về. Mười

một giờ em mới đi làm. Tối đây em thấp thỏm nhìn ra cửa hoài, đợi mãi, bây giờ vừa quay ra quay vô, anh tối lúc nào em không hay.

Phi ghì chặt vai Liên:

- Linh cảm của em hay lắm, cả lối suy luận cũng hay nữa. Đáng thưởng...

Đôi mắt Liên long lanh, một cảm giác ngây ngất rờn rờn chạy thật nhanh trong cơ thể. Nàng ghé vào tai Phi nói nhỏ:

- Anh đợi em một chút, chúng mình đi chỗ khác.

Phi nói đùa:

- Về nhà nhé?

- Bất cứ là đi đâu anh muốn.

Vòng tay Liên rời Phi, nàng đi nhanh về quầy rượu. Phi đứng nhìn theo cho tới khi Liên khuất trong bóng tối rồi chàng mới trở ra xe.

Năm phút sau, Liên mang chiếc áo mưa màu xanh thẫm ra tới, màu áo và dáng đi thật quen thuộc như đã ăn sâu vào tâm khảm Phi, chàng muốn kéo dài khoảng hè phố ngắn này ra để chàng được nắm nàng thật lâu, để chàng được sống những giây phút đẹp nhất của tình yêu, mà rồi đây, biết bao lâu chàng mới được sống lại một lần hay là không bao giờ nữa cũng nên. Phi thèm khát những giây phút này, thỉnh thoảng một đêm chờ người yêu trong xe, dưới bóng tối của hàng me rậm lá. Nhìn bước người yêu trên vỉa hè như những tiếng reo vui, lòng người quân nhân trẻ như mở hội.

Cánh cửa xe mở rộng, Liên bước lên, nụ cười rạng rỡ ánh mặt say đắm:

– Em ghét anh.

Rồi nàng sà vào vai người yêu. Chiếc xe rời khỏi vùng bóng tối của những cành me. Hai mái đầu sát lại gần nhau. Tiếng Phi nhẹ như tiếng thở:

– Minh về nhà hay đi ăn?

– Em đã mua sẵn đồ ăn cho anh để trong tủ lạnh. Đêm không ăn anh chịu sao nổi. Em biết tính anh... háu ăn lắm.

Liên như một người vợ hiền biết rõ tính chồng và Phi chỉ thấy lòng mình lâng lâng không một chút ngượng ngập. Chàng ngồi im cho những cảm giác mong manh nhưng sâu đậm thấm dần vào từng mạch máu. Mới chỉ một thời gian rất ngắn mà hai người cùng có cảm tưởng như thấu hiểu nhau từ... “muôn kiếp trước”. Một lát Phi choàng một tay lên vai Liên:

– Bao giờ chúng mình làm lễ cưới?

Liên cười, trong nụ cười có một gờn gợn mỉa mai, một gờn gợn đau xót và một ý nghĩ chịu đựng. Bởi một người con gái như Liên, không bao giờ mơ tới một đám cưới có họ hàng đôi bên trai gái, có bạn bè và những thủ tục lễ nghi. Cuộc đời đã không dành cho Liên những mơ ước giản dị của tất cả những người con gái khác. Nàng lặng lẽ cúi đầu nhận chịu cái số phận ấy như một đứa trẻ sinh ra dưới lũy tre xanh thân nhiên

sống với đồng ruộng, nói đến thế giới phồn hoa như một giấc mơ ngắn không bao giờ đạt được. Tiếng Liên nhí nhảnh để xóa tan những ý nghĩ buồn tối như mây xám lung trời:

– Đêm nay nhé?

Phi cười, ghì chặt vòng tay trên vai người yêu. Chàng hiểu Liên đang nghĩ gì, chàng hối hận vì đã nói với Liên cái ước muốn viễn vông gần như không bao giờ đạt tới. Tuy nhiên, một mặt khác Phi lại lý luận với mình “Tại sao không thể tổ chức một cái đám cưới giữa chàng và Liên? Nếu người ta yêu nhau chân thành thì cần gì du luận, cần gì thiên hạ, miễn là điều đó khiến cả hai người đều cảm thấy sung sướng, nhưng... nếu đã yêu nhau nếu đã gần nhau thì cần gì một đám cưới?! Đó chỉ là một cái hình thức để ràng buộc lẫn nhau mà thôi. Tình yêu nếu thật là tình yêu thì hôn nhân không còn giá trị nữa”.

Ý nghĩ này khiến Phi mỉm cười một mình. Chàng nhìn thẳng vào tâm tư mình, tự chàng cảm thấy sự gắn bó giữa chàng và Liên tuy có thiết tha nhưng lại dễ tan, dễ vỡ như một chiếc bình pha lê đặt trên một mặt bàn đầu gió. Một trận gió lốc có thể đổ vỡ tan tành, mà trận gió lốc ấy có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Một phút bất đồng của Liên, một nỗi giận hờn của Phi, tất cả sẽ không còn gì. Hơn thế nữa, cuộc đời Phi cũng không cho phép chàng dừng lại nơi đây, chàng không thể sống như tất cả những người con trai

khác la cà hết đêm nay qua đêm khác để ra đón đưa chờ đợi. Tuần sau chàng đi rồi, ngày trở lại không thể là một sớm một chiều và cũng không bao giờ hẹn trước. Tình yêu liệu có thể còn bền vững hay Liên cũng sẽ quên chàng như người ta thường quên?

Phi lặng lẽ thờ dài.

Chiếc xe từ từ đi chậm lại rồi leo lên via hè đậu dưới một gốc cây soan tây. Phi đẩy cửa xe cho Liên bước xuống. Hai người khoác chặt tay nhau đi rất chậm trở lại chiếc khung cửa sơn xanh hiu hắt ánh đèn vàng thành phố hắt lại. Liên đưa chìa khóa cho Phi.

Căn nhà Liên ban đêm thật ấm cúng. Những chiếc rèm cửa xanh xẫm khép lại, chỉ còn một thế giới riêng biệt của hai người.

* * *

– Ngày mai anh phải đi rồi, không biết bao giờ mới lại được gặp em!

Tiếng nói đó Phi đã định nói từ lâu, từ ngày đêm bắt đầu nghỉ phép trở về nhà Liên, nhưng không hiểu sao, Phi không nói được. Cho đến bây giờ ở bên Liên trong một căn phòng bên bờ biển, Phi nhìn Liên nằm thiêm thiếp ngủ, mái tóc rối trên nệm gối trắng, Phi nói thầm tiếng nói đó. Chàng không biết là có thể nói với Liên được như vậy hay không.

Còn một buổi chiều nay nữa thôi, ngày mai Phi đã phải trở về để lên đường đi tiểu đoàn mới.

Phi băn khoăn mãi từ sáng tới giờ, không biết có nên nói với Liên trong buổi chiều này không hay là trong đêm nay hoặc... sẽ níu kéo cho tới buổi sáng ngày mai trên đường về? Phi muốn cho Liên vui hết buổi chiều nay, vui hết đêm nay. Chàng không muốn thấy một thoáng gợn ưu tư trên khuôn mặt người yêu khi còn ở bên nhau.

Nhưng Phi biết rằng thế nào cũng có lúc chàng phải nói tiếng nói ấy, sự thật ấy. Chàng sẽ phải nói bằng nét mặt nào? Sự đau khổ của một kẻ si tình, hay vẻ bình thản của một người thủy thủ trước khi rời xa một bến đỗ?! Phi không hề muốn chứng tỏ một điều gì trong hoàn cảnh này cả, Phi chỉ muốn Liên hiểu mình. Chàng không mong Liên chờ đợi, song chàng mong rằng: tình yêu giữa hai người sẽ còn lại mãi mãi dù là trong kỷ niệm với những kỷ niệm của những ngày chung sống.

Liên khẽ cựa mình, đôi mắt nàng từ từ mở rộng và khi nhìn rõ thấy Phi đang chống tay lên đầu nhìn mình. Liên vòng chặt hai tay bắt Phi cúi xuống:

– Em ngủ có lâu không anh?

– Chừng nửa giờ thôi.

Liên cười, hôn lên trán Phi:

– Tiếc quá! Minh mất nửa giờ. Tại em tắm mệt quá. Bây giờ mấy giờ rồi anh?

– Bảy giờ mười lăm.

– Chóng thật, đã tối nữa rồi. Mai mình về hờ anh?

- Ừ, mai mình về.

Mười đầu ngón tay Phi lùa vào mái tóc Liên. Bỗng dung ngón tay Phi ngừng lại, đôi mắt chàng lơ đãng nhìn qua khung cửa sổ trước mặt. Một cành lá bàng non màu vàng vươn lên trên nền trời. Màu trời lúc này thật kỳ diệu như một tấm vải nhung màu tím thẫm. Tiếng sóng ào ào ngoài bãi như một tiếng nhạc ngân dài, dư âm không bao giờ tắt.

- Anh nghĩ gì đó?

- Không, anh có nghĩ gì đâu.

Liên cười nũng nịu, cổ áo trễ xuống:

- Anh nói dối, em biết. Nhất định anh đang nghĩ gì. Bỗng dung anh nằm im là thế nào? Anh có điều gì buồn à?

Phi cười đôi mắt vẫn không rời bỏ chân trời:

- Anh nói thật, anh không nghĩ gì lúc này cả. Anh đang sung sướng, anh đang yêu và được yêu. Anh muốn quên tất cả, tất cả... Anh không muốn nghĩ bất cứ một điều gì dù là về tình yêu của chúng mình. Anh đang ghi trong tâm khảm anh khung trời này. Em nhìn xem.

Ngoan ngoãn như một đứa trẻ nhỏ. Liên nhìn ra khung cửa theo Phi. Nàng chớp mau mắt và lần thứ nhất, Liên cũng thấy màu tím của chân trời xa quá là kỳ diệu lạ lùng.

- Em thấy gì không?

- Có! Chân trời!

- Màu gì?

– Màu tím.

Phi nhìn vào mắt người yêu:

– Màu tím cả trong mắt em.

Liên xoay mặt lên:

– Mắt anh nữa.

Nụ hôn thoảng nhẹ như một tiếng nói thầm. Phi nói một câu mà tưởng như không bao giờ mình sẽ nói và không thể nói được lần thứ hai.

– Anh yêu những chân trời tím...

Chàng ngừng lại ở đó và chàng nghiêng đầu xuống gối. Chàng bắt gặp khuôn mặt xăm tối cắt một bóng đen mờ trên khuôn cửa sổ in hình lên khung trời. Tất cả không gian thu hẹp lại, chỉ còn nét mặt Liên nhìn nghiêng, một nửa khuôn cửa sổ màu tím thắm. Nét mặt đó là chân trời, những góc cạnh của khuôn chữ nhật của sổ là đỉnh trời, màu tím mỗi phút một tím thắm thêm, thắm thiết thêm.

Phi nói thầm: “màu tím thắm thiết của yêu thương, của hai đứa chúng mình đi vào tình yêu, đi vào kỷ niệm” và Phi ghì Liên trong vòng tay thật lâu. Phi không hiểu tại sao mình không nói được với Liên những điều mình nghĩ. Chàng sợ là lời diễn tả tình yêu đó khách sáo quá chăng? Tại sao mình nghĩ trong khi mình thành thật nhất lại là khách sáo? Phi không biết nữa, có điều chàng biết chắc rằng sẽ không thể nói với Liên như vậy.

– Minh!

- Dạ.

- Anh yêu mình và chân trời kia.

Liên ngượng ngập ôm choàng lấy Phi. Lần đầu Phi gọi Liên bằng “mình”. Liên sung sướng bởi tiếng gọi đó, tiếng gọi của tình yêu trong những giây phút nóng bỏng nhất ban đầu. Tiếng gọi thật tâm thường song đầy ý nghĩa. Liên nói như mê:

- Mình đưa em tới đó đi...

Hơi thở của Liên như muốn nghẹn lại. Tiếng Phi lạc giọng:

- Anh sẽ đưa em tới đó, anh sẽ sống bên em mãi mãi.

Màu tím chân trời chuyển dần sang màu tối thẫm. Khi Phi trở dậy thì khung cửa chỉ còn lại một ô chữ nhật đậm màu đen, nhạc biển ào ào trên bãi cát hẹp. Phi kéo vai Liên:

- Màu tím của chúng mình mất rồi anh không hay.

Liên quỳ gối trên giường, choàng hay tay qua vai Phi, cúi đầu trên gáy chàng.

- Tại anh đó, anh kỳ quá à...

- Tại em, tại cả hai đứa mình. Màu tím và chân trời mất rồi, nhưng còn hai đứa còn tình yêu, còn kỷ niệm... Như thế là còn tất cả phải không em?

Liên gật đầu rất nhẹ.

Liên thức giấc vào lúc nửa đêm về sáng, ánh đèn ngủ mờ mờ soi rõ nửa khuôn mặt Phi. Liên

muốn hôn lên vầng trán người yêu. Nàng thương Phi hơn bao giờ. Hình như những lúc nửa đêm về sáng, người đàn bà thương đàn ông một cách lạ lùng, tình thương đó sâu như trời đêm, rộng như lòng biển. Người đàn bà có thể cho người yêu tất cả, kể cả cách giết người đàn ông vì ghen tuông để tàn phá cuộc đời chính mình. Nhất là với Liên trong hoàn cảnh này.

Nàng biết rõ là ngày mai Phi sẽ đi, con đường không xa nhưng khó về. Minh đã nói với nàng điều đó và chính nàng cũng linh cảm thấy như vậy. Nàng đã tìm thấy trong “bóp” Phi lệnh thuyền chuyển để ngày 18 tháng 7 tức cách đây đúng sáu ngày. Liên lại cho rằng vì yêu nàng nên Phi liêu ở lại. Liên vô cùng cảm động từ khi biết việc này. Nàng muốn hỏi Phi, nhưng một mặt khác nàng lại muốn nhìn bộ mặt Phi “đóng kịch”. Phi càng “đóng kịch” hồn nhiên yêu đời bao nhiêu, Liên lại càng thấy Phi yêu mình bấy nhiêu. Vì thế nên Liên yên lặng để được chứng kiến tình yêu thâm lặng, chân thành của người yêu, hết sức yêu mình. Liên cũng không muốn nhắc sớm tới chuyện này, bởi nàng sợ Phi cũng sẽ mất vui. Nàng biết chắc rằng sẽ có lúc chính Phi phải nói ra điều đó.

Nhưng Liên chờ đợi đã từ hai hôm nay, đôi lúc nàng có cảm tưởng như Phi sắp nói, mà rồi Phi lại rụt rè. Phi lại sợ hãi như một cặp tình nhân sợ mây mờ che phủ cả bầu trời nắng đẹp.

Chính Liên đã phá tan những dịp đó của Phi, nghĩa là Liên cũng đã... can tội đồng lõa trong sự cam nín đó. Liên cũng sợ Phi có một cơ hội để chàng nói được điều chàng muốn nói. Liên hôn lên má Phi thật lâu. Phi ú ớ trở mình rồi ôm choàng lấy vai Liên.

Bây giờ Liên thấy cần phải hỏi, Phi cần phải nói. Tiếng Liên thoảng lên trong bóng tối:

– Mai mình về rồi bao giờ mình mới lại có dịp đi chơi với nhau?

Phi tỉnh ngay sau câu hỏi ấy, chàng nhìn lên khoảng trắng mờ mờ của đỉnh màn, chàng muốn trốn chạy câu trả lời, chàng tìm một câu khác:

– Anh tiếc những ngày này, anh sẽ nhớ mãi những ngày này. Nếu anh có thì giờ, anh sẽ ở lại đây với em thêm vài ngày nữa.

Liên cười buồn, nàng biết rõ là Phi trốn tránh. Nàng cũng muốn bỏ qua không nhắc gì đến nữa để rồi khi xa nhau, Phi có cuộc sống của Phi, nàng có cuộc sống của nàng. Không có lời hứa hẹn. Thỉnh thoảng Phi trở về nàng sẽ chung sống với Phi như hôm nay, và nếu... trong trường hợp một trong hai người không thể chờ đợi thì tất cả những ái ân này, những kỷ niệm kia chỉ còn là dĩ vãng, chỉ còn là một quãng đường thơ mộng đã bỏ lại phía sau.

Liên nghĩ đến những đêm dài cô độc sắp tới. Nàng biết rằng mình sẽ không thể chịu đựng được những thương nhớ đằng đẳng, những mong

chờ khắc khoải. Nàng đã sống với Phi những giây phút cuồng nhiệt nhất thì bây giờ nàng chịu sao nổi những ngày dài cô đơn, những đêm buồn sâu hun hút. Nàng nghĩ đến con đường từ cửa vũ trường bước ra, lòng phổ thăm thăm, gió lạnh tràn đầy. Nhất là khung cảnh tối tăm chán chường của khoảng rộng trước cửa nhà nàng khi chiếc taxi đưa nàng về vừa đậu lại.

Căn nhà nàng lạnh lẽo như một căn nhà hoang. Một mình nàng với gió lạnh, với ánh đèn nhợt nhạt ban đêm. Tất cả những thứ đó với nỗi tủi buồn, với mặc cảm bị lãng quên sẽ dày vò nàng không ít. Nàng sẽ không thể nào ngồi yên đó mà chờ đợi. Nàng không dám tin ở chính mình.

Như trong một nỗi sợ hãi chợt đến, Liên choàng lấy người Phi nói như mê:

– Mình nói đi, mình yêu em, mình hãy nói thật nhiều...

Phi làm theo lời Liên như một cái máy. Vòng tay chàng siết lại thật mạnh. Sau đó, tiếng Phi thoảng lên từ mái tóc Liên:

– Mai anh đi rồi không biết tới bao giờ mới được ôm em trong vòng tay. Anh sẽ nhớ em, anh sẽ yêu em mãi mãi...

Liên đặt bàn tay lên môi người yêu:

– Thôi anh đừng nói nữa.

Phi im lặng, chàng nhìn sâu vào mắt Liên. Vài giây sau tiếng chàng lại vọng lên:

– Anh phải đi xa.

– Em biết.

– Sao em biết?

Liên cười nhẹ:

– Anh Minh nói và em xem giấy của anh rồi.

Tiếng Phi thở dài rất êm. Chàng tưởng rằng phải nói ra điều đó là một khó khăn vô cùng. Nhưng bây giờ chàng thấy thật là nhẹ nhàng không một chút khổ sở. Liên đã biết rõ điều đó và nàng cũng đã từng suy nghĩ nhiều, vậy thì không còn gì đáng nói nữa cả. Phi khẽ hỏi:

– Em nghĩ sao?

Đến lượt Liên trốn tránh:

– Em không nghĩ gì cả.

– Em chờ anh?

Liên im lặng. Nàng không biết có nên nói thẳng tất cả mọi ý nghĩ của mình không. Đối với Phi, có lẽ nên nói tất cả cho Phi biết. Không phải nàng sợ mang tiếng là phản bội nếu ở chính nàng có sự đổi thay.

Nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất là nàng cho Phi biết mọi ý tưởng thành thật nhất của nàng, cũng như từ ba hôm nay nàng đã kể cho Phi nghe tất cả những người yêu và không yêu đã đến với cuộc đời mình. Vì thế, Liên lắc đầu:

– Em không dám hứa với anh điều gì cả.

– Tại sao?

– Em đã từng sống cô độc và em sợ sự cô độc, em thù ghét sự cô độc trong tình yêu. Thà là em

mất tất cả chứ còn trong khi em có tình yêu, em phải sống đơn độc hàng đêm, em không chịu được. Anh đừng nghĩ là em cần đàn ông, em chỉ cần có tình yêu.

Phi choáng váng, đầu óc chàng quay cuồng khi nghĩ đến Liên với những cử chỉ nồng nhiệt nhất ở trong tay người khác, mặc dầu chàng vẫn tin rằng dù ở trong tay ai Liên cũng không thể yêu người đó như yêu mình. Chàng hiểu thấu thía những điều Liên nói, chàng cũng đã hình dung ra khung cảnh buồn nản của lòng phôi sêu hun hút, căn nhà hoang, ánh đèn nhợt nhạt và tâm hồn người con gái sau bao nhiêu chán chường mệt mỏi. Liên sẽ phải đi tìm một cái gì để lẫn tránh, để gởi gắm những hoang tàn đau đớn.

Giọng Phi như một tiếng kêu tuyệt vọng:

– Anh sẽ mất em.

Liên thương Phi vô cùng. Nàng nghiêng đầu lên ngực Phi để nghe tất cả sục sôi. Tiếng nàng thoát lên từ đáy tâm tư:

– Em biết yêu và đã từng yêu, trong cuộc đời em có một vài hình bóng còn lại, nhưng anh là... người em yêu hơn tất cả.

Phi đón nhận tiếng nói ấy với một xúc động mong manh, với một niềm hân hoan bùng bùng, Nhưng sự thật, từ trong một góc kín tâm hồn, chàng vẫn thấy lời nói ấy chỉ là lời nói trong một phút yêu đương nóng bỏng, Liên đã nói rất thật

tâm trạng nàng bây giờ, song những ngày gần đây biết đâu Liên chẳng gặp lại một người khác, nàng cũng sẽ yêu như chàng hôm nay. Liên có thể đến với người đó vì cô độc, vì cuộc sống vật chất tầm thường, hay vì bất cứ một lý do nào khác, song tình yêu có thể đến sau, đến chậm.

Bỗng dưng, trong một thoáng rất nhanh, Phi cảm thấy mệt mỏi, chán chường lạ lùng, ở bên Liên trong những giây phút này chàng thấy chỉ là những giây phút tạm bợ. Nhưng cảm giác đó qua đi như một lần chớp. Chàng cười nhẹ:

– Như vậy cũng quá đủ cho anh rồi.

Giọng nói của Phi có vẻ là một sự chịu đựng, một cố gắng khuất phục. Liên lùa mười đầu ngón tay vào mái tóc Liên. Niềm đau len lén trào lên khoé mắt. Liên không biết phải an ủi người yêu bằng cách nào bây giờ. Nàng thương người yêu và thương cả chính mình. Mỗi tình nào đến rồi cũng mong manh.

Người đi mang cái đau của lần vĩnh biệt, người ở lại cũng buồn khổ rồi tàn phá cuộc sống của mình bằng những mối tình nhỏ nhỏ, những thác loạn kinh hoàng. Liên khóc bên vai Phi.

Tiếng Phi thoát lên âm thầm:

– Cuộc đời quân nhân của anh không cho phép anh làm thế nào hơn được. Anh đã tình nguyện ở lại “nó” anh có bốn phận phải tuân theo “nó”... Anh không biết rõ ngày nào anh sẽ rời quân ngũ, trở về sống cuộc sống bình thường

của những người đàn ông khác, nhưng có điều chắc chắn rằng dù ở đâu anh cũng vẫn yêu cuộc đời quân ngũ và say mê em.

- Em biết, em biết rõ anh, nhưng đồng thời em cũng biết rõ em là không thể nào sống bằng chờ đợi. Em sẽ gặp người khác, và em sẽ yêu người khác, đó cũng lại là một sự thật, em không nói dối anh được.

- Tại sao em không thể sống bằng tình yêu chúng mình, để chờ đợi như tất cả những người vợ chiến binh khác chờ chồng từ năm này qua năm khác?

Liên nhếch môi cười trong nước mắt:

- Đó là điều đôi khi khiến em băn khoăn. Tại sao em không thể sống như một người vợ hiền?

Phi nghiêng đầu trở dậy:

- Và em không tìm ra được câu trả lời?

Liên thản nhiên lắc đầu:

- Có! Câu trả lời có sẵn chứ sao lại không? Anh thử nhìn thẳng vào cuộc sống của em đi... trong một trăm người đàn ông quen biết, em biết chắc sẽ có một người có thể khiến cho em ngã. Và khi đã ngã rồi dù biết là có yêu hay không thì đã quá muộn đối với anh. Vì thế em không thể sống như một người vợ hiền dù em rất muốn. Em có cố gắng đến đâu cũng bằng vô ích mà thôi. Em không thể nói dối với một người em yêu.

Tâm trạng của Liên thật là rõ rệt, phơi trắng trước mặt Phi. Sự thật đó tàn nhẫn quá, phủ

phàng quá. Thật ra Phi hiểu ngầm như vậy. Song không hiểu tại sao chàng muốn được chính Liên nói với chàng, mặc dù chàng biết rằng có biết rõ ràng thêm cũng chỉ đau lòng thêm mà thôi. Có lẽ Phi muốn được chứng kiến sự thành thật của Liên đối với chàng, đồng thời chứng kiến niềm đau của chính mình.

Phi úp mặt xuống gối, những thớ thịt căng lên như muốn chống đỡ với những đau đớn hiển hiện.

Tiếng vó ngựa nện trên mặt đường nhựa đều đều vẳng lên báo hiệu bình minh trở về. Một đêm cuối cùng đã hết.

Phi có cái bàng hoàng mang cảm giác cô đơn của một kẻ vừa đánh mất một di vật kỷ niệm linh thiêng nhất. Chàng vòng tay xiết chặt lấy Liên:

- Sáng rồi em.

- Dạ. Sáng rồi.

Hai người cùng ngược nhìn ra khung cửa. Những vệt ánh sáng mờ mờ hắt qua những đường ngang cánh cửa chớp. “Một đêm hết thật rồi”. Tiếng nói nuối tiếc ấy xuyên vào lòng Phi như một mũi tên.

Ngồi trên chiếc chòi gác cao lênh khênh này. Phi có thể nhìn được tất cả cảnh vật xung quanh mình, trước hết là “vòng đai hổ chiến đấu” sau hàng rào giây kẽm gai tua tủa đầy dọa nạt. Phía trước hàng rào kẽm gai là bãi mìn lẫn sau lớp cỏ non mơn mớn. Bãi mìn chạy thoải thoải theo sườn đồi cho đến một vòng hổ cấm đầy chông. Dưới nữa là một thung lũng xanh mờ mịt. Một con đường mòn đất đỏ nổi lên doanh trại và núi rừng chạy nghiêng theo sườn đồi, khi ẩn khi hiện như một sợi chỉ đỏ khấp nấp giữa màu lục của lá cây và của khung trời.

Xa tí tấp đằng kia, gần như ở cuối chân trời là con đường đã thường bị phá hoại từ lâu đến nay gần như trở thành hoang phế nếu thỉnh thoảng không có một đoàn xe nhà binh chậm chạp chạy qua.

Đoàn xe đó là niềm an ủi độc nhất cho Phi và cho tất cả những người sống ở đây. Họ đã chờ đợi nó như chờ đợi một hình ảnh thân thuộc nhất. Mỗi lần nghe tiếng máy xe, cả trại nhốn nháo, đứa nhanh chân nhất leo lên chòi canh, đứa chậm chân tìm một tảng đá trên đỉnh đồi cao đứng nhìn ra chân trời chờ đợi. Phi đã sống ở đây ba tuần lễ và cả ba tuần Phi chờ đợi. Chờ đợi cái gì chính Phi cũng không hiểu nữa. Một ngạc nhiên thích thú hay là một cái tin sét đánh ngang tai?

Hai lần xe đến, hai lần Phi thất vọng. Chàng không được cả một lá thư thăm hỏi, mặc dù chàng đã viết rất nhiều thư. Mỗi ngày chàng viết cho Liên một lần để rồi tới chuyển xe, bì thư của Phi nhàu nát.

Chuẩn úy Điền, một sĩ quan trung đội trưởng, đã thân mật nói với Phi:

– Hồi mới tới đây tôi cũng chăm viết thư như cậu. Nhưng... một vài tháng rồi quen đi.

Phi cười:

– Quen đi nghĩa là thế nào?

– Nghĩa là viết ít thôi. Mỗi tuần một lần cũng đủ chán. Ở đó thành người ta còn mãi sống cho thành phố, hơi sức đâu người ta sống cho mình. Mỗi tuần một lần cũng là... ân tình nặng lắm rồi. Mình ở đây sống đủ cho “người ta” bảy ngày bảy đêm, như thế mà mình... thua lỗ, thua lỗ mãi phải chán.

Tuần lễ thứ nhất. Phi không tin rằng mình sẽ chán vì tính toán tình cảm như Điền, chàng lắc đầu:

– Tôi không tin như vậy và tôi cũng chắc chắn rằng trong vấn đề tình cảm không ai tính toán như vậy đâu.

Điền nhún vai:

– Cậu lắm! Cứ ở đây thì cậu sẽ thấy.

Quả nhiên, tuần lễ thứ hai, khi đoàn xe rời khỏi cổng trại thì Phi cũng bắt đầu tính toán. Con tính thứ nhất khởi điểm bằng sự hờn giận Liên, bằng một chút xiu ghen tuông, bằng một chút xiu tưởng tượng đến cuộc sống bị vây kín của người yêu. Phi trở về phòng nằm một mình trong khi các bạn đồng ngũ của chàng tíu tít vì thư từ, vì quà bánh.

Phi lại gặp Điền sau đó hai tiếng đồng hồ. Điền lúi lúi đi trong bóng tối mờ mờ của buổi hoàng hôn sắp hết; một tay Điền cầm khẩu carbine một tay xách vài con chim lớn. Bỗng dưng Phi thở dài, Điền vừa đặt khẩu súng lên giường ngủ vừa quay sang hỏi Phi bằng một giọng bình thản đầy tự tin:

– Thế nào, lại không có thư rồi phải không?

– Ừ, không có gì hết.

– Tôi đã nói trước là cậu đợi thư của các em như em Liên thì đến... “tết công-gô” may ra mới có vài chữ. Cậu cứ tin tôi đi. Đôi khi nó viết rồi mà lăm cẩm không chịu gởi. Một ngày nó có thể

qua bưu điện cả chục lần nhưng không lần nào nhớ mang đi.

Phi ghét phải nghe giọng nói ấy, chàng nói lảng:

– Chuẩn úy đi đâu về đấy?

– Đi săn.

Phi nhớ lần trước khi đoàn công-voa đến. Điền cũng xách súng đi tới gần tới mới trở về. Mà ở đây, việc đi săn sâu trong rừng quả là nguy hiểm, một việc làm đầy liều lĩnh không ai dám làm ngoài Điền ra. Phi thấy ở Điền có một tâm trạng là lạ, chàng bước tới gần Điền:

– Mỗi lần công-voa đến là mỗi lần chuẩn úy đi săn.

Điền im lặng, chàng giơ cao mấy con chim, nói lảng:

– Tối nay, mình có quyền nhậu với nhau.

Phi cười, chàng kéo Điền ra cửa:

– Đi săn hay đi trốn?

Điền đứng sững lại nhìn Phi tỏ vẻ khó chịu, nhưng một phút sau đó. Điền vỗ mạnh tay lên vai Phi cười cười mở:

– Cậu tinh lắm.

Sự thú nhận một cách khôn khéo đó của Điền, khiến Phi thích thú. Chàng biết rằng thế nào rồi cũng có ngày chàng sẽ được nghe tâm sự của Điền.

Nhưng ngay lúc đó, Điền đã nói phăng phăng:

– Tôi chán phải chờ đợi một cái gì sẽ không

bao giờ đến. Tôi yêu một người con gái, không đúng, phải nói là một người đàn bà mới đúng, bởi vì người đó có chồng. Người đó gặp tôi một lần, cho tôi một... nửa đêm để rồi hứa hẹn viết thư cho tôi, nhưng tôi biết không bao giờ có lá thư đó. Giản dị có thể thôi.

Câu chuyện Điền kể một cách thản nhiên và gần như quái gở khó có thể tìm thấy trong cái xã hội này. Phi chưa dám tin rằng đó là một sự thật. Chàng nhìn Điền đắm đắm. Mái tóc Điền rối lên trong màn tối xám của bóng cây. Điền có vẻ đẹp trai khỏe mạnh của một Marlon Brando. Điền hơi giống một tài tử chiếu bóng nào đó mà Phi chưa kịp nghĩ ra, không hẳn là Paul Newman mà cũng không hẳn Marlon Brando. Điền hơi lai, đôi mắt xanh, chiếc mũi dọc dừa, trắng trẻo và dong dỏng cao. Một anh chàng quân nhân như vậy rất dễ gây cảm tình với phái yếu nhất là với những người đàn bà mang một giòng máu... bạt mạng trong người.

Tiếng Phi nửa đùa nửa thật:

- Người đó mê chuyển úy vì lý do gì? Tại chuẩn úy đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu à?

Điền hơi tự phụ nhún vai:

- Không biết nữa. Moa gặp nàng trong một trường hợp khá đặc biệt. Hôm moa ghé về Sài Gòn nghỉ phép đúng là ngày đám cưới em gái moa. Nhà mở “ban”. Nàng đi một mình, moa lại cứ tưởng nàng chưa chồng, moa tán sất nút.

Bà chị moa giới thiệu là madame, moa mới biết. Nghĩa là moa biết nàng có chồng sau khi moa... thích nàng. Và khi moa đã thích thì moa cứ thử lần vào xem tới đâu.

Nói đến đây Điền ngưng lại, đôi mắt mơ màng nhìn sâu vào bóng tối rừng cây trước mặt như để tìm hình ảnh người đàn bà trong buổi tối hôm đó.

Phi thọc hai tay vào túi quần, chàng hỏi đưa đà:

- Thử mà được liền phải không?

Điền lắc đầu; chàng kéo cao cổ áo blouson:

- Không dễ như cậu tưởng đâu. Ban đầu nàng cũng ọ ẹ làm phách ghê lắm. Nhưng ở mỗi đàn bà có một lối làm phách riêng biệt. Có những người làm phách coi kịch cớm khó thương, khó chịu vô cùng. Song cũng có người đàn bà làm phách đúng là... một cách làm duyên thật quý phái. Trong sự lạnh lùng thờ ơ ngoài khuôn mặt người ta tìm thấy những nét cuồng nhiệt, nóng ấm trong đôi mắt.

- Nghĩa là “nàng” ở vào trường hợp thứ hai?

- Tất nhiên.

Phi cười dài:

- Rồi sao nữa?

- Rồi hai đứa nhót với nhau vài bản, nói dăm ba câu chuyện tâm tình vặt, và “chịu” nhau. Gặp đúng hôm nàng giận chồng giận con, anh chồng xách va-li đi Huế. Nàng bắt moa chở đi

xa lộ trên chiếc Stude-Baker. Moa đưa nàng tới một cái villa ở làng Đại học của ông bố moa vẫn để không. Năm giờ sáng hôm sau nàng lái xe về, moa đi xe lô. Chuyện tình chỉ giản dị có thể thôi.

- Nhưng nhớ dai lắm phải không?

Đôi mắt Diên thoáng một vẻ đắm chiều, chàng lắc đầu:

- Thoạt tiên mình cũng tưởng rằng mình sẽ quên như quên tất cả những câu chuyện tình một đêm. Nhưng... có vẻ đây mới thấy nhớ, nhớ kinh khủng, nhớ như nhớ người yêu thứ nhất. Quả là điều mình không ngờ tới được. Mà ở trong trường hợp của mình không thể viết thư cho người yêu như cậu, chỉ có mỗi cách là viết thư rồi để đấy thỉnh thoảng mình lại lôi ra đọc một mình và chờ đợi, chờ đợi thư của một người không bao giờ đến.

Diên dừng lại bên một tảng đá lớn. Bóng tối đổ xuống từ lúc nào Phi cũng không hay. Chàng ngồi xuống bên Diên, giọng chàng dịu xuống như một hơi thở:

- Nàng hẹn viết thư cho chuẩn úy không?

- Có, nhưng hẹn... phát phơ thôi. Nói ra thì cậu không tin, song vẫn là sự thật. Tôi chưa thấy người đàn bà nào cuồng nhiệt như nàng trong tình yêu, song lại lạnh lùng vô kể ngay sau đó. Cậu có thể tưởng tượng được rằng buổi sáng hôm ấy nàng nói với tôi là “chắc chắn tôi sẽ quên anh, nhưng tôi nhớ những giây phút này,

nếu còn yêu anh, tôi sẽ viết thư cho anh”. Rồi chiếc Stude-Barker lao đi, tôi mất nàng từ đó, không hy vọng gì có lần thứ hai.

Nói đến đây Diễm cười nhẹ, đôi mắt long lanh, đầu chàng cúi xuống. Diễm mang cái hình ảnh của một pho tượng khỏe mạnh vững vàng, nhưng dưới tay một nhà điêu khắc tài hoa lão luyện nên người ta có thể nhìn thấy rõ ràng những khắc khổ chờ đợi in hằn trên nét mặt, trong bóng tối của mái tóc và sự chân thành chịu đựng ở dáng người đổ nghiêng về phía trước.

Phi thở dài nhẹ nhẹ. Câu chuyện tình của Diễm an ủi Phi được một phần nào bởi Phi thấy dù sao tình trạng của Diễm cũng còn... khó khăn hơn của mình, tâm trạng Diễm rắc rối bản khoản hơn của mình. Chàng vỗ vai Diễm:

- Chuyện tình của chuẩn úy như tiểu thuyết tây. Kể ra đời nhà binh chúng mình cũng lắm chuyện ly kỳ đấy chứ hả? Mỗi thằng mang một tâm trạng khác biệt, mỗi thằng ấp ủ một hình ảnh, một mơ ước riêng tư, để rồi vẫn sống chung được với nhau, vẫn thương yêu nhau như anh em trong nhà.

Diễm ngả người trên một thân cây mốc trắng nhoeai lên từ một lỗ hổng lớn giữa phiến đá; thân cây này cũng quái gỡ và buống bĩnh như chuyện tình của Diễm. Phi nghĩ vậy. Chàng ngược nhìn lên những cành lá xanh tối và hất hàm hỏi Diễm:

– Có phải anh em vẫn gọi chỗ này là “cây cù lao” phải không?

– Ủ, bởi vì có mỗi cây này mọc lên giữ những phiến đá mòn, không ai biết tên là cây gì. Phía trước lại có một vụng gác bố phòng bằng hai khẩu súng máy nên anh em gọi là “vụng gác cây cù lao”

Phi lấy làm thú vị cất tiếng cười khanh khách:

– Kể cái tên cũng hay đấy chứ?

– Cậu còn chưa biết hết “hỗn danh” anh em ở đây. Ngoài cái vụng gác mang tên “cây cù lao” còn có cả một cậu mang tên là “binh cù lao” nữa.

– Sao vậy?

Điền ngược mắt lên nhìn ánh đèn đêm trên con đường mòn, lối dẫn ra vụng gác dưới hầm phía Đông Bắc, chàng lắc đầu:

– Chuyện nhầm lẫn, không biết thiên hạ nói thật hay bịa, nhưng lâu dần rồi thành một chuyện tiểu lâm, và thành một cái tên cũng “tíu lâm” như tất cả những “hỗn danh” khác.

– Chuyện thế nào?

– Anh em nói là “binh cù lao” khi đổi tới đơn vị này mang theo một cô vợ mới cưới. Nhưng cô vợ ở được hai ngày không chịu nổi đòi về dưới tỉnh. Trước khi về hai vợ chồng... gặp nhau ở tảng đá này, sau đó vài tháng chị vợ có mang, viết thư cho chồng, anh chồng mang thư đi khoe là mình sắp có con. Chúng nó vợ được câu chị vợ viết là: “Em nhớ mãi cây cù lao của hai đứa

chúng mình”. Thế là từ đó anh em kêu cậu đó bằng hõn danh “binh cù lao”. Anh em kể nhiều đến nỗi chính tôi quên mất tên thật của hắn ta.

Hai người nhìn nhau cười ngất.

Phi không biết rằng rồi đây, ở đơn vị này người ta sẽ đặt cho chàng một cái tên gì khác. Chàng nhớ đến bí danh “công tử simca” mà ở các đơn vị trước đã gán cho chàng. Chàng thấy bí danh đó không hay, không có gì là đặc biệt cả. Chàng mong nhận được một cái bí danh khác nhiều ý nghĩa hơn.

Nhưng ở cuộc đời nhà binh, dù có đi với đơn vị nào rồi anh em cũng tìm ra bí danh cũ, không thể giấu diếm được. Cũng như Giao Mù, Thanh Kêu, Phong Híp, v.v... dù có đi tới đâu, cái tên đó cũng đeo dính bên người, không bao giờ chối bỏ được. Nếu may mắn thì được một cái bí danh tạm tạm xài đỡ, nếu không may gặp một bí danh dở ẹc, tối tệ cũng rán mà chịu. Song kinh nghiệm cho Phi biết rằng chỉ những cái bí danh mà người được tặng khó chịu, bực bội mới được người ta nhắc nhở tới luôn mà thôi. Đó là cái tâm lý thông thường của con người.

Buổi chiều tuần lễ thứ tư ở đây, Phi theo Điền đi săn để khỏi mất thì giờ chờ đợi đoàn công-voa tới.

Hai người đi sâu vào trong rừng, Phải thú nhận Phi sợ, Phi cảm thấy... nổi da gà khi thấy Điền lăm lăm len lỏi giữa những cây cỏ ngang

lưng. Rừng cây hoàn toàn im lặng, vắng cả một tiếng chim kêu. Sự nguy hiểm hầu như đe dọa Phi từ mỗi tiếng cành cây khô gãy dưới bước chân. Lúc này Phi mới thăm phục Điền, tình yêu quả là ghê gớm, sự thôi thúc của tình yêu có thể làm cho con người lặn vào bất cứ chỗ nào. Có lẽ Điền hiểu những ý nghĩ của Phi nên trên đường về, Điền lắc đầu mỉm cười nói với Phi:

– Kể ra đi săn thế này cũng nguy hiểm một chút thật, nhưng xét cho cùng không nguy hiểm bằng đoàn công-voa kia, Cậu nên nhớ rằng địch chỉ nhắm tấn công đoàn công-voa chứ không tấn công bọn mình. Nếu chẳng may mình gặp chúng hành quân trong rừng thì hơi nguy hiểm một chút thôi. Tuy nhiên mình chỉ đi loanh quơanh không xa quá doanh trại ba cây số, sự nguy hiểm cũng không nhiều lắm đâu.

Phi thờ dài ra một hơi nhẹ nhõm, chàng cười thăm mình đã nhút nhát quá cái đáng nhút nhát.

Khi hai người về đến trại thì máy đèn cũng vừa chạy. Những bóng điện vàng nhạt lẫn trong màu tối của lá cây. Phi chưa từng thấy hàng đèn nào cô độc hơn hàng đèn này, ngay cả những khi Phi thất tình đi lang thang giữa ban đêm thành phố, dãy đèn khuya cũng không thể mang vẻ cô độc, mệt mỏi, gượng gượng như dãy đèn này. Dãy đèn nằm chết lịm giữa núi rừng trĩu nặng bóng tối.

Phi cúi đầu đi nhanh về phòng trong khi Điền dừng lại trước cửa nhà bếp giao cho người hỏa

đầu vụ mấy con gà nước vừa sẵn được. Phi tưởng trốn tránh được những giây phút chờ đợi, thế mà lần này Phi cũng thấy buồn không kém gì những lần trước, và chàng vẫn còn chờ đợi. Mặc dầu chàng cố tình dối lòng là chàng không hề mong đợi một may mắn. Nhưng khi về đến căn phòng này, nhìn một vài người đang ngồi chăm chú đọc thư với một vài gói quà nhỏ bên cạnh, bỗng dưng Phi thấy thêm khát lạ lùng.

Bước chân Phi rất nhẹ nhàng như một con mèo hoang đi trên mái ngói, chàng không muốn bất cứ ai nhìn thấy chàng lúc này, chàng sợ người ta đọc được trên nét mặt chàng những mong đợi, những ước muốn tầm thường ấy.

– Phi!

Tiếng gọi của Phú nhảy mắt khiến Phi giật mình đứng sững lại với một vẻ bực bội vô lý. Phú ngồi trên giường cao nhìn Phi, cười hi hi. Phi khó chịu, hất hàm hỏi như muốn gây lộn:

– Gì? Mà muốn gì?

– Đi sẵn về hả?

– Ủ, có sao không?

Phú ngây mặt trong khi Phi cúi đầu bỏ đi, Phi bỗng nhận ra mình vô lý, mình không tốt với bạn bè nhưng đã trót rồi không làm sao hơn được nữa, chàng im luôn. Tiếng Phú lại đuổi theo:

– Này Phi! Mà có thư bảo đảm đó.

Phi đứng sững ngay lại, ngược lên nhìn Phú với một vẻ nghi ngờ:

- Mày nói sao?
- Mày có thư bảo đảm.
- Thật à?
- Đùa với mày làm gì cho tốn sức lao động.

Phi biết là Phú cũng đã nổi sùng, nên chàng cười đầu dụi, nhưng nụ cười của Phi không được Phú đón nhận. Phú nằm nghiêng xuống giường. Phi tiến lại bên giường Phú, chàng kiễng chân để nhìn rõ mặt bạn, tiếng chàng dụi xuống:

- Thư bảo đảm lãnh ở đâu?

Tiếng Phú lạnh lùng:

- Trên “va-gơ-mét”.
- Hạ sĩ Tình phải không?
- Ừ.

Phi đã định trở lên căn phòng giữa trại tìm Tình nhưng chàng ngẩn ngừ một chút rồi đập nhẹ vào thành giường Phú:

- Xin lỗi, tao đang có chuyện buồn nên hay đổ quạu, đừng giận tao.

Đôi mắt Phú thản nhiên nhìn Phi và chỉ vài giây sau, Phú biết Phi thành thật hối hận, nên Phú cười:

- Có gì mà giận!

Và Phú nhanh nhẹn ngồi dậy:

- Có lẽ bây giờ thằng Tình về phòng nó rồi, để tao đưa mày lên bảo nó cho nhận thư. Thằng ấy “nguyên tắc” lắm, có thể nó sẽ nói với mày là hết giờ làm việc rồi để sáng mai lãnh.

– Một cái trại nhỏ xíu thế này mà nó cũng giờ nguyên tắc ra sao?

Phú leo xuống giường:

– Ủ, thỉnh thoảng thằng nhỏ đó chơi ngang một tí lấy le thì mình làm cóc gì nó. Nó làm đúng luật đúng lệ mà!

Phi đi theo Phú ra ngoài cửa, khẩu súng carbine vẫn còn đeo trên vai, chàng quên chưa để vào đầu giường như mọi khi. Phú vừa cười vừa nói với Phi:

– Không biết vợ gọi cho mày cái gì, thấy cái gói hơi lớn đấy.

– Tao chưa có vợ.

– Thế thì nhân tình à?

– Có thể là nhân tình và cũng có thể là bạn.

Phú cười hì hì:

– Tao thấy nét chữ con gái.

Về mặt Phi rạng rỡ, chàng đinh ninh rằng gói quà đó nhất định là của Liên gói cho chàng, chứ không còn ai vào đấy được nữa.

Phi thấy hãnh diện vô cùng, chàng nghĩ đến khuôn mặt Liên, bàn tay Liên khi viết cho chàng, khi đi phố mua món quà đó rồi cẩn thận mang về nhà gói ghém lại mang ra bưu điện gửi tới cho chàng. Bao nhiêu hờn giận Liên từ mấy tuần lễ nay bỗng dung tiêu tan hết cả.

Nhưng khi người bưu tín viên vừa đưa gói quà cho Phi. Chàng thất vọng ngay, chàng nhìn thấy rõ ràng tên người gói không phải là Liên mà lại

là Loan và Phượng. Sự thất vọng của Phi thật đột ngột, chàng cầm gói quà về phòng với một tâm trạng rời rạc dù chàng biết sự thất vọng của mình vô lý, là tàn nhẫn với người đã cho mình những cảm tình nồng hậu, song chàng không thể ngăn được. Phú đi bên cạnh Phi khẽ hỏi:

– Của đào à?

Phi lắc đầu chán nản:

– Không. Của bạn gái.

– Mà có vẻ không thích hả?

Tiếng trả lời của Phi gần như gắng gượng:

– Thích chứ sao lại không. Nhưng... dù sao của người yêu gửi tới vẫn khoái hơn.

Phú cười hì hì:

– Còn phải nói. Tuy nhiên ở đây nhận được quà của thiên hạ cũng là một điều an ủi lớn.

Phi gạt đầu và thở dài rất nhẹ. Chàng cố gắng để quên cái hy vọng là Liên gửi thư tới cho chàng để gây cho chính mình một niềm vui, dù là niềm vui rất nhỏ. Chàng không hiểu là đã gửi thư cho Loan và Phượng từ hôm nào. Có lẽ hơn một tuần sau khi đến đây chàng mới gửi, và chàng đã viết lá thư đó trong một phút buồn nản nhất. Giờ phút đó là giờ phút đoàn xe tiếp tế rời khỏi cổng trại và Phi cảm thấy cô đơn vô kể vì không nhận được một lời an ủi.

Lá thư đó Phi viết chung cho hai chị em Loan.

Thư gửi đi rồi Phi cũng không mong sẽ có ngày hôm nay chàng nhận được thư của Loan và

Phượng trả lời. Chàng đã quên khuấy đi từ hai tuần lễ nay. Bây giờ chàng hối hận, chàng thấy gần gũi với Loan và Phượng hơn, chàng có cảm tưởng như chàng thân thuộc với gia đình Trung tá Lạc.

Về đến phòng, Phi ném khẩu súng carbine lên giường trên. Chiếc giường đôi này từ khi Phi đến mới chỉ có mình chàng nằm bên dưới; anh em kể lại rằng người nằm trên là một trung sĩ đã tử trận vì đập trúng mìn, xác tan ra không còn một mảnh, người nằm dưới là hạ sĩ Thanh, đêm nằm mơ thấy người chết trở về nằm huyết sáo bên trên nên sợ quá đổi sang giường khác. Phi vẫn thản nhiên nằm ngủ kỹ, kể ra Phi cũng hơi sợ một tí. Lắm đêm người cũng nổi gai, nhưng ngoài mặt Phi cố làm ra can đảm. Phi vẫn thường để súng và để con dao găm của mình trên đó cho bớt sợ.

Phi lăn ra giường, chàng cẩn thận bóc gói quà. Chàng đã từng chứng kiến những nét mặt rất con nít, những cử chỉ quá ngây ngô trên những khuôn mặt xám đen của nhiều người đồng đội mỗi khi nhận quà và đọc thư của những người thân hoặc người yêu. Có anh đọc đi đọc lại đến thuộc lòng cả lá thư bằng một nét mặt say mê lạ lùng. Phi thường nghĩ đến những nét mặt ấy như một trò trẻ con đáng yêu và khôì hài.

Lúc này chính là Phi “biểu diễn” lại đúng “cái trò trẻ con đáng yêu và khôì hài” đó trước Phú, mà Phi không hề hay biết.

Gói quà dỡ ra rồi, Phi nhận được gói “ruốc bông” thật trắng, coi thật ngon miệng. Hai lá thư chùng một màu xanh rơi ra. Một của Loan và một của Phương. Phi giờ lá thư thứ nhất:

“Anh Phi,

Nhận được thư anh chiều hôm qua, sau khi ở trường về. Anh tới đó cả tuần rồi mới chịu viết thư cho Loan, anh dễ ghét lắm đó, lúc nào Loan cũng coi anh như bạn. một người bạn trai thẳng thắn, cương trực, dễ thương. Ba Loan nhắc tới anh hoài. Đó cũng là một điều lạ ít thấy ở ông. Loan biết ba Loan mến anh lắm, đôi khi ông có vẻ tiếc cho anh và băn khoăn sao không nghĩ đến việc đưa anh vào học ở trường võ bị.

Anh ở đó có buồn lắm không?

Nghe nói là vùng đồi núi của anh nguy hiểm lắm. Nhiều lúc Loan giật mình... Thôi chẳng nói hết những cả nghĩ đó cho anh biết đâu.

Sáng nay Loan đi chợ, chọn thịt và tự tay làm lấy món quà này gửi đến anh. Món ăn này ba Loan vẫn thường bắt Loan làm mỗi lần đi hành quân xa. Anh đừng chê nhé.

Hẹn sẽ viết nhiều cho anh trong lá thư sau.

Thân mến
Loan”

Phi mỉm cười, lòng chàng ấm lại khi hình dung đến khuôn mặt Loan ở buổi tối sau cùng gặp nhau. Chàng chớp mau mắt, tiếng gió rừng hun hút, trời muốn mưa, Phi ước mong trời mưa

thật nhiều đêm nay. Chàng xem tiếp lá thư của Phượng. Lá thư thật ngắn có vẻ vội vàng. Phi nhớ ngay đến những dáng điệu hồn nhiên lâu tấu của người con gái trẻ này.

“Cher anh Phi,

Chị Loan xấu quá anh Phi ơi! Chị ấy làm thịt ruốc cho anh mà Phượng không biết. Chiều nay Phượng mới giặt mình, biết mua gì cho anh bây giờ! Phượng nói nhỏ cho anh điều này nhé: Chị Loan mua quà ở tiệm ăn chứ không phải chị ấy làm lấy đâu, chị ấy nói dóc đó.

Mai Phượng sẽ mua cho anh một cuốn tiểu thuyết đọc cho đỡ buồn và một gói ô mai mơ nhé. Hay là anh thích kẹo cao su để Phượng gởi cho?

Chị Loan giục ghê quá, chị ấy đã vận xong áo dài để ra bưu điện kia rồi. Mai Phượng gởi quà nhé. Nhớ anh nhiều,

Phượng.”

Lá thư của Phượng tuy ngắn nhưng Phi cảm thấy thật vui, một niềm vui phơi phới hồn nhiên như người đi xa về gặp nét mặt rạng rỡ, tiếng nói líu lo của cô em gái nhỏ. Ngay lúc này, trong một khoảng khắc bất chợt, Phi bỗng thấy mình đầy đủ quá. Chàng buông rơi hai tờ thư, đôi mắt khép lại tìm về hình ảnh Loan và Phượng. Chàng muốn nhớ tất cả những lần gặp gỡ, từ nét mặt đùng đùng kiêu ngạo của Phượng lần quen biết thứ nhất đến vẻ hiền lành dễ thương của Loan trong những lần đi chơi.

Thật ra Phi muốn dành hết khoảng thời gian này nghĩ đến Loan và Phượng. Chàng muốn nhớ đến tất cả những lần gặp gỡ đó để... tìm quên Liên, chàng muốn bầu víu vào những hình ảnh khác để quên Liên một cách dễ dàng, mặc dầu những hình ảnh đó không hề mang ý nghĩa tình yêu. Những người đi tìm quên không bao giờ quên được dễ dàng như vậy. Chỉ ít phút sau, hình ảnh Liên lại trở về, sừng sững ngự trị trong tâm hồn Phi như một tấm bia đá không một nét nhoà nhạt. Phi muốn xua đuổi hình ảnh đó, chàng tự nhủ Liên không phải của chàng, không bao giờ là của chàng cả. Chàng muốn coi Liên tầm thường như tất cả những người con gái tầm thường khác để từ nay sống một cuộc sống thản nhiên như tất cả những người bạn đồng đội trẻ tuổi vô tư lự khác.

Mưa từ lúc nào Phi cũng không biết nữa. Núi rừng tràn ngập tiếng mưa chìm trong đêm tối. Văng vẳng tiếng hát Lê Thanh diu dặt trong lời ca “Nếu vắng anh”, tiếng ca người con gái đô thành run sợ trước viễn cảnh xa vắng người yêu. Phi mỉm cười cay đắng thương cho những người con gái hết yêu và thương cho chính mình.

– Có thư của người đẹp đấy à?

Nghe tiếng hỏi Phi giật mình ngược lên. Đèn đang bám một tay lên thành giường trên, một tay chống nạnh, ngực áo “trây-di” phẳng ra để lộ chiếc áo lót dây vàng khè. Phi vẫn nằm im lắc đầu:

– Không. Thư của mấy đứa em gái.

– Cậu cũng có em gái sao?

Phi cười:

– Em họ...

– Đẹp không?

– Được lắm. Con gái Trung tá Lạc đó.

Đôi mắt Điền trợn tròn lên:

– Nặng thế! Cậu có bà con với ông Lạc đấy à?

Sao lại bị “phút” lên đây?

– Bà con gì đâu! Thích lên đây thì lên chứ không bị ai phút cả.

Điền cười tỏ vẻ không tin. Phi trở dậy nói tiếp:

– Chùng nào có dịp về Sài Gòn, tôi sẽ giới thiệu hai cô em này cho chuẩn úy. Tính tôi vốn là con nhà lành.

– Tôi thì chán “Cái gì không chành”.

Hai người nhìn nhau cười ha hả. Điền kéo Phi ra cửa:

– Qua chỗ tôi nhậu đi, để tôi chạy xuống bếp mang đồ ăn lên là vừa. Trời mưa thế này mà có tí uýt ky nữa thì nhất hả?

– Còn tí “ba xi đế” nào không?

– Còn nửa chai rum mới gửi mua tuần trước cũng tạm xài đỡ.

– Rum là nhất rồi, trời đất này...

Điền trùm áo mưa băng ra ngoài sân, tiếng giầy lồm bồm khuya trong nước lội.

Một lát sau Điền bưng lên một mâm đầy vừa thịt gà rừng vừa thịt chim, con thì nướng, con

thì chiêm, con thì lược. Đầu tóc Diên ướt sũng nhưng nhìn mặt Diên có vẻ hỉ hả mãn nguyện lắm. Hai người loay hoay xếp chỗ ngồi, mỗi người trù lên một cái chân dạ ngang lòng.

Diên chặt hai con chim đem phân phát cho những anh em quanh đây. Phi mang thêm thịt ruốc. Tiệc rượu bắt đầu, chuyện nổ như pháo nổ. Phi kể chuyện tình của mình từ chuyện Thanh đến chuyện Liên và khi rượu đã ngà ngà say, Phi vỗ đùi bành bạch:

- Nhưng bây giờ thì cóc cần, moa cóc cần ai cả, cóc có đứa nào nó nghĩ đến mình, tội gì mình nghĩ đến nó. Mình là lính chiến đấu...

Phi bỏ lửng câu nói ở đó nhưng Diên hiểu Phi muốn nói gì.

Diên biết rõ rằng Phi còn đau. Khi người ta nói “cóc cần” nghĩa là người ta rất cần. Nhất là trong khi gần say người ta nói ngược lại hết cả, người ta cố đánh lừa mình, đánh lừa mãi cho tới khi say khuớt thì bao nhiêu sự thật khai ra tuốt cả. Diên gật gù mỉm cười:

- Biết rồi, toa cóc cần gì đời, moa biết, nhưng toa cần tình yêu, có đúng vậy không?

Phi cười ha hả:

- Tình yêu? Vô lý, đời lính chiến đấu chúng mình mà tin vào tình yêu của một người con gái thành thị là điên, không khác gì tin vào mấy cái giấy vé số để làm triệu phú.

- Người ta vẫn trúng số hàng tuần đấy thôi. Minh cũng phải tin rằng mình trúng độc đắc chứ.

- Moa không tin, moa cóc dám tin nữa, bởi vì tin quá nhiều rồi. Bây giờ tin vào mình, nhưng cả đến mình cũng chưa chắc đã tin nổi.

Diễn lại vở đui cười ha hả, chàng thấy Phi sống đúng với tâm trạng mình khi thất tình lần thứ nhất với một người con gái cũng thất tình và gặp chàng như một bầu vú, yêu chàng qua hình ảnh người yêu.

Diễn thương Phi vô cùng, người con trai nào thất tình cũng đều mong một nét khắc khổ, khờ dại đến gần gũi.

Hơn mười giờ thì Phi không chịu nổi nữa, chàng lăn ra ngủ một cách ngon lành. Diễn bé Phi trả về giường, đắp chăn cho Phi cẩn thận rồi tắt đèn. Căn trại tiền đồn trở về với cái yên lặng hoang dại thường lệ của những đêm rừng núi.

Liên đứng im trên một sườn đồi thoải thoải đầy cỏ non xanh mướt. Nàng mặc chiếc áo chemise màu xanh điểm những bông hoa trắng, chiếc jupe màu hồng nhạt. Mái tóc lất phất bay theo gió giữa khung trời tím thẫm, đúng là màu tím của chân trời mà Liên đã sống với Phi một chiều nào bên bờ biển. Tất cả khung trời này màu tím, đến nổi khuôn mặt Liên, bàn tay Liên và thậm chí cỏ xanh lung đỗi cũng được nhuộm bằng màu tím.

Phi không nhớ rõ không gian này thuộc về đâu, thời gian này vào lúc nào. Hình như sườn đồi này gần giống sườn đồi mà Phi đã đi qua một lần với Diên trong bữa đi săn. Quả đồi nhỏ nằm ngoan ngoãn giữa những lùm cây xanh rậm của những triền núi chạy dài. Chỉ có một quả đồi này mang tấm thảm cỏ xanh, thỉnh thoảng một lùm cây vươn lên vài bông hoa trắng, quả đồi hiền lành dễ thương như một đứa con gái hai tuổi xinh xắn nằm giữa lòng mẹ.

Lúc này Liên có vẻ đẹp của một Suzie Wong trong phim “la coline de l’adieu” với William- Holden.

Phi cũng đứng im, chàng muốn nhìn nàng thật lâu, chàng muốn nàng cười với mình, với một mình mình mà thôi. Thế gian này không còn ai cả, thế gian này chỉ có hai người.

Liên vẫn còn đứng kia, trên thảm cỏ xanh, giữa sườn đồi trước mặt. Nàng cười, hai bàn tay giơ lên, hai cánh tay chờ đón. Phi lao đến bên nàng như một mũi tên để lọt mình gọn gàng trong vòng tay đó. Chàng nghe rõ tiếng thở của Liên, mùi thơm ngai ngái của mái tóc. Phi nhắm mắt lại tưởng tượng là chàng sẽ được sống mãi mãi như thế này.

Một tiếng nổ lớn vang lên rồi những tiếng nổ khác tiếp tục như sấm rền.

Phi bàng hoàng choàng dậy. Tất cả chỉ là một màu tối đen. Sườn đồi trước mặt và hình ảnh

Liên đã biến lẫn vào bóng tối. Phi biết rằng mình vừa qua một giấc mơ dài.

Những tiếng nổ khác tiếp tục vang lên. Cả trại nhốn nháo. Phi choáng váng, đầu óc nhức nhối, tim chàng đập mạnh. Chàng biết là đã có biến động. Súng nổ giòn như pháo tết:

- Địch tấn công!
- Lò cốt cù lao đổ rồi!
- Vọng gác phía Đông Nam bốc cháy!!!

Những tiếng la hét thất thanh đó khiến Phi càng run rẩy hơn. Lần thứ nhất Phi nằm trong trại bị địch tấn công bất ngờ. Những lần trước Phi ra trận thật bình tĩnh và có cái náo nức được đụng độ với giặc.

Nhưng lần này bỗng dưng Phi có cảm tưởng bị bỏ rơi trong đêm tối. Chàng chỉ nghe tiếng la ới ới từ ngoài sân, từ những lùm cây xung quanh vòng rào, không thấy một người nào ở bên cạnh mình. Trong tay chàng không có lấy một tấc sắt, đầu nặng nhức nhối như muốn vỡ tung ra. Chiếc áo “trây-di” tuột hết cúc lúc nào, quần trận cũng lại trễ xuống. Phi có cái lúng túng của một đứa con nít giữa những tiếng động dữ dội, dọa dẫm quanh mình.

Tiếng đạn súng cối nổ âm âm. Phi nằm lăn trên sàn nhà ẩm ướt từ lúc nào chàng cũng không biết. Mãi một lúc sau Phi mới cố trấn tĩnh được bởi tiếng súng máy giòn giã từ phản công của ổ súng do chính chàng phụ trách. Phi

thắt lại sợi giây lưng, nhào người lên giường tìm khẩu carbine rồi băng ra ngoài cửa.

Phi ngã sấp xuống mặt đất sũng nước, trời vẫn còn mưa lấm tấm, lạnh như cát thịt. Phi cảm thấy tỉnh táo hơn. Chàng đưa một bàn tay ra phía trước, vốc nước tạt lên mặt. Tiếng đạn súng cối nổ ngay giữa phòng ngủ của Phi, một ánh lửa loé lên thật kinh dị, nhưng nhờ đó, Phi nhìn rõ con đường mòn, lối dẫn ra ụ súng máy do Phi phụ trách theo đúng kế hoạch bố phòng. Chàng trở lại với cái tâm trạng hăng say của những lần ra trận trước đây. Như một con thú, Phi băng thật nhanh qua một mô đất, trườn mình xuống con đường sỏi đỏ, bò bằng hai khuỷu tay một đoạn dài rồi lao xuống con đường hầm đi tắt ra ổ súng máy. Tất cả những hành động ấy Phi đã làm theo bản năng tự nhiên của một chiến sĩ không suy nghĩ, không tính toán.

Khi Phi tiến đến vị trí súng máy thì Điền đã ngồi sẵn ở đó, bên cạnh là Phú. Khẩu MiT 30 bị vận ngựa lên. Phú đang cúi húi sửa chữa, Phi nhào đến đẩy Phú ra:

- Sao đó?
- Súng bị tắt.

Phi kéo “quy lát”, một viên đạn bật lên nằm trên nòng. Chàng đã tìm ra nguyên nhân. Loại súng này quen thuộc với Phi lắm, thứ bệnh thông thường của nó là do người sử dụng thiếu bình tĩnh bởi phải lên “quy lát” những hai lần,

chàng loay hoay xoay khẩu súng trở lại vặn ốc ở càng.

Từ này Diên có vẻ giận, tiếng chàng cục cằn:

– Xong chưa mấy cha nội? Nhầm đúng lúc này mà làm tắt súng máy thì bỏ mẹ rồi.

– Xong rồi đây.

Phi trả lời rồi kéo băng đạn từ hộp sắt lớn lên đưa ngang vào ổ đạn.

Bỗng Diên chồm lên, khẩu carbine trên tay chàng nhả đạn như mưa, chàng hét:

– Hàng rào bị phá rồi.

Phú xoay người sang bên cạnh ôm khẩu tiểu liên thompson nhả đạn về phía hàng rào giây thép gai. Một bóng kẻ thù vừa trườn lên khỏi mô đất trước hàng rào vội thụp xuống, bên cạnh đó hình như có một vài bóng đen khác chỉ chờ thời cơ lẫn xả vào hàng kẽm gai.

Diên vừa đặt carbine lên vai vừa hậm hực:

– Chết cha người ta không, xong chưa? Nếu có khẩu súng này thì ông nội chúng nó cũng chưa đến sát hàng rào này được.

Phi cũng đặt súng trên vai:

– Còn khẩu “vanh-cát vanh-nớp” bên kia đâu?

– Trúng “moọc-chê” rồi, tôi vừa cho vào lấy khẩu EMBAR, chắc cũng sắp ra.

Phú xuýt xoa:

– Nếu có hai khẩu súng này từ này giờ ít ra cũng chế năm mươi mạng.

Tiếng MiT 30 từ vai Phi nổ giòn ran. Phi đã nhắm trung hai tên địch vừa băng khỏi lùm cây. Một tiếng nổ kinh hoàng sáng trắng hàng rào kẽm gai. Hàng rào bị phá, Diên đứng sững:

– Nó phá được rồi, cẩn thận kéo nó nã tới.

Phi cũng trở mặt lên nhìn, chàng ước chừng khoảng bị phá trên năm thước, tiếng chàng bình thản:

– Minh sẽ làm hàng rào bằng đạn.

Nói rồi Phi liếc nhanh xuống những thùng đạn còn nằm nguyên vẹn bên cạnh đó, chàng yên tâm và lặng lẽ chờ đợi, chàng chờ những bóng địch xuất hiện trên khoảng trống vừa bị phá. Chàng có cái hóm hình tin tưởng của một con hổ đứng rình con nai sắp sửa bước tới đúng tầm móng vuốt.

Phú khẽ hỏi:

– Suya là bắn được rồi chứ?

– Suya! “Phi súng máy” của Tiểu đoàn 10, cậu chưa biết tiếng à?

– Chưa!

– Hôm nay cậu sẽ biết.

Câu đùa cợt của Phi đẩy tự tin làm Phú mỉm cười và củng tin tưởng theo.

Vừa lúc đó, một thân gỗ được lao trên khoảng hàng rào bị phá. Nhanh như cắt, Phú lia một tràng thompson. Phi cũng bóp cò súng máy, nhưng chàng bắn cầm chừng thôi, chàng đợi lớp “thieu thân” thứ nhất lao vào khoảng trống đó.

Quả nhiên, vừa dứt tiếng súng thompson của Phú, một tiểu đội địch ủa lên, lăn xả trên thân gỗ lao vào giữa những tiếng đạn yểm hộ réo như mưa, những tiếng bích kích pháo nổ loạn khắp doanh trại.

Phi đã hờm sẵn, chàng ghì chặt khẩu súng, hàm răng nghiến chặt, đôi mắt long lanh. Tiếng đạn súng máy của Phi giong tan như một tiếng reo dài. Lớp “thieu thân” thứ nhất bị chặn đứng ngay. Một vài tên địch ngã xuống nằm bất động, chúng chỉ còn là những cái xác, một vài tên khác đội ngược trở lại.

Diễn sung sướng vỗ vai Phi:

– Tuyệt lắm, “Phi súng máy” có khác..

Phi cũng cười hể hể. Tự trong lòng Phi, chàng cảm thấy mãn nguyện và hãnh diện vô cùng, chàng không rời khỏi phạm vi quan sát trước mặt. Trong một thoáng Phi nghĩ về Liên, chàng có cái ước muốn thầm kín và... hoang đường là giờ phút này Liên có mặt ở bên cạnh chàng để chứng kiến cuộc phản công để bảo vệ doanh trại, bảo vệ đồng đội này. Ý nghĩ đó chỉ thoáng hiện như một lần chớp rồi thoáng biến, nhưng cũng đủ cho Phi rung động. Phi cũng không thể hiểu được tại sao trong giờ phút này mà chàng lại có thể nghĩ được đến Liên, dù chỉ là trong một khoảnh khắc.

Tiếng Diên vang lên trong máy truyền tin A.N.P.C 6 kéo Phi trở lại nhiệm vụ:

- “Cù lao một” báo cáo địch phá hàng rào phía Đông Nam đột tấn công thứ nhất bắt đầu. Xin yểm trợ.

Sau đó Diên quay sang báo Phú:

- Cậu qua hầm số ba xem khẩu F.M.P.A.R tới nơi chưa.

Phú lao đi như tên, mất hút trong bóng tối. Trong một vài giây, chiến trường trở lại im lặng đến nghẹn thở. Phi nói thật nhỏ với Diên:

- Chuẩn úy xin yểm trợ làm gì, chúng nó làm sao vào nổi mặt này với hai khẩu súng máy của mình.

Diên lắc đầu:

- Cậu lắm, mới chỉ có vài tên thí mạng. Chúng sẽ ủa lên bây giờ. Ổ súng máy của mình thế nào cũng ăn lựu đạn. Cẩn thận đó.

Phi vỗ tay lên trần ụ chiến đấu:

- Vị trí bố phòng này kiên cố lắm, lựu đạn ăn nhầm gì.

- Đừng đùa dai. Trong một trận “công đồn” nhiều bất ngờ lắm. Sơ hở một tí là “đi đứt” ngay.

Tiếng súng địch lại vang lên giòn rã cùng với tiếng la hét phía ngoài hàng rào. Đạn bích kích pháo rơi tứ phía, lựu đạn nổ toí bời. Lần tấn công này có vẻ quyết liệt hơn. Phi nhắm nhắm chờ đợi loạt xung phong chính thức của địch.

Nhưng chờ đợi mãi. Phi không thấy một bóng nào xuất hiện trên khoảng trống của hàng rào vừa bị phá hủy. Bên cạnh chàng, Diên cũng

nhăm nhăm chờ đợi. Những lúc này, đôi mắt Điền sáng rực, dữ dội lạ thường, quai hàm Điền bạch ra một cách buống binh. Phi thoáng nhìn lên, chàng có cảm tưởng như nhìn thấy một pho tượng. Phi yêu Điền hơn lên bởi cái hình ảnh ấy:

– Sao không thấy “chúng nó”?

Tiếng Phi thốt lên nhẹ nhẹ mắt vẫn không rời khu vực quan sát trước mặt.

Điền vừa nghiêng sang nhìn Phi thì người binh nhì ở phía sau đưa máy truyền tin cho Điền:

– Thưa chuẩn úy có “cù lao” gọi.

Điền giật lấy máy:

– Cù lao một. cù lao một, tu nghe đây.

– Có gì lạ?

– Yên tĩnh.

– Cẩn thận, nhắc nhở tất cả các vị trí bố phòng cẩn thận, địch có thể tấn công phía khác.

Tiếng máy liên lạc vừa dứt, tức khắc lửa từ phía Nam bốc lên ngùn ngụt, tiếng súng rền hơn bao giờ, tiếng la hét ầm ầm nổi dậy. Điền nghiêng sang phía lửa cháy rít lên:

– Chúng nó tấn công phía Nam lạ nhỉ?

Sau đó Điền nghe rõ tiếng người chỉ huy phía Nam, thiếu úy Khắc cũng cuống quýt trong máy truyền tin:

– Lô cốt số 3 bị phá rồi, vị trí cốt 5 bốc cháy!!!

Tiếng la của thiếu úy Khắc ngưng bật, Điền sững người, nhắc lại với Phi:

– Địch tràn vào hàng rào phía Nam.

Phi cũng ngẩn ngơ không kém, toàn thân chàng lạnh toát, tóc gáy dựng lên, chàng có cảm giác đang bị đe dọa phía sau lưng. Chàng hỏi một câu thật ngây ngô:

– Nguy quá! Làm thế nào bây giờ.

Trong một tíc tắc, Điền quyết định:

– Cậu ở lại đây với hàng phòng thủ. Tôi đem khẩu trung liên B.A.R qua phía Nam.

Điền vọt lên khỏi miếng hố, bò sang ổ súng máy. Phi lặng lẽ nhìn theo cho đến khi Điền và tiểu tổ súng máy mất hút sau lùm cây, dưới ánh sáng đỏ mờ của lửa khói hắt lại. Đôi mắt Phi như không hồn trở lại với nhiệm vụ của mình. Đầu tóc Phi rối tung, chàng cũng muốn mang

khẩu súng của mình qua phía Nam. Phú trở về vị trí, tiếng Phi hỗn hển qua hơi thở dốc:

– Chúng nó vào tới gần “cây cù lao”, chuẩn úy Điền mang khẩu B.A.R đi yểm trợ rồi.

– Biết.

Phi trả lời cụt ngủn, hậm hực.

Chàng nhận thấy mình vô lý ngay sau đó và chàng bóp cò súng. Tiếng đạn rộn rã réo lên làm Phi ngây mặt:

– Bắn cái gì vậy?

Phi càng nhận thấy mình vô lý hơn, chàng ngừng lại vài giây, ngụy biện một cách ngang ngạnh:

– Bắn kẻ thù chứ bắn cái gì nữa.

– Mà nhìn thấy cái gì mà bắn?

– Tao nhìn thấy kẻ thù.

Phú cười mĩa mai:

– Mà sợ à?

Phi trợn mắt: – Tao mà sợ?

– Vậy thì bắn cái gì vào bóng tối?

– Bắn kẻ thù.

Phi yên lặng xoay người nhìn về phía Nam. Tiếng đạn réo lên xối xả. Kể ra Phú cũng hơi hoảng. Lúc nhìn thấy kẻ thù phá hàng rào, lăn vào hàng rào Phú không hề sợ sệt. Bây giờ không nhìn thấy kẻ thù, phải cố thủ trước một vùng bóng tối, Phú thấy rùng rợn. Chàng ngồi sát lại với Phi, giọng chàng dịu xuống.

– Có lẽ phía Nam nguy mất.

– Đàng ấy có những cái gì?

– Mỗi khẩu V.A.R và một tiểu đội. Nhưng cánh quân bố phòng Đông Nam, và Tây Nam có thể yểm hộ.

Phi thở dài rất nhẹ:

– Chưa chắc. Địch có thể tấn công cả ba mặt, chúng lựa phía mình không đề phòng nhất làm hướng tấn công chính.

Ngay lúc đó, tiếng đạn đại bác gầm lên. Một tiếng reo lớn tiếp theo đó vang ầm doanh trại. Phú cũng nhảy căng lên:

– Có pháo binh yểm trợ rồi.

Và Phú vỗ lên vai Phi đồm độp. Phi buông lòng tay súng, thở ra một hơi dài khoan khoái. Bây giờ Phi mới có thì giờ để ý đến quần áo, người ngộm mình. Bộ “trây-di” ngáp ngựa đầy bùn, cù tay xước ra một miếng dài, lúc này Phi mới thấy xót ruột. Chàng ngã dài người vào thành hầm, chiếc mũ sắt ghé vào nền xi măng sàn sạt, âm thanh đó nhức nhối như muốn long óc. Phi bỏ mũ sắt đặt ngựa xuống đùi, chàng nghĩ đến một ngày nào đó hay là ngay đêm hôm nay, lòng mũ sắt sâu hoắm này sẽ đựng đầy máu, máu và óc của chính chàng.

Phi rung mình, bàn tay quờ quạng trong lòng mũ sắt, chất ẩm ướt vì bùn lầy ở lòng bàn tay khiến Phi có một cảm giác gai gai như tìm thấy máu và óc mình thật.

Hình ảnh Liên lại hiện về, chàng nhớ đến

giấc mơ ghi Liên trên lưng đôi vừa qua và chàng tưởng tượng đến khi chàng ngã xuống, Liên được tin này, nàng sẽ nghĩ sao. Phi nhớ đến những lần ở bên Liên, chàng thường nói đùa với nàng rằng: “Nếu anh chết em sẽ buồn một tuần hay cùng lắm là hai tuần rồi sau đó em sẽ gặp người yêu mới, em sẽ lại hôn người đó nhiều như hôn anh và em sẽ quên”. Liên cười và Liên say đắm nhìn chàng trả lời: “Em sẽ nhảy một bản si-lô, em nhắm mắt lại, em nói thầm là bản đó dành cho anh”.

Phi cảm thấy một nhói đau vang dội. Chàng lặng lẽ ngồi im và hình dung ra khi Liên ở bên người khác với những lãng quên chàng biến biệt... Những lần nhìn nét mặt Phi buồn, Liên thường ôm choàng lấy chàng – bất cứ ở đâu – hôn chàng thật nhẹ, thật nhiều và thật say đắm, rồi Liên trốn tránh bằng câu: “Thôi, đừng nhắc tới chuyện đó nữa”. Trong lời nói chân thành của người yêu, Phi thấm hiểu là Liên cũng mang cái đau đớn như chàng, Phi nhìn rõ tình yêu của Liên đã cho chàng trọn vẹn như chính chàng đã cho Liên. “Em phải xa anh, chắc em không chịu nổi, em chết mất, em không còn gì nữa cả”. Tiếng nói ấy còn vang lên trong lòng Phi, rền rĩ như một tiếng chuông vào một hoàng hôn nào xẩm tím.

Phi cúi đầu... Ngay cả lúc ngồi trên trận địa này chỉ cần một chớp nhoáng thành thôi là Phi

lại có thể nghĩ đến Liên được rồi. Trong một chớp nhoáng kỳ diệu ấy, Phi nhớ đến Liên như điên. Phi quần quai với những kỷ niệm thấm thiết không một mây may lạnh nhạt.

Hình như những kỷ niệm, những đòn đau này làm Phi thêm can đảm. Chàng muốn có một hành động thật ngang tàng, thật liêu lĩnh lao vào giữa vòng đạn lửa này.

Phi vừa nghĩ tới đó thì một người binh nhì từ phía sau bò tới, tiếng nói oang oang:

– Ổ súng máy số một phải không?

Phú gật đầu mỉm cười:

– Đúng rồi, gì đó ông “cù lao”?

– Trung úy chỉ huy trưởng ra lệnh tiếp viện thêm cho mặt Nam và Đông Nam.

Nghe Phú gọi tên “binh cù lao”. Phi nhớ đến câu chuyện Điền đã kể với chàng về anh chàng này. Phi ngược lên nhìn hắn, và Phi bỗng cảm thấy hắn có những nét khôi hài thật lạ, vẻ mặt nửa ngẩn ngơ, nửa thật thà trông thật khôi hài thật lạ, và thật dễ thương. Phi hất hàm giả vờ câu để trêu chọc:

– Tiếp viện mặt nào thì phải nói rõ ra chứ hướng Nam và hướng Đông Nam là cái thể thống gì, bắn loạn lên à?

Binh cù lao ngẩn mặt ra thật, hắn ấp úng:

– Không biết, thấy trung úy ra lệnh như thế.

Phú hỏi:

– Trung úy có chỉ chỗ cho cậu không?

– Có.

– Vậy đi theo cậu được chưa?

– Được, trung úy bảo tôi hướng dẫn mà.

Phi vẫn giả vờ câu:

– Thì nói thẳng ra có được không. Ấm ở mãi.

Bình cù lao nhăn răng ra cười hề hề. Phi khom người xuống nâng cây súng lên, và bồi thêm một câu nữa:

– Hai thằng khuôn súng còn chưa nổi, ai vác đạn cho bây giờ đây? Cậu nào vác hộ hòm đạn này đi. Liệu có vác nổi không?

Bình cù lao ngoan ngoãn như một đứa trẻ dễ bảo, nó thắt chặt khẩu carbine vào vai, rồi lặng lẽ cúi xuống bên Phi, nó phùng mang trợn mắt song hòm đạn vẫn chỉ nhúc nhích được một tí thôi. Phi và Phú cùng cười rũ ra. Phi thương hại vỗ vai bình cù lao:

– Để đó, có tới ba thằng như cậu vác cũng chưa chắc đã nổi. Chịu khó vác thùng nhỏ kia đi.

– Thùng nào đâu?

– Phía trong.

Phú nghiêng người sang chỉ cho bình cù lao chỗ để những thùng đạn nhỏ.

Chân súng đã được tháo rời. Phi nâng khẩu súng lên vai. Phú theo sau. Phi dừng lại trên miệng hầm một chút rồi lắc đầu:

– Mặt này trống trải quá. Hai tiểu đội liệu có đủ sức chống giữ không?

Phú đẩy bình cù lao lên trước, rồi nói với Phi:

– Chắc có thể. Tính toán thế nào “ông ấy” mới ra lệnh cho mình đi tiếp viện thế này chứ. Yên tâm, cứ đi theo anh cù lao này coi xem sao.

Bình cù lao vừa ôm hòm đạn vừa bước thoăn thoắt xuống hầm di chuyển. Xung quanh trại, đạn đại bác vẫn nổ rền. Hoạt động của địch hầu như bị tê liệt hẳn lại. Phi cảm thấy phấn khởi hơn nhiều. Chàng mang cái hãnh diện của một kẻ được người khác nhờ vả đến, chàng tin rằng thế nào rồi chàng cũng có dịp thi thố tài bắn súng máy cho đơn vị này biết. Chàng chỉ có cái hy vọng duy nhất là người ta sẽ kêu chàng là “Phi súng máy” thay vì kêu chàng là “công tử sima” như cũ.

Phi đặt khẩu súng trên một mô đất mà bình cù lao vừa chỉ cho chàng. Bên cạnh đó, xác một đồng đội chàng nằm phơi mình trên vũng bùn lạnh, máu chảy tràn cả xung quanh khẩu súng quần lên. Có lẽ bạn chàng trúng lựu đạn do khẩu phóng lựu từ ngoài hàng rào bắn vào.

– Ghê quá mày, thằng nào đó?

Câu hỏi của Phú khiến Phi bất bình, chàng ghét câu hỏi đó trong khi chính chàng cũng cảm thấy cái chết đó là ghê rợn và chính chàng cũng muốn biết tên người đồng đội đó là ai. Nhưng khi câu hỏi đó được buông ra, chàng thấy tàn nhẫn thế nào, không thể chấp nhận được. Chàng lặng lẽ nhảy xuống hố cá nhân, sửa soạn vị trí đặt súng và ước lượng tầm quan sát của mình.

Phú đặt chân súng sang bên cạnh rồi mon men lại gần bên xác chết. Vài phút sau, Phú trở lại, đôi mắt nó trắng dã ra, mồm nó méo xệch đi:

– Thằng Hiền!

– Hiền nào?

– Hiền ở trung đội 3 chắc mày không biết nó. Lần trước nó đã bị thương, mới ở quân y viện về với chuyển công-voa tuần vừa rồi.

Phi yên lặng vài giây rồi bĩu môi:

– Sao tao lại không biết. Thằng Hiền gầy gò, dong dong cao chứ gì!

– Ủ. Bây giờ nó nằm kia...

Tiếng nói của Phú có giá trị hơn một tiếng khóc, Phi làm bộ cứng rắn:

– Thôi, tán chuyện vớ vẩn mãi, mày lo lấp chân súng cho tao. Thằng cù lao có chạy đi kêu người mang đạn tới không, chút nữa “quạt” hết hòm này rồi ngồi đó mà cười với nhau à?

– Mày ước chừng “tụi nó” chừng bao nhiêu người?

– Một tiểu đoàn, kể cả quân chính quy và quân địa phương. Nếu nó chỉ có thế thì tết công-gô mới vào trại này được.

Phú nhảy xuống, chiếc hố bên cạnh:

– Tao hơi lo.

– Lo gì?

– Lo nó đông hơn nữa. Thấy nó còn toàn mang lăm súng của nó cũng nhiều chứ không phải ít đâu. Mơ nó nhào vào thì vỡ nợ.

Phi vừa bới đất để đặt súng vừa mỉm cười:

– Mày lo hơi xa đấy. Bộ đánh nhau bây giờ cứ hò hét mạnh là ăn à?

– Không phải thế, nhưng...

– Nhưng gì! Lắm cảm vừa chứ, vừa đánh vừa lo thua, thì còn lâu mới thắng được. Mày chỉ nên nghĩ rằng một là mình thắng, mình đuổi chúng nó khỏi đây, hai là nó vào đây thì mình chết hết. Ngày mai không thắng nào thấy thắng nào nữa. Giản dị có thể thôi.

– Đã đành.

Phi ngược lên nhìn Phú thật nhanh, Phú cũng đang loay hoay kéo hòm đạn lại bên miệng hố để thuận tiện cho việc nạp đạn.

Súng địch lại nổ rền, lần này, súng nổ cả bốn mặt. Phi cúi đầu xuống thấp dưới mô đất:

– Bớ khi! Bắn cái kiểu gì thế này!

– Nó sẽ tấn công mặt nào?

– Để coi, lạy trời cho chúng mày nhào vô đúng hòng súng tao.

Một phút, rồi hai phút trôi qua, địch vẫn chưa chịu tấn công đợt thứ hai, năm phút trôi qua vẫn chỉ có súng nổ. Khẩu MiT 30 của Phi đã sẵn sàng nhả đạn, đôi mắt Phi căng lên. Chàng lớn tiếng hỏi Phú:

– Máy giờ rồi?

– Gần ba giờ.

– Còn sớm lắm, chúng nó thể chơi nhau với mình bốn tiếng đồng hồ nữa. Ở đây, rút lui dễ,

chúng có thể đánh hoài cho tới chừng nào mình có tiếp viện mới thôi.

Phú đứng im, khẩu Thompson đặt trên miệng hố. Tiếng đạn pháo binh rít lên ầm ầm xung quan doanh trại. Lần này địch đã đề phòng, nên tiếng súng của chúng vẫn hoạt động đều đều.

Mười lăm phút sau, vào một phút rất bất ngờ, loạt xung phong thứ hai của địch ủa lên đứng phía lô cốt bị đạn S.K.Z. và hàng rào rách tung. Mặc dầu không phải là hướng quan sát và vùng hỏa lực của Phi, nhưng vì hăng say, vì... bản chất tự nhiên, Phi xoay mũi súng về hướng này. Ngón tay Phi xiết trên cò súng, tiếng đạn MiT 30 ục ục réo lên chát chúa. Phú cũng bất chấp vùng hỏa lực, khẩu thompson của chàng nhả đạn như mưa. Phi hét lên:

– Một khẩu súng máy này không đủ sao?

Phú cười hình hích:

– Tao ngồi làm gì?

– Mà đi coi xem có đứa nào mang đạn tới cho mình không.

Phú làu nhàu một hai tiếng gì không rõ, rồi ngoan ngoãn trườn mình lên khỏi mặt hố.

Còn lại một mình Phi với khẩu súng máy, Phi ước lượng số đạn có thể sử dụng được trong bao nhiêu lâu, chàng ngừng bắn. Dáng chừng địch đã biết hướng khẩu MiT 30 của Phi nên loạt xung phong rẽ sang phía bên cạnh. Phi mỉm cười thích thú. Nhưng ngay khi đó, một quả lựu đạn

roi cách Phi không đẩy hai mươi thước, tiếng nổ làm Phi giật thót người lên. Phi xoay người lại, địch dùng súng phóng lựu, chúng đã bắn đúng hướng. Rất có thể trái sau rớt xa hơn chút nữa hoặc là rớt... giữa mũ sắt của chàng.

Trái lựu đạn thứ hai nổ cách Phi trên dưới mười thước. Không một chút chần chờ, Phi ôm khẩu súng máy nhào sang phía tay mặt, Phi cố tránh càng xa càng tốt vệt rí đã bị địch khám phá. Đạn địch tới tấp rớt xuống như mưa bất kể cả đạn súng cối 81 ly. “Chúng mày cố tiêu diệt ông đây”. Nghĩ vậy, Phi hơi hoảng nhưng trong sự hoảng sợ đó mang một chút kiêu hãnh. Phi đã tìm được một hố chiến đấu khác, chàng nhào người kéo bao cát lại miệng hố, xoay súng về phía hàng rào hướng Nam, Phi tin là lần này địch sẽ tấn công vào hướng đó.

– Phi ơi! Phi!

Nghe tiếng gọi, Phi biết ngay là tiếng Phú, chàng nghiêng đầu quát lớn:

– Đây cơ mà!

Phú ngơ ngác vài giây rồi hướng dẫn ba binh sĩ khác ôm hòm đạn tiến đến chỗ Phi. Tiếng Phú hỗn hển qua hơi thở dốc:

– Sao mày đổi chỗ?

– Không đổi chỗ để nó bắn vỡ mặt à!

– Chỉ có hầm súng máy đằng kia của mình là vững nhất.

– Chuyện! Chỗ làm để đặt súng mà lại không “suya”. Nhưng... đánh nhau ở đây khoái hơn.

Phú cười, chàng vẩy tay cho những người mang đạn trở về vị trí của họ, rồi lựa lúc đạn địch tản mát ở những nơi khác, chàng leo lên sửa lại bao cát và giật mấy cành cây cỏ dại ở trước mặt.

Khi Phú vừa xoay người bo xuống thì một viên đạn ghim trúng đùi, chàng giẫy lên, hai bàn tay nắm chặt, mớ cỏ dại nát nhàu giữa những ngón tay. Đầu Phú gục xuống, chàng cố lết trở lại vị trí cũ. Phi vừa ngước lên, mặt chàng tái đi, tiếng chàng hoảng hốt:

– Mày làm sao vậy Phú?

– Tao bị đạn... vào đùi...

Người Phú rướn lên rồi lại gục xuống, chàng nằm ngất lịm không biết gì nữa. Phi kéo Phú xuống hầm di chuyển nhưng ngay lúc đó tiếng reo hò của địch lại nổi lên, Phi buông Phú trở lại với khẩu trung liên.

Tiếng đạn nổ giòn tan, đôi mắt Phi sáng rực, chàng nhìn rõ lớp địch ngã xuống bên hàng rào giây kẽm gai dưới ánh sáng của quả châu đỏ chói vừa bắn lên.

Một lát sau, Phi lại nghe rõ tiếng Phú rên hừ hừ, chàng yên trí là Phú còn sống.

Bỗng từ hướng Bắc, hướng bố phòng của trung đội Phi, tiếng súng rít lên, những tiếng la hoảng hỗn độn, những bóng người chạy ngược

trở lại. Phi biết địch đã dụng nhân lúc hỏa lực mạnh tấn công vào hướng này. Hai bàn tay chàng run lên:

– Địch phá vỡ hàng rào!

Tiếng trung liên BAR rền rĩ.

Phi thấy rõ Diên cùng tiểu đội mang đi tiếp viện cho hướng Đông Nam lúc này vun vút chạy trở lại hướng Bắc. Phi nhìn lại vùng hỏa lực của mình, chàng cũng muốn trở lại vị trí cũ. Nhưng sợ sơ hở mặt này. Tâm trạng Phi rối bời, chàng không biết nên ở lại đây hay nên trở về với các bạn đồng đội hướng Bắc. Một mình Phi ôm khẩu trung liên băng dần về hướng đông bắc.

Bình cù lao vẫn chăm chỉ ôm thùng đạn tiếp tế cho Phi, Phi kéo lại bên mình:

– Để đạn đây, cậu lại chuẩn úy Diên xem tôi có cần trở lại vị trí cũ không?

Như một cái máy bình cù lại gạt đầu rồi lao vào bóng tối của hầm di chuyển. Phi lặng lẽ nhìn theo bình cù lao với một cảm tình đặc biệt. Con người đó sinh ra hình như để tuân lệnh một cách nhẫn nại, hiền hòa và chịu đựng.

Ít phút sau, trong khi bình cù lao chưa kịp trở lại thì Phi đã thấy các bạn đồng đội của chàng từ hướng Bắc rút xuống. Phi quay mũi súng, bắn như mưa, yểm trợ các bạn. chàng phải rời hố cá nhân, nằm trên mặt đất.

Loạt thứ nhất rút hết, Phi thấy Diên hướng dẫn loạt thứ hai. Diên dừng lại bên Phi:

– Mình phải rút về vị trí bố phòng số hai. Chúng nó phá hàng rào rồi, mất vọng gác, chúng tiến sát nhà bếp.

Phi gật đầu, với mỗi hoang mang chột đến, Chàng hỏi Diên một câu tường không bao giờ hỏi được:

– Liệu có giữ nổi không?

Diên không trả lời thẳng vào câu hỏi:

– Xin tiếp viện rồi, nhưng chắc không có đâu. Nếu có, ít ra cũng phải sáu bảy giờ sáng, may ra chút nữa có máy bay. Mình phải cố thủ vị trí số hai, mất nữa là đi đứt. Phú đâu?

– Bị thương rồi. Nằm dưới hầm di chuyển.

– Nặng không?

– Thường thôi. Đạn vào đùi.

– Để tôi cho cậu một người khác.

– Không cần, một mình tôi xoay sở được.

Diên vỗ mạnh lên vai Phi:

– Cậu lại vị trí bố phòng số hai trước đi, sống hay chết mình cũng ở đó.

Đến lượt Phi ngoan ngoãn phục tùng, chàng nhảy tới xuống hố, ôm khẩu súng nặng lặc lè muốn gãy vai, lách nhanh sang hầm di chuyển. Con đường đi vào vị trí bố phòng số hai bị ngập nước. Các bạn đồng ngũ của Phi đã giăng hàng ngang đúng vị trí của mình, thỉnh thoảng một hố chiến đấu vắng bóng người, Phi biết là họ đã bị loại ra ngoài vòng chiến, hoặc là bị thương như Phú hoặc là... nằm im mãi mãi như Hiên.

Phi bỗng thấy một xót thương mệnh mang dang ngập lòng. Khẩu trung liên đã đặt xuống, hầm bố phòng này dành sẵn cho súng máy của chàng nên mọi việc sắp xếp đặt đều dễ dàng. Phi ngâm nước tới lưng chừng bụng. Bây giờ chàng mới cảm thấy một chút giá buốt.

Tiếng súng lại bỗng tắt hẳn trên chiến trường, ngoại trừ những tiếng đạn đại bác 105 ly ngoài hàng rào. Phi thừa biết là những tiếng đại bác đó không còn hiệu quả nhiều nữa. Chàng căng mắt nhìn thẳng về phía trước. Mái nhà bếp nằm im lìm trong bóng tối, địch lẫn quất đầu đấy, đằng sau hàng rào trước bờ tường đất mỏng kia. Cuộc chiến đấu về đêm quả là một trò trinh thám đòi khi thú vị vì rình rập, và đôi khi hoảng hốt như bắt gặp tử thần chắn ngay lối đi.

Điền cũng đã tiến tới bên Phi, tiếng Điền trầm xuống:

- Trung đội mình mất ba người, bị thương sáu.
- Hơi nhiều đấy nhé.
- Còn từ giờ tới sáng, chưa biết ra sao. Nhìn anh em đứng quanh đây, không biết thằng nào còn thằng nào mất, tôi muốn bảo vệ tất cả.

Điền đã nói ý nghĩ của Phi. Đôi mắt Phi rung rung, bỗng dưng Phi muốn thanh toán mau chóng để nhìn thấy ngay kết quả, chàng khó chịu, nhức nhối vì cảnh chờ đợi này.

- Chúng tôi ở lại, chúng tôi chiến đấu tới cùng, hãy yểm hộ cho chúng tôi chiến đấu...

Tiếng Điện rít lên trong máy truyền tin liên lạc với máy bay. Bốn chiếc oanh tạc cơ mùa lượn trên nền trời từ bảy giờ sáng, tiếng đạn réo lên ùng ục, tiếng “rốc két” rền rĩ. Mặc dầu vậy tiền đồn này vẫn bị bao vây chặt chẽ. Những người bạn phi công báo tin cho Điện biết họ phải trở về căn cứ, có thể trong nửa giờ nữa Điện sẽ có tiếp viện, hoặc có thêm bốn chiếc khu trục khác.

Điện nhắn nhủ với những người bạn phi công của chàng như vậy, chàng ở lại, không còn cách nào khác. Trung úy chỉ huy trưởng bị thương gãy bả vai, nằm mọp dưới hầm, thiếu úy phụ tá nằm im vĩnh viễn trên miệng hố chiến đấu. Điện đảm nhiệm việc chỉ huy toàn thể căn cứ này. Quân số còn lại để có thể tiếp tục chiến đấu chừng phân nửa.

Phú chết vì vết thương ra quá nhiều máu và thiếu phương tiện chăm sóc từ năm giờ sáng. Binh cù lao được làm công việc gỡ đạn nạp đạn kiêm chuyên chở đạn cho Phi. Hắn có vẻ thích thú và hãnh diện vì công tác mới có vẻ quan trọng này.

Tám giờ sáng rồi.

Mái bếp đã bị cháy rụi, gần một nửa doanh trại bị tàn phá, rải rác những xác đồng đội Phi nằm trên miệng hố, trên những thảm cỏ dưới ánh nắng buổi sớm. Xa hơn nữa, ngổn ngang những xác địch nằm trên hàng rào dây kẽm gai, Khung cảnh chiến địa buồn thảm đau xót đến độ chán nản, tanh tưởi.

Đội Điền liên lạc xong, Phi nghiêng người sang ném cho Điền một điều thuốc lá. Điền đón nhận với một nụ cười, chàng xoa tay hai tay xuống chiếc quần “trây-di”, khói thuốc xanh phủ đầy mặt Phi đầy mãn nguyện, Điền nuốt từng hơi thật chậm chạp. Sau đó, Điền cúi đầu:

– Tiểu đoàn mình cho tiếp viện, nhưng bị chặn ngang hông. Đường tiếp viện coi như bị cắt đứt. Mình bị bao vây, thế nào chúng cũng đánh một trận quyết liệt nữa để tiêu diệt bọn mình.

– Bộ chỉ huy có ý kiến gì không?

– Trung tá trung đoàn trưởng vừa ở trên máy bay L.1 cùng với 4 khu trục. Ông ấy khuyên nên mở một đường máu rút về hướng Đông, tiểu đoàn 12 có thể yểm trợ vào buổi trưa. Tuy nhiên ông ấy nói trường hợp không rút được thì cố thủ sẽ có giải pháp mới vào buổi chiều.

– Chuẩn úy nghĩ sao?

– Mình còn một trung đội không đủ sức mở đường máu đâu. Và lại rút để bảo vệ quân số mà khi rút được, còn lại vài đứa thì thà ở đây còn hơn.

Phi dựa lưng vào bờ tường đất, gơ cao một chân lên khỏi mặt nước, chàng nhìn lên ngọn cây có một cành gãy gục còn dính một lượt vỏ mỏng vào thân cây có thể rơi bất cứ lúc nào. Phi nhớ đến khuôn mặt của Trung tá Lạc, hình ảnh buổi tối trong phòng khách với Loan với Phượng lại hiện lên rõ rệt. Có lẽ Loan và Phượng đã biết tin đồn của Phi bị tấn công. Họ sẽ nghĩ

thế nào? Họ lo lắng hay là thương xót cho Phi? Liệu Liên có biết được không? Và nếu biết, Liên nghĩ gì? Liên có mang cái tâm trạng của một người yêu hồi hộp đau xót khi được tin người yêu trong hoàn cảnh này không? Hay là Liên sẽ... tròn mắt lên, hồi hộp, đau xót trong một vài phút như khi nghe tin chiến sự đau lòng, rồi sau đó Liên sẽ lại thản nhiên... làm những công việc thường lệ của mình...?

Phi nhăn mặt, không muốn nghĩ tiếp nữa:

- Phần ăn của hạ sĩ đây.

Tiếng nói nhỏ nhẹ của binh cù lao khiến Phi bình tĩnh, chàng guồng gạo đỡ lấy phần ăn. Một người bạn ở hố chiến đấu bên cạnh vút sang cho chàng con dao mở hộp với một nụ cười cảm tình:

- Khẩu súng máy của cậu “thần sầu” lắm. Ít ra hai mươi xác địch phơi bụng trên hàng rào. Tôi để ý từ đêm qua và sáng nay đếm sơ sơ cũng trên mười thằng.

Phi cười rồi cúi đầu xuống nắp hộp:

- Trả nợ cho thằng Phú.

Nắp hộp vừa mở ra. Phi mới kịp ăn một miếng, tiếng súng địch đã lại réo lên xối xả. Phi lừng khừng cúi xuống lăm bắm:

- Để cho anh ăn xong cái đã có được không? Bối khí thiếu lịch sự nhé.

Rồi Phi bắm lấy khẩu súng, thản nhiên hướng về tầm quan sát của mình. Tiếng đạn MiT 30 của Phi gầm lên...

Khi Phi mở mắt ra, chàng thấy mình bị vây kín bởi bóng đêm: bóng đêm chực kín lấy chàng khiến chàng có cảm tưởng mình nằm dưới một nắm mỏ sâu. Phi trở mình nhưng bả vai chàng nhức buốt. Phi khẽ rên lên một tiếng nhỏ. Một cảm giác hải ùng lên đến thật nhanh. Phi nằm im, chàng không biết vết thương của mình ra sao, liệu cánh tay mặt của chàng có việc gì không. Phi thử giơ cao cánh tay mặt, cánh tay vẫn có thể cử động được. Phi thở ra một hơi dài khoan khoái. Chàng hình dung lại trận đánh cuối cùng khi chàng ngã xuống. Lúc đó vào khoảng hai ba giờ chiều. Phi thấy rõ những cánh dù mở rộng trên không trung, địch tấn công lần chót trước khi rút lui. Trung đội Phi như những con hổ đói, xả hết hỏa lực phản công và không ngần ngại xua địch ra khỏi doanh trại mà chúng đã chiếm gần một nửa.

Lúc đó, vì hăng máu, Phi ôm cây trung liên leo lên đỉnh cao một ngọn đồi gần vọng gác, chàng xả đạn như mưa. Chàng thấy rõ tinh thần chiến đấu vô cùng phấn khởi của các đồng đội còn lại, mặc dù số người chỉ còn dưới hai mươi. Điên vui sướng như điên, vừa chạy vừa giơ tay lên vẫy các bạn đồng đội đang từ lưng chừng không trung rơi xuống.

Thình lình một tiếng nổ vang lên và Phi còn kịp biết mình ngã xuống, chàng ngửi thấy mùi thuốc súng, rồi chàng mê đi. Có một đôi

lúc chàng biết mình nằm trong thân máy bay. Nhưng bây giờ thấy Phi không biết rõ mình ở đâu.

Phi cố mở mắt nhìn những vệt ánh sáng ở khuôn cửa sổ. Chàng đoán rằng người ta đã chở chàng về tổng y viện tại Sài Gòn. Lòng Phi ảm lại, thành phố này thân thuộc quá, mới xa cách hơn một tháng mà tưởng chừng như cả năm dài. Chàng nghĩ đến Liên, đến Loan và Phượng, trung tá Lạc và ngay cả đến Thanh, đến những đường Tự Do, Lê Lợi, những tiệm ăn, phòng trà, tiệm nhẩy. Phi muốn chồm dậy mặc quần áo đi thăm tất cả. Nhưng Phi biết mình còn yếu lắm, chưa thể đi đâu được.

Phi thở dài rất nhẹ, một cảm giác khoan khoái thoáng đến với Phi, chàng nằm im đó chờ sáng. Chàng cố nhắm mắt huy vọng rằng đơn vị chàng sẽ còn đủ tất cả những người, mà trước khi ngã xuống chàng còn gặp mặt. Chàng không biết giờ này Diên và các bạn đồng đội chàng ở đâu? Họ ở lại với khu doanh trại đã bị tàn phá quá nửa với trên ba mươi xác đồng đội, họ sẽ lại sống cuộc sống im lìm cạnh rừng núi với nỗi buồn thương thăm thẳm? Chưa bao giờ Phi thương yêu tất cả những người bạn đồng ngũ của chàng như lúc này. Tự trong thâm tâm Phi muốn trở về đó sống với những kỷ niệm, những chứng tích do chính bàn tay chàng đã tạo nên. Phi hình dung đến mái nhà bếp đổ sụp, cây cù lao gục ngã,

phòng ngủ bay mất một mảng mái tôn, màu đất đỏ càng đỏ bởi máu đã thấm xuống quá nhiều.

Trong đầu óc Phi, khung cảnh đó hiện lên như một bức tranh tuyệt tác song đầy bi thiết. Phi ngậm ngùi không biết mình có dịp nào được trở lại nơi ấy nữa hay không. Phi lại thiếp đi với niềm băng khuâng tiếc nhớ đó.

Hơn 10 giờ sáng hôm sau Phi mới tỉnh dậy bởi một vài tiếng động nhẹ ở xung quanh. Phi từ từ mở mắt. Trước hết là khuôn mặt Điền hiện ra với một nụ cười, rồi sau đó trung tá Lạc và hai chị em Loan và Phượng. Theo bản tính tự nhiên, Phi nhòe người trở dậy, nhưng vết thương ở bả vai khiến chàng nhân mặt nằm vật trở lại. Điền giữ lấy ngực Phi. Tiếng Điền ấm áp:

- Nằm im đi, cậu còn mệt lắm.

Phi nhìn Điền, cái nhìn còn thăm thiết hơn một lời thăm hỏi ân cần. Sau đó Phi đưa mắt nhìn Trung tá Lạc, Loan và Phượng, chàng gạt đầu, chàng thấy rõ trên khuôn mặt Loan rạng rỡ một nét vui trong sáng. Phượng thì cười toe toét. Trung tá Lạc cũng tiến đến bên Phi, ông nắm nhẹ bàn tay chàng:

- Tôi rất hạnh diện có anh trong đơn vị. Sáng nay trong lúc gấn huy chương cũng không có anh như lần trước. Tôi mang huy chương tới đây và báo tin anh được thăng cấp trung sĩ.

Phi rưng rưng cảm động. Chàng thấy đây là lần thứ nhất chàng đã được ban thưởng xứng

đáng với tinh thần chiến đấu và chiến công của mình. Chàng chớp mau mắt. Bây giờ chàng mới để ý đến Diên trong bộ đồ trận là thắng nếp, Diên đã mang cấp hiệu thiếu úy. Phi mỉm cười, nụ cười nửa miệng méo xệch đi:

– Thiếu úy. Đơn vị mình ra sao?

Diên nhìn Phi đắm đắm, trong một tíc tắc thoáng nhanh đó. Phi cảm thấy có điều gì khác lạ. Tiếng Diên cất lên rời rã:

– Còn mười sáu người nguyên vẹn.

Phi lặng người, sự đau đớn và buồn tủi đến tê buốt. Chàng tưởng có thể khóc nấc lên được, nhưng không hiểu tại sao chàng không khóc, đôi mắt ráo hoảnh nhìn vào khoảng không vô hồn:

– Bị thương bao nhiêu

– Hai mươi hai.

– Kể cả tôi à?

Diên gật đầu rất nhẹ. Rồi chàng lùi ra nhường chỗ cho Loan và Phượng. Trung tá Lạc cũng trở ra cửa nói chuyện với Diên.

Tiếng Loan hiền hậu:

– Anh có được thư em không?

– Có. Đùng hôm đồn bị tấn công.

Phượng xen vào:

– Như vậy là anh được ăn quà rồi?

– Ủ, nhưng... ít thôi.

– Phần còn lại không biết ai ăn?

– Chắc... trời ăn hay đạn súng cối.

Loan và Phượng cùng cười rất nhỏ. Phi khẽ hỏi:

- Còn quà của Phượng chưa kịp nhận.
- Em gởi rồi mà. Ngay hôm sau.
- Chắc... tuần sau mới tới, anh sẽ nhận được thư và quà ở đây, có lẽ có cả Phượng ngồi đây.
- Hay hả anh, không biết cảm giác của em lúc đó sẽ ra sao.

Phi cười. Chàng thấy việc xưng hô “anh anh em em” giữa hai chị em Loan với chàng bây giờ thật là một việc tự nhiên. không một chút ngượng ngập, chàng rất bằng lòng thái độ ân cần và thân thiện đó, chàng thấy rõ sự liên lạc mật thiết trên phương diện tình cảm giữa chàng với Trung tá Lạc càng ngày càng tăng. Ngay cả với Phượng, trước kia chàng ghét người con gái kênh kiệu này bao nhiêu, thì bây giờ chàng thấy Phượng dễ thương cởi mở bấy nhiêu. Những thái độ, cử chỉ của Phượng đúng là của cô em gái nghịch ngợm và thương yêu chàng như anh ruột.

Riêng với Loan, Phi thấy Loan đảm thắm, ý tứ, nhìn nồng nàn, nhưng dù sao Loan cũng vẫn còn giữ ý tứ với chàng và không bao giờ chân thành, bộc lộ hết tình cảm như ý nghĩ. Sự giữ gìn đó quả là hợp lý bởi Loan đã đến tuổi khôn lớn, nàng không thể sống trẻ trung vô tư lự như Phượng.

Phi quay sang Loan:

- Ở nhà có hay đi chơi không Loan?

Loan lắc đầu:

- Ít lắm, nhưng lại đi chơi đúng hôm đồn anh bị tấn công.

- Loan biết ngay à?

- Không, hôm qua Loan mới biết. Hôm đi chơi có cả ba Loan, anh Minh và anh Toàn. Đêm đó về đến nhà, ba Loan nhận được dây nói và đi ngay. Chiều hôm qua sau khi có tiểu đoàn nhảy dù đến tiếp viện rồi ba Loan mới nói. Loan lo quá!

Chỉ cần nhìn đôi mắt Loan, Phi cũng thừa biết rằng Loan đã nói thật, rất thật tâm trạng khi được rin đồn chàng bị bao vây. Phi sung sướng mím cười.

Tiếng Phượng xen vào:

- Anh có biết không, khi được tin anh bị thương, bọn em tái mặt, chị Loan run đánh vỡ luôn hai cái ly. Anh Minh và anh Toàn cười ầm lên. Hôm qua các anh ấy cũng vào đây.

Phi chớp mau mắt:

- Anh bị thương mấy ngày rồi cơ à?

Phượng giơ hai ngón tay:

- Hôm nay nữa là ngày thứ hai.

Phi khê thở dài, chàng chợt nghĩ đến Liên. Không hiểu Liên có biết chuyện này không. Có thể là Minh đã nói với Liên rồi. nhưng Liên không đến. Hay là Liên không hề biết chuyện gì cả cũng nên. Phi cố nghĩ rằng Liên chưa hề hay biết. Chàng sẽ không thể nào chịu nổi nếu Liên biết chàng bị thương mà không đến. Phi không

tin được người ta lại có thể tàn nhẫn đến như thế, người ta có thể thù ghét nhau nhưng không thể làm ngơ trong trường hợp này.

Đôi mắt Phi mở rộng ngơ ngác nhìn ra ngoài khung cửa. Nỗi buồn nản chợt hiện đến như một màu đen chụp kín khung trời.

Loan đứng im nhìn Phi, một vài phút sau, tiếng Loan dịu dàng cất lên:

- Anh còn đau lắm không?

Trong một trạng thái mệt mỏi, chán chường. Phi gật đầu rất nhẹ, đôi mắt khép lại. Chàng không muốn nói bất cứ điều gì với ai trong những giây phút này. Dù biết thế là vô lý, song Phi không thể làm thế nào khác được. Phải cố gắng lắm Phi mới nói được:

- Bả vai nhức buốt.

Vẫn tiếng Loan hiền lành gần như một sự chịu đựng:

- Anh có cần báo tin cho ai không?

Phi có vẻ ngạc nhiên vì thái độ ấy của Loan, chàng hiểu Loan muốn nói đến Liên. Chàng lắc đầu:

- Không cần, cảm ơn Loan.

Phượng và Loan nhìn nhau thật nhanh cả hai người cùng thoáng nở nụ cười tinh quái. Tiếng Phượng nhí nhảnh:

- Sao vậy?

- Vì không cần thiết.

Loan sợ Phượng làm lộ ý mình. Làm Phi biết

rõ câu chuyện hai người vừa bàn về Liên, nên Loan nói ngay để làm “lạc hướng” của Phi:

– Gia đình anh chưa biết gì phải không?

– Có lẽ thế.

– Loan và Phượng định tới báo tin cho anh, nếu anh muốn.

Phi thừa rõ sự khôn ngoan của Loan, chàng lắc đầu:

– Tôi không muốn cho bà cụ nhà tôi lo sợ. Để chừng nào lành nhiều rồi sẽ nhờ Loan nói giúp cũng chưa muộn.

Phượng láu lỉnh nheo một bên con mắt:

– Ngoài ra có thật là anh không muốn báo tin cho ai biết nữa không?

Phi mỉm cười nhưng quay đi nơi khác trốn tránh cái nhìn tinh ranh của Phượng:

– Thật. Để làm gì?

– “Người ta” không mong tin anh sao?

– Chắc vậy.

Loan cười:

– Anh làm gì để người đẹp nổi giận rồi phải không?

– Hy vọng không phải là vậy.

Phượng gật đầu châm chọc:

– Được giận hờn nhau sung sướng biết bao nhiêu, phải thế không anh? Nhưng thôi, giận nhau làm gì, để Phượng đi báo tin cho, chắc chắn người đẹp sẽ khóc nức nở liền phẳng

phăng chạy tới đây cho cội Phượng giăng hòa tài lằm. Anh cứ tin đi.

Phi cũng cười:

- Tin rồi nhưng không muốn giăng hòa hay là không thể giăng hòa thì sao?

Phượng nhún vai:

- Chẳng sao cả. Chỉ... buồn một tí, thế thôi. Thời buổi này buồn ngày nào thiệt ngày đó.

- Nghĩa là Phượng và Loan vẫn muốn làm sứ giả hòa bình cho tôi chứ gì? Được lằm, để tôi suy nghĩ lại, mai trả lời được không?

Phượng cất tiếng cười khanh khách.

Giữa lúc đó Trung tá Lạc và Điền trở lại. Trung tá Lạc xem đồng hồ rồi nói với các con:

- Thôi, hai cô về đi cho anh Phi nằm nghỉ. Anh còn mệt. Mai lại vào.

Loan và Phượng ngoan ngoãn chào Phi rồi quay ra với Trung tá Lạc. Điền tiễn Trung tá Lạc và hai người con gái ra xe. Tiếng máy xe rồ lên rồi Điền mới quay trở vào với Phi. Chàng kéo ghế đầu sát lên phía trên, tiếng chàng dí dỏm.

- Hai cô em gái xinh lằm và có vẻ... quyến luyến với ông anh lằm đó, Phi!

Phi biết rõ là Điền đã biết rõ tình trạng giữa mình và gia đình Trung tá Lạc nên chàng cười nhẹ:

- Đang định có dịp về Sài Gòn giới thiệu cho thiếu úy thì bây giờ tự thiếu úy làm quen trước. Mà mình cũng không tính được dịp về Sài Gòn lại là dịp này. Tôi có cái kinh nghiệm tâm thường

nhất là đời lính chúng mình là không nên tính toán chuyện gì trước cả. Nếu tính toán thế nào cũng sai bét hết.

Diễn nắm tay Phi lắc đầu:

- Trường hợp này cũng không sai nhiều lắm đâu. Tôi quen Loan và Phượng là cũng do cậu. Hôm về bộ chỉ huy trung đoàn, tôi gọi đây nói lại nhà Trung tá Lạc thì được Loan trả lời. Sau khi nghe tôi giới thiệu rõ ràng danh tính, cấp bậc, đơn vị, Loan reo lên và hỏi thăm về cậu, Loan mời tôi đến nhà chơi và hẹn giờ gặp Trung tá Lạc vào buổi tối. Gia đình này có vẻ mến cậu lắm. Trung tá Lạc không có con trai phải không?

Phi mỉm cười:

- Chưa chi mà đã điều tra kỹ thế.
- Hỏi cho biết vậy thôi, không hề có ý định gì cả.

- Thiếu úy thấy Loan và Phượng thế nào?

- Đẹp, nhưng... con nít quá. Tôi vẫn kỷ những cô con gái nhìn cuộc đời như một giấc mơ đầy màu hồng. Có lẽ tôi với cậu giống nhau ở điểm này. Chỉ cần nhìn thoáng qua tôi cũng biết cậu không... thiết tha gì lắm với hai người con gái đó.

- Nói thẳng ra là không có tình ý gì thì đúng hơn. Tôi cũng không hề muốn mang tiếng lợi dụng.

Diễn ngồi im lặng lẽ nhìn Phi, chàng tin là Phi nói thật điều đó. Chàng nói lảng qua chuyện khác:

- Gia đình cậu đã biết tin chưa?

– Chưa. Đợi chừng nào tôi lành lặn đã. Bây giờ cho biết chỉ tội bà cụ tôi khóc ầm lên mà thôi.

– Còn người đẹp của cậu?

– Cũng chưa nốt.

– Để tôi tới báo tin nhé?

Phi mỉm cười, nhưng sự thật tự trong lòng chàng ngay từ lúc nghe Loan và Phượng đưa ý kiến đến báo tin chàng bị thương cho Liên, Phi đã thấy... thêm muốn lắm. Bây giờ trước Diên, Phi thấy không cần lừa dối mình và không cần lừa dối Diên nữa. Chàng nhìn Diên thăm do một chút ý nghĩa của Diên về mình rồi gật đầu.

– Có lẽ tôi phải nhờ thiếu úy.

Diên nhìn rõ tâm trạng Phi, bàn tay chàng xiết chặt bàn tay Phi:

– Rất sẵn sàng. Cậu cho tôi địa chỉ riêng hay là đến tiệm khiêu vũ?

– Nơi nào cũng được. Nhà riêng số 37 đường Quang Trung, còn Dancing thì thiếu úy biết rồi!

Diên gật đầu, nhắm lại số nhà:

– Trong ngày hôm nay tôi sẽ làm việc đó bằng được.

Phi lảng ngay để tránh những ý nghĩ kỳ lạ, đau buồn vừa thoáng đến:

– Còn người đẹp của thiếu úy ra sao? Có tin tức gì mới không?

Diên lắc đầu:

– Không!

– Người đàn bà đó kỳ lạ thật.

- Kể ra cũng không có gì là kỳ lạ cả. Những người đàn bà của thế hệ bây giờ, đôi khi bốc đồng là thường. Phi cố gắng lết dậy, Điền đỡ Phi dựa lưng vào thành giường sắt. Phi khẽ hỏi:

- Bây giờ thiếu úy còn mong gặp lại nữa không?

- Tôi ở cái trạng thái của một kẻ chờ đợi. Nếu tôi muốn, tôi chỉ việc hỏi thăm bà chị tôi là xong. Nhưng tôi không thích làm như vậy...

- Nếu còn yêu nhau thì ngại ngần làm gì?

- Ngại chứ. Sau phút bốc đồng, người ta hối hận là thường. Tôi chỉ kể như tất cả... những chuyện tình một đêm khác.

Câu nói của Điền mang một ý nghĩ thật tàn nhẫn, nhưng Phi hiểu rằng thật tâm Điền không hề muốn như vậy. Bởi Điền đã đợi chờ, đã thất vọng và còn yêu sâu đậm người đàn bà chỉ đập một lần đó cho nên Điền trở nên giận hờn, cay đắng. Thái độ của Điền là một thái độ của anh tình nhân nghi ngờ bị phản bội, ghen tuông, khổ sở mà không dám nói ra. Phi nhìn Điền bằng ánh mắt thương hại. Trên nét mặt Điền hiện rõ vẻ khắc khổ. Phi muốn an ủi Điền, như an ủi một người bạn trong tình trạng mang cảm tưởng bị hắt hủi khổ sở là một điều làm cho bạn mình tủi hổ hơn. Vì nghĩ vậy nên Phi cười:

- Tôi cho là thiếu úy không nghĩ như thiếu úy vừa nói đâu.

Điền cúi đầu:

– Cậu biết rõ tôi quá. Tôi mong gặp lại người đó một lần không phải để... làm những gì như lần trước đã làm trong một khoảnh khắc nào mình ngu tối nhất, mà là để hỏi xem người đàn bà đó có một phút nào nghĩ đến tôi không, có khinh tôi sau cái đêm gặp gỡ đó không và có... hạnh phúc không. Giản dị có thể thôi!

Phi cười thành tiếng:

– Không giản gì như vậy đâu.

– Tại sao?

– Tại sợ chính người đàn bà đó cũng không hiểu nổi mình hay là người đàn bà đó sẽ trốn chạy. Nàng có thể nói dối. Dù còn yêu, còn ghi nhớ như in trong lòng hình ảnh điển trai của một gã chiến binh, nhưng gặp thiếu úy, nàng có thể coi như một người xa lạ, hoặc có quen biết nhưng quen biết sơ sơ, nàng cố tình chứng minh với thiếu úy rằng nàng coi khinh những cử chỉ điên rồ một đêm đó và nàng đã quên.

Điền cười hực lên, chàng định nói một câu gì đó, nhưng chàng lại thôi, chàng lắc đầu đứng lên đi đi lại lại trong phòng. Một lát, chàng đứng lại trước mặt Phi, tiếng chàng thấp xuống như một hơi thở dài:

– Chính vì vậy mà tôi ngần ngại, lắm lúc tự hỏi mình là có nên tìm đến với người đàn bà đó nữa hay không? Nếu nàng làm như vậy, chắc là... đau lắm, chịu hết nổi.

– Đau bằng bị đạn ngoài mặt trận không?

- Có lẽ hơn. Thà là cứ nuôi trong lòng một cảm nghĩ rằng nàng vẫn còn nhớ đến mình và kỷ niệm một đêm không bao giờ nhòa nhạt được. Dù là một cảm nghĩ rất mong manh.

- Tuy nhiên, có một điều tôi chắc thiếu úy cũng thừa biết là người đàn bà có thể nói dối, có thể đóng vai trò lạnh lùng rất tài tình, nhưng đôi mắt thì không bao giờ giấu mình được điều gì cả.

Diễn lác đầu:

- Tôi sợ tới lúc đó tôi không còn đủ bình tĩnh để nhận xét về đôi mắt nữa. Tôi sẽ bỏ đi.

- Đối với đàn bà không nên bỏ đi không đúng lúc. Chỉ nên bỏ đi khi nào thật cần thiết và xét rằng sự có mặt của mình không cứu vãn được gì nữa mà thôi. Nhưng đi rồi phải quay lại trong một phút thật bất ngờ.

Diễn vẫn tỏ vẻ ngang ngạnh:

- Tôi hiểu rõ như vậy mà đôi khi tôi bỏ đi luôn. Khi nổi sùng lên thì không cần đắn đo gì nữa cả. Tôi mất mát nhiều vì cái bệnh ngang bướng đó.

Phi cười thú nhận mang một chút tự phụ:

- Đó là cái bệnh chung của bọn con trai chúng mình nếu đúng là con trai. Có nhiều chuyện mình biết rõ mà không thèm làm.

Hai người nhìn nhau, trong một giây họ cảm thấy tất cả những thân thiết gần gũi. Diễn xòe tay bắt tay Phi:

- Thôi cậu chịu khó nằm đây ít bữa cho lành hẳn đi, tôi sẽ vào thăm cậu luôn.

- Cảm ơn thiếu úy nhiều.
- Có gì đâu. Mình là bạn với nhau...

Điền bỏ lòng câu nói ở đấy chàng ngẩn ngừ một chút rồi xoay người bước ra. Tiếng giày xa dần, Phi nghĩ đến chiếc mũ “cắt kết” mới của Điền, coi thật xấu. Giá Điền cứ đội chiếc mũ bê rê cũ, sồn mép một chút coi còn hay hơn.

* * *

Liên đến với Phi vào một buổi trưa bất ngờ nhất, buổi trưa ngày chủ nhật, Liên đi với Minh. Sự có mặt của Minh bên Liên làm Phi khó chịu.

Có lẽ Liên cũng hiểu rõ như vậy nên nàng đã cố tình làm tất cả mọi cử chỉ để chứng minh rằng lúc nào nàng cũng yêu Phi và Phi là người độc nhất nàng yêu.

Minh mang đến cho phi một cái tin mới:

- Trung tá Lạc đang vận động cho Phi theo học trường võ bị.

Phi sững người, chàng không biết nên vui hay nên buồn trước cái tin bất ngờ này. Chàng bỗng thấy ngượng ngập trước mặt Liên. Chàng không biết phải đón nhận nguồn tin này với một thái độ như thế nào nữa. Chàng cau mày lại vài giây rồi thốt ra một câu lung lơ:

- Thế à?

Minh tấn công ngay:

- Anh không vui khi được tin này sao?
- Thừa đại úy, vui lắm chứ.

Câu trả lời “sòng phẳng” gọn gàng của Phi

khiến Liên hiểu ngay là một câu trả lời mỉa mai. Liên phải gạt đi nói qua chuyện khác:

– Anh có người bạn đẹp trai và lễ phép lắm. Anh ấy kêu em bằng chị.

Phi cười:

– “Xếp” của anh đó. Người đã chỉ huy anh đánh trận vừa rồi ở tiền đồn.

Minh xen vào:

– Điền phải không?

– Dạ.

– Có lẽ Điền về bộ chỉ huy trung đoàn.

Phi tròn mắt:

– Sao hôm qua Điền nói với tôi là xin trở lại với tiền đồn.

– Tiền đồn đó bỏ rồi. Tiểu đoàn sẽ thành lập tiền đồn khác phía bên kia đường.

Phi thở dài rất nhẹ, chàng hình dung lại con đường mòn đất đỏ chạy quanh co dẫn tới ngọn đồi, nơi đó chàng đã sống và đã chiến đấu dù chỉ là một trận, nhưng là trận đánh oanh liệt nhất trong đời chàng kể từ khi nhập ngũ đến nay. Thế là Phi không còn hy vọng gì sẽ có ngày chàng trở lại đấy nữa. Chàng khẽ hỏi Minh:

– Tại sao lại bỏ vị trí đó?

Minh nhún vai:

– Vì xét ra không còn cần thiết nữa.

– Thế ra cuộc chiến của chúng tôi là thừa à? Vô lý, nếu là một sự nhầm lẫn thì không thể tha thứ được vì máu bao nhiêu người đổ xuống đó.

- Không có cuộc chiến nào là thừa cả ngay từ một tiếng nói. Tôi nói không cần thiết nữa hoàn toàn có tính cách chiến thuật trong giai đoạn mới.

Phi hiểu rõ ý kiến của Minh, song dù sao sự thay đổi cũng mang đến cho Phi một chút buồn tủi. Liên nhìn người yêu bằng đôi mắt thương xót, nàng biết Phi đang nghĩ gì. Nàng ngã đầu vào vai người yêu, tiếng nàng như một lời dỗ dành:

- Bao giờ anh khỏi, chúng mình sẽ đi chơi xa, em vẫn có ý nghĩ đó từ lâu, em muốn đi chơi với anh thật xa, trong một tuần, một tháng hay là bất cứ lúc nào anh muốn.

Phi muốn hôn lên môi người yêu, đôi môi ngọt lịm, đôi môi mà đã bao nhiêu lâu nay Phi thèm khát. Những buổi chiều ở một nơi xa vắng, những đêm mưa hun hút dưới mái lá giữa đồi cao rừng sâu. Phi thường thấy lòng mình dại đi vì thương nhớ. Phi thèm từ một ánh mắt, một nụ hôn đến một tiếng nói. Phi không thể giữ gìn được nữa, chàng cúi xuống môi Liên.

Minh đứng lên đi ra ngoài. Tiếng Liên lẫn trong hơi thở:

- Em nhớ mình.

- Anh nhớ em ngay cả trong khi ngồi dưới hầm chiến đấu. Em tin không?

Liên gật đầu rất nhẹ, đôi mắt Liên bao giờ cũng ướt và cũng đầy tình tứ. Phi đã từng nhìn đôi mắt ấy trong vòng bóng tối mơ hồ của ánh

trắng, của ánh đèn đen thành phố hắt qua khung cửa.

- Anh muốn về với em bây giờ.

Liên lắc đầu, nàng hiểu người yêu muốn nói gì, tiếng nàng là một thứ tiếng đầy bóng tối:

- Anh tham lắm, anh phải lo cho khỏi vết thương đã.

Sau đó Liên tát nhẹ vào má người yêu:

- Anh nghĩ sao về việc ông Trung tá gì đó gửi anh vào trường võ bị?

- Anh chưa muốn nghĩ gì lúc này cả.

Liên cười nửa đùa nửa thật:

- Nghe nói ông Trung tá đó thương anh lắm?

- Ai nói vậy?

- Anh Minh.

Phi suy nghĩ một chút rồi mỉm cười:

- Ủ, ông ấy thương anh vì anh lái xe giỏi, bắn hay và thích đi đơn vị chiến đấu hơn là lái xe cho ông ấy. Giản dị có thể thôi.

Một bên mắt Liên nháy khẽ, điệu nháy nàng đã học được của Phi trong những lúc nghịch ngợm:

- Chỉ có lý do đó thôi à?

Phi thừa biết là Liên muốn nói đến Loan và Phượng chưa biết chừng Minh còn... “tố” thêm với Liên mấy câu về chuyện này cũng nên. Nhưng chàng lại làm bộ... ngây thơ:

- Chứ còn vì sao nữa?

Nhìn bộ mặt ngây ngô mặc dầu Liên biết sự

ngây ngô giả tạo, nàng cũng cảm thấy bức mình, nàng nói phăng ngay ý nghĩ của mình:

– Không phải vì... hai cô con gái của ông ấy à?

Phi cười khanh khách:

– Lại ghen bậy rồi.

– Ghen làm gì!

Phi giơ một cánh tay vòng lên vai Liên kéo sát lại phía mình. Chàng mang cái sung sướng thật trẻ con của những người yêu nhau... được giận hờn nhau vì ghen tuông vẩn vơ. Tâm hồn Phi khi nằm bên ổ súng máy nghiêng rằng bấm cò nhả đạn vào lưới địch bên hàng rào cứng rắn, chai đá bao nhiêu bây giờ trẻ con, mềm yếu bấy nhiêu. Phi thấy mình trẻ lại và bao nhiêu ngày xa vắng, bao nhiêu nỗi đắng cay đã được đền bù. Chàng vuốt tóc người yêu, mùi mái tóc riêng biệt thoảng lên mặt nàng, tiếng chàng dịu xuống:

– Bao giờ, đối với anh cũng chỉ có em!

Liên nghiêng đầu vào vai Phi, nhưng ngay khi đó tiếng cười ở ngoài hành lang giòn tan và tiếng Minh chào hỏi lao xao. Phi nghe rõ tiếng Phượng cười giòn tan và tiếng Minh chào hỏi thật vui. Túc khắc như một cái máy, Liên ngồi thẳng dậy và quay ra. Có lẽ Liên cũng đã đoán được tiếng cười nói ấy của ai rồi. Nàng im lặng chờ đợi.

Phi hơi giật mình vì sự gặp gỡ đột ngột này, chàng bỗng cảm thấy giận dữ, một cách vô lý với Loan và Phượng. Họ đã đến không đúng lúc,

và, Phi cảm thấy lo sợ. Chàng biết rằng là Liên không thể tha thứ cho chàng được trong trường hợp này. Chàng làm bộ cau mắt ý để cho Liên hiểu rằng chàng khó chịu. Nhưng Liên đâu có tin chàng một cách dễ dàng như vậy. Liên lạnh lùng nhìn Phi:

- Anh có... người nhà tới phải không? Em về!

- Sao lại về. Cứ ở yên đó, anh giới thiệu. Hai cô bạn mà em vừa nói tới và em đã có dịp gặp một lần rồi.

Liên cầm chiếc ví tay đứng vụt lên:

- Em không muốn được giới thiệu với ai cả. Em về, khi khác em tới.

Phi nhào người ra, nhưng chàng không nắm được tay Liên, tiếng chàng hoảng hốt:

- Không em ở lại đây với anh.

Cánh tay Phi nhức buốt, chàng co vội người lại, mắt tái đi. Liên mãi giận dữ, vùng vằng xoay người thật nhanh đi ra cửa nàng không để ý đến sự đau đớn của Phi. Nàng đẩy rộng cửa, liếc nhìn hai người con gái đứng với Minh, khẽ nghiêng đầu đáp lại một cử chỉ tương tự của Loan rồi bước khỏi hành lang. Minh nhanh nhẹn tiến lên một bước:

- Về đây à Liên? Đợi một chút anh đưa về...

Liên vừa dừng lại định từ chối thì Minh đã giới thiệu ngay với nàng:

- Cô Loan và cô Phượng, bạn của tôi và Phi. Còn đây là cô Liên... bạn thân nhất của Phi.

Loan và Phượng cũng cười. Phượng láu táu:

- Hân hạnh được biết đến chị. Nghe anh Minh nói đến chị và anh nhiều lắm.

Liên đứng sững, nàng không biết phải đối phó thế nào với hai người con gái “thơ ngây vô tội” này. Nàng lí nhí được hai tiếng “cảm ơn” rồi xoay xoay quai ví nhìn đi nơi khác.

Vẫn tiếng Phượng nhí nhảnh:

- Chị đẹp quá, thảo nào các anh ấy ca tụng là phải. Nếu Phượng là đàn ông...

Phượng bỏ lửng câu nói ở đấy, Liên lại cho rằng “con nhỏ” này có ý mỉa mai mình nên nàng quay phắt lại nhìn thẳng vào mắt Phượng, cái nhìn vừa có vẻ ngang bướng thách đố vừa có vẻ dò xét. Nhưng khi nhận thấy Phượng không có ác ý gì trong câu nói đó nên Liên chỉ nhếch môi cười. Nàng nói với Minh:

- Thôi, để em về một mình cũng được. Anh ở lại chơi với anh Phi một lát đi.

Minh thừa biết là Liên đã nổi “sùng” vì sự có mặt của Loan và Phượng ở đây nên Minh làm bộ sẵn đón:

- Anh đưa em về kéo ra kia dựng xe thì mệt quá.

Liên cương quyết từ chối:

- Không sao đâu, em về bằng taxi được rồi, em ghé nhà mấy con bạn có việc một chút.

Minh vẫn lảng nhảng theo Liên:

- Đừng có nóng, để anh đưa em về, lại ghen tuông vớ vẩn gì rồi phải không?

– Chẳng có chuyện gì cả, anh để em về một mình.

– Sao vậy?

Liên nổi khùng:

– Sao trên trời, em đã nói là em thích về một mình. Có anh đi không tiện.

– Chừng nào rảnh anh đến chơi nhé?

– Dạ, bao giờ anh đến cũng được.

Nói rồi Liên đi thật nhanh. Minh ngượng ngập trở lại. Loan và Phượng vẫn còn đứng trên hàng hiên nhìn theo với những nụ cười thích thú.

Minh nói ngay:

– Người đẹp ghen rồi.

Phượng tròn mắt:

– Ghen vì sao?

Loan chín chắn hơn, nàng gạt phăng ngay câu hỏi của Phượng:

– Biết đâu chuyện của người ta mà hỏi.

Rồi Loan quay ngay vào buồng Phi, Phượng lững thững theo sau. Minh hóm hỉnh cười một mình. Người trung sĩ thuộc binh chủng nhảy dù thao thao kể về trận đánh ngoài miền Trung đã làm hắn bị thương. Hắn có giọng nói hùng hồn, khuôn mặt hơi cục mịch chất phác, cánh tay đen sạm gân guốc và đôi môi đỏ mọng. Hắn cười ông ổng, thỉnh thoảng pha một câu chửi thề, một tiếng nói tục. Nhưng tất cả chỉ làm người nghe chuyện có cảm tình với hắn hơn. Hắn nói hơn một giờ đồng hồ rồi, năm người khác ngồi nghe

cứ tròn mắt và há hốc mồm ra theo dõi từng chi tiết mà không biết nản.

Người trung sĩ nhảy dù đó ở cách Phi một phòng. Phi chú ý đến hắn ngay từ buổi chiều chủ nhật có Liên vào thăm rồi gặp Loan và Phượng. Khi Loan và Phượng ra về, người trung sĩ nhảy dù lần sang phòng Phi, đứng chống tay lên thành cửa, hắn cười hì hì một cách thân thiện, nói một giọng lửng lơ làm quen:

– Nhiều người đẹp đến thăm quá ha?

Phi chỉ cười mời anh ta vào chơi, biếu một bao thuốc lá và hai trái cam. Hắn gạt gù bóc thuốc lá hút và gọt cam ăn ngay tại chỗ.

Buổi tối Phi không thấy bóng dáng anh ta đâu cả. Sáng sớm hôm sau, trước giờ khám bệnh, đã lại thấy tiếng anh ta oang oang. Cô y tá chăm sóc mấy căn phòng gần đó nói với Phi:

– Ông trung sĩ Tính là vua nhảy rào.

Phi hiểu ngay tại sao mỗi tối thường vắng tiếng trung sĩ Tính. Danh từ “nhảy rào” ở đây có nghĩa là trốn khỏi bệnh viện đi chơi, không cần nghĩ ngợi suy tính lời thôi. Phi có ngay một ý định là khi nào có thể được, chàng sẽ... theo chân Tính “dọt” ra ngoài ăn chơi một bữa cho đã đời.

Hai ngày liền, Phi đợi hoài mà không thấy bóng dáng Liên đâu, kể cả Điền cũng “mất tích” nốt. Trong khi đó thì Loan và Phượng hàng ngày vẫn vào thăm Phi.

Đến ngày thứ ba, bả vai Phi đã bớt đau nhiều, chàng có cảm tưởng là vết thương sắp lành hẳn, và như vậy tối nay hay tối mai, Phi “có quyền” nhảy rào. Phi vui vẻ suốt ngày với cái ý nghĩ đó. Buổi chiều, Phi đã hỏi Loan:

– Cô Loan thấy anh có xanh lăm không?

Loan cười vui vẻ:

– Anh khỏe nhiều rồi, lại sắp có thể ra trận được.

Phi mỉm cười bí mật:

– Chưa biết chừng tối nay hay tối mai anh “ra trận” cũng nên. Nằm đây chán quá và nhớ “trận mạc” kinh khủng.

Loan tròn mắt, không hiểu Phi nói thật hay nói chơi. Phi giảng nghĩa ngay:

– Ra trận có nghĩa là duyệt binh trên thành phố Sài Gòn, kiểm soát lại xem Sài Gòn có gì lạ?

Nói rồi Phi cười khanh khách. Loan cũng cười, nhưng tự trong thâm tâm, Loan cảm thấy buồn ray rứt. Phượng thản nhiên như không, nàng còn khuyến khích:

– Nên lắm, ở trong này buồn thật đấy.

Phi vô tình nháy mắt cho Phượng. Sau đó Phi nhớ ra rằng chàng không có bộ quần áo nào ngoài một bộ đồ trận đã rách tung. Chàng nói với hai chị em Loan:

– Anh nhờ Loan và Phượng ghé nhà lấy giúp hộ anh bộ quần áo “xi vìn”.

– Nhà anh vẫn chưa biết anh nằm đây sao?

– Chưa. Nếu bà cụ có hỏi, cứ nói là anh vận đồ trận không vào trong thành phố được sợ quân cảnh hốt lên xe.

Phượng cười tinh quái:

– Có cần dặn ở nhà sửa soạn xe Simca cho công tử về đi dạo nữa không.

– Cần chứ sao không.

– Em sẽ giúp.

Từ nãy giờ Loan vẫn đứng im, không tỏ thái độ hưởng ứng hay phản đối. Mãi một lúc sau nàng mới lên tiếng:

– Anh nên chữa cho khỏi đã rồi hãy đi chơi.

Phi nhìn Loan, nét mặt Loan buồn buồn, Phi không hiểu tại sao, chàng chân thật lắc đầu:

– Anh cũng không muốn thế nhưng... nhớ thành phố quá rồi chịu không nổi. Thà là ở xa Saigon hẳn đi thì không có gì đáng ân hận cả, đảng này nằm ngay ở Sài Gòn, sau một trận chiến thắng mà không được đi chơi thì... vô lý quá.

Loan cười nhẹ, tiếng thở dài của Loan lẫn trong tiếng nói dịu dàng gần như một khuất phục.

– Dù sao thì anh cũng nên gắng tỉnh dưỡng cho khỏi đã rồi hãy hay.

Phi không biết phải trả lời thế nào trước nhiệt tình đó của Loan, chàng ngồi im, cau mặt, hút một hơi thuốc lá dài, Phượng cứu Phi thoát khỏi cái tình trạng lúng túng đó, nàng kéo tay áo Loan:

– Thôi mà, để anh ấy đi, nằm ở đây buồn quá chịu sao nổi!

Loan cũng đứng im và nàng bỗng chợt cảm thấy le lói một chút thích thú. Má nàng đỏ lên, nàng vừa nghĩ rằng ít nhất thì nàng cũng có một chút quyền hành đối với Phi. Nàng mỉm cười, nụ cười băng quơ gương gạo và Phi cũng cười.

Ngay sau khi Loan và Phượng ra về, Phi chạy sang kiểm trung sĩ Tính, gặp đúng lúc Tính đang ba hoa kể chuyện về cuộc đời chiến đấu của hắn, Phi nghe câu chuyện này lần thứ hai. Chàng xách ghế ngồi sát cửa sổ hút thuốc lá vật chờ cho Tính kể song. Chàng biết rằng Tính giờ trò kể chuyện như vậy tức là Tính sắp tỉnh đến chuyện nhẩy rào. Tính ba hoa để mọi người biết là mình có mặt, nhưng tới giờ ăn cơm chiều rồi là Tính chuẩn thật lạ. Tất cả anh em ở dãy bệnh viện này không ai hiểu Tính chuẩn bằng đường nào.

Nửa giờ sau – nghĩa là gần hai tiếng đồng hồ – câu chuyện của Tính mới chấm dứt. Lại còn phải đợi cho các vị “chầu rìa” nghe chuyện về hết rồi Phi mới lần la đến gần Tính, chàng đi thẳng vào vấn đề:

– Đi đâu bây giờ đây ông nội?

Tính quắc mắt lên nhìn Phi:

– Đi cóc đâu, đi ăn cơm.

Nói rồi Tính định bỏ đi nhưng Phi đã giữ tay Tính lại:

– Anh em với nhau, giấu làm gì.

– Giấu cái móc khô gì.

– Cậu nhảy rào phải không? Cho...

Tính cắt ngang và gây gỗ ngay:

– Nhảy rào đi đâu. Ấm ớ vừa chứ. Chuyện thằng nào làm thằng ấy chịu, tao đếch cần thằng nào khuyên tao cả. Tao sống để đi đánh giặc, bị thương thì vào bệnh viện quân đội, chùng nào xét rằng mình khỏe rồi thì kiếm cách leo tường ra đi chơi, đi chơi chán rồi nhà thương đuổi về đơn vị lại xách súng đi uýnh giặc. Mẹ kiếp! Bộ chúng mày là thánh con cả đấy à?

– Ý kiến ấy hay lắm!

– Kệ cha tội Thôi ông bạn bước đi cho khuất mắt, chẳng lẽ ông bắt tôi phải đập lộn với một... thằng què sao?

Mặt Phi đỏ gay lên phần thì bị chửi oan, phần thì vì tiếng “thằng què” thật tàn nhẫn mà Tính vừa dùng để chỉ chàng. Phi đứng lặng trong khi Tính trút vội bộ phi da ma xanh của nhà thương để khoác lên người bộ đồ trần rần rần. Tính đi thẳng ra cửa. Phi cũng ra theo với một dáng điệu thật buồn nản. Không hiểu nghĩ ngợi thế nào trong khi khép cửa Tính nhìn Phi đăm đăm, giọng Tính trầm xuống:

– Mày muốn cái gì?

Phi biết là Tính đã dụ con bocc đồng bắt từ, chàng cười ngay được:

– Muốn theo mày.

Tính tròn mắt:

– Muốn theo tao nhảy rào à?

- Ừ.

- Thằng này liều thật. Mới nằm có mấy ngày mà đã không chịu nổi rồi à?

- Tao đi đóng đồn cả mấy tháng rồi. Đồn tao bị đánh, tao bị thương...

Chỉ cần một câu ngăn ngủi ấy, Tính thông cảm với Phi một cách dễ dàng. Tính bộp chộp vỗ mạnh lên vai Phi khiến Phi đau đớn la làng lên ùm sùm. Tính kéo vợ Phi vào buồng mình đóng cửa lại:

- Xin lỗi! Có sao không? Bố khi, mày lại làm chậm giờ của tao rồi.

Mặt Phi méo xệch đi nhưng chàng vẫn lắc đầu:

- Không sao...

Tính cười tủm:

- Ừ, thằng này gan lắm, đi lính được đấy. Không sao, nhưng hơi đau khổ một tí thôi phải không?

Phi cũng cố tạo một nụ cười:

- Đau quá ấy chứ ly. Tao nói “không sao” có nghĩa là dù đau vẫn có thể theo mày leo tường được như thường.

Tính lắc đầu, xoay xoay chiếc mũ đỏ trên tay:

- Tường bệnh viện cao lắm, tao leo còn không nổi nữa là mày, Tao ra bằng cổng chính.

- Ra bằng cổng chính? Nói dóc!

- Tao nói dóc cho giặc bắn vào giữa rốn tao đi. Mày có muốn theo tao hay không, có thể thôi?

– Muốn chứ sao lại không?

– Bao giờ?

– Mai.

Tính gật gù:

– Được rồi, ngày mai nhé, tao ưỡn ngực ra bằng cổng chính cho mày coi. Bây giờ tao đi, mày về nhà nhờ cô y tá mặt như cái “phuy” sang băng lại vết thương đi, tao mới đùa khê một tí mà đã ra máu rồi đây.

Nói rồi Tính lại lôi Phi ra khỏi cửa phòng mình. Tính nắm chặt bàn tay Phi:

– Yên trí lớn, ngày mai cứ đi với tao, ra bằng cổng chính, có lính gác đang hoảng.

Bóng Tính vụt ra khỏi hàng lang, tiếng giày lạo sạo trên lối đi của dãy nhà kế tiếp. Nhìn dáng Tính đi, Phi thấy Tính rất đang hoảng không có vẻ gì là cần phải trốn tránh cả. Phi không hiểu Tính sẽ lo liệu việc nhảy rào ra khỏi trại bằng cách nào. Chàng mỉm cười một mình nhìn lên khung cửa vừa hết nắng.

* * *

Buổi chiều hôm sau, mới bốn giờ Tính đã sang phòng Phi. Tính hất hàm:

– Vết thương đỡ nhiều chưa?

– Rồi! Có thể theo mày được.

– Nhất định à?

– Ừ.

Tính cười ha hả:

– Mày vận quần áo gì?

– Chút nữa hai cô em mang đồ xi vin vào đây, được không?

– Như vậy càng tiện, có ai hỏi, mày cứ nói là lao công ở đây. Tao đi xoay cho mày cái thẻ lao công đeo tồn teng trước ngực là xong.

– Còn mày?

Tính bĩu môi, ưỡn ngực:

– Yên trí, tao đi phây phây. Mày nên nhớ một nguyên tắc ở đời là mình đang hoàng thì không đứa nào dám đụng tới mình cả. Thằng nào trốn ra trại mà mắt trước mắt sau, chưa bị hỏi đã run thì võ mặt. Phải hiên ngang mới được. Mày mà run là võ đồ cổ đấy.

– Tao cũng không đến nỗi nào đâu.

Tiếng Tính cười oang oang:

– Cùng lắm là ăn mấy ngày trọng cấm hoặc họ xét ra có thể đuổi mình về đơn vị thì cũng đến huê cả làng, lại xách súng đi uỳnh giặc chứ mắc mớ gì! Mày cứ nghĩ thế là hết run.

Phi gật gù đầy tin tưởng, để cho Tính tin tưởng vào mình. Nhưng sự thật từ trong thâm tâm Phi cũng cảm thấy một chút bần khoản. Chàng quay mặt đi để che giấu, chàng nói cứng:

– Sợ bắn tao đi tao còn chưa chịu run nữa ạ.

– Khá lắm, nhìn cái tướng mày, tao biết là mày dư sức đi cổng chính. Thằng khác thì tao khuyên nó kiếm cái lỗ nào chui, nếu không được thì tao phá giúp.

Phi cười hể hể, chàng nói khê:

– Nếu đêm họ đi kiểm soát thì sao?

– Thì lãnh đủ. Hoặc cùng lắm đi một câu năn nỉ với sĩ quan trực là hết đất. Tuy nhiên trước khi đi mày cũng nên xếp đồ lên giường, đắp chăn lại cho nó cẩn thận, coi như mình đang ngủ. Có điều cần thiết là phải nghiên cứu cách xếp đồ, cách đắp chăn làm sao cho nó giống cái kiểu ngủ bình thường của mình, xếp đồ cong cong như cái dáng con tôm, đừng có xếp thẳng đuồn như thẳng chết, mấy ông kiểm soát tường mình “đi đứt” luôn một lèo thì phiền lắm đó.

Phi gạt đầu cười hình hích, chàng thăm phục kinh nghiệm dầy dạn của người bạn đồng ngũ này. Chàng nhìn Tính đăm đăm:

– Mày nằm nhà thương mấy lần rồi?

Tính xòe đủ bàn tay với một vẻ hãnh diện:

– Năm.

– Ít thế thôi à?

– Mày nên nhớ đơn vị tao có thằng 8 lần.

– Hèn chi, mày “nhảy” hay lắm.

– Ở đây, tao có cảm tưởng là người ta biết mặt tao hết, người ta thuộc cả giờ đi giờ về của tao, nhưng người ta lơ đi. Thôi, để tao đi mượn cho mày cái thẻ lao công. Tao có một anh làm bếp ở dưới kia chịu tao lắm. khoái nghe chuyện úynh giặc, xin dây dù và vải dù, mỗi lần tao cho cả đồng. Tao mượn thẻ chắc là được. Ban đêm anh ta ngủ trong này. Hồi xưa tao vẫn mượn.

Nói xong Tính xoay người bước nhanh ra cửa. Nhưng vừa đi được vài bước. Tính đã dừng lại:

– Mày sửa soạn đi, đúng 7 giờ tao với mày lắt phất ra cổng là vừa. Nói là đi cổng chính nhưng là cổng phía nhà xác. Giờ đó lính đổi toán gác đêm, gia đình tử sĩ ra vô thông thả, mình cũng ra vô thông thả. Nếu cần thì làm ra cái điều mài mong lắm, cứ làm như nhà có anh em chết ngoài trận mới mang về đây.

Tính nháy một bên mắt, bước ra ngoài hành lang, Phi loay hoay nhìn lại chiếc giường, chàng nghĩ đến cách trùm chăn cho mấy thứ đồ đặc như tinh vừa nói, hình ảnh đó mang cho Phi một chút thích thú.

Chàng mang bộ đồ trận, chiếc mũ sắt, đôi giày cao cổ đặt lên giường, Nhưng khi chàng vừa trùm được chiếc chăn lên thì có bóng người ngoài cửa.

Phi quay ra, chàng sững người khi nhìn thấy mẹ chàng lễ mễ ôm một gói lớn. Vài giây sau, Phi chạy ra đỡ gói đồ cho bà già:

– Sao má biết con ở đây?

Bà già mếu máo:

– Con... bạc lắm.

Rồi bà òa lên khóc nức nở, bà ôm chầm lấy cánh tay Phi, hai bàn tay gầy guộc nhăn nheo nắm mạnh trên bắp thịt Phi để kiểm điểm lại xem con trai bà có gầy đi nhiều không. Bà khóc mỗi lúc một lớn, cứ làm như Phi gần chết đến nơi. Bà kể lể dài dòng:

– Con... bạc lắm, sao con không cho má biết

con bị thương... Má thường cầu Trời khẩn Phật cho con hàng đêm được khỏe mạnh. Không ngờ con... bị thương... con nằm đây mà nhà không hề hay biết gì cả.

Tiếng nói của má Phi như rút từ trong ruột ra không có tiếng nói nào thấm thiết hơn, không có tiếng khóc nào như từ trong huyết quản chảy ra bằng tiếng khóc này. Phi bùi ngùi cảm động. Chàng đứng im như pho tượng, đôi mắt chàng chăm chăm nhìn vào mái tóc hoa râm của mẹ; chàng chú ý đến miếng vá nhỏ trên vai chiếc áo dài cũ. Phi không biết chiếc áo dài màu nâu xẫm này của mẹ chàng đã may từ bao giờ? Chàng biết là màu áo quen thuộc lắm như đã có từ lâu, từ khi chàng mới biết thế nào là màu áo đàn bà. Sự tần tặn về may mặc là một đặc tính cố hữu của mẹ Phi đã khiến nhiều lần Phi khó chịu, Phi cau có với bà, nhưng rồi đâu cũng vào đó, bà vẫn mặc những chiếc áo cũ. Bây giờ Phi không thấy khó chịu mà chàng chỉ thấy thương bà vô cùng.

Tiếng Phi nghèn nghẹn:

– Má mang gì cho con đó?

Bà cụp lau nước mắt, tiếng bà vẫn còn tấm tức:

– Má có mang cho con ít đồ ăn.

– Má có mang quần áo vào cho con không?

– Có. Má mang đủ cả.

Chiếc bọc lớn được gỡ ra, nào đồ ăn, cam, nho, quần áo lót, quần áo lạnh, bít tất, khăn mặt, thắt lưng, thậm chí đến cả dép, đôi giày

mũi nhọn mà Phi vẫn thích bà cụ cũng không quên. Phi cảm động bởi chính Phi quên những thứ này, nếu bà cụ không mang vào có lẽ Phi phải đi giầy cao cổ. Bao giờ những bà mẹ Việt Nam cũng chăm sóc cho con hơn là chính người con chăm sóc cho mình. Phi nhận rõ thấy điều đó hơn bao giờ hết và Phi biết tại sao Phi chiến đấu, chiến đấu để bảo vệ cái gì. Chàng thấy vết thương của mình hầu như đã lành hẳn. Chàng vui mừng nói với mẹ:

– Chiều nay con về, má mang vào nhiều thứ quá. Ba con thế nào?

– Ba mày đi lục tỉnh xem hàng họ ra sao, có lẽ một hai hôm nữa ông ấy về.

Phi mỉm cười, chàng biết là bà già nói vậy nhưng bà biết ông già đi đâu. Nghe mong manh rằng ông già chàng từ vài năm nay có một bà vợ hai giấu ở dưới Mỹ Tho. Ông thường về thăm luôn. Phi hiểu tâm trạng của mẹ chàng, bà buồn khổ nhiều nhưng bà giấu cả chàng, có khi bà trốn tránh sự thực đó ngay chính với bà.

Phi chớp mau mắt bỏ qua chuyện đó ngay:

– Xe con còn đi được chứ má?

– Má biết đâu, con về coi xem sao. Mấy hôm trước ba con còn đi mà.

– Như vậy chắc còn đi được?

Bà cụ im lặng, bà nhìn Phi đăm đăm:

– Người ta cho con về à?

Phi gật bừa:

- Dạ. Buổi tối người ta cho về đi chơi cho thoải mái rồi sáng mai lại vào sớm. Con cũng sắp khỏi hẳn rồi.

- Con bị thương vào vai à? Có nặng lắm không?

- Đầu có ăn thua gì. Lúc bị thương con còn chạy như ngựa, con muốn nghỉ ít hôm nên vào đây nằm, và lại con cũng muốn có dịp về thăm Sài Gòn, thăm nhà. Mấy hôm nay người ta chưa cho về.

Có lẽ bà già cũng hiểu là Phi nói dối cho bà bớt lo. Chính vì thế mà bà càng lo ngại hơn, bà chấm nước mắt, hỏi Phi:

- Khỏi rồi con có phải đi nữa không?

- Thưa không. Đồn con đóng bỏ rồi, có toán lính khác làm đồn khác đóng thay.

Đôi mắt kèm nhèm của bà cụ sáng rực lên:

- Như vậy là con được trở về chỗ cũ à, không đi mặt trận nữa chứ?

Phi cũng dạ bừa cho bà cụ vừa ý. Bà cụ tươi cười ngay được, sự tin tưởng dễ dãi đó khiến Phi quay vội đi nơi khác.

- Nếu con ở chỗ nào yên ổn, má phải tính đến chuyện cưới vợ cho con. Có đám này đẹp lắm, vừa đẹp vừa là con gia thế, má chắc thế nào con cũng bằng lòng.

Nói rồi bà cụ tiến gần đến bên Phi, bà cụ nói tiếp:

- Cô ta xinh đẹp, có học chữ không như con nhỏ cháu bà Đức Thành đâu.

Phi cười, chàng nghĩ đến người con gái gầy như con sào hời nào ở cách nhà chàng một ngõ, bà cụ định hỏi làm vợ cho chàng, nhưng chàng nhất định không chịu. Sau này người con gái đó lấy một anh chồng giàu, góa vợ, Bổng dung Phi cũng thấy thương hại mặc dầu cô ta không có gì đáng thương cả.

Phi vâng dạ bữa cho qua chuyện:

– Để rồi con xem ở đâu đã. Có lẽ con sẽ vào học trường võ bị.

– Trường võ bị là trường nào?

– Trường võ bị ở Đà Lạt. Học vài năm ra Thiếu úy. Ông Trung tá Lạc đề nghị cho con đi, nhưng chưa biết sao.

Đôi mắt bà cụ thoáng một niềm vui:

– Có phải hai cô đến nhà mình sáng nay là con gái ông Trung tá đó phải không?

– Dạ, đúng rồi, gia đình ông ấy tử tế lắm, thương con như người trong nhà.

Bà cụ mỉm cười, nhưng chỉ giờ phút sau bà đã lại có thể thở dài ngay được. Có lẽ bà nghĩ rằng gia đình “người ta” sang trọng không thể nào chấp nhận được tình thương đó lâu dài. Rồi hai người con gái đó cũng sẽ đi lấy chồng và ông Trung tá cũng sẽ quên Phi.

Một hồi còi hụ lên báo hiệu giờ thăm viếng bệnh nhân đã hết. Phi nói với mẹ:

– Má cứ về đi, tối nay chắc con được về.

Bà cụ vội vàng thu xếp chiếc giỏ:

– Con ăn cơm ở nhà nhé!

– Dạ.

– Má về bảo nó dọn cơm chờ con.

Phi tiễn bà cụ ra tận cửa. Bà cụ tất tả bước vội trên con đường sỏi. Phi đứng lặng nhìn theo. Chàng chợt để ý đến chiếc xe 403 đen từ dãy phòng sĩ quan cấp tá trong bệnh viện tiến lại. Chàng biết ngay là Loan và Phượng.

Khi bà cụ khuất sau dãy nhà dùng làm văn phòng thi chiếc 403 cũng vừa đậu lại trước cửa phòng Phi. Loan và Phượng nhanh nhẹn bước xuống. Phượng cười hình hích:

– Bọn em thấy bà cụ vào nên lên thăm một ông bạn của bà nằm trên kia. Bây giờ mới dám đến với anh.

– Cảm ơn các cô nhé, các cô khai hết tất cả với bà cụ là tôi bị thương, bà cụ khóc bù lu bù loa, cần nhân quá xá.

Phượng chỉ Loan:

– Tại chị Loan đó. Vào nhà anh, Phượng không nói một lời nào hết.

Loan cười, tiếng nàng dịu dàng:

– Em tính nói dối như anh dặn, nhưng khi thấy bà cụ... dễ thương quá. Em nói dối không được. Bà cụ hỏi quanh hỏi quẩn, cuối cùng em phải nói thật hết cả. Bà cụ khóc một hồi làm tội em hết hồn, rút lui ngay. Bà cụ có giận tội em không?

Phi lắc đầu:

– Không, giận thế nào được, bà cụ còn cảm ơn là khác.

Phượng láu táu hỏi oang oang:

– Anh vẫn giữ ý định chuẩn ra khỏi bệnh viện hôm nay đấy chứ?

– Xuyt. Khẽ chứ. Cô định tố cáo anh trước giờ lên đường đánh du kích hay sao đó?

Hai bàn tay Phượng đưa lên bịt miệng thật ngay thơ tiếng nàng cười hình hích:

– Chết! Xin lỗi anh. Anh vẫn nhất định...?

Phi gật đầu, chàng nhìn Loan:

– Nhất định.

Loan hỏi khẽ:

– Máy giờ anh ra?

– Chút nữa.

Loan cúi đầu rồi lảng nhìn ra phía mũi xe, im lặng vài giây rồi tiếng nàng ngân ngại:

– Anh về nhà à?

– Có lẽ thế. Về nhà một chút rồi đi chơi chút chuẩn khỏi đây để về nhà nằm thì thà ở luôn trong này cho tiện.

Phượng bộp chộp nói ngay:

– Anh có đến Phượng không? Nếu anh đến, tụi này đi chơi với anh.

Phi lặng người, chàng không ngờ đến trường hợp bị dồn vào thế bí này và từ hôm qua tới nay, từ khi có ý chuẩn ra khỏi bệnh viện cũng chưa bao giờ Phi có ý nghĩ là sẽ dành thì giờ đi chơi với Loan và Phượng. Chàng trả lời ấp úng:

– Có lẽ... anh... đi thăm mấy người bạn. Nếu... có thể đến được anh sẽ đến.

Phượng cười tí:

– Bọn em ở nhà chứ chẳng đi đâu hết.

Loan thở dài rất nhẹ, nàng hiểu thấu thía rằng vì sao Phi chuẩn ra khỏi đây, nhất định không phải vì muốn đi chơi với nàng và Phượng. Tiếng nàng đầy trách móc, nàng nói với Phượng:

– Anh ra khỏi đây còn nhiều chuyện phải làm lắm, anh ấy đến thế nào được. Thôi để lần sau hãy mời.

Phi cười ngượng ngập:

– Để thứ bảy này mình đi chơi với nhau. Thứ bảy chắc có đại úy Minh và Toàn?

Loan và Phượng cùng hiểu tại sao Phi muốn nhắc đến Minh và Toàn. Phi muốn nói với Loan và Phượng gần như thuộc về hẳn Minh và Toàn rồi sao? Hay ít nhất Phi cũng muốn phân chia tình cảm rành mạch? Hoặc giả Phi có ý... tức tối nào trong vụ phân chia minh bạch như vậy?

Loan lắc đầu thẳng thắn:

– Có anh Minh và anh Toàn hay không cũng chẳng hơn được gì. Anh muốn đi chơi thứ bảy thì chúng em đợi anh, thế thôi.

Phi cười nhẹ, trêu thêm:

– Nhưng dù sao có Minh và có Toàn vẫn vui hơn.

Loan trở nên bực tức, nàng nhìn Phi, giọng nàng sắc lạnh:

- Thế nào Loan cứ nghĩ là anh không thích anh Minh và anh Toàn lắm.

- Tất nhiên là tôi không thích lắm. Loan nghĩ đúng.

- Vậy anh nghĩ là Loan thích à?

- Làm sao tôi biết được.

Trả lời câu đó xong, Phi cảm thấy ngượng ngùng ngay bởi câu đó có một ý nghĩ ghen tuông mà sự ghen tuông đó hoàn toàn giả dối, hoàn toàn ngược ý muốn của Phi. Phi chỉ muốn làm cho Loan vui lòng.

Chàng cúi đầu trốn tránh cái nhìn nóng bỏng của Loan. Tiếng Loan dịu ấm như một tiếng nói thầm:

- Nếu anh nghĩ vậy là anh lắm. Đối với anh Toàn hay anh Minh, chúng em chỉ là những người bạn quen với gia đình, đi chơi với các anh ấy đúng đấy nhưng... thật ra không hợp với chúng em lắm đâu.

- Xin lỗi Loan, anh không có ý nghĩ xấu xa đâu. Anh nói một cách... vô tư, thế thôi, đừng để ý.

Loan và Phụng cùng cười.

Giữa lúc đó, tiếng giầy của Tính chạy huỳnh huých từ hành lang. Tính dừng lại trước cửa phòng mình rồi trừng trừng nhìn Phi, Phi biết là Tính có chuyện muốn nói, chàng khẽ gật đầu vẫy Tính lại:

- Có chuyện gì đó? Xong chưa?

Tính nghiêng đầu chào Loan và Phượng:

– Xong rồi, phải thuê nó mấy cái giấy đó, mày sửa soạn đi, gần bảy giờ rồi.

Phi giới thiệu Tính cho Loan và Phượng:

– Vua nhảy rào của bệnh viện đấy, năm lần bị thương, phá kỷ lục về trốn trại.

Phượng cười thú vị:

– Hân hạnh gặp vua nhảy rào.

Tính cũng khoái chí toét miệng ra cười, mặt Tính đỏ lên. Chàng kéo tai Phi lại gần mình:

– Mày ngồi sau xe gắn máy của tao ra đến ngã tư gần đây thôi rồi chịu khó đi bộ một quãng mới có taxi, dưới này khó kiếm xe lắm, nhất là phía sau bệnh viện vào bảy giờ tối.

– Sao không đèo tao ra tới chỗ có taxi?

Tính cười hì hì:

– Bỏ tao đón ở ngay ngã tư, đèo mày thì vứt bỏ cho ai?

Phi đành chịu thua. Khi một người lính chuẩn khỏi trại, nhắc đến bỏ thì không có gì cản được.

Phi hiểu rõ như vậy, chàng gật đầu:

– Được rồi, đi bộ có xa lắm không?

– Độ hơn một cây số thôi.

Phi lè lưỡi:

– Hơn một cây số số cơ à?

Tính thúi nhẹ cho Phi một cái vào mạng sườn:

– Muốn đi chơi mà không muốn vất vả một tí thì mày... cha chú thật. Thôi đi sửa soạn đi, thẻ lao công đây, đeo vào túi ngực. Mười lăm phút nữa tao kêu mày.

Nói rồi Tính phăng phăng trở lại phòng mình quên cả chào Loan và Phượng. Đi được một đoạn rồi Tính mới nhớ ra, chàng xoay người lại:

– Chào các cô.

Loan và Phượng cùng bật cười về cái cử chỉ khôi hài nhưng đầy chân thật đó, họ cùng vẫy tay chào lại. Tiếng Phượng nhí nhảnh đuổi theo:

– Kính chào vua nhảy rào.

Tính cũng có vẻ khoái chí lắm, chàng lật chiếc mũ đỏ giơ lên khỏi đỉnh đầu vẫy chào lại. Loan cười nói với Phi:

– Anh có người bạn mới dễ thương lắm.

Phi gật gù:

– Trong quân đội có nhiều con người kỳ lạ mà không ai khám phá ra được ngoài những người bạn đồng ngũ cùng chung một hoàn cảnh. Tôi yêu quân đội một phần lớn vì những lý do đó, những lý do nhỏ nhưng sâu và thấm.

– Loan cũng tin như vậy, anh giống hệt ba Loan.

Hai người nhìn nhau, trong một giây họ cùng có cảm tưởng là xích lại gần nhau. Tiếng Phi chân thật:

– Tôi vẫn tin rằng người quân nhân già hay trẻ đều gặp nhau ở điểm là tình thương yêu trong quân ngũ, tuy nhiên những quân nhân nhiều tuổi lính tất phải có những lý do khác nữa mà người lính trẻ chưa thể đạt tới được.

– Nếu Loan là đàn ông, Loan cũng thích sống

như các anh. Không có gì buồn hơn là người đàn ông mà không có đồng đội hoặc sống tách rời đồng đội.

- Chính vì thế mà khi đã nhập ngũ rồi tôi không muốn trở về sống tách rời ra nữa.

Loan im lặng cúi đầu, mũi giày di nhẹ trên một ngọn cỏ khô nằm trên sàn gạch hoa. Tiếng Phương giục dã:

- Về đi chị Loan, hết giờ tù lâu rồi.

Loan ngược lên nhìn Phi:

- Ừ, đi về.

Nhưng Loan không nhúc nhích, nàng ngần ngại một chút rồi mỉm cười hỏi Phi:

- Chút nữa anh phải đi bộ một quãng khá dài phải không? Nếu cần Loan lái xe đón anh.

Phương cũng hòa vào:

- Phải đấy, mình đón anh Phi đi. Coi xem nghệ thuật nhảy rào của các anh ấy ra sao.

Phi trở nên lưỡng lự:

- Sợ các cô chờ lâu.

- Không sao, chúng em cũng chẳng có việc gì. Hôm nay “ông bà” không ăn cơm nhà mà.

- Được rồi, các cô chờ ở con đường phía sau bệnh viện, gần nhà xác nhé. Mười phút nữa anh bắt đầu cuộc “vượt ngục”.

Phương vừa bước xuống những bậc thềm vừa cười khanh khách:

- Chơi cái trò “găng tơ” vượt ngục này hại tim lắm, nhưng cũng hay hay. Bọn em là đồng lõa,

nếu đem ra tòa án, tội cũng khá lắm chứ không nhỏ đâu.

Phi cười:

– Ngày mai có báo đăng là hai “nữ đảng viên” mưu toan cho một người lính bị thương trốn khỏi bệnh viện, bị bắt và bị treo giò tám ngày không được đi chơi.

Hai chị em Loan cùng cất tiếng cười và cùng mở cửa xe. Loan ngồi vào tay lái, Phượng giờ một ngón tay nháy mắt cho Phi hẹn hò:

– Mười phút nữa nhé!

Phi gạt đầu quay vào. Chàng nhanh nhẹn rút bộ py-da-ma màu xanh, mặc vội chiếc sơ mi trắng ngắn tay và chiếc quần màu thẫm có những ô kẻ đen đốm lớn, chiếc quần mà Liên đã chỉ cho chàng may. Chàng nghĩ lan man những ý nghĩ chớp nhoáng về những ngày hai người mới yêu nhau. Phi bỗng thấy chân tay mình luống cuống vì cái hy vọng chói sáng là sau đây vài tiếng đồng hồ nữa chàng sẽ được gặp Liên, sẽ được ôm Liên trong vòng tay. Bả vai chàng còn nhức nhối, nhưng chàng cứ tưởng tượng rằng mình đã khỏi hẳn.

– Mày ngồi im, mặt tỉnh bơ, coi như mọi ngày mày vẫn ra khỏi trại, cóc cần nhìn thẳng nào cả. Coi như mình có quyền ra khỏi trại cái cổng này. Nếu xét thấy lưng túng thì cứ việc nhìn vào lưng cái áo tao cho được việc. Mày làm đổ bể thì chết cha tao đó, con bỏ tao đợi đến tối chắc nó khóc, nó bỏ tao quá.

Phi nhảy lên đệm sau chiếc xe gắn máy, chàng nhìn lại tấm thẻ lao công đeo trước ngực. Chàng hơi lo, quả thật đến giờ chàng mới thấy lo. Chàng nghĩ thầm rằng giá chàng không đeo tấm thẻ lao công này chắc còn đỡ lo hơn, bởi tấm thẻ đó có tấm hình của chủ nó mà tấm hình đó thì không hề giống chàng một chút nào. Chàng đã cẩn thận xoay mặt thẻ có dán hình vào phía trong, chỉ trưng ra cái dấu đỏ chói của bệnh viện và chữ ký của vị chỉ huy trưởng bằng bút chì nguyên tử xanh lè. Chàng cố gắng giữ một vẻ mặt thật hồn nhiên ngay từ khi Tính đập bàn đập cho chiếc xe gắn máy nổ phành phạch. Tính lái xe thật nhanh trên con đường nhựa loang lổ cũ mốc. Đoàn người làm trong bệnh viện lũ lượt kéo nhau ra về. Tính và Phi lẫn lộn trong đám người đó, nhưng tách rời ra một số ít những người quẹo về phía con đường dọn ra lối cổng nhà xác.

Tính đi chậm lại một chút, đôi mắt chàng đăm đăm để ý đến một người lính gác có bốn phan canh chừng phía cổng này. Tính chỉ đợi anh này lơ là một chút hoặc hỏi chuyện một người nào đó là Tính lao xe ra khỏi chiếc chắn ngang đã chờ sẵn mỗi giờ tan sở.

Cơ hội đã đến, Tính rú ga lao xe đi khiến xuyt nửa Phi bật ngựa lại phía sau. Phi cố bám chắc lấy yên xe, nín cả thở cho đến khi Tính vượt ra khỏi chiếc chắn ngang. Phi quay đầu lại nhìn,

chàng để ý thấy người lính gác nhìn theo Tính rồi lắc đầu cười, không biết người lính đó nói gì với người điểm trưởng, Phi thở ra một hơi dài nói với lên:

– Nó nhìn theo mày ghê quá.

– Nó biết tao nhưng nó lờ đi, mấy thằng đó tốt bụng với anh em lắm. Mỗi lần thấy thoáng bóng tao ở đầu đường là chúng nó giả vờ quay đi rồi. Tao biết thế nhưng chẳng lẽ mình ra vô thông thả thì kỳ cục quá, thành ra lần nào tao cũng làm ra vẻ trốn chúng nó. Các anh ấy khoái lắm, coi như một trò tiêu khiển. Và lại để một thằng lính nằm trong bệnh viện “dù” ra ngoài với bố cũng chẳng chết chóc gì.

Nói rồi Tính thích thú cười oang oang. Khi quẹo ra con đường phía sau bệnh viện. Tính từ từ để lại cho Phi xuống:

– Bỏ tao đứng kia rồi, mày xuống đây nhé?

– Được rồi, cảm ơn mày.

– Hơi sức đâu mà cảm ơn lắm thế. Ngày mai mày có đi với tao nữa không?

Phi gật đầu:

– Có chứ. Hôm nào bỏ mày cũng đón à?

– Ừ. Nó làm thợ may ở gần đây, tiện đường ô tô buýt nó tà tà thả bộ đón tao.

– Chúc mày vui suốt đêm nay.

Tính nháy mắt rồi rồ máy phóng xe đi. Phi còn đang ngẩn ngơ tìm chiếc xe phía trước mặt thì Loan và Phụng trên chiếc 403 đã từ từ tiến

đến sau lưng. Phi giật nảy mình vì tiếng xe do Phượng nghịch ngợm vừa bóp kèn trêu chọc.

Cánh cửa xe mở ra, Phi nhanh nhẹn nhảy lên. Phượng cười khúc khích:

– Các anh nhảy rào tuyết lắm, cứ phớt như Ángel. Nhất các anh rồi.

– Thú thật là anh hơi hoảng.

– Ra trận. Anh có hoảng như nhảy rào không?

Phi găm nghĩ một chút rồi gật gù:

– Cũng có đôi khi hơi sợ chứ, nhưng hai cảm giác đó hoàn toàn khác nhau. Một đằng hốt hoảng vì một cái gì bất ngờ hoặc vì chờ đợi một cái gì bất ngờ, nếu nó đến thì không gỡ được, một đằng thì hồi hộp vì một sự việc trước mắt có thể xảy ra nhưng nếu có cũng không đến nỗi nào.

Loan cười thú vị:

– Thấy anh nhảy rào, Loan ở ngoài này vừa thích thú vừa hồi hộp. Đến khi thấy anh ra khỏi cổng rồi người lính gác nhìn theo chỉ trỏ, Loan vẫn còn lo.

Phượng thêm vào:

– Đến nỗi em giục chị ấy lái xe theo hai ba lần chị ấy mới đủ bình tĩnh lái xe qua cổng cơ mà!

Loan đỏ mặt thú nhận thêm:

– Bỗng dưng Loan có cảm tưởng như Loan sợ sợ người lính gác cổng mới lạ chứ.

Phi nhớ rằng Diên đã từng theo học ở bên Pháp, có bằng cử nhân. Khi về nước, Diên sắp sửa làm cho công ty dầu xăng thì được lệnh động viên. Diên đón nhận nếp sống mới này với một vẻ bình thản không giống như bất cứ một cậu công tử con nhà giàu nào. Diên đã hòa mình trong nếp sống quân ngũ như những người lính chuyên nghiệp, không một chút mặc cảm. Đó là điều ít tìm thấy ở những sĩ quan như Diên và Phi cũng yêu Diên hơn vì cái lối sống bình thản đó. Diên không hề chứng tỏ một điều gì khác với các bạn đồng đội. Đến ngay chính Phi chơi thân với Diên chàng cũng không ngờ được rằng nhà Diên lại có thể giấu sang được đến thế này.

Phi dừng xe lại dưới một mái hiên dành riêng cho xe hơi. Qua khuôn cửa kính đục, một thứ ánh sáng màu xanh dịu của đèn ngủ mát dịu tỏa ra mơ màng. “Chẳng lẽ giờ này đã ngủ “ Phi nghĩ thầm như vậy, chàng định bóp kèn làm vang động cả tới những nhà xung quanh. Phi nhẹ nhàng đẩy cửa xe bước xuống. Chàng đứng kiểng chân nhìn vào trong nhà, song tấm kính đục và ánh sáng màu xanh yếu đuối quá làm Phi không nhìn gì ngoài màu vải đỏ mờ mờ của bộ salon. Căn nhà không có cả một tiếng động nhỏ. Phi đưa tay gõ cửa, chàng phải gõ đến lần thứ ba mới có tiếng dép khua lẹp xẹp từ trong nhà tiến ra.

Cánh cửa hé mở, Diên lụng thụng trong chiếc

áo ngủ dài, đầu tóc bơ phờ, đôi mắt Điền hấp háy nhìn Phi, mãi một lúc sau Điền mới nhận ra Phi, tiếng Điền mừng rỡ:

– Ủa! Sao lại ra đây?

Phi mỉm cười:

– Tôi nhảy rào.

Điền kéo Phi vào trong nhà, chàng cười hồn nhiên:

– Linh tiểu đoàn 12 đánh nhau đã hay mà “nhảy dù” cũng hay nữa. Moa đoán trước là toa sẽ leo tường, không thể nào tránh được. Nhưng thú thực moa không ngờ toa lại “nhảy” sớm thế đấy nhé, sao tối nay có mục gì không?

Phi lắc đầu:

– Không, đang định hỏi thiếu úy...

– Thiếu úy gì! Kêu moa bằng anh hay “ti toay ê” cho thân. Chùng nào moa chỉ huy lại toa hoặc đứng trong quân ngũ hãy hay.

– Cảm ơn.

Điền chỉ ghế cho Phi ngồi rồi vịn một tay lên thành ghế, đôi mắt hóm hỉnh:

– Không có mục gì mà cậu lại leo tường ra thì lạ thật, chẳng lẽ cậu lại đi kiếm tôi? Tôi không dám tin đấy, đừng làm cho tôi cảm động.

– Anh sẽ không có dịp cảm động đâu, tất nhiên là phải có mục gì mới chịu khó leo qua tường bệnh viện ra đây nhưng... mọi mục đều hu hết.

Đôi mắt Điền tròn lên:

– Hư thế nào?

– Em cho “dọt”.

– Vô lý. Hôm moa tìm, em muốn khóc vì tin cậu bị thương mà. Em có vào thăm cậu không?

– Có. Nhưng lại gặp hai cô con gái Trung tá Lạc.

Điền vỗ đùi cười ha hả:

– Cuộc chạm trán nầy lửa phải không? Rồi em có cho hai cô “con nhà lành” ăn gót giày hay ăn ly tách gì không?

– Không đến nỗi. Em bỏ về.

– Thế mới nguy ạ Cậu tới năn nỉ mà em không chịu à?

Tiếng thở dài của Phi thoát lên thật nhẹ, nhưng Điền nghe rõ và hiểu rõ tâm trạng Phi lúc này. Điền ngồi xuống một chiếc ghế đối diện chờ nghe tâm sự Phi. Tiếng Phi chán nản:

– Tôi vừa đến, chưa kịp năn nỉ thì em đã đuổi đi. Có một thằng mắc dịch nào ngồi lù lù trong nhà...

Điền hơi nhồm người lên một chút:

– Có “kép” ăn vạ trong nhà em à? Đau nhĩ!

Phi cúi đầu vừa đau xót vừa ngượng ngập.

Vài phút sau, tiếng Điền cũng trở nên bức bối:

– Sao cậu không xô cửa nhào vào cho “kép” đó biết cậu là ai? Lĩnh tiểu đoàn 12 chứ đùa sao!

Phi nhún vai:

– Để làm gì!

– Ít nhất cậu cũng cho em một cái tát để chúng tớ cậu còn yêu em chứ. Cậu bỏ đi luôn sao?

– Khi người ta xua đuổi mình, tôi không bao giờ ở lại trong tường hợp đó cả.

– Cậu ngu! Đồ ngốc!

Mặt Phi ngẩn ra vì câu sỉ mắng đó của Điền, chàng không ngờ Điền lại có thể sỉ mắng mình một câu tàn nhẫn đến như vậy. Nhưng chàng lại hiểu ngay rằng sở dĩ Điền sỉ mắng chàng như vậy là vì Điền thương mình. Chàng chớp mau mắt tránh cái nhìn căm kính của Điền.

Điền giảng giải:

– Tự ái của cậu đáng ném vào sọt rác, tự ái với một người đàn bà trong giận hờn, đang ghen tuông là ngu.

– Tôi biết thế mà không chịu được. Tôi vẫn ghét tôi bởi cái tính đó, tôi nghĩ cần phải tỏ ra mình không hèn, mình là thằng đàn ông.

Điền bĩu môi:

– Muốn vậy thì trong trường hợp đó cậu tát trái cho “nó” một cái có phải hách bao nhiêu không? Sao cậu vẫn nói là lời thôi cậu “trị” thằng cánh ngay?

Bật người ra ghế, Phi rút thuốc lá hút rồi mỉm cười:

– Nhà có gì uống không?

– Có rượu.

– Tốt lắm, whisky hả?

– Ừ, tôi biết cậu đang cần rượu. Chúng tôi

cũng vừa uống với nhau một trận kinh khủng, nằm suốt từ chiều tới giờ.

Nói rồi Điền đứng dậy đi vào phía tủ rượu. Chàng rót một ly nước lạnh cho mình và mang chai rượu còn một nửa tới để trước mặt Phi:

– Cậu rót lấy uống cho tự nhiên. Bác sĩ có cấm uống rượu không?

Phi nhún vai:

– Chắc là cấm, nhưng ông ấy không nói gì mình cứ uống, và lại nghe các ông ấy thì mình chỉ nên ăn cơm với muối.

Tiếng rượu chảy ra ly ông ộc nghe thật buồn, thật thảm. Phi nốc một hơi rồi giờ cùi tay quệt ngang mép:

– Thú thật với anh là lúc “nó” đuổi tôi, tôi muốn tát “nó” quá. Nhất là lúc tôi biết có “kép” ở trong nhà, nhưng không hiểu tại sao tôi không tát được. Có lẽ tôi lắm con người tội

– Không phải, tại chưa đến lúc hay là cái gì đến đột ngột qua sức tưởng tượng của mình thì phản ứng không đúng như mình thường nghĩ ra. Đó là sự thường không riêng gì cho mình cậu.

– Như thế cũng xong

Điền cười hực lên:

– Chưa chắc đã là xong, không giản dị như cậu tưởng đâu. Khi người ta yêu nhau, nhất là khi “người lính yêu...”

– Anh muốn bắt tôi đến tìm “nó” à?

– Nếu xét thấy còn yêu và xét thấy cần có nhau.

Phi hớp một ngụm rượu nữa, môi chàng hơi nhếch lên một cách mỉa mai:

- Tất nhiên là còn yêu nhưng thà là để có thể chết được chứ “đầu hàng” thì không. Anh cũng đừng nghĩ là tôi anh hùng hảo, tự ái rờm...

Diễn xua cắt ngang:

- Tôi không nhận xét như vậy mà tôi chỉ thấy cậu không thành thực với cậu.

- Tôi nghĩ đến điều đó rồi, xong không phải là vấn đề thành thực hay không mà là vấn đề danh dự. Tôi thành thực dám thú nhận là tôi còn yêu, còn đau, tôi dám nói với chính tôi, với anh và ngay cả với Liên. Nhưng đi tìm thì không. Tôi trốn một hình ảnh không đẹp, tỷ dụ như bây giờ tôi đến tìm để gặp Liên ôm người khác, Liên xua đuổi tôi một lần nữa thì... bao nhiêu kỷ niệm đẹp những ngày tháng đẹp để không còn gì nữa cả.

Diễn ngồi im, chàng nhận là Phi có lý, mặc dầu cái lý do ấy mong manh nhưng chứng tỏ Phi là người thật giàu tình cảm, yêu thương gộp nhặt kỷ niệm một cách ngây dại và yếu đuối như người con gái đánh mất tình yêu ngồi nhặt những cành lá rơi trên lối đi của hai người yêu nhau ngày xưa. Nhưng dù sao Diễn vẫn thấy rõ ràng sự trốn chạy đó của Phi vẫn còn là lý do tự ái chi phối một phần lớn. Chàng lắc đầu nhìn Phi nhưng không nói rõ ý nghĩ của mình, chàng hỏi một câu khác:

- Cậu định thế nào?

Phi cười, xòe hai tay:

– Chuyện định đoạt bây giờ không còn tùy thuộc một mình tôi nữa. Tôi không định gì cả, nếu có là chỉ định tới đây nói chuyện với anh, uống rượu rồi rủ nhau đi chơi, sáng mai lại chui vào bệnh viện sớm, thế thôi. Từ mai thì nằm lỳ ở bệnh viện không đi đâu nữa cả. Đợi khỏi rồi vào trường võ bị hay đi đánh nhau cũng được.

Diễn hiểu là mình đã hỏi một câu vô ích và Phi đã trả lời trong một phút buồn chán tất cả, câu trả lời thế này hay thế khác cũng chỉ quy tụ vào sự chán chường tột độ đó mà thôi. Diễn rót thêm rượu vào ly cho Phi:

– Hôm nay biết là cậu cần đi chơi mà... không đi với cậu được quả là điều ân hận vô cùng.

Phi dần mạnh ly rượu trên bàn kính dày:

– Sao vậy?

Diễn chỉ tay vào trong phòng.

– Có khách.

– Ồ thế mà từ nãy tôi quấy rầy anh mãi.

Diễn thẳng thắn gật đầu:

– Đúng, nhưng không sao. Có chuyện buồn cậu tìm đến đây, tôi coi đó là một vinh dự. Cậu cứ ngồi chơi tự nhiên. Người khách đó cậu biết chuyện mà.

Phi ngậy mặt:

– Ai vậy?

– Trinh, Jeannette Mộng Trinh.

Bộ mặt Phi hơi cau lại:

– Mộng Trinh nào nhỉ?

Diễn hơi nhồm người về phía trước, giọng chàng thấp xuống:

– Người đàn bà có chồng...

– A... Gặp rồi sao? Tuyệt nhỉ!

– Bọn này mới đi Cấp với nhau về. Chuyển đi vĩnh biệt. Nàng nói chỉ có thể gặp mình một lần này nữa thôi. Cho nên từ buổi chiều, ngay từ lúc xe về đến Sài Gòn là lúc nàng bắt đầu khóc, hai đứa về đây uống rượu say khướt. Nằm ngủ tới giờ mới dậy, chưa ăn gì cả.

Phi bỗng chăm chú nhìn Diễn, cái nhìn dò xét. Chàng thấy trong giọng nói của Diễn, trên nét mặt của diễn mang một niềm sướng thỏa, mệt mỏi nhưng mãn nguyện, buồn rầu nhưng hãnh diện. Chàng thở dài:

– Thà là được xa nhau như vậy đẹp dễ hơn.

Diễn cũng thở dài:

– Tôi nghi khác. Thà đừng gặp nhau nữa có lẽ đỡ khổ hơn.

Phi mỉm cười:

– Không ai bằng lòng hoàn cảnh của mình cả.

– Nhưng rốt cuộc hai thằng cùng buồn như nhau.

Hai người nhìn nhau yên lặng, trong sự yên lặng đó, đôi mắt nói thật nhiều. Đôi mắt những người đàn ông thường nói “những tiếng nói đàn bà”, những tiếng nói yếu đuối, những tiếng nói tình cảm mà người đàn ông thường không nói

với nhau bao giờ, Nhất là với những người lính chiến, tình thương yêu không bao giờ phát lộ qua lời nói nhưng có thể biểu hiện bằng cái chất câm nín, một sự hy sinh cứu trợ trên cả nhiệm vụ, trên cả kỷ luật đồng đội.

Cái nhìn của Điền và Phi lúc này tuy mang một ý nghĩa khác song giá trị vẫn tương tự. Một lát sau tiếng Phi cất lên rời rạc:

– Gặp nhau trong trường hợp nào?

Điền mỉm cười hóm hỉnh:

– Trường hợp “bất ngờ nhưng cả hai đều cố ý”. Trình đến nhà bà chị tôi sau khi đọc báo thấy hình tôi được gắn huy chương. Nàng hẹn với bà chị tôi buổi chiều sau tới đánh bài. Tất nhiên là bà chị tôi vội vàng thông báo cho cậu em. Buổi chiều hôm sau tôi cũng tà tà lẩn tới. Cậu không thể nào ngờ tới được cái cảnh hai đứa chúng tôi gặp nhau, không thể tưởng tượng được những cảm giác kỳ lạ lúc đó. Ly kỳ lắm...

Điền ngừng lại chàng gật gù, đôi mắt mơ màng hình dung lại những giây phút gặp gỡ đầy thú vị đó. Phi thấy rõ Điền có một sự say mê chân thật không khác gì cậu con trai mười tám được nói về người yêu thứ nhất của mình. Phi cười nhẹ, đưa ly rượu lên môi, bỗng dung chàng có ý nghĩ là giữa chàng và Liên sẽ không bao giờ tìm được những giây phút như của Điền. Hớp rượu cay nghẹn, Phi chớp mau mắt quay đi. Tiếng Điền nói tiếp:

– Cậu có thể ngờ được rằng thấy tôi vào, Trinh đang ngồi đánh bài bỗng sững người ra không? Nàng có mà không trấn tĩnh nổi. Bàn tay nàng run lên rơi cả những con bài xuống chiếu. Trong khi đó thì tôi lại là thằng rất tỉnh, rất bình tĩnh, tôi cười, nghiêng đầu chào Trinh, Trinh lúng túng đến nỗi không biết phải trả lời ra sao nữa. Đến bây giờ vẫn tự hỏi là tại sao tôi lại có thể bình tĩnh được đến thế nhỉ.

– Tại anh có sửa soạn trước, anh biết trước sẽ gặp Trinh ở đây. Còn Trinh thì chỉ có một phần hy vọng nhỏ thôi.

– Có lẽ thế. Nhưng cậu có nhận thấy một điều bọn mình trong những lúc “lạnh” nhất là những lúc mình yêu nhiều nhất. Nhưng đáng lẽ phải làm một cử chỉ thật nồng nàn thì mình tỏ ra rất lạnh.

Phi gật đầu xác nhận:

– Đúng như vậy. Đôi khi đến với Liên, tôi đến bằng tất cả đam mê song không chứng tỏ ngay phút gặp gỡ thứ nhất. Đó cũng là điều tôi không hiểu nổi chính tôi

– Bọn mình thường có những điều khó hiểu như vậy. Tại thất vọng nhiều, đau đớn nhiều hay là tại bản chất “gan cóc tiá” của chúng mình?

– Có trời mới hiểu được. Nếu không là trời thì chính là người yêu...

Tiếng cười giòn rã của Phi vang lên sau câu nói đó. Rượu mạnh đã có vẻ thấm.

Một tiếng động nhỏ từ phòng ngủ vọng ra. Diễm quay vào nhìn rồi mỉm cười nói với Phi một cách sung sướng:

– Nàng dậy rồi.

Phi vợ bao thuốc lá trên bàn, đứng dậy:

– Tôi chuẩn nhé.

Diễm lưỡng lự một chút rồi nắm tay Phi:

– Cứ ngồi đây đi để tôi giới thiệu. Nếu nàng về nhà bây giờ thì tôi đi chơi với cậu cho vui. Hai thằng đi với nhau đêm nay chắc thú vị lắm.

– Thôi, ở nhà với nhau đi. Nàng định bao giờ về?

– Đêm nay, nhưng chưa dứt khoát là giờ nào. Có thể là mười hai giờ và cũng có thể là hai ba giờ sáng. Bọn này đi Cáp với nhau hai hôm liền rồi, vì thế tôi không vào thăm cậu được. Ngồi lại đây đi, có lẽ như vậy khi nàng về đỡ buồn hơn.

Phi trù trù không quyết định, chàng cầm ly rượu tiến lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài vườn hoa.

Tiếng giày đàn bà khua nhẹ nhẹ rồi dừng lại trong phòng khách. Phi quay lại, chàng cũng người khi nhìn thấy Mộng Trinh trong chiếc “robe” màu tím hoa cà. Mộng Trinh thật đẹp và quyến rũ. Người đàn bà đó chừng trên dưới ba mươi tuổi, mái tóc xỏa xuống che gần nửa khuôn mặt trái soan trắng nõn nà, nàng hơi cao, đôi chân dài, bộ ngực căng đầy. Nàng có vẻ đẹp của Ava Gardner, vẻ đẹp quý phái nhưng... liêu lĩnh, đam mê. Nhất là đôi mắt thật buồn, thật

uớt. Toàn thể con người Mộng Trinh toát ra một sức lôi cuốn, song cho người ta cái ý nghĩ là chỉ khi nào chính nàng giơ tay ra mới tiến gần được đến mà thôi.

Tiếng Điện giới thiệu hai người với nhau. Phi chỉ nghe thoang thoảng. Chàng con đang mãi nghĩ rằng: “Người thế này chẳng trách Điện nhớ như điện là phải”. Phi nghiêng đầu chào Trinh, Trinh cũng nghiêng đầu chào lại với một nụ cười rất tự nhiên.

Điện giới thiệu tiếp:

– Anh Phi đang chán đời đó, leo tường bệnh viện ra mà người yêu “cho nghỉ dài hạn không lương”.

Trinh cười khanh khách:

– Nghe anh Điện nói chuyện nhiều về anh rồi, anh đỡ nhiều chưa mà đã leo tường ra đây?

– Cám ơn chị tôi khá nhiều rồi, đời lính đánh giặc bị thương là thường.

Điện xen vào:

– Nhưng bị người đẹp cho “leo cây” là chuyện không thường chút nào phải không?

Phi nhún vai:

– Cũng thường nốt. Mấy thằng như mình phần nhiều thua thiệt. Đi cả đời, làm gì có thì giờ...

Mộng Trinh thản nhiên ngồi xuống thành ghế salon, một tay đặt lên vai Điện, bộ ngực sát vào mái tóc Điện. Cái cử chỉ đó Mộng Trinh làm

với tất cả vẻ thản nhiên tình tứ của một người yêu bất chấp mọi thứ ở trên đời. Nàng nhìn Phi và nàng bắt đầu tin là Phi bị thất tình, nàng nhượng đôi lông mày, tiếng này sẵn đón:

– Thật sao? Cô ấy có thể tàn nhẫn được thế cơ à? Tại anh không chịu khó đeo băng tay đến với cô ấy chứ gì?

Diễn cười khanh khách phụ họa:

– Có lẽ chịu khó “tả oán” cái kiểu ấy, em sẽ cảm động lắm đấy!

Phi nhún vai lùng khùng trở lại salon:

– Tôi không quen tả oán bao giờ cả.

Trình cười hờn nhẹ lên mái tóc Diễn:

– Anh nên nhớ đàn bà thích được thương đàn ông. Các anh thường tỏ ra mình là đàn ông nhưng một đôi khi các anh cũng nên tỏ ra mình là con nít để cho người đàn bà cơ hội được chiều chuộng và một đôi khi phải tỏ ra mình “đáng thương” để được... thương hại và được săn sóc.

Phi chịu là Mộng Trinh có lý, nhưng chàng làm ra vẻ ngang bướng, lắc đầu:

– Tôi không thể làm được như vậy.

Diễn ngửa người về phía sau để ngược lên nhìn lên đôi môi ngon như trái nho của Mộng Trinh.

– Anh có làm con nít bao giờ không?

– Anh thì lúc nào chẳng làm con nít.

– Sao em nói trên hình anh khi được huy chương coi như... dũng sĩ thời trung cổ?

– Đó là lúc anh đứng trong hàng quân, còn với em, anh luôn luôn là con nít.

Và, không ngần ngại, Mộng Trinh cứ cúi xuống môi Điền. Phi vội vàng quay đi nhưng chỉ trong một thoáng nhìn rất nhanh Phi nhận thấy đôi mắt Mộng Trinh nhìn Điền thật say đắm, ánh mắt như muốn trao gởi tất cả cho người yêu, dâng hiến tất cả cho người yêu những gì mình có từ mạch máu trái tim đến một ý nghĩ thâm kín nhất. Đôi mắt ấy Phi đã tìm thấy trên một vài tấm hình của Liz Taylor khi ở bên Richard Burton.

Liên cũng thường nói với chàng: “em chịu đôi mắt Liz khi nhìn người yêu” và Liên cũng từng nhìn Phi như vậy. Nhưng có lẽ khi Liên nhìn Phi, chàng không thấy rõ ràng sự say mê của Liên dâng hiến cho chàng bởi chính chàng cũng ở trạng thái say mê. Phải là người thứ ba đứng ngoài mới thấy được như cái ống kính của người phóng viên hoặc như chàng bây giờ trước Điền và Mộng Trinh. Phi tiếc rằng trong thời gian ôm Liên trong vòng tay, chàng đã không có được một tấm hình nào.

Phi ngược nhìn lên một tấm tranh của Hiếu Đệ treo lưng chừng tường gạch trong phòng khách. Bức tranh một người con gái Huế tóc dài toàn một màu đen và xám. Chàng nghĩ đến những thiệt thòi trong tình yêu của những con gái mới lớn. Họ không thể làm những cử chỉ

nồng nàn như Mộng Trinh, họ không dám say mê hết mình như Liên. Ý nghĩ đó khiến Phi mỉm cười. Chàng bỗng nghĩ rằng sau đây ít lâu chàng có thể yêu một người con gái nào đó cũng rụt rè e lệ như mảnh tình đầu. Không hiểu chàng có đủ sức chịu đựng với những run sợ, những e ấp nửa chừng đó không. Phi lắc đầu: “Chắc mình không nổi quá!” Chàng nghĩ thầm rồi nâng ly rượu uống cạn.

– Mấy ly rồi?

Tiếng Mộng Trinh nhí nhảnh vang lên và Mộng Trinh cầm sẵn chai rượu rót cho Phi, Phi vừa ghé ly vào miệng chai vừa cười nhẹ:

– Mới có hai ly, ly này là ly thứ ba. Nhưng ly thứ ba để mừng cuộc hội ngộ này của anh Điền và chị... Ly thứ tư để mừng cuộc gặp gỡ của cả ba người chúng mình ly thứ năm để... chia tay, từ ly thứ sáu mới là để buồn vì chia tay.

Điền cười khanh khách, chàng xua tay:

– Cậu còn quên một điều.

Phi hất hàm:

– Điều gì?

– Chưa có ly nào cho chuyến đi sắp tới của chúng mình cả. Con nhà binh mà quên không nói tới chuyến đi là... lính hạng bét...

– Ủ, đúng đấy. Nhưng chuyến đi của con nhà lính phải kể là ly thứ một trăm lẻ một. Bằng ấy chưa đủ số.

Nói rồi Phi lại cười ha hả. Men rượu bốc lên,

Phi không thấy buồn như khi mới đặt chân tới đây, Phi muốn nói thật nhiều.

Tiếng Mộng Trinh lại dí dỏm cất lên:

– Anh quên chưa nói đến hai ly rượu đầu tiên để mừng cái gì?

Đôi mắt Phi tròn lên rồi chớp mau, chàng làm như quên lãng hẳn ý nghĩ thật của mình về hai ly rượu đầu tiên. Diễn tưởng là Phi không muốn nhắc đến nên chàng nói toạc ra:

– Hai ly đầu tiên là để buồn cái buồn của người lính đi chiến đấu về bị thương và bị người yêu cho “đi một chuyến tàu suốt”.

Phi cười hực lên:

– Nghe thảm thật. Anh làm tôi thương tội Người khác có thể đổ tội cho anh phản tuyên truyền vì cứ đi chiến đấu về là bị đào cho “đi một chuyến tàu suốt” như anh nói thì con ai đi chiến đấu làm gì!

Diễn cãi ngay:

– Đó là một sự thật và sự thật đó cho người ta cái ý nghĩ tốt về người lính, cho người ta có cảm tình với những anh chàng chiến binh cô độc như

cậu. Còn người lính thì... cóc cần, dù biết rằng mình đi sẽ có “một chuyến tàu suốt” đi theo sau cũng cứ đi.

Mộng Trinh tươi cười:

– Sự thật thường là những con dao hai lưỡi, hiểu thế nào cũng được. Riêng Trinh, Trinh chỉ thấy một điều đáng nói trong trường hợp anh Phi là nỗi buồn trong hai ly rượu thứ nhất. Đứng ra chưa chắc đã là buồn đâu hay là trong cái buồn có cái vui mừng nữa.

Tiếng Điện thốt lên kinh ngạc:

– Trời ơi! Bị người đẹp đuổi đi trong khi có “kép” khác ở trong nhà là mừng được thì lạ thật.

– Không lạ. Em muốn nói đến cái mừng của một người biết rằng mình còn đau, còn được đau. Xa nhau mà biết mình còn đau tức là biết mình còn yêu là mừng rồi. Chỉ sợ xa nhau rồi... khinh nhau, rồi không còn gì cả mới đáng buồn mà thôi. Chừng nào mình chán nản, mình kinh sợ, mình nhờm góm ngay cả nỗi buồn của mình thì đáng buồn thật. Lúc đó mình không còn gì cả.

Phi ngừng uống rượu, chàng chụm tay bật quẹt hút thuốc, khuôn mặt chàng sáng lên một nửa, những nếp nhăn xếp lại đầy khắc khổ. Chàng ngửa người thở một hơi khói dài lên không trung. Chàng đồng ý với Trinh về cái ý nghĩ có vẻ mới mẻ đó, nhưng chàng vẫn thấy mình không thể làm theo hoặc nghĩ theo lời Trinh nói.

Diễn gật gù, ôm ngang lưng Trinh:

- Vậy phải đổi “danh hiệu” nỗi buồn của Phi là gì cho đúng nghĩa?

- Em thấy không cần thiết. Chỉ cần hiểu với nhau như vậy là đủ. Cũng như trường hợp của hai đứa mình sắp tới.

Sau câu nói của Trinh bỗng dưng bầu không khí giữa ba người hầu như đặc lại, sự im lặng nặng nề đột ngột hiện đến xâm chiếm. Trinh im lặng trước nhất như đã xúc phạm đến một nỗi đau tê không thể nói thành lời được nữa. Diễn lặng lẽ vì xúc động, vì đau cái đau của những giây phút cuối cùng bên người yêu.

Phi muốn thở ra một hơi dài, chàng nhìn Trinh bởi chàng vừa nghĩ rằng Trinh trốn tránh nỗi đau đớn của một cuộc chia ly sắp tới, nàng cố nghĩ như vậy để an ủi chính nàng và người yêu. Nàng buồn đấy nhưng đem theo một niềm kiêu hãnh trong sự buồn đau thấm thía đó để mãi mãi yên ổn, mãi mãi rời xa Diễn, không bao giờ tìm đến. Đó chính là ý nghĩ họ muốn nói với nhau. Phi gật gù, tiếng chàng dịu dàng:

- Tôi đồng ý hoàn toàn với chị Trinh.

Nhưng tiếng nói của Phi không cứu vãn được gì cả. Tiếng nói đó tan loãng, nhạt nhẽo vô cùng. Chính Phi cũng cảm thấy như vậy. Chàng vừa nâng ly rượu định uống thì Diễn đã giành lấy:

- Cho moa uống với.

Trinh đưa tay ngăn Diễn:

- Thôi, uống hoài cũng đến thế mà thôi, từ chiều hai đứa mình uống nhiều rồi. Nếu không có anh Phi tới chắc là buồn lắm.

Phi cười:

- Thế ra sự có mặt của tôi dù sao cũng có một chút ý nghĩa.

Diễn ngang ngạnh uống một hớp rượu:

- Càng có ý nghĩa hơn khi cậu thất tình, chúng mình có thể hợp thành một cặp.

Mộng Trinh dần lấy ly rượu:

- Anh muốn em khóc nữa hay sao?

- Thà là được thấy em khóc còn hơn là thấy em ra khỏi nơi này để rồi không bao giờ trở lại.

Phi thấy tình hình giữa Diễn và Trinh đã có vẻ “căng thẳng” chàng đứng lên vờ đi ra phía chiếc đàn dương cầm kê ở góc trái phòng khách.

Chàng lớn tiếng:

- Anh Diễn chơi Piano hay lắm à?

- Thường thôi kỷ niệm của bà mẹ moa đấy. Hồi xưa bà mẹ moa chơi Piano tuyệt lắm. Từ khi bà mất tới giờ moa mang về để đây, bao giờ buồn lắm mới đánh vài bài và thường thường là moa đợi ông bố đi vắng mới đánh. Ông bố moa thường nói là tiếng đàn của moa giống hệt tiếng đàn của mẹ moa.

Nói rồi Diễn đứng dậy, chàng đi theo Mộng Trinh:

- Ra đây, anh đàn cho em nghe bản đàn mẹ anh ngày xưa vẫn thích.

Tắm vải dày đầy trên mặt dương cầm được Phi tháo ra, Điền thần nhiên ngồi vào đàn. Mộng Trinh đứng sát góc nhà yên lặng chờ đợi.

Mười ngón tay Điền chạy thoăn thoắt trên những phím ngà, thoát tiên là những tiếng đàn dạo ồ ạt như thác nước. Chỉ cần nhìn qua cái dáng Điền và tiếng đàn dạo đó người ta cũng có thể biết trình độ dương cầm của Điền.

Bản nhạc La Polama vẳng lên thánh thót khiến Phi và Mộng Trinh cùng đứng lặng đi. Tiếng đàn của Điền thật hay, thật ấm, và thật buồn. Mái tóc Điền hơi xòa xuống, những lúc này Điền có cái dáng một nghệ sĩ thuần túy không hề mang một dấu vết chiến binh. Tiếng đàn dương cầm mỗi lúc một xao xuyến diu dặt. Tiếng nhạc đang thao thao chảy như một dòng suối, bỗng Mộng Trinh dang rộng hai cánh tay ôm lấy Điền:

– Thôi, anh đừng đàn nữa.

Toàn thân Điền ngậy ra, chàng im lặng vài giây, rồi mới vòng tay luồn vào mái tóc Trinh:

– Sao vậy?

– Buồn quá. Em sẽ phải nhớ mãi tiếng đàn, em sợ kỷ niệm...

Trinh bỏ lửng câu nói ở đó, nàng cúi đầu vào vai Điền, hình như nàng khóc. Phi thở dài rất nhẹ, cầm ly rượu uống cạn. Chỉ còn tiếng giày của Phi đi nhanh trở lại.

Phi rót đầy một ly rượu nữa, chàng đã định

đẩy cửa bước ra ngoài mặc cho hai người tự do tình tự trong những giây phút đó. Nhưng ngay lúc đó tiếng Mộng Trinh vang lên:

– Chúng mình đi ăn cái gì đi, em đói quá rồi. Ăn xong mình có thể đi chơi luôn với anh Phi cho vui.

Tiếp sau đó là tiếng giày Mộng Trinh lách cách trên sàn gạch hoa. Điên đi theo sau, tiếng chàng lừng khừng:

– Em không sợ gì nữa sao?

– Không, chẳng cần nữa. Vả lại đi chung với anh Phi, em không ngại. Mấy giờ rồi anh?

– Hơn chín giờ.

– Đi chơi đến hai giờ đêm em về nhà. Anh đi thay quần áo đi kéo muện.

Ngoan ngoãn như một đứa trẻ con, Điên chúm môi hôn gió nhanh nhẹn vào phòng trong. Trinh tiến lại bên Phi:

– Mấy ly rồi?

– Có lẽ mới là bốn.

Trinh cố tạo một nụ cười:

– Uống rượu để quên hay là để buồn thêm.

Phi nhún vai:

– Tôi cũng không rõ, điều tôi biết chắc là không uống rượu thì làm gì trong khoảng thời gian trống rỗng này.

Trinh thở dài, nàng đứng tựa lưng vào khuôn cửa, nàng mang cái dáng điệu của một phụ nữ Tây phương. Tiếng nàng buồn bã:

– Cuộc đời bọn mình bây giờ phức tạp thật, tất cả là do chính mình tạo ra. Nếu cứ sống yên ổn trong cuộc sống của mình đừng bao giờ đi kiếm cái khác chắc đỡ nhiều lắm!

Phi cười, sự thật chàng không thể hiểu được người đàn bà này muốn nói gì. Tuổi trẻ của chàng chưa hề một lần suy luận về những cựa quậy tìm kiếm trong cuộc sống. Chàng đứng im chờ nghe tâm sự Trinh nhưng Trinh trốn tránh, nàng bỏ lửng ý nghĩ ở đây, hỏi một câu khác gần như vô nghĩa:

- Người yêu của anh thế nào?
- Chị muốn hỏi...
- Về tình yêu.

Đầu Phi hơi cúi xuống, chàng chưa kịp trả lời thì Trinh đã lại tiếp:

- Tôi có tò mò quá không?
- Không sao, tôi mong được chị coi như bạn.
- Vì vậy không hiểu tôi có giúp cho anh được những gì. Tôi là đàn bà may ra có thể cho anh vài ý kiến.

Phi cười nhẹ:

- Cám ơn chị. Thật ra tôi cũng không mong hàn gán những gì đã vỡ.
- Chưa chắc đã là vỡ hoàn toàn đâu.
- Để tôi kể hết chị nghe rồi chị muốn hiểu thế nào cũng được.

Trinh gật đầu rất nhẹ. Phi kể tóm tắt chuyện

tình của mình cho Trinh nghe. Trinh kết luận bằng một tiếng cười khanh khách giòn giã:

– Anh chị ghen tuông với nhau đấy thôi, mai mốt lại xử huê bây giờ. Ai xử huê trước thì không biết, nhưng thế nào cũng huê.

– Tôi cam đoan không có chuyện huê. Ngày mai tôi vào nằm lỳ trong bệnh viện, cố một vài hôm cho khỏi rồi đi thật xa.

– Anh lính nào thất tình hình như cũng có những ý định tương tự là đổi đi thật xa. Thú thật với anh là đàn bà rất sợ ý nghĩ đó của các anh, cứ dọa đi, nếu “nàng” còn yêu anh, nàng sẽ khóc ngay.

– Tôi không tin.

– Thử đi sẽ biết.

Nói rồi Trinh cười. Phi im lặng. Chàng nghĩ đến một lần giận nhau, chàng cũng nói với Liên là chàng sẽ xin đổi đi xa hơn nữa, xa đến nỗi mỗi năm chưa chắc đã được về Saigion một lần. Liên sợ, nhưng Liên không khóc, nàng chỉ khuyên chàng không nên làm như vậy, nàng nói “em xin anh, hãy ở gần đây để thỉnh thoảng em được nhìn thấy anh một lần”. Phi thỏa mãn với lời nói ấy, chàng biết Liên yêu mình bằng tất cả những tình ý sâu đậm nhất. Bây giờ chàng chỉ thắc mắc là tại sao Liên không khóc như lời Trinh vừa nói. Chàng lắc đầu một cách vô nghĩa.

Trinh hất hàm hỏi Phi:

– Anh cho là đàn bà bạc lắm phải không?

- Bây giờ tôi không nghĩ gì cả, tôi chán ngay cả ý nghĩ của tội

- Đàn bà phức tạp lắm, tự họ muốn như vậy. Có khi người ta yêu anh mà người ta nhất định xa anh. Có khi người ta không thích anh mà người ta vẫn tìm đến, tùy từng trường hợp.

- Chị an ủi tôi hay sao đó?

- Không! Tôi nói sự thật.

Phi cười mĩa mai, chàng không thể tin được rằng vì yêu mình mà Liên muốn xa mình, đó là một điều vô lý không thể có, chàng lắc đầu:

- Tôi biết Liên là người đàn bà sống thẳng thắn, sống theo mình, không có gì ràng buộc.

Trình có nụ cười hiểu biết tự tin:

- Anh đừng tin chắc một cách quả quyết như vậy, đàn bà có sống thẳng thắn tới đâu cũng có đôi khi không sống đúng theo ý mình, nhất là trong tình yêu người đàn bà càng giả dối với chính mình hơn, hay nói cho đúng là sống khác với ý thích của mình.

Tiếng Phi đầy nghi ngờ:

- Để làm gì?

- Tùy theo mỗi việc, mỗi hoàn cảnh.

Phi muốn đánh trống lảng:

- Chị làm tôi muốn điên đầu.

- Tại người yêu của anh chứ không phải tại tội.

Hai người cùng cất tiếng cười. Giữa lúc đó Diễn ra tới nơi, chàng rất đom đóm trong chiếc chemise trắng và chiếc cravate màu nâu có

những bông hoa màu trắng thật nhỏ. Điền cầm tay người yêu:

- Minh đi chứ?

- Dạ.

Phi bước ra ngoài khuôn cửa trước, chàng biết Trinh và Điền cần có vài phút trước khi rời bỏ căn nhà này. Chàng cẩn thận đóng cửa lại làm như một cử chỉ vô tình, chàng thoáng thấy bóng hai người in hình trên khuôn cửa kính. Bỗng dưng Phi cảm thấy cô đơn lạ lùng. Chàng bật quẹt châm thuốc, môi chàng gần như khô rang, cổ họng nghẹn đắng khói thuốc. Khung trời tối xầm, ánh đèn điện không đủ sức vượt khỏi một vùng ánh sáng nhỏ bé.

Phi đi thật nhẹ trên con đường sỏi. Chàng nghĩ đến Liên và người đàn ông ở trong nhà Liên. Chàng cố nghĩ rằng giờ này họ đang có mặt ở một vũ trường nào đó. Nhưng óc tưởng tượng quái ác thường vẫn dẫn người ta đến với những hình ảnh đau thất như dao cắt, đau đến nỗi chỉ còn biết nhắm mắt để không dám nghĩ tiếp nữa. Phi muốn vùng chạy, muốn nghiêng rằng đập phá bất cứ một cái gì, muốn mang một cảm giác mạnh như khi ghi chắc khẩu súng máy trên vai trước một làn sóng địch ào ào xông tới.

Nhưng Phi chỉ nắm chặt hai bàn tay, bả vai chàng đau buốt, chàng lại có cảm tưởng như bị máu. Chàng hối hận vì hành động “nhảy rào” của mình hôm nay. Chàng muốn trở lại bệnh

viện ngay bây giờ, nhưng... đồng thời chàng cũng biết là mình không thể chịu đựng nổi trong bốn bức tường hẹp đó, chàng ném mạnh mẩu thuốc lá vào đám cỏ tối.

Mười lăm phút sau Trinh và Điền mới đẩy cửa bước ra. Những vòng tay khấn khít khiến Phi thêm là những vòng tay trước một lần từ biệt. Chàng trở lại xe với Điền, tiếng chàng rời rã:

- Đi xe nào?
- Đi xe cậu đi. Trinh đi xe riêng.
- Sao vậy?
- Chút nữa nàng về bằng xe đó.

Phi “à” một tiếng ngắn rồi đẩy cửa xe cho Điền bước lên. Trinh vòng lại phía sau nhà lấy xe. Một phút sau, chiếc Stude Barker lướt rào rào trên lối đi, Phi rồ máy đuổi theo, chàng quay sang Điền:

- Đi đâu?
- Vào chợ Lớn, cứ đi theo Trinh.

Từ đó hai người lăm li không nói với nhau một tiếng. Cho đến khi chiếc xe của Trinh dừng lại trước một tiệm ăn Tây không lấy gì làm sang trọng lắm nhưng kín đáo, Điền mới nói:

- Gặp nhau hôm nọ, hai đứa này cũng ăn ở đây. Ăn xong có thể vào trong kia nhảy nhót một lúc, kín đáo lắm, phần nhiều là “các chú”, không ai cần biết đến ai cả.

Phi lảng lạng theo Điền và Trinh vào tiệm ăn. Tâm trạng Phi rã rời, gần như chàng không

còn muốn biết chàng tới đây để làm gì nữa. Nỗi buồn đau thiếu vắng càng hiện lên rõ rệt trên từng ánh đèn, từng góc bàn phủ khăn trắng, từng tiếng nhạc từ phía trong vũ trường vẳng ra. Phi ngồi nín lặng. Trinh và Điền cũng ngồi yên, nhưng họ được nhìn nhau, nói tiếng nói đầu đón của chia tay, Phi thêm cái cảnh ấy, chàng muốn được nhìn người yêu dù chỉ để nhìn một lần cuối.

Những món ăn dọn ra, nhưng không ai đụng tới cả. Điền cố tìm chuyện để quên rằng trong một vài giờ nữa chàng sẽ phải xa người yêu, chàng quay sang Phi tâm sự:

- Có lẽ tôi không về bộ chỉ huy trung đoàn đâu.

- Sao vậy?

- Mình chiến đấu quen rồi, bây giờ về cạo giấy chịu gì nổi.

- Anh tính đi đâu?

- Trở lại với tiền đồn mới hoặc là đi du học một thời gian, có khóa học ở ngoại quốc, có lẽ Trung tá Lạc để cử tôi đi.

Phi gật gù, yên lặng vài giây rồi chàng thở ra rất nhẹ:

- Còn tôi, chưa biết sẽ ra sao, đi học ở trường võ bị cũng là một ý kiến hay và là một vinh dự lớn, nhưng chưa chắc đã hơn gì cuộc đời chiến đấu. Giá chúng mình cứ sống với nhau như ở tiền đồn ngày xưa có lẽ thú vị hơn nhiều.

Diễn cười:

- Cuộc đời nhà binh mà phẳng lặng quá, dù là chiến đấu trong sự phẳng lặng cũng không còn ý nghĩa gì cả. Xáo trộn một chút, thay đổi không khí một chút có lẽ hay hơn.

Trình dùng đĩa xen vào:

- Hình như lúc nào anh Diễn cũng tính đến chuyện xáo trộn.

Diễn mỉm cười nhìn người yêu đắm đắm:

- Không tính đến thì tự nó cũng đến. Cuộc đời quân ngũ đã dạy người ta cái kinh nghiệm là luôn luôn sắp ba lô và không cần biết là để đi chiến đấu, đi nghỉ mát hay là về cưới vợ hay là vào trại giam ít ngày.

Thằng nào không biết sắp sẵn ba lô, thằng đó thường ngồi mục trên một cái ghế, trong một bức tường lô cốt, thằng đó sẽ sợ cái gì xáo trộn. Một người lính như vậy là một anh công chức già với những con đường cũ không thể kể là lính được.

Trình xoa tay:

- Em không muốn hỏi anh chuyện đó.

Đôi mắt Diễn làm bộ tròn lên tỏ dấu một câu hỏi. Phi cười:

- Chị ấy muốn hỏi về tình yêu.

Trình gật đầu rất nhẹ:

- Đúng vậy.

Diễn nhìn Trình âu yếm:

- Người nào cũng sắp sẵn để thân nhiên

trước một xáo trộn nhưng cuối cùng... không ai thần nhiên trước cả. Thương nhớ từ một mảnh vỡ của mái lò cốt thường đi đến một con đường mòn đất đỏ. Vậy thì không có lý do gì nói rằng người lính cũng tính trước cả chuyện xáo trộn giản dị là người lính sắp sẵn ba lô cho cuộc đời mình mang theo cả tình yêu. Cuộc sống xáo trộn và tình yêu thường chỉ có một. Người lính yêu thương nhiều hơn ai hết.

Tiếng Trinh cười nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm vang động cả một góc phòng ăn, nàng lắc đầu:

- Tại sao anh lại quyết đoán một cách... có lợi rằng người lính thương yêu nhiều hơn ai hết là thế nào? Bộ những người khác tìm bằng gỗ à, hay là người lính có thêm một trái tim?

Diễn dừng tay định trả lời, nhưng Phi đã nói trước:

- Xin phép để tôi trả lời, không phải tôi bênh anh Diễn mà tôi cũng không bênh vực chính tôi làm gì trong trường hợp này. Tôi chỉ xin mang bản thân ra để trả lời câu hỏi của chị thôi. Chị có tin được là tôi hết sức khách quan khi nói với chị điều này không?

Trinh có đôi mắt láu lỉnh:

- Anh cứ nói, tin hay không còn tùy...

- Vậy dù chị không tin tôi cũng cứ nói theo “kinh nghiệm bản thân” riêng của tôi Sở dĩ người lính dám tự hào là người yêu thương nhiều hơn ai hết vì mỗi người lính thường phải hy sinh quá

nhiều cuộc sống riêng tư của mình cho tập thể, cho đồng đội. Họ không có hoàn cảnh, không có thời gian để được yêu thương như những người khác nên luôn luôn họ khao khát, họ nhớ mong. Sống bên cái chết, trước cái chết họ nghĩ đến tình yêu, họ nhớ đến người yêu. Nói xa hơn chút nữa, chị hãy tưởng tượng đến một người khi ôm súng ra trận, họ thường ít nghĩ đến điều họ hy sinh chính họ mà người lính lo cho vợ và những đứa con ở nhà. Có người chỉ sợ rằng khi mình không còn nữa thì vợ con sẽ khổ cực, có người lo rằng khi được tin mình tử trận người yêu sẽ ngã gục đi. Chị có tin được như vậy thì chị sẽ biết rõ câu người lính yêu thương nhiều hơn ai hết.

Trình xua tay cắt ngang rồi gạt đầu:

– Bây giờ thì tôi tin.

Diễn nhòen miệng cười nhìn Phi:

– Cảm ơn cậu đã cứu tôi thoát khỏi một câu hỏi khá hắc búa. Thú thật tôi phải trả lời câu hỏi đó, tôi sẽ lúng túng to, tuy rằng tôi hiểu nhưng không thể cắt nghĩa hết được.

– Tôi cho rằng tôi cũng chưa trả lời hết nghĩa. Tôi còn muốn nói thêm nhiều nhưng... Không biết phải nói thêm gì bây giờ.

Tiếng Trình dịu dàng:

– Các anh không cần trả lời thêm nữa. Tự tôi có thể tưởng tượng ra được rồi. Một buổi chiều ở tiền đồn, một đêm mưa ở rừng sâu và những ngày tháng đợi chờ một lá thư như anh Diễn đã

nói, sâu xa hơn nữa là một gia đình từ sĩ khi ở bên chiếc quan tài mới... tôi đã nghĩ như các anh vừa nói là người nằm đó thương cho người sống, lo cho người sống hơn là lo cho mình.

Điền cúi đầu, chàng nghĩ đến sợi dây chàng đang đeo trên cổ. Chàng nhìn Trinh:

- Chừng nào anh không còn nữa, anh sẽ gửi sợi dây này về cho em, anh sẽ dặn chị Hoa điều đó. Khi nhận được sợi dây mang tên anh mà mang loại máu của anh, chị Hoa sẽ nói với em rằng quân đội không cần đến sợi dây...

Trinh không cho Điền nói hết câu, nàng lắc đầu nhất quyết từ chối:

- Em không đủ can đảm nhận đầu, đừng dặn lại chị Hoa điều gì cả.

Phi cười thầm trong bụng. Đã có lần Phi nói với người yêu như vậy và sau đó chàng nhận rõ là chàng thành thật nhưng chàng biết sự thành thật đó vẫn có một lời tán tỉnh, một câu thể nguyện rất cảm động. Đàn bà thường hay cảm động về ý nghĩ, những lời nói nhỏ nhặt ngắn ngủi như vậy, và đàn bà sẽ nhớ mãi mãi. Chính vì Phi biết quá rõ như thế nên câu nói trở thành một ý định chinh phục rõ rệt. Chàng tin là bây giờ Điền thành thật với Trinh, đó là một lời nói tâm quyết trước khi xa nhau, nhưng không hẳn là Điền không có ý định chinh phục để bắt Trinh phải nhớ chàng mãi mãi.

Phi lảng nhìn đi nơi khác để tránh một tiếng

cười chàng có thể vô ý thốt ra khiến Điền ngượng ngập. Chàng nói một câu khác:

- Không người đàn bà nào tỏ ý muốn nhận kỷ niệm cuối cùng cả. Có phải tại nó thiêng liêng quá hay là tại nó đau lòng quá? Hay là, cũng có thể có những trường hợp người đàn bà sợ mình không xứng đáng giữ gìn di vật kỷ niệm đó? Tôi cũng đã từng bị từ chối như anh Điền hôm nay.

Câu nói của Phi đượm một chút cay đắng và vô tình khiến Trinh hơi buồn. Cái cử chỉ từ chối của nàng hóa ra giống như bao nhiêu người đàn bà khác khi yêu một người trai quân ngũ? Tuy buồn, song Trinh vẫn nhận rõ một điều là tại kỷ vật đó thiêng liêng thật, nàng vừa sợ đau lòng vừa sợ tới một ngày gần đây hay xa đây, nàng không còn xứng đáng nữa. Nàng không nghi ngờ rằng nàng sẽ quên Điền mà nàng chỉ nghi ngờ “biết đâu nàng sẽ yêu một người khác hơn Điền hoặc nàng sẽ coi gia đình nàng nặng hơn một tình yêu xưa cũ”. Ý nghĩ thoáng qua đó khiến Trinh chỉ biết thở dài.

Bữa ăn trôi qua trong buồn nản gượng gượng, cả ba người cùng đều hiểu như vậy và cả ba cùng không dám nói thẳng ra. Họ cố gắng để hầu mong xóa bỏ những ý nghĩ ấy, cố cười đùa để hy vọng ghi lại những giây phút cuối cùng thật đẹp. Nhưng mọi cố gắng đều chỉ làm nổi bật thêm sự gượng ép giả tạo. Khi ở bàn ăn đứng dậy, Phi nói ngay:

– Tôi về. Mỗi mệt và chán chường quá, đi chơi thế này chỉ mỗi mệt thêm. Hai anh chị đi với nhau đi.

Trình nhìn Diên, nàng thấy Phi có lý, nàng kéo Diên ra cửa:

– Mình đi chơi với nhau một lát rồi em về. Kéo dài mãi nhưng giây phút này rồi cũng thế.

Diên gật đầu, đưa tay bắt tay Phi:

– Mai mình vào nhà thương thăm cậu.

Phi chào Trình rồi lăm lăm bước ra xe. Chiếc xe nặng nề rời lề đường. Phi cũng không biết là mình nên về nhà hay nên đi đâu nữa. Hình ảnh Liên thoáng hiện như một vì sao băng lòe sáng trên trời rồi mất hút trong phẳng lặng, tối tăm. Phi vòng xe đi dọc theo đường bờ sông, chàng không định mà xe chàng chạy qua tiệm khiêu vũ rồi qua nhà Liên. Nỗi buồn đau thấm sâu, chỉ xuyên qua vai mà không nhích thêm vào một chút nào nữa, chỉ một chút nữ thôi, chàng không phải sống những đêm như đêm nay Tâm trạng người lính chiến có những giây phút mềm yếu, những giây phút trẻ con hơn cả trẻ con.

Phi biết ý nghĩ của mình là hèn, là vô lý song chàng không biết làm gì để dẹp bỏ. Chàng phóng xe ra xa lộ, con đường rộng phẳng tấp hun hút như đi sâu vào vô tận. Những chiếc xe đậu bên lề đường im lìm như những căn phòng nhỏ, những mái đầu sát lại bên nhau là hình ảnh của ái ân. Lòng Phi đại đi, chàng tưởng tượng đến

hình ảnh Liên ngồi trong một chiếc xe nào đó. Nếu chàng nhìn thấy tận mắt, chàng sẽ làm gì? Chàng sẽ đau đớn thêm hay là chàng sẽ dễ dàng quên Liên?

Phi lắc đầu, chàng không muốn trả lời câu hỏi đó. Chàng vội vàng trở lại và đi thẳng về nhà. Nhưng khi chiếc xe vừa dừng lại để quẹo vào cổng nhà thì Phi đã nhìn thấy Liên đứng sừng sững dưới một gốc cây me. Phi tắt đèn xe, lòng chàng như mở hội.

Liên nhào đến bên Phi, dưới ánh đèn thành phố, Phi nhìn rõ nụ cười rục rục của người yêu. Phi không hiểu tại sao lúc này chàng không thể mở cửa xe nhảy choàng xuống ôm ghi lấy người yêu trong vòng tay, chàng ngồi im sững nhìn khuôn mặt người yêu, bàn tay người yêu đặt lên bàn tay mình. Thái độ của chàng thật lạnh lùng, chính chàng cũng không hiểu tại sao. Chàng chỉ biết rõ một điều là những lúc chạnh lạnh như vậy là những lúc chàng yêu Liên hơn bao giờ hết.

Tiếng Liên nghẹn ngào:

– Em chờ anh cả nửa giờ đồng hồ rồi, anh đi đâu? Em nhìn thấy xe anh đi ngang, em lấy taxi đuổi theo mà không kịp, em về đây chờ anh.

Rồi chính Liên mở cửa xe, chính Liên bước lên ôm choàng lấy Phi. Mùi mái tóc, mùi nước hoa, mùi da thịt quen thuộc của Liên phả lên mặt Phi, chàng ngồi lặng, vòng tay ghi chặt trên vai người yêu mà ý nghĩ để tận đâu đâu.

Chàng bỗng thấy khổ sở âm thầm như niềm tủi cực thấm lén khi nhớ đến người đàn ông xa lạ ngồi trong nhà Liên. Chàng không biết Liên có vòng tay ôm người đàn ông đó như ôm mình hay không. Chàng thở dài rất nhẹ.

- Anh làm sao vậy, anh ghét em lắm phải không? Anh khinh em lắm phải không? Em xin anh, đừng tỏ thái độ lạnh lùng với em như thế này, không thể nào em chịu nổi.

Quả thật những lúc này, Phi muốn đẩy Liên ra khỏi vòng tay mình. Chàng khổ sở, tức tối vì những ý nghĩ, những tưởng tượng ghê gớm mà chàng vừa đắm mình vào như một ngục tù. Tuy vậy, chàng không đủ can đảm để nói với Liên tất cả những gì chàng nghĩ, chàng nói một câu khác:

- Anh muốn nhìn khuôn mặt em...

Liên tin ngay lời Phi nói, nàng cho rằng Phi nhớ nàng. Phi yêu nàng suốt những ngày xa cách, bây giờ Phi muốn nhìn thật lâu khuôn mặt nàng cho bỏ những thèm khát nhớ nhung Liên sung sướng với những ý nghĩ ấy, nàng nói như một tiếng thở:

- Em nhớ mình.

Phi cúi xuống môi người yêu thật lâu. Tiếng Liên yếu đuối:

- Chúng mình về nhà đi anh.

Một tuần lễ sau, Phi rời bệnh viện. Chàng được phép nghỉ dưỡng bệnh bảy ngày.

Khi chàng mang quần áo về tới nhà, việc đầu tiên mẹ chàng nghĩ tới là việc mua một ít trái cây bánh mứt và nho táo đến cảm ơn Trung tá Lạc. Đối với những người đàn bà Việt Nam, sự chứng tỏ mình biết ơn, chịu ơn là một chuyện cần thiết, Phi hiểu thế, song chàng thấy hành động đó có một vẻ khôì hài khó chịu thế nào! Chàng nhất quyết cản mẹ chàng, nhưng bà cụ cứ thắc mắc, ray rứt mãi không yên. Bà nói:

- Người ta đối tốt với mình, bao nhiêu quà bánh người ta cho mình thì mình phải trả lễ chứ mình cầu cạnh gì người ta mà sợ. Mình cứ cứ xử cho phải phép, mặc ai muốn nghĩ thế nào thì nghĩ!

Phi cố ngăn, song thực tình có lúc chàng thấy bà cụ có lý. Sau cùng, chàng bỏ đi, cũng có thể là chàng nhượng bộ mà cũng có thể là chàng bức bối, Bà cụ đã trót mua quà bánh rồi, không thể trì hoãn được nữa, bà làm theo ý mình, bà mang quà bánh đến nhà Trung tá Lạc.

Phi đi từ sáng, và chàng quên khuấy đi chuyện mẹ chàng định làm, buổi chiều chàng ghé nhà Trung tá Lạc. Vừa thấy chàng, Phượng cười khanh khách ba hoa ngay:

- Nhân dịp anh cưới vợ hay đi hỏi vợ mà cho quà nhiều thế hả anh Phi?

Còn Loan thì chỉ nhìn chàng bằng một đôi mắt khác lạ nhưng có một chút ít ngượng ngùng và đầy âu yếm.

Phi đứng lặng, mặt chàng đỏ lên, chàng đã biết chuyện gì xảy ra, nhưng chàng làm bộ ngây ngô ngây mặt ra:

– Chuyện gì vậy?

Phượng vẫn cười tỏ vẻ không tin là Phi ngây ngô thật:

– Anh không biết gì thật sao?

Phi khôn ngoan quay sang hỏi Loan:

– Chuyện gì vậy Loan?

Loan mỉm cười, tiếng nàng dịu dàng bởi nàng biết là Phi nguơng:

– Bà cụ tới đây hỏi trưa với một thùng quà bánh đây, bà nói là để cảm ơn ba Loan và gia đình Loan đã săn sóc anh trong những ngày ở bệnh viện. Loan từ chối mãi, nhưng nhất định bà cụ không chịu.

Loan cũng mỉm cười đồng lõa với Phi, nhưng sự thật nàng hiểu là Phi biết rõ chuyện bà cụ tính mang quà bánh tới đây, có lẽ là Phi đã cản, song bà cụ không chịu. Nàng hỏi một câu để lảng chuyện:

– Anh được nghỉ phép mấy ngày?

– Một tuần nhưng có thể kéo tới mười ngày.

– Anh có định đi đâu không?

Phi ngập ngừng một chút để suy tính, chàng không biết nên nói dối Loan không và nói dối để làm gì? Nhưng rồi Phi cũng nói dối:

– Có lẽ có, nhưng... chưa biết đi đâu.

Loan cười, Phượng xen vào:

- Anh định đợi người đẹp của anh cho ý kiến à?

- Không!

Câu chối của Phi vội vàng như sợ người khác chú ý tới điều gì đó mà chàng cố giấu khiến chính chàng cảm thấy mình trẻ con sau câu trả lời. Chàng làm ra vẻ phân vân:

- Có lẽ đi Đà Lạt.

Loan tròn mắt:

- Đi Đà Lạt à?

Phi khẽ gật đầu và chàng chột dạ:

- Mới định thế thôi, chưa chắc lắm.

- Anh định đi một mình?

Phi cười nhạt, Phượng lắc đầu:

- Chắc không đi một mình đâu.

Một ý nghĩ chạy thoáng qua rất nhanh, Phi trả lời:

- Có mấy người bên không quân rủ đi nghỉ mát, có lẽ tôi cùng đi với họ cho vui.

Phượng gật gù:

- Mấy ông không quân thì hào hoa lắm, chắc hẳn sẽ có “người” đi theo.

Phi cãi:

- Mỗi năm họ được đi nghỉ mát một lần và họ có ở tập trung, bắt buộc phải ăn uống trong nhà nghỉ mát, họ không “ẩu” được đâu.

- Nói thế cho vui chứ chẳng lẽ cấm họ đi chơi ở ngoài phố à? Xin phép cho Phượng được nghỉ ngơi đấy.

– Đó là quyền của Phượng.

Nói rồi Phi bỏ vào salon ngồi xem một tờ tuần báo. Phượng trở ra ngoài sân. Còn một mình Loan ngồi trên chiếc ghế xích đu ngoài hàng hiên, nàng đang khâu mấy hột nút ở bộ đồ trăn của Trung tá Lạc. Thỉnh thoảng Phi liếc nhìn Loan. Thái độ của Loan hôm nay khiến chàng nghi ngờ – sự nghi ngờ thường có do bản chất tự kiêu của người đàn ông – Phi thấy Loan có vẻ ngượng ngập và vui thích khi được bà má Phi mang đến cho quà. Loan có thể có một ý nghĩ khác hoặc một tưởng tượng khác về chuyện này không? Nàng có thể nghĩ rằng bà mẹ Phi đến cầu thân với gia đình nàng để... định tiến thêm một bước nữa? Hoặc giả là Loan có thể tưởng tượng món quà mang một ý nghĩ khác, như một món quà “chạm ngõ”, như một “cơi trầu quả cau” làm lễ ra mắt cho người con trai? Người con gái mười tám đôi mươi thường có những ý nghĩ, những tưởng tượng thâm lén như vậy mà người ta chỉ có thể cảm thông, qua nụ cười, qua một vài cử chỉ vẫn vợ suy tính.

Nghĩ vậy, Phi bỗng thấy thương Loan, chàng cho rằng mình không có quyền lừa dối Loan thêm nữa. Song đó cũng lại là điều khó khăn khiến Phi băn khoăn. Nếu chàng nói thẳng chuyện mình và Liên, chắc chắn sẽ khiến Loan buồn – nếu quả tình Loan đã dành nhiều cảm tình cho chàng – Phi thờ dài, chàng cầm tờ báo lững thững trở ra ngoài hiên.

Loan ngược lên nhìn Phi rồi nàng lại bối rối cúi xuống với mũi kim khâu. Tiếng Phi ngập ngừng:

- Loan có điều gì buồn phải không?

Đôi mắt Loan ngược lên và chớp mau, nàng cố làm vẻ ngạc nhiên:

- Sao anh lại hỏi Loan như vậy?

Phi cười hiền hòa:

- Tại thấy Loan... có vẻ buồn, thế thôi!

Loan cũng cười:

- Loan không có gì buồn cả. Tại anh hay tưởng tượng đấy, lúc nào Loan cũng vậy. Thấy anh khỏi Loan mừng cho anh chớ sao lại buồn!

Loan trả lời với vẻ rất tự nhiên làm Phi ngượng, nhất là câu Loan cho rằng tại Phi hay “tưởng tượng” quá. Có lẽ Phi tưởng tượng hơi nhiều thật, Loan có ý nói thẳng với Phi rằng cảm tình mà nàng dành cho Phi là một thứ cảm tình hoàn toàn trong trắng giữa hai người bạn không hề có một ý nghĩ nào khác, anh “đừng tưởng bở”. Ý nghĩ đó làm Phi nóng tai, chàng cười nhạt:

- Cảm ơn Loan.

Rồi Phi nhìn lên khung trời cao, buổi chiều có những đợt mây xám nắp sau những cụm lá. Phi muốn nói thẳng cho Loan biết là ngày mai chàng sẽ đi cùng với Liên. Nhưng Phi thấy làm như vậy là con nít, là tàn nhẫn. Vì vậy nên chàng kìm giữ lại được, chàng khẽ hỏi:

- Loan muốn thứ quà nào ở Đà Lạt?

Loan xếp áo trăn lại, lắc đầu:

- Anh cho quà nhiều rồi, và lại Loan bây giờ không thích gì cả. Anh cho cái gì cũng được.

Phi càng buồn hơn, chàng nhìn Loan đắm đắm. Mái tóc Loan xỏa xuống ngang mặt, dáng người cúi gập khiến Loan mang một vẻ khắc khổ.

Giữa lúc đó chiếc xe Jeep quen thuộc của Trung tá Lạc tiến vào cổng rồi dừng lại trước thềm nhà. Mắc dầu trong bộ đồ “xi vin” nhưng Phi cũng giơ tay chào Trung tá Lạc.

Nhanh nhẹn như một chiến binh còn trẻ trung, Trung tá Lạc nhảy xuống bắt tay Phi:

- Khởi hân rồi phải không?
- Dạ, cảm ơn Trung tá.
- Bao giờ đi phép?
- Thưa ngày mai.

Trung tá Lạc cười hiền hậu, tiếng cười đặc biệt đó đã nổi tiếng trong đơn vị là tiếng cười của “bon papa”. Phi cũng cười, Trung tá Lạc kéo Phi vào trong nhà:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Phi lắng lắng theo Trung tá Lạc vào trong phòng khách. Chàng đã thẩm đoán được ông già này muốn nói gì, chàng bình tĩnh ngồi đợi. Trung tá Lạc phi phèo một miếng thuốc lá thơm; ông nhìn Phi, giọng ông trầm xuống:

- Tôi nghe nói cậu không thích đi học ở trường võ bị, có đúng thế không?

Phi sững người, không hiểu tại sao Trung tá

Lạc có thể rõ chàng được đến như vậy. Chàng muốn hỏi lại ông xem ai nói, nhưng chàng không dám, chàng suy nghĩ rất nhanh có thể là đại úy Minh sau hôm báo tin chàng ở bệnh viện. Chàng cúi đầu:

- Trung tá cho phép tôi suy nghĩ lại, thực ra tôi chưa được chính thức báo tin nên chưa có quyết định nào cả.

- Cậu có toàn quyền quyết định, nhưng theo ý tôi, cậu cần phải lo cho tương lai của cậu. Quân đội cũng cần có những cấp chỉ huy đầy đủ khả năng. Tôi không thiên vị, tôi thấy rõ là trong đơn vị mình, cậu là một trong số năm người xứng đáng nhất để được theo học. Cậu không nên vì một chút tự ái hoặc một chút vui thích rất nhỏ, mà bỏ lỡ cơ hội này. Tôi biết rõ tâm trạng của những người trẻ tuổi vào trường hợp của cậu ở trong quân đội.

Nói đến đây, Trung tá Lạc ngưng lại để nhìn Phi, cái nhìn hóm hỉnh rồi sau đó ông tiếp:

- Các cậu có một chút tự hào, luôn luôn nghĩ rằng dù ở cấp bậc nào các cậu cũng không thua kém ai và nhất là cậu, cậu luôn luôn xứng đáng là một hạ sĩ quan biết chiến đấu tận tụy, vậy cậu có quyền nghĩ cậu không xấu hổ, phải vậy không?

Bị Trung tá Lạc nói giữa tim đen, Phi ngẩn người ra chàng gượng gạo cười trừ. Trung tá Lạc quay sang vỗ vai Phi:

– Cậu trả lời tôi đi.

Phi gật đầu thú nhận:

– Có lẽ Trung tá nói đúng.

Tiếng Trung tá Lạc cười khanh khách, tiếng cười đầy thú vị và giọng nói đầy mãn nguyện:

– Tôi biết tâm trạng các cậu quá mà. Cậu nên nhớ tôi có trên hai mươi năm thâm niên quân vụ và từ hạ sĩ lên tới Trung tá. Để tôi kể cho cậu nghe câu chuyện của đơn vị tôi cách đây trên mười năm. Cậu uống nước đi, tôi thì về nhà là phải có cà phê. Cậu uống cà phê luôn với tôi nhé.

– Dạ, cảm ơn Trung tá, tôi không quen uống cà phê vào buổi chiều.

Trung tá Lạc nâng ly cà phê do Loan vừa rót rón rón mang tới, ông ngồi bật ngựa ra ghế, hai chân duỗi dài. Lúc này ông có dáng của một ông nội ngồi kể chuyện cổ tích cho lũ cháu nhỏ vây quanh.

Giọng ông trầm trầm:

– Hồi đó đơn vị tôi cũng được cử người đi học lớp sĩ quan, đó là lớp đào tạo sĩ quan đầu tiên ở Việt Nam. Trong số những hạ sĩ quan trẻ tuổi, chưa có gia đình không anh nào thiết nghĩ đến việc trở thành sĩ quan cả. Trừ hai người có gia đình là tôi và đại tá Hoàng hăng hái và phấn khởi khi được gọi tên. Có một anh thượng sĩ trẻ tuổi, cũng... ngang tàng như cậu bây giờ, được gọi theo học nhưng tình nguyện làm đơn xin rút tên. Mười năm sau, khi tôi mang Đại úy, anh

thượng sĩ vẫn là thượng sĩ thêm được một chữ “nhất” sau cùng. Anh ta đâm ra bất mãn. Cậu nên nhớ là quân đội mình không có quy chế cho việc này vì chưa được tổ chức quy củ như bất cứ một quân đội nào trên thế giới tự do bây giờ. Một mặt khác tàn tích của quân đội viễn chinh còn rơi rớt lại chưa xóa bỏ được hết mặc dù toàn thể quân đội mình đang cố gắng.

Nếu nói sự trưởng thành, chỉ có một trưởng thành đáng ghi nhớ, đáng kính phục là lòng hy sinh của những người lính ngoài mặt trận, họ biết chết cho ai, chết vì cái gì.

Nói đến đây Trung tá Lạc thở dài rất nhẹ, ông nâng ly cà phê uống cạn rồi đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa khi buổi chiều sắp hết, những tia nắng cuối cùng như cố bám lấy ngọn cây xoan tây già.

Loan và Phụng cũng đã ngồi ở trong phòng từ bao giờ. Hai người con gái đó ngoan ngoãn thu hình trên hai chiếc ghế để sát góc nhà như hai con mèo con ngồi tròn mắt nhìn những biến chuyển ngoài đường phố mà không hề hiểu gì.

Phi liếc nhìn chị em Loan thật nhanh, rồi cất giọng rụt rè:

- Nếu Trung tá đã dạy là chỉ có sự trưởng thành về tinh thần và lý tưởng chiến đấu thì tôi nghĩ tôi không cần đi học lớp sĩ quan làm gì cả. Xin lỗi Trung tá cho phép tôi được nói là giá trị tinh thần đều bằng nhau.

- Tôi đồng ý hoàn toàn với anh, nhưng cấp bậc trong quân đội vẫn là cấp bậc, tuy rằng cấp bậc không làm nên giá trị của con người.

- Nếu vậy càng có lý do để từ chối những may mắn đến với cá nhân tội Người ta có hiểu lắm là tôi may mắn hay là tôi tệ hơn nữa, người ta sẽ hiểu một cách khác...

Tiếng nói của Phi thoáng một chút hần học mà Trung tá Lạc có thể hiểu là sự tức giận. Ông mỉm cười dịu giọng:

- Tôi xác nhận với anh là trong quân đội chúng ta không thiếu gì người may mắn hay là không hiểu gì những hiện tượng không đẹp đẽ như ý anh vừa muốn nói. Nhưng không phải những hiện tượng ấy xuất hiện ở mọi nơi, mọi người và không phải trường hợp nào người ta cũng có thể hiểu như vậy. Trường hợp của anh, tôi thành thật muốn nghĩ đến ba điều cần thiết. Thứ nhất là quân đội luôn luôn phải phát triển mọi khả năng tiềm tàng trong hàng ngũ, rèn luyện cho mọi người tiến bộ về mọi mặt. Thứ hai là quân đội cần chính những cấp chỉ huy xứng đáng. Thứ ba là tương lai của chính anh hay của mỗi người trong quân ngũ chúng ta cũng vậy. Đó là một điều cần thiết, một nhu cầu của quân ngũ muốn tồn tại, muốn chiến thắng và cũng là một bốn phần cấp chỉ huy như tội Anh có thể hiểu lắm, người khác có thể hiểu lắm nhưng tôi biết rõ tôi không lắm về anh, thế là đủ rồi.

Phi ngược lên nhìn Trung tá Lạc, chàng thoáng thấy một chút tự kiêu qua lời giải bày của vị chỉ huy nhiều tuổi đã từng có những bài học xương máu và những kinh nghiệm dày dạn trong cuộc đời binh đội, kinh nghiệm đó có thể trả bằng tim bằng óc trong suốt cuộc đời. Chàng dịu dàng nói với Trung tá Lạc:

- Nếu có thể, tôi xin trở lại gặp Trung tá sau khi nghỉ phép dưỡng bệnh?

Trung tá Lạc thẳng thắn lắc đầu, giọng ông ôn tồn nhưng cứng rắn như khi ông ra một mệnh lệnh cho bộ tham mưu:

- Anh chỉ có hai mươi bốn tiếng nữa để quyết định. Nếu anh không quyết định thì tôi sẽ làm bốn phần của tội Và đã làm bốn phần thì tôi cũng nhắc với anh rằng không thể có ân nghĩa hoặc bất cứ điều nào khác chi phối.

Phi biết rằng đây là một quyết định quan trọng chứ không giản dị như chàng thường nghĩ. Chàng cũng không hề thấy thích hay không thích theo học trường võ bị. Chàng thoáng nghĩ đến một ngày nào đó chàng cũng sẽ mang mũ “cắt kết” mới như Điền, bộ đồ vàng ối thẳng nếp trên đó mang cấp hiệu thiếu úy khiến chàng bắt buộc phải có một dáng điệu đứng đắn hơn bây giờ.

Lúc đó, ngay trong khi chiến đấu, ngay trong khi đi phổ, ngay trong khi ở trại, Phi không được phép tỏ ra một chút ngang tàng bê bối, một chút vãng mạng như khi còn là một hạ sĩ

nhất chỉ có nhiệm vụ với ổ trung liên. Chàng sẽ có dưới quyền nhiều ổ trung liên nhiều bạn đồng đội. Chàng sẽ phải nhận lệnh ngắn hơn, ra lệnh nhiều hơn, chính vì vậy mà chàng không có quyền sống thuần túy với những cá tính của chàng mặc dầu cá tính đó chưa chắc đã xấu. Phi cảm thấy hình như chàng sắp mất mát một cái gì.

Khi chàng đứng dậy ra về, hai chị em Loan tiễn chân chàng tận cửa. Phượng nói với một vẻ khâm phục:

– Anh Phi... hách thật, Phượng chịu anh đấy.

Phi mỉm cười, nhưng sự thật chàng cảm thấy khó chịu. Chàng lưỡng lự không phải vì muốn mình tỏ ra “hách” tỏ ra “cóc cần” mà chỉ vì Phi ngại rời nếp sống quen thuộc cũ, chàng sợ những ngày tháng dài đằng đẳng sống trong trường võ bị. Chàng chỉ nghĩ đến một khoảng thời gian ngắn ở một trung tâm huấn luyện quân sự cho những quân nhân đồn hóa là đủ lạnh mình rồi.

Bây giờ lại sắp phải ghép mình vào một kỷ luật gắt gao, một đời sống khắc khổ mẫu mực đến nỗi con người có thể trở thành vuông vắn như cái góc giường của sinh viên sĩ quan hay tròn xoay như viên đạn súng cối, chắc chắn Phi khó lòng chịu nổi. Phi biết rõ rằng Phượng hoặc có thể Loan nữa sẽ không thể nào hiểu nổi tâm trạng chàng lúc này. Chàng lắc đầu nhìn Loan:

– Các cô đừng nghĩ rằng tôi không muốn nghe

lời Trung tá để chỉ muốn chúng tỏ là tôi “hách”, tôi khác người. Sự thật tôi ngại, tôi sợ...

Phượng cười khanh khách:

– Anh mà biết sợ à? Ba Phượng nói là anh gan lý lắm cơ mà!

– Ủ, tôi gan được, lý được nhưng thiếu kiên nhẫn để chịu đựng lâu dài.

Loan khuyến khích:

– Anh cố đi.

Và, Loan nhìn Phi bằng ánh mắt cầu khẩn. Phi thừa hiểu Loan thật tâm muốn Phi trở thành sĩ quan như bất cứ một sĩ quan nào. Vì mến Phi, vì thương Phi, Loan muốn Phi chứng tỏ chàng không thua kém ai, Phi thấy lòng mình dịu đi, chàng nói một câu để khỏi phụ lòng Loan:

– Tôi sẽ cố xem sao.

Loan thêm với một nụ cười:

– Nếu chiều mai anh không đến, ba Loan sẽ quyết định giùm anh. Anh hiểu ba Loan quyết định thế nào rồi chứ?

Phi gật nhẹ:

– Tất nhiên. Hy vọng là tôi sẽ đến để tự tôi trả lời. Tuy vậy, nếu tôi không đến cũng chưa hẳn là đã muộn đâu. Tôi vẫn có một chút quyền hành là được phép làm đơn tình nguyện xin rút tên mình ra vì lý do nào đó, như có anh thượng sĩ trẻ tuổi ngày xưa đã làm.

Câu nói của Phi có vẻ là một câu đùa, Phượng cũng đùa lại:

– Và anh cũng sẽ ân hận, sẽ bất mãn như vậy.
– Không đâu! Tôi chưa hề ân hận. chưa hề bất mãn những gì tôi đã làm.

– Anh tự tin quá!

Phi cười:

– Hình như ông bỏ tôi chỉ dạy tôi có một câu đó. “Con đừng ân hận việc gì con đã dám làm”. Tôi vẫn cố thực hiện.

Loan xen vào:

– Anh đã thực hiện được chưa?

– Được một phần nào đó, bởi con người có nhiều mâu thuẫn. Đôi khi tôi vẫn ân hận về những việc nhỏ. Ngoại trừ những gì tôi đã say mê. Phần tôi thực hiện được là cố gắng làm tất cả những gì tôi nghĩ là đúng và thật tâm mình thích.

Bước chân Loan chậm lại và dừng hẳn bên cột trụ bằng gạch ngoài cổng, nàng vẫn chưa hết băn khoăn:

– Nếu bây giờ anh nghĩ là sau này anh sẽ ân hận, nhưng bây giờ anh thích, anh có dám làm không?

Phi cúi đầu suy nghĩ một chút, quả thật chàng thấy “bí” trước câu hỏi của Loan, chàng cười:

– Câu đó hơi khó trả lời đấy.

Nói rồi Phi giờ tay xem đồng hồ:

– Để hôm khác tôi trả lời Loan nhé? Bây giờ Loan vào dọn cơm cho Trung tá đi, muộn rồi đấy. Tôi cũng phải về.

Tiếng Phượng nhí nhánh cất lên:

– Không chơi thế nghe chị Loan, bắt anh Phi phải trả lời ngay bây giờ đi.

– Đúng rồi anh Phi trả lời ngay bây giờ đi.

Phi lắc đầu:

– Không thể trả lời ngay bây giờ, Trung tá còn cho tôi hai mươi bốn tiếng đồng hồ kia mà. Tôi không lựa chọn gì lúc này được cả.

– Anh ăn gian.

Tiếng Phượng đuổi theo khi Phi bước lên xe.

Buổi trưa không mưa, trời Đà Lạt hừng nắng, những cụm mây xám còn lảng vảng giữa khung trời thấp. Mặt hồ gợn một chút sóng nhỏ lăn tăn.

Phi dừng ra lại trước vườn hoa:

– Chúng mình xuống đây nhé?

– Đi quá chút nữa, chỗ này đông người.

Ngoan ngoan như một “anh tài xế” lành nghề, Phi lái xe đi xích lên một đoạn nữa. Tiếng Liên nồng ấm:

– Hôm nay mình lên đồi nghe anh.

Phi gật đầu rất nhẹ. Con đường lên đồi mấp mô.

Liên ôm lấy cánh tay Phi vượt qua một con rạch nhỏ. Sườn dốc thoải thoải, cò đại lên tới quá đầu gối. Liên vượt lên trước, mái tóc bay lay động theo gió, màu áo chemise đỏ nổi bật trên nền cỏ xanh, chiếc quần “din” chuyển động theo chân khỏe mạnh. Nàng bứt một chiếc cỏ dài, xoay lại mỉm cười:

– Trưa nay đẹp quá, chúng mình cất một căn nhà trên đồi này ở với nhau, em muốn quên tất cả.

Phi bước nhanh thêm chút nữa để ghi lấy vai Liên, tiếng chàng dịu xuống:

– Anh cũng muốn quên.

Và, Phi nhìn thật lâu trên đồi môi Liên, chàng cúi xuống, nhưng Liên đẩy chàng ra rồi vùng chạy, Phi đứng lặng nhìn theo. Kỳ thật Phi muốn đuổi theo nàng như trong lứa tuổi ngây thơ hồn nhiên ngày xưa chàng chơi “cút bắt” với các bạn học trò. Phi cũng không hiểu tại sao chàng lại không đuổi theo Liên. Bởi chàng nghĩ rằng Liên vừa trốn chạy một sự thực chăng? Sự thực đó chính Phi nói là “anh cũng muốn quên” nhưng Phi biết rõ chàng không quên được gì cả, Liên cũng không quên được gì cả. Sự thực còn đó, Phi sẽ phải trở về với cuộc sống chiến binh và Liên không thể làm gì khác hơn trở lại với ánh đèn màu xẩm tối. Có cái sự thực nhức nhối đó người ta chỉ có thể quên khi muốn quên. Phi thở dài rất nhẹ, điều thuốc lá cháy đỏ trên môi.

Tiếng Liên gọi nhọn hút như một tiếng chim kêu giữa khoảng đồi mênh mông rộng vắng:

– Anh ơi, lại đây em chỉ cho anh coi cái này.

Phi bước nhanh theo con đường mòn nhỏ:

– Gì đó em?

– Một đàn bò, anh thấy khung cảnh này giống khung cảnh Mễ Tây Cơ? Giá chúng mình là

những đứa trẻ chăn bò kia thì thú vị bao nhiêu, phải không anh?

Phi mỉm cười trước cái ý nghĩ ngây thơ đó của người yêu, chàng âu yếm cầm tay nàng:

- Em trẻ con hơn cả trẻ con.

- Thật hả anh? Bao giờ ở bên anh em cũng muốn là đứa trẻ con ngoan ngoãn và thần phục. Em muốn được sống mãi mãi như thế này.

Tiếng nói lúc đó như lời ca êm đềm, như tiếng ru thần tiên. Phi nhớ rằng ngày xưa chàng đã nghe tiếng ru của mẹ chàng mà chàng còn nhớ mãi từ khi chàng còn nhỏ cho đến nay thì bây giờ tiếng nói của người yêu cũng sẽ mãi mãi vang vọng trong tiềm thức không bao giờ chàng quên được. Chàng ghì người yêu trong tay...

Một đợt mây xám vượt khỏi ánh mặt trời, bóng nắng chạy vun vút trên thảm cỏ xanh chụp kín lấy hai người trong nụ hôn nóng bỏng. Phi kéo người yêu vào trong bóng rợp của một ngọn thông non có những cành thấp nhất không vượt khỏi đầu người, chàng cởi chiếc blouson trải trên nệm cỏ:

- Chúng mình nằm đây nghe em.

- Dạ khỏi cần trải áo, em muốn nằm trên thảm cỏ này. Chúng mình xa rời thiên nhiên nhiều quá, suốt ngày sống với xe cộ, với thành phố, em thích có những ngày sống với anh và với khung trời.

Ý tưởng lãng mạn đó của Liên quả thật là

điều Phi không thể ngờ tới được Mỗi lần sống bên Liên là mỗi lần Phi như người khám phá ra được những bí ẩn tiềm tàng ở một thế giới xa lạ. Mỗi ý nghĩ của Liên là một sự suy luận sâu kín của một bộ óc tinh tế và một tâm hồn đa cảm. Phi không hề muốn “thần thánh hóa” một người con gái tầm thường cũng mang trên hình hài một khuôn mẫu của người đàn bà quyến rũ, cũng mang trong tâm tư một tham vọng giản dị như bao nhiêu người con gái khác. Song sự thật hiển hiện trước mắt. Phi không ngờ người con gái tầm thường đó lại nghĩ những điều mà ít người con gái thường nghĩ.

Một cánh tay Phi vòng lại làm gối cho người yêu, chàng nằm nghiêng, im lặng nhìn những sợi tóc trên khuôn mặt người yêu. Đôi mắt Liên mở rộng nhìn Phi, đôi mắt đắm đuối người ta chỉ có thể tìm thấy ở tình yêu. Đôi mắt giờ nồng cháy mà đã có lần Phi tưởng mình đánh mất, bây giờ chàng mới lại tìm thấy được. Chàng muốn đóng vai “người thứ ba” đi khám phá những tình ý trong ánh mắt kỳ lạ đó.

– Anh đồ em biết có gì trong đôi mắt em?

Má Liên đỏ lên, nàng mỉm cười:

– Có anh.

– Và gì nữa?

Liên nhìn qua vai áo Phi lên khoảng trời:

– Và... và... những chiếc lá thông xanh, một khoảng trời có mây xám.

– Không đúng, có cả một cây thông xanh và cả một bầu trời nắng nhiều mây xám.

Liên chui đầu vào ngực người yêu, nàng ghi chàng, đôi mắt khép lại:

– Mình nói dối.

Phi cười, chàng biết Liên tin chàng, nhưng đàn bà thường muốn nói ngược lại với lòng mình, nhất là khi họ sung sướng và cảm động. Bây giờ thì Phi quên hết, Phi không nghĩ gì cả. chàng chỉ còn biết có chàng và Liên với buổi trưa Đà Lạt yên tĩnh vô cùng.

– Anh nghĩ gì đó?

– Không, anh không nghĩ gì cả. Lòng anh là cả bầu trời tan loãng này với tình yêu em cao rộng vời vọi. Anh chỉ biết có thể mà thôi.

– Em cũng vậy. Sao chúng mình thường giống nhau từ mỗi ý nghĩ.

– Tại chúng mình yêu nhau.

– Không phải, tại chúng mình hiểu nhau.

– Em có nghĩ tới một ngày nào đó chúng mình sẽ xa nhau không? Anh sẽ nhớ mãi những giây phút này. Mỗi năm anh về tới đây một lần để nghĩ đến em, để sống cho em trọn vẹn một ngày.

Liên cười, đôi mắt thoáng một chút u buồn:

– Không biết khi xa nhau em có thể sống cho anh trọn vẹn một ngày nào đó hay không, nhưng bây giờ thì em cũng nghĩ như anh.

– Lúc đó em sẽ sống bên người đàn ông khác?

– Còn anh? Chẳng lẽ anh sống như thế này suốt đời sao?

Phi nhún vai:

– Anh không rõ, nếu anh mất em chắc chắn anh không chịu nổi, anh sẽ đi tìm quên ở bất cứ một hình bóng nào mà anh có thể chấp nhận được.

– Tỷ dụ như Thanh, như Hà, như Huyền, như Yến?

– Có thể lắm.

Liên choàng dậy, mười đầu ngón tay xiết mạnh trên vai, trên cổ, trên lưng Phi, Nàng ghen, ghen với tất cả, dù chỉ có câu chuyện nói đùa, dù chỉ là một câu chuyện vắn vơ không đầu. Phi cũng choàng dậy, tiếng “kêu cứu” của chàng văng lên xen lẫn tiếng cười sung sướng. Mỗi lần như vậy là mỗi lần Phi lại phải trở hết tài “hùng biện” dùng mọi cách khôn ngoan để đối phó với cuộc “chiến tranh cân não” này.

Sau đó bao giờ Liên cũng khóc. “Người đàn bà trẻ con” ấy thường khóc đầy ắp rồi lại cười ngay đấy.

Có những lúc nàng vô tư như một đứa trẻ, đôi môi mím lại giữa chiếc lưỡi đỏ hồng làm vẻ nhạo báng. Có những lúc nào suy tư như một đứa trẻ khổ sở như một người đàn bà luống tuổi từng chịu rất nhiều khổ đau đến độ tuyệt vọng, ngay cả nụ cười tiếng nói cũng như đắm vẻ chán chường, Phi không tin rằng đó là đặc tính cố hữu của tất cả những người con gái sống với ánh

đèn đêm, thường phải va chạm với đủ mọi hạng người trong cái xã hội phức tạp này.

Phi tin rằng cuộc sống đã từng trải qua nhiều sóng gió với một tâm hồn nhạy cảm, một sự hiểu biết tinh tế, một cái nhìn vào cuộc đời mà xét đoán mọi sự việc một cách tế nhị đã tại nên con người đó. Phi thường muốn nhìn Liên thật lâu để nghĩ về nàng, ngay cả trong những lúc xa nhau Phi cũng đã dành rất nhiều thì giờ để khám phá thêm những đặc tính gần như lạ lùng của người yêu, cho đến bây giờ Phi vẫn không quyết đoán được rõ lý do, chàng chỉ biết mình mỉm cười nói với nàng:

- Em kỳ khôi lắm.

Liên cười bằng đôi mắt mở rộng, tiếng nàng chân thật:

- Em nhiều mặc cảm, anh nên cẩn thận với em từ mỗi lời nói, mặc dầu em biết mặc cảm đó sẽ phá vỡ tình yêu của chúng mình bất cứ giờ phút nào, nhưng cho đến bây giờ em vẫn không từ bỏ được. Em sẽ cố từ bỏ bởi ở bên anh, em thấy anh sống thật phóng túng, thật hồn nhiên, em muốn sẽ được sống như vậy.

Phi khoác chặt cánh tay người yêu đi ra ngoài nắng. Ánh nắng cao nguyên bao giờ cũng ấm, thấm cỏ lướt mình theo cơn gió nhẹ mơn man. Phi thương Liên vô cùng bởi chàng biết tại sao người con gái như Liên thường mang nhiều mặc cảm. Chàng yên lặng, tầm mắt nhìn hút sâu vào

chân trời xa tít dưới thung lũng xanh thắm.
Chàng ghé sát vào tai Liên:

– Màu xanh kia có phải là màu xanh của em không?

Liên nhìn theo cánh tay Phi, nàng gật đầu:

– Màu xanh của em đó, nhưng còn màu đỏ của anh đâu?

– Trên áo em.

– Còn màu tím của chúng mình?

– Trên đường tới chân trời, ngoài biển cả.

Rồi hai người lại nhìn nhau để thấy màu mây trong ánh mắt, nắng vàng trên đôi môi, thời gian ở đây chuyển mình thật chậm, thật êm. Hơn năm giờ họ mới đưa nhau trở lại khách sạn. Ngồi ở ngoài hàng hiên rộng, có thể nhìn thấy qua một cái dốc sâu tới mặt hồ. Những bông hoa mimosa nở đầy ngoài vườn hoa. Gió bắt đầu trở lạnh. Phi ôm vai người yêu:

– Em đi lấy áo lạnh mặc đi.

– Anh lên phòng với em.

Phi mỉm cười. Hai người dắt nhau trở lại phòng. Căn phòng của hai người trên lầu hai và ở tận cuối dãy. Căn phòng này có lẽ là một trong những căn nhỏ người ta có cảm tưởng thu hẹp cả thế giới lại, thu hẹp cả tình yêu lại gói ghém trong sàn gạch kẻ ô vuông. Đứng ở đây, họ có thể nhìn trời mưa mù trên con đường ngựa bóng nhẫy chạy ngoằn ngoèo như con rắn dưới chân đôi men theo hồ Đà Lạt.

Một bên cửa sổ khác, họ có thể nhìn thấy rừng thông già xanh biếc phơi mình dưới nắng sớm mưa chiều. Khung cảnh ấy khiến Phi thường quên rằng mình là một chiến sĩ và Liên thường không nghĩ tới những buổi tối chen chân dưới ánh đèn màu. Họ đã sống với nhau trọn vẹn năm ngày và hôm nay là buổi chiều cuối cùng. Họ đi tìm kỷ niệm để ghi nhớ sâu vào tâm khảm những giây phút đáng ghi nhớ nhất này. Năm tiếng đồng hồ trên đôi hoang tuy ngắn ngủi song họ biết không bao giờ có thể quên.

Liên đứng lặng trước khuôn cửa kính:

– Mai mình về hả anh?

Phi trốn không nhìn Liên:

– Ừ, mai mình về.

– Buồn quá, em muốn ở lại đây. Bao giờ mình lại lên hả anh?

Phi lắc đầu cười buồn:

– Chưa biết, nhưng có lẽ là lễ Giáng Sinh.

– Thật nhé? Lễ Giáng Sinh nhé anh?

– Ừ. Lễ giáng sinh...

Và rồi Phi nói lảng:

– Chúng mình xuống phòng trà ngồi đi em. Anh viết thư cho Diễm. Có lẽ hôm nay Diễm đi rồi.

– Anh ấy đi đâu hả anh?

– Trở lại tiền đồn. Tuy là tiền đồn mới, kiên cố hơn, ở phía bên kia đường, nhưng nhiệm vụ vẫn không thay đổi.

Liên khoác chiếc áo len màu xám, đôi má

hồng rực lên, đôi môi đỏ tươi, cặp mắt long lanh ướt, nàng mang vẻ đẹp khỏe mạnh của một thiếu nữ tây phương. Nàng nghiêng đầu vào vai Phi:

– Về Sài Gòn chắc lũ chúng mình buồn lắm.

Phi cũng đã nghĩ như vậy và không hiểu tại sao Phi bỗng có cảm tưởng chuyến đi của hai người là một chuyến đi vĩnh biệt, chuyến đi tìm kỷ niệm để rồi không bao giờ còn gặp nhau. Tại kỷ niệm quá đẹp hay là tại hoàn cảnh của hai người? Phi vuốt lại cổ áo len cho Liên, tiếng chàng nghẹn lại:

– Anh hy vọng chúng mình sẽ không buồn, chúng mình sẽ yêu nhau hơn.

Liên cố mỉm một nụ cười:

– Em cũng hy vọng như vậy.

Hai người lại chàoàng lấy nhau giữa cầu thang.

Khi họ xuống đến phòng trà của khách sạn thì ánh nắng đã tắt, khung trời mờ nhạt, chỉ còn lại một thứ ánh sáng dịu dàng. Liên chạy tung tăng xuống vườn hoa. Phi ngồi trước một chiếc bàn gỗ, đôi mắt lơ đãng nhìn về phía rặng thông bên kia mặt hồ. Trái đồi cỏ muốt chạy dài, mắt hút vào chân trời, Phi có nghĩ đến Điền, cố hình dung ra mái tóc xoăn xoăn, chiếc mũi dọc dừa của Điền. Ngồi bút nguyên tử xanh chạy thoăn thoắt trên trang giấy mỏng. Ký ức Phi sống lùi lại với khoảng thời gian nửa tháng về trước.

Mới có nửa tháng! Thế mà bao nhiêu sự việc

đã xảy ra, bao nhiêu thay đổi. Từ một tiền đồn hẻo lánh, bao nhiêu người bạn của Phi đã gục ngã, bao nhiêu khuôn mặt quen thuộc đã vĩnh viễn bỏ đi để rồi không bao giờ trở lại. Mới có mười lăm ngày, Phi đang sống với nỗi nhớ nhung ray rứt để rồi qua một đêm chiến đấu như chiêm bao, chàng ngã xuống và bây giờ thì ở đây sống cái cuộc sống cực kỳ lãng mạn, cực kỳ sung sướng của những người giàu sang bên người yêu. Chàng đã có đủ tất cả, không thiếu thứ gì. Ngày mai khi trở về Sài Gòn chàng sẽ lên đường, chàng sẽ bỏ lại đằng sau tất cả, chàng sẽ mất tất cả và con đường chàng đi chưa biết sẽ là con đường. Phi đã viết cho Diễm tất cả những ý nghĩ chân thành đó. Thỉnh thoảng Liên trở lại với chàng, nàng nhặt đủ các màu hoa ướp trong một cuốn tiểu thuyết. Những lúc này nàng có cái vui thích hồn nhiên của những cô học trò mới lớn, những cô học trò mới biết đọc thơ tình lần thứ nhất.

Phi dừng bút nhìn người yêu thật lâu. Liên cũng nhìn chàng say đắm và hỏi chàng như lời hỏi của một đứa em bé nhỏ:

- Hoa này là hoa gì hả anh?
- Hoa mimosa, hoa hồng, hoa pensée, hoa cúc...

Rồi Phi bậm môi suy nghĩ:

- Còn những hoa này anh quên mất tên.
- Thôi, gọi là hoa tình yêu cho xong.

– Ừ, hoa tình yêu.

Liên cười khanh khách mãn nguyện, nàng lại cúi xuống xếp những cánh hoa mang đủ các màu sắc xanh đỏ vàng tím trắng thành một bông hoa ép vào giữa cuốn sách. Nàng tham lam đến nỗi những cánh hoa làm cuốn sách dày gần gấp đôi.

Phi cúi xuống trang giấy, những những lúc có Liên ở bên chàng không viết được dòng nào cả, nhất là thèm được thấy những dáng dấp thơ ngây hồn hậu, những cử chỉ chuyên cần trong vui thích y hệt một cô học trò lớp ba cắt những tấm giấy bóng màu dán trên trang giấy trắng làm thủ công. Chàng vui cái vui của Liên và chàng tự hào là chính chàng đã mang đến cho Liên những giây phút hoàn toàn sung sướng đó. Chàng tin rằng rồi đây mãi mãi, không một người nào có thể mang đến cho Liên những giây phút hoàn toàn thoải mái, hoàn toàn vui thích trẻ con như bây giờ. Phi cố tin như vậy.

Những hoàng hôn không mưa, ở thành phố cao nguyên, bóng tối xuống thật chậm. Gần tám giờ mới biết ánh sáng. Thế mà Phi vẫn chưa viết hết lá thư cho Điền. Chàng buông bút thò ra một hơi dài, Liên âu yếm nhìn chàng:

– Xong chưa anh?

Phi lắc đầu:

– Chưa. Anh muốn viết tất cả cho Điền về những ý nghĩ của anh lúc này và cả ý nghĩ của em, cả những gì em đang làm.

Liên nũng nịu hơn cả một đứa trẻ, nàng lắc nhẹ đôi vai:

– Em không chịu đâu.

– Tại sao em không chịu?

– Em không thích bất cứ ai biết chuyện chúng mình. Em muốn chuyện mình chỉ có hai đứa biết với nhau thôi.

Phi cười:

– Anh thì anh muốn cho mọi người cùng biết là chúng mình yêu nhau, chúng mình thương nhau. Nếu anh là nhà văn, anh viết thành một cuốn tiểu thuyết thật dày.

Liên cũng cười:

– Anh viết cho ai đọc?

– Anh viết cho anh và cho em. Đủ rồi. Và lại anh viết chuyện một người lính biết chiến đấu bằng tất cả xương máu, tim óc mình, biết yêu thương mãnh liệt bằng tất cả những đam mê bùng cháy của mình, anh tin là sẽ có nhiều người đọc. Anh chỉ cần viết một cuốn sách và không cần là nhà văn.

– Em sẽ kêu anh là nhà văn.

Phi đứng dậy, choàng lấy vai Liên:

– Vậy thì bây giờ cho phép nhà văn vào trong chỗ có ánh đèn kia viết tiếp lá thư tình này cho một thằng bạn độc giả trung thành nhất của mình. Chịu không?

– Chịu.

Hai người chọn một góc phòng có ánh đèn ở

trên tường cao vừa đủ hắt xuống mặt bàn. Phi lại cầm cúi trên trang thư, Liên tiếp tục đọc cuốn tiểu thuyết đọc dở từ hai ngày nay.

Phòng trà của khách sạn rộng, ngoài cặp của Phi ở một góc phòng đối diện, một cặp khách ngoại quốc đang âu yếm ngồi đọc báo. Tiếng nhạc “âm thanh nổi” vẳng lên dịu dịu, thật nhẹ và thật ấm. Tiếng ca Françoise Hardy rồi tiếng Trompette Louis Amstrong, rồi tiếng vĩ cầm réo rắt nhạc Tristesse de Chopin... Không một tiếng động nào khác, cả từ một tiếng bước chân. Bóng tối vây kín ngoài những khuôn kính. Hơi lạnh cao nguyên ban đêm len lén lừa về, cho tới khi Phi dùng bút thì trời tối hẳn. Một nỗi buồn vô cớ trùm kín lấy căn phòng rộng, tỏa ngát ra không gian Phi đưa lá thư cho Liên:

- Em đọc đi, chúng mình cùng viết thư cho Diên.

Liên lắc đầu:

- Một mình anh viết cũng đủ rồi. Chúng mình đi ăn, em thấy đói anh ạ.

Phi dặt tay người yêu ra ngoài hành lang. Sương mù trắng xoá, ánh đèn đỏ từ Night Club phía bên kia đường nhòa đi. Gió hun hút.

Sài Gòn tháng 6 năm 196...

Mình,

Lần trước mình đi, mình trách mãi tại sao em không viết thư cho mình. Đó chính là điều em cũng không hiểu rõ tại sao, vì thế em không thể trả lời mình. Nhưng bây giờ thì em biết tại sao. Mỗi lần viết thư cho mình là mỗi lần nhớ mình kinh khủng, em chưa từng nhớ ai đến như vậy. Có những lá thư viết dở cho mình, còn cả những lá thư viết trọn vẹn rồi, bì thư để tên mình, địa chỉ của mình nhưng rồi em không gửi. Tại sao vậy mình?

Lá thư này nữa, liệu có viết trọn cho mình, và có gửi đi không? Em sẽ cố gửi tới cho mình với tất cả những nhớ mong tha thiết nhất của em.

Sài Gòn từ độ mình đi, buồn vô kể. Có những đêm mưa, lẩm lủi về một mình, em khóc. Em thầm nghĩ giờ đó mình làm gì? Ở ngoài bãi tập hay là ở

trong phòng để viết thư cho em, để sống trọn vẹn cho em?

Những đêm lạnh như đêm qua, em thường mặc chiếc áo len xám, mình nhớ chiếc áo len đỏ chú? Em cố tạo nên cái cảm tưởng là mình ôm em trong vòng tay từ trong ánh đèn màu tối thắm đến ngoài đường phố và trở về căn nhà của chúng mình... Thôi, em không dám mơ tưởng như vậy nữa, mỗi lần mơ tưởng là mỗi lần cảm thấy cô độc lạ lùng, không biết em sẽ chịu đựng như thế này đến bao giờ?!

Em cầu mong mình khỏe mãi. Đà Lạt của chúng mình có đẹp không mình? Nhớ vô cùng. Em muốn đến với mình ngay bây giờ, ngay bây giờ...

Hôn mình thật nhiều.

Liên.

Anh Diễn,

Vừa được thư anh và được cả thư Liên sau một buổi sáng tập bài học tác chiến cá nhân thứ ba. Buổi chiều thứ bảy, cố dậy để viết cho anh. Còn một giờ nữa phải chích T.A.B rồi, chắc anh thừa hiểu chích T.A.B rồi thì không được đi chơi được nữa vì không được phép ăn cơm chiều. Nhưng với tôi ít ra cũng phải có hai khúc bánh mì, không kém gì một bữa ăn, rồi thuốc muốn hành tới đâu thì tới. Thà là nằm ốm liệt giường, chân tay đau nhức còn hơn là nhịn đói. Khẩu hiệu của ba thành chúng tôi trong trung đội 12 này đó.

Nhân bài học tác chiến thứ ba buổi sáng nay, tôi nghĩ nhiều đến đêm đồn mình bị tấn công. Hôm đó tôi không chết vì may mắn hay là vì không theo đúng sách vở? Tôi tự hỏi như vậy và đi đến kết luận hiển nhiên là tất cả những bài học này chỉ đào tạo mình thành một người lính có phản ứng thuần thực chứ không đào tạo thành một chiến binh biết chiến đấu thành thạo. Tin rằng mình chiến đấu không đúng phép là chết, phải không anh? Không còn cái cảm tưởng nào khô hời hơn là cái cảm tưởng của một tên lính đã chiến đấu nhiều bị học lại những bài học thứ nhất. Nhưng cũng không có cảm giác nào ghê sợ thâm kín hơn là khi học lại những bài học chiến đấu vô lòng mà nhớ lại rằng mình đã nhiều lần chiến đấu sai lạc, đưa lưng về phía địch, cái chết đến thật ngớ ngẩn và dễ dàng.

Tôi không hiểu khi bước chân vào trường võ bị, khi học những bài học như hôm nay của tôi cảm tưởng của anh ra sao. Chắc cũng có cái tò mò thích thú khi bắt đầu và cái mệt mỏi chán nản khi về cuối như những người bạn sinh viên của tôi mới chân ướt chân ráo đến với cuộc đời quân ngũ.

Nhưng thôi, nói chuyện về trường võ bị đối với anh là thừa, phải không? Rồi nếu hỏi anh về chuyện Trinh, song tôi nghĩ làm như vậy là khơi lại cho anh nhiều kỷ niệm đau lòng. Chừng nào buồn và nhớ Trinh không thể viết được cho

Trình, anh viết cho tôi. Lúc nào tôi cũng mong được theo dõi chuyện của anh, được dịp tâm sự với anh. Không biết có chia xé được với anh những buồn vui trong tâm sự không nhưng tôi cho đó là một vinh dự. Tôi thường cầu mong anh vui luôn, nhưng thật tâm tôi không muốn thấy một hôm nào đó anh sẽ kể với tôi rằng anh có một người yêu mới. Mâu thuẫn ấy phải chăng là một mâu thuẫn thông thường phải không anh?

Chuyện của tôi và Liên vẫn không có gì thay đổi, vẫn những lá thư cho đi rất nhiều mà... nhận chẳng bao nhiêu. Tuy vậy có cũng còn hơn không.

Chúc anh vui mạnh.

VŨ TIẾN PHI

KBC tháng 7 năm 196... Cher Phi,

Trong một lúc mình không đợi, không bao giờ mong đợi cả thi thư Trình đến. Vì thế, mình mới viết cho cậu hôm qua, hôm nay lại viết. Viết vì buồn nhiều hơn vui. Buồn vì được thu Trình đã biết rằng Trình sắp có con, và đứa con đó không mang dòng máu của mình. Những người lính như chúng mình thường có những đứa con để lại ở một nơi nào đó đôi khi chưa kịp biết thì mình đã ngã xuống. Thế mà giữa mình và Trình trường hợp đó không xảy ra.

Đôi lúc mình tủi, không biết vì sao.

Mình vừa được tin bộ tham mưu sư đoàn cho phép một số sĩ quan được chuyển sang ngành

quan sát viên không quân. Có lẽ mình xin chuyển sang ngành đó. Đi tìm một chút thay đổi, chắc sẽ quên được nhiều. Muốn viết cho cậu nhiều và tưởng sẽ viết được nhiều nhưng không viết được.

Chúc cậu khỏe.

Thân ái,

Điện.

Saigon tháng 10 năm 196.. Anh yêu,

Hon một tháng rồi, em không viết thư cho anh, em biết anh buồn khổ nhiều! Em biết làm sao bây giờ đây, em cũng không muốn nói hết với anh tất cả những gì đã xảy ra trong cuộc sống của em. Song với anh, em không hề muốn giấu diếm điều gì cả. Em đã nghĩ rằng sự yên lặng của em anh sẽ hiểu là có những gì thay đổi, anh sẽ nghĩ là em xấu, em không xứng đáng và anh sẽ quên em.

Nhưng hôm nay thì không thể, em muốn nói thẳng với anh, dù anh có khinh em, dù anh có thù ghét em. Đừng bao giờ anh nhé, chúng mình có thể xa nhau và phải xa nhau, nhưng đừng bao giờ khinh nhau, đừng bao giờ thù ghét nhau. Em tin là tình yêu sẽ giúp mình yêu quý nhau mãi mãi. Em chỉ cầu mong có thể. Luôn luôn em nhớ đến những kỷ niệm cũ của chúng mình. Ngay từ khi bắt đầu một cuộc sống mới, em vẫn hằng nhớ đến anh. Bây giờ anh vui hay buồn, anh có còn nhớ đến em mỗi đêm trước khi đi ngủ như anh đã viết cho em không? Em không muốn bởi vì như

vậy anh sẽ khổ, song em không thể không hãnh diện và sung sướng. Em hy vọng thời gian và một người con gái nào đó sẽ đến với anh, giúp anh quên em dễ dàng.

Cuộc sống mới của em thật ra cũng không có gì khác lạ, cũng chỉ là những lo sợ, và những bấp bênh. Nhưng anh thừa rõ, cuộc sống của chúng em bao giờ chẳng là con đường trên miệng hố sâu. Chỉ có điều khác là con đường đó rộng hay hẹp, đổ dốc hay lên dốc, trời mưa hay trời nắng mà thôi.

Em dọn nhà đi nơi khác rồi, nhưng nếu nhớ em, nếu còn có thể viết thư cho em, anh hãy viết về nơi em làm, nơi em thường tới mỗi đêm để chứng kiến những tàn phá cuộc đời mình từ mỗi nét nhạc, mỗi bước chân, mỗi bàn tay, mỗi khuôn mặt. Làm sao mà thoát nổi những nanh vuốt kinh hoàng của căn nhà tù túng đó. Em rùng mình không biết thoát ra bằng cách nào và bao giờ cũng vậy, mỗi khi nghĩ đến điều đó, em muốn buông trôi tất cả. Em đang buông trôi.

Ngày xưa anh thường nói: “Bao giờ chúng mình xa nhau anh sẽ đi tìm quên ở bất cứ người con gái nào dù có yêu hay không”. Bây giờ em không tin và không mong như vậy. Em tin là anh sẽ tìm được người yêu anh xứng đáng.

Đó là lời cầu chúc cuối cùng của em.

Hôn anh.

LIÊN

KBC... tháng 12 năm 196...

Loan mến,

Viết cho Loan lá thư này khi hoa Anh Đào nở trắng lối đi, thành phố Đà Lạt rét muốt, buồn hoang vắng lạ lùng, còn hai mươi ngày nữa lễ Giáng Sinh rồi, nhưng người sinh viên sĩ quan ở đây mang một tâm sự náo nức chờ đợi, Họ chờ đợi vì mấy ngày phép hay là vì một cái gì khác. Đó là điều anh không muốn tìm biết làm gì bởi anh không hề mong đợi.

Lễ Giáng Sinh này mình sẽ làm gì?

Câu hỏi đó anh đã tự hỏi nhiều lần mà không bao giờ trả lời được. Anh muốn hỏi Loan và Phượng: Lễ Giáng Sinh này sẽ làm gì?

Bỗng dưng anh nổi lên một ước muốn là sẽ được thấy Loan và Phượng ở đây. Không còn gì thú vị hơn được mong đợi, được chờ đón một hy vọng nào lờ mờ sáng. Ước muốn tha thiết nhất của anh bây giờ là chờ đón Loan và Phượng trong khung cảnh này. Nếu không được, những ngày nghỉ phép cuối năm đó anh sẽ về Sài Gòn và chúng mình sẽ đi chơi với nhau. Nếu Loan và Phượng nhận lời, nhớ đánh điện tín cho anh biết ngay. Được chờ đợi phút nào vui thêm phút đó. Nhớ mượn “ba Trung tá” chiếc 403. Xe anh bán từ lâu để tiêu dần cho tới món tiền chót anh sẽ tiêu vào dịp lễ Giáng Sinh.

Hồi này anh khỏe và mập hơn trước nhiều.

Anh mong sẽ được tin Loan thật sớm. Nhớ Loan nhiều.

PHI.

Ngồi im trước bàn viết. Phi vừa gặm chiếc bánh mì vừa nhìn những bạn mình lảng xãng sửa soạn cho ngày đi phép. Thực ra họ đã sửa soạn ngay từ buổi tập chấm dứt chiều tối hôm qua. Ba lô đã sẵn sàng, va-li đặt trước đầu giường. Cuộc sống này bao giờ cũng ngăn nắp từ một mép giường vuông vắn đến một góc tủ, một chiếc mùi xoa cho đến khi sửa soạn quần áo hành lý đi phép. Còn một phút ở trong trường là một phút xếp hàng. Thật vậy, bất cứ cái gì cũng xếp hàng. Quần áo xếp hàng trong tủ, súng xếp hàng trong kho; quần xếp hàng dưới chân giường, người xếp hàng ngoài sân... Phi đã quá quen thuộc với nếp sống ấy.

Người bạn nằm giường bên cạnh chàng - Dũng - ngồi thò lên mặt bàn viết cười hi hi:

- Mà không đi phép thật à?

Phi lắc đầu:

- Không.

- Vậy mà lấy giấy phép Sài Gòn làm gì?

- Lấy để phòng xa, bốc đồng lên biết đâu chẳng về.

Dũng vỗ vai Phi:

- Biết đâu mà chẳng bốc đồng ngay khi chúng tao đi. Phải không?

– Hy vọng thế.

– Mà có nhắn gì về Sài Gòn không?

– Có. Hôn tất cả.

Dũng cười như phá:

– Làm cái điệu đó chắc có phen tao vỡ mặt quá. Gặp ai cũng hôn sao?

– Mà đứng trước Quốc Hội la lớn là thằng Phi hôn tất cả là đủ.

– Tao sẽ làm như mày nói nhưng cho phép tao nói thầm, được không?

– Được, cảm ơn mày.

Phi đứng dậy bỏ ra ngoài hành lang. Chàng ăn nốt mẩu bánh mì cuối cùng. Màn mưa bụi làm trắng xoá giải vũ đình trường rộng vắng. Hàng xe GMC đã sắp sẵn trước lối ra.

Tiến – một họa sĩ khá nổi danh ở ngoài đời và cũng là một bạn tâm sự của Phi từ lúc nhập học – bước tới bên Phi:

– Các em hẹn hôm nào lên?

– Không hẹn chắc, nhưng thế nào cũng lên và sẽ vào đây kiểm.

– Sao không hẹn ngoài Palace?

– Hẹn ở khách sạn không tiện.

Tiến cười, vỗ nhẹ lên vai Phi:

– Mong rằng cậu sẽ tìm thấy hạnh phúc.

Phi lắc đầu:

– Chưa quên được.

Tiến biết Phi ám chỉ Liên. Phi vẫn chưa quên được Liên. Chàng đang đi tìm quên, nuôi hy

vọng gặp Loan để tự đánh lừa mình, để bầu víu vào đó tìm một lãng quên. Phi trốn không dám về Sài Gòn vì về đến nơi thế nào Phi cũng sẽ đi tìm Liên để rồi đau đớn trở lại đây một mình. Ngày được thư Liên, cách đây vài tháng. Phi đã đưa cho Tiến đọc. Lúc đó Phi bình thản nhưng nỗi buồn đau kéo dài.

Có những buổi sáng Phi dậy muộn, bị phạt một lần, duy chỉ có Tiến biết là đêm qua Phi thao thức. Những đêm sâu thẳm như vô tận đó. Tiến biết đau đơn dày vò Phi đến như thế nào. Chàng thường rủ Phi đi chơi, ngồi hàng giờ dưới câu lạc bộ và thơ thẩn suốt ngày lễ ở mấy quán cà phê ngoài phố. Phi không nói, nhưng đôi mắt Phi và dáng ngồi của Phi nói nhiều. Tiến biết rõ Phi chưa quên Liên được. Chàng muốn an ủi bạn, muốn bạn coi chuyện đó là một chuyện tầm thường, chàng nhắc lại câu chàng thường nói:

- Ô, xá gì một người đàn bà. Đời lính mà!

Phi mỉm cười, chàng hiểu là Tiến an ủi mình nhưng chàng vẫn thấy bức dọc chàng vẫn thấy không thể nào chấp nhận được lời Tiến nói, chàng lắc đầu:

- Nhưng... trường hợp này không giống bất cứ trường hợp nào khác.

Sự thật Phi muốn nói là “người đàn bà này không giống bất cứ người đàn bà nào khác”. Song chàng không nói như vậy chàng tránh cả

hình ảnh và tất cả những gì Liên đã cho chàng. Liên đã đối xử với chàng qua lời nói ấy.

Tiến thán nhiên nhún vai:

- Đừng tưởng một mình cậu nghĩ như vậy. Ai cũng tưởng “trường hợp của mình khác”. Lẽ dĩ nhiên không trường hợp nào giống nhau vì mỗi người đàn bà và mỗi người đàn ông đều khác nhau.

- Người ta khác nhau song người ta vẫn tâm thường chỉ có cái tâm thường khác nhau mà thôi.

- Ai cũng tâm thường cả, có ai hoàn toàn trong sạch và cao thượng đâu, cậu đừng lầm.

Phi chán nản lắc đầu:

- Cậu không hiểu được. Thôi, chúng mình nói chuyện khác đi.

Tiến vẫn chưa chịu thôi vì còn ầm ục:

- Đến ngay quân đội và nhất là trường võ bị là một tập thể có thể nói hoàn toàn nhất mà đôi khi cũng không tránh được những gì không hoàn toàn, những cá nhân lạc lõng, những sự việc vô lý, những... mệnh lệnh tâm thường không ai tránh được.

- Tôi không cãi với cậu chuyện đó. Đồng ý ai cũng có những cái tâm thường, kể cả người lính chúng mình biết chết cho đồng đội sống, nhưng đôi khi không thể nhường nhịn nhau một tiếng nói, một đồ kỵ nhỏ nhoi. Nhưng tại sao đã là một tập thể mà chúng mình không thể coi mọi người

nhau mà có thằng này thân hơn thằng khác là cái gì? Cũng như tôi với cậu, nếu coi nhau tầm thường thì đâu đến nỗi phải... cãi nhau như thế này. Cậu chỉ nên hiểu rằng tôi chưa quên được Liên cũng như có một ngày nào đó tôi sẽ nhớ cậu hơn những thằng khác đã sống với chúng mình ở đây.

Tiến chói mau mắt quay đi:

– Tôi không mong gì hơn là được thấy cậu vui, quên được những gì phải quên.

– Cậu cũng biết là tôi đang cố.

Tiếng còi ré lên ngoài vũ đình trường, Tiến xòe tay nắm chặt tay Phi:

– Minh đi nhé.

– Chúc vui.

– Gặp Liên mình sẽ chuyển lời thăm của cậu.

– Và nhớ đừng nói gì thêm nữa cả.

– Minh sẽ nhớ.

– Thăm Huyền của cậu.

Tiến nhảy một bên con mắt đi nhanh vào trong phòng. Từ những căn nhà xung quanh đấy, các sinh viên sĩ quan đổ ra, người nào cũng áo đi mưa, va-li hoặc ca táp cầm tay, mặt mũi người nào cũng hớn hờ, kể cả những người cố làm ra vẻ thản nhiên cũng không giấu nổi dấu hiệu vui mừng trên khuôn mặt, khác hẳn với những buổi sáng thứ hai khác cũng tập hợp trên vũ đình trường này.

Phi ngồi nhìn cho đến khi những tiếng hô

vang lên trăm người như trăm cái máy đều đặn, thẳng tắp. Phi thoáng thấy hãnh diện vì truyền thống nghiêm chỉnh đó của trường mình. Lần thứ nhất chàng được chứng kiến hàng ngũ đó, mọi lần chàng vẫn đứng ở trong và chỉ cảm thấy những động tác đều phẳng phắc của các bạn đồng đội và của chính mình.

Tuy nhiên những lần đi phép, hàng quân bao giờ cũng lộn xộn trong những động tác “nghỉ”. Tiếng hỏi lao xao và những thân người quay qua quay lại.

Phi ngồi vài phút ngoài hàng lang rồi vừa định vào phòng thì chàng để ý đến gian nhà của trung đội bên cạnh. Một người đứng dựa lưng vào khung cửa, đắm đắm nhìn ra ngoài sân với nét mặt thật buồn.

Chàng nhận ra người đó là Tân. Từ lâu, giữa lúc Phi và Tân vẫn ghét nhau ra mặt vì một vụ xô xát nho nhỏ trong trận đấu bóng chuyền giữa hai trung đội chọn cầu thủ cho đại đội tranh giải trong dịp lễ Quốc Khánh. Suýt nữa Phi và Tân đánh nhau, họ hẹn nhau ra bãi cỏ phía sau câu lạc bộ, nhưng đêm đó vì có buổi thuyết trình bất ngờ nên “cuộc đánh nhau” phải hoãn lại tới ngày hôm sau và hôm sau có một cuộc bầu cử chung để chọn tuyển thủ môn nên “cuộc đánh lộn” không thành. Từ ngày ấy, hai người thường không bao giờ nói chuyện với nhau.

Vì thế, Phi lừng khừng đi thẳng vào trong.

Thật ra Phi cũng không hiểu tại sao chàng không thể dẹp bỏ một chút tự ái nhỏ nhen, một chút xích mích tầm thường để sang nói chuyện với Tân. Cũng không phải vì chàng còn biết thêm rằng trước khi vào quân ngũ Tân là một thứ thanh niên cao bồi, quen giao thiệp với du đảng, học hành dở dang thi mãi không đậu nên Tân thi vào trường võ bị. Tại sao Tân đậu để được theo học ở đây, đó là điều Phi không tìm hiểu và cũng không ai muốn tìm hiểu, người ta chỉ biết Tân có mặt trong mái trường võ bị này. Không phải Tân chỉ gây sự với một mình Phi mà hẳn gây sự với nhiều người. Một số rất đông anh em không ai ưa Tân cả, họ ghét nhưng không nói ra. Một số khác ở gần Tân, chơi với Tân, song chưa chắc đã vì thích Tân mà vì... cần được che chở hoặc khôn ngoan thích nhờ vả những chuyện vặt vãnh khác. Thật tâm Phi không hề khinh Tân, ghét Tân vì những chuyện đó.

Chàng chỉ ngại ngùng, có lẽ chàng cho rằng nếu chàng làm huê bây giờ, Tân có thể hiểu lầm là chàng sợ Tân. Gì chứ sợ Tân thì không bao giờ Phi sợ cả. Chàng cũng có máu liều trong người, nếu cần đánh lộn, thì chưa chắc ai đã ăn ai, việc gì chàng phải sợ, chắc Tân có thể nói với những người khác là chàng sợ nhưng trong lòng Tân không hề dám nghĩ như vậy.

Phi loay hoay đi đi lại lại mãi trong phòng với những ý nghĩ đó.

Bỗng một tiếng “ồ” lớn vang động ngoài vũ đình trường và sau đó gần năm trăm sinh viên sĩ quan giải tán chạy nhanh về phòng. Phi ngạc nhiên ra cửa đợi, chàng hất hàm hỏi một người bạn vào trước nhất:

– Gì vậy? Sao không ra xe mà lại trở về?

– Sĩ quan kiểm soát kêu phòng bắn phải ở lại ba mươi phút dọn phòng.

Phi cười trong khi những tiếng ồn ào, tiếng lao xao chúi thê vang lên:

– Mẹ kiếp mấy thằng bên trung đội 16 hại chúng mình, tội quỳ đó có tiếng là bắn.

– Hôm nay tới phiên thằng nào làm phòng?

– Tiến đâu, Dũng đâu, Huy đâu.

Tiến ném phuych cái cặp da trên giường, mặt khó đăm đăm, chàng tháo giày trèo lên giường, cởi chiếc áo ngoài, mặt may ô và hét tướng lên:

– Chúng mày ra hết ngoài đi, đứng như cha nội người ta thế kia làm ăn mẹ gì được. Thằng Dũng thằng Huy đâu, cởi giấy, cởi áo ra đi chứ. Lẹ lên không lỡ chuyển xe mười giờ về Sài Gòn của ông bây giờ.

Cả trung đội lục tục kéo nhau ra ngoài. Dũng vừa cởi áo vừa nói với Phi:

– Họa sĩ lại nổi cơn bốc đồng vật lên rồi. Lúc nó bốc đồng coi nó dễ thương hơn là lúc nó ngồi hút thuốc lá mặt nó ngây ra vì nhớ đào.

Phi gật gù rồi chàng cúi xuống:

– Để mình giúp các cậu một tay cho nhanh.

Một vài người khác ném chổi, giẻ lau cho Tiến. Bốn người ra sức làm quần quật từ góc nhà phía trong cùng ra tới ngoài cửa, mất hai mươi phút mới xong. Dũng nằm sấp xuống sàn nhà nhìn nghiêng trên mặt gạch hoa một lát rồi kêu ầm lên:

– Chỗ thằng Huy lau phía giường thằng Thân không được bóng lắm, lau lại đi.

Huy ngẩn mặt:

– Chỗ nào?

– Mày đi tới một chút đi... đó... lau mạnh vào, chỗ giữa chân giường và lối đi.

Những bắp thịt Huy nổi cuộn cuộn, mồ hôi vã ra bóng loáng. Tiến từ trên bậc cửa sổ trèo xuống rồi ngửa cổ nhìn lên nói với mọi người:

– Theo con mắt họa sĩ của tao thì lau cửa đến thế này là nghệ thuật nhất rồi, không thể hơn được nữa. Cả đến cái khe cửa cũng muốn bóng như giấy đi chơi, còn muốn gì nữa.

Cả bọn khoái chí cười ầm ầm. Một người bạn Tiến nói đùa:

– Con mắt họa sĩ của mày vốn nhìn bản quen rồi, nhưng con mắt ông sĩ quan trực nhật hôm nay là mắt cú, chưa chắc gì mày đã chịu nổi đâu.

Nói lên được một câu người đã hành hạ mình cả bọn có vẻ khoái lắm. Một người khác phụ họa:

– Mắt ông ấy trông ghê thật. Lòng mày rậm, ông ấy đâm lắm đấy hả?

– Không dám mà tám đứa con.

Tiếng cười thét từ đầu căn nhà vang lại “vào hàng phắc” khiến suốt một dãy nhà im bật. Tiếng thì thảo vọng vào trong nhà:

– Xong chưa, ông ấy đến.

– Ông nào?

– Ông lông mày rậm.

– Bỏ mẹ. Ông ấy khám thì chết cha, tử thần đó. Sao ông ấy không để thiếu úy Thảo khám đỡ cho nó phải phúc chúng mình to bằng trái núi không?

– Tao thấy ông Thảo khám dây bên đại đội 2.

– Đại đội mình hôm nay số vất vả rồi.

– Chúng mày có “suya” là sạch rồi không?

Tiến đi bít tất ôm giày và quần áo ra ngoài hành lang:

– Suya lắm, nhưng nếu có một tí bụi nào là ngoài ý muốn của tụi tao. Chúng mày lau giày sạch chưa?

– Rồi.

– Vào giường đi.

Mọi người kéo nhau vào giường đứng, mỗi người săn sóc lại chỗ mình và mỗi người thủ sẵn một chiếc mùi xoa, lau từ một vết mờ không phải là bụi ở thành giường gỗ, lau tới một hạt cát ở mũi giày. Cuộc khám xét tới phòng bên cạnh. Mọi người hồi hộp đợi chờ. Chính Phi cũng cảm thấy hồi hộp.

Tiếng giấy nện côm cộp qua phòng Phi. Một

tiếng hô đồng dục vang lên. Vị sĩ quan lông mày sâu róm mập như con trâu lưng lững tiến vào. Những sinh viên sĩ quan đứng cứng ngắc ở trước giường ngủ như những pho tượng đá. Vị sĩ quan “lông mày sâu róm” đi từ đầu tới cuối gian phòng rồi quay trở lại. Trái với thường lệ Ông chỉ nhìn qua rồi quay trở lại giữa nhà. Nụ cười của ông “lông mày sâu róm” thật quý, mọi người đều có cảm tưởng là chưa có nụ cười nào quý đến thế, ngay cả nụ cười của người yêu sau một vụ giận hờn. Tuy nhiên ông “lông mày sâu róm” mới chỉ cười thôi thì ba mươi sáu cặp mắt khác vẫn chỉ mới được phép long lanh chuyển động nhìn ông ta và nhìn nhau tỏ một dấu hiệu vui mừng.

Biết đâu ông ta cười nhưng không cho phép mọi người cười vì trong tư thế đứng nghiêm. Rất có thể một sinh viên nào đó dễ tính cười theo thì lãnh đủ bằng cách “cúp” phép. Chuyện đó đã xảy ra một lần bên đại đội 2. Mọi người vẫn đề phòng không một ai dám nhếch mép, sợ ông này đưa vào trừng.

Nhưng có lẽ hôm nay ông “lông mày sâu róm” mang tới cho mọi người một điều ngạc nhiên thích thú để làm kỷ niệm mang về nghỉ lễ vui với ngày Chúa Giáng Sinh. Ông ta cười với mọi người rồi gật gù:

– Tốt lắm, không cần khám tôi cũng biết anh em lau chùi từ cái lỗ khóa, cảm ơn anh em. Nghỉ!

Mọi người cùng đặt chân ra một lượt và cùng bâng hoàng như nhau. Ông “lông mày râu róm” tiếp bằng một giọng ôn hòa:

– Tôi không muốn “áp” phép của anh nào bởi vì ngày mai tôi cũng đi phép. Vợ tôi chờ từ sáu tháng nay ở Huế.

Những tiếng cười nho nhỏ nổi lên. Giữa lúc đó, ông “lông mày râu róm” xoay lưng bỏ đi:

– Chúc tất cả vui.

Một tiếng hô “nghe” đồng đặc vang lên. Ông “lông mày râu róm” ra khỏi phòng, tức khắc có tiếng hô “nghe” và tiếng la đuổi theo:

– Đại úy dễ thương quá!

– Chưa bao giờ đại úy đáng yêu như hôm nay.

– Chúc đại úy để đứa con thứ chín.

– Thôi chúc đại úy đẻ luôn hai một lượt cho chán mười đứa.

Sau đó vài phút tiếng coi tập hợp nổi lên giữa vũ đình trường. Từ khắp các phòng, sinh viên sĩ quan lại đổ xô ra, rồi hàng ngũ lại chỉnh tề.

Đoàn xe GMC gầm gừ nổ máy.

Lần lượt từng hàng dọc tiến ra con đường đậu xe. Mỗi nhịp chân là một tiếng reo.

Phía giữa dãy nhà Phi đứng lặng nhìn theo với một nụ cười. Ở cuối dãy đằng kia, Tân ngồi chồm hóm trên bờ tường ngoài hành lang buồn bã nhìn theo. Phi ở lại với một hy vọng, một nguồn an ủi lớn mà lúc này chàng cũng thấy nao nao, cũng thấy muốn được hòa mình vào trong

niềm vui mừng của mọi người là cấp cặp leo lên xe GMC để về với mọi người.

Chàng ngược sang nhìn Tân, chàng tin là Tân ở lại đây vì một lý do nào khác chứ không phải vì mang một hy vọng chờ đón như chàng. Chắc là Tân buồn lắm. Cứ trông cái dáng ngồi chán chường cái nhìn đăm đăm thèm muốn của Tân là đủ rồi. Phi thấy thương Tân vô cùng.

Phi quyết định là sẽ gặp Tân để nói chuyện cho bớt buồn. Nhưng ngay bây giờ phăng phăng đi sang thì kỳ quá có lẽ nên đợi chút nữa khi đoàn xe GMC đi hết rồi đi ngang qua phòng Tân rù Tân xuống câu lạc bộ thì tiện hơn.

Nghĩ vậy, Phi lại yên lặng đứng nhìn đoàn xe chuyển bánh. Một tiếng còi từ cuối đoàn “công-voa” của người hạ sĩ quan trực lạnh lạnh vang lên, chiếc xe thứ nhất chuyển bánh rồi chiếc thứ hai, thứ ba... Phi đưa tay vẫy khi chiếc xe chở Tiến, Dũng và những người trong trung đội chàng rời lề đường. Những bàn tay và những nụ cười trả lời.

Phi để ý từ nãy Tân không vẫy ai cả. Tân ngồi nhìn về phía đoàn xe mà như nhìn đi tận đâu đâu. Cho đến khi chiếc xe cuối cùng mất hút sau cổng trại, Tân vẫn ngồi im không nhúc nhích. Phi qua trở vào phòng mặc quần áo để xuống câu lạc bộ.

Đi ngang chỗ Tân, Phi cố nện mạnh gót giày cho Tân chú ý tới mình, Tân hơi nghiêng người

nhìn trở lại, Phi mỉm cười gật gật đầu ra dấu chào hỏi, Tân buông thõng một câu làm lạnh:

– Ở nhà à?

Phi dừng lại:

– Ủ. Còn cậu.

– Không muốn đi đâu cả.

– Xuống câu lạc bộ uống cà phê không?

Tân lùng khùng:

– Đi thì đi.

Hai người đi bên nhau vượt qua một khoảng trống mưa bụi, men theo những mái hiên. Những quả đồi trọc, những thung lũng nằm im lìm dưới trời mưa sau hàng rào dây kẽm gai. Phi có cảm tưởng là chúng nằm nghỉ mệt chờ chàng và những người đồng ngũ của chàng sau dịp lễ Giáng Sinh này để rồi vùng dậy hành hạ, chàng mỉm cười với ý nghĩ trẻ con ấy.

Xuống câu lạc bộ, Phi và Tân ngồi trên hai chiếc ghế đẩu cao ở quầy hàng. Bà chủ đơn đả thăm hỏi vài câu xã giao rồi ngồi vào một góc nhà đọc báo. Phi gọi chuyện hỏi Tân:

– Có chuyện gì buồn không?

Tân lắc đầu:

– Không.

– Sao không đi phép?

Tân ngược nhìn Phi dò hỏi, chàng rút một điều thuốc lá do Phi mời rồi nhún vai:

– Không có chỗ nào đáng về cả.

– Nhà cậu đâu?

– Chết hết rồi.

Phi sững người trước câu trả lời ngắn ngủi và bình thản đó của Tân. Chàng bật quẹt châm thuốc lá cho Tân, đôi mắt không rời khuôn mặt buống binh đầy mụn trứng cá của bạn. Một phút sau, Tân vừa thở khói thuốc vừa nói:

– Ông bà và bà bà chết từ lâu, tôi ở với ông chú. Ở mãi cũng chán, nổi nóng bỏ đi. Bây giờ đi phép cóc biết về đâu.

Nói rồi Tân cười hực lên, nét mặt u ám, Tân cúi xuống ly cà phê nóng. Dáng ngồi gù gù. Đôi vai co cao, điệu thuốc ngậm lệch của Tân vẫn còn mang đầy đủ dấu hiệu của những thanh niên lông bông thành phố, thích bắt chước James Dean. Tiếng Tân trầm xuống:

– Bây giờ về với mấy thằng bạn du đảng cũ thì... không muốn, mình không còn hợp với mấy thằng đó nữa. Thà là tránh đi còn hơn.

Chỉ bằng ấy câu nói, Phi hiểu rõ ràng tâm trạng Tân lúc này. Quân ngũ đã biến đổi và có thể cải hóa Tân trở thành một con người khác, xứng đáng hơn. nếp sống kỷ luật của binh đội và những bạn đồng ngũ, nhất là ở một trường võ bị, dù khắc khổ cực nhọc song bao giờ cũng giữ một truyền thống riêng biệt có thể gọi là rất dễ dàng biến cải con người. Nhưng không phải là chỉ một thời gian ngắn ngủi đủ để thay đổi được tất cả. Lúc này Tân như con kén đang cần ổ, phá phách để thoát thân, chấp cánh bay cao. Tân

đang bút rút vì sự đoạn tuyệt một dĩ vãng. Tân đang bị giằng co mãnh liệt. Phải kể là Tân nhớ những ngày tháng lòng bông với những người bạn lòng cũ, nhưng Tân muốn xa, chàng trốn tránh để dễ dàng quên lãng.

Phi nhìn Tân bằng đôi mắt thán phục. Phi nhìn rõ thấy bản năng lương thiện trong con người mà thiên hạ quen gọi là “loại cao bồi” đó. Bản năng lương thiện đang có dịp trỗi dậy, đồng thời Phi cũng nhận thấy chính mình có một phần trách nhiệm trong việc phát triển cái bản năng lương thiện trong con người Tân. Chàng hối hận vì đôi lần đã tỏ ra khinh bỉ, coi thường, xa lánh Tân, Phi nghĩ từ giờ chàng sẽ hết sức cố gắng gần gũi Tân và chàng sẽ rủ cả những người bạn khác gần gũi với Tân hơn, cho Tân dứt bỏ được hết mặc cảm bị bỏ rơi, bị coi thường.

Vì ý nghĩ ấy, Phi khoác nhẹ vai Tân:

– Ở đây, tôi với cậu đi chơi với nhau.

Tân cười:

– Đồng ý lắm, có “mục” gì không?

– Có nhiều mục lắm.

Rồi Phi nheo một bên con mắt:

– Có người đẹp ở Sài Gòn lên chơi.

– Có “cộ” không?

Phi ngây mặt vì danh từ “cộ” mà Tân vừa dùng nhưng chàng bình tĩnh làm ra vẻ hiểu biết mỉm cười cúi xuống uống cà phê để dùng kế hoạch hoãn binh suy nghĩ. Vài phút sau Phi mới

nhớ ra danh từ “cộ” ở đây Tân muốn ám chỉ là “xe hơi”. Phi cười khanh khách:

– Có, nhất định là có “cộ” rồi. Cát xăng troa, được không?

Tân lè lưỡi:

– Hách nhĩ. Của em hay là của cậu?

– Của em.

– Con nhà lành à?

– Ủ. Con nhà lành.

– Đẹp không?

– Cũng khá. Nói chuyện được. nhảy nhót được.

Tân lắc đầu:

– Nếu vậy thì đây chề.

– Sao vậy?

– Không thích con nhà lành, mất công lắm.

Và lại... tôi cũng không hợp với loại đó. Đi chơi với chúng nó lỗ mồm chửi thề vài câu, chúng nó tối mặt lại, chúng nó khinh mình, chịu gì nổi.

Phi cười, cố làm ra vui vẻ mà thực tình chàng hại Tân. Chàng biết là Tân đã nghĩ đúng, loại người thường như Loan và Phượng và ngay cả những người như Liên cũng không thể thích hợp với Tân. Tân ngại là phải, mặc dầu thực tâm Tân muốn hay là bắt đầu muốn tiến tới gần gũi với những người đó. Phi co một chân lên thành ghế:

– Thử một lần cho biết, nếu không thích thì lần sau thôi không đi nữa, mất mát gì đâu.

– Ủ thì thử. Bao giờ em lên?

– Trong hôm nay hay ngày mai thì là cùng.

– Được lắm. Phải đi đón em à?

– Không, các em sẽ đón ở đây. Tôi lấy một phòng ngoài “Palace”, cậu có thể ra ngoài đó ở cho hách. Khi nào các em tới tôi sẽ ra đón cậu.

Tân lùng khùng rồi cười hì hì:

– Chương trình có vẻ hấp dẫn đấy nhé. Tuy nhiên moa nói thật là moa không còn đồng xu nào dính túi cả. Lành lương xong trả câu lạc bộ một nửa, còn một nửa gửi về cho mấy thằng bạn ma cà bông rách như cái mền, có thằng còn phải lo cho đào vào nhà họ sanh có chết cha người ta không. Thời buổi này mà còn đeo bông thì vỡ nợ.

Phi cười, vỗ tay vào túi quần sau:

– Yên tâm, có tiền đây, nhiều là đằng khác. Tiền bán xe còn lại. Cậu cần thì cầm tạm hai cái giấy xanh xanh tiêu đi.

– Tiền không có nhưng tôi có cái tật là không cần tiền bao giờ cả?

– Đừng ngại, anh em với nhau, tháng sau cậu trả tôi chứ tôi có cho cậu đâu.

Tân ngần ngại một chút rồi gật đầu:

– Được rồi, lấy một tờ xanh xanh đủ rồi.

Phi rút ví đưa cho Tân tờ giấy năm trăm. Tân kêu tính tiền cà phê và nói đùa.

– Tính tôi không thích cầm tiền chẵn.

Vài phút sau, Tân và Phi lại kéo nhau trở về phòng. Tân lôi Phi vào giường mình, hai người nằm dài trên giường tán gẫu. Tân tâm sự:

– Tôi mê quân đội ngay từ năm mười lăm mười sáu tuổi. Thực ra tôi cũng không ngờ sẽ có ngày được theo học ở đây. Người ta có cái số. Vào đây là tôi hiền lắm rồi đó, cố giữ gìn mà đôi khi không nhìn được. Đập nhau hai lần rồi, nhưng may không ai báo cáo. Nếu tôi rời bỏ quân đội bây giờ, chỉ còn mỗi cách là... đi ăn cướp, vào tù cũng đành.

Nói rồi Tân cười, song Phi biết là Tân đã nói rất thật tâm lúc đó. Khi một cố gắng cuối cùng của mình không thành, người ta có thể phá chính mình, điều đó không có gì lạ. Phi nói lảng sang chuyện khác:

– Mọi năm sinh viên sĩ quan tổ chức lễ Giáng sinh trong trường. Năm nay trùng thứ bảy chủ nhật nên khóa mình được đi phép hết. Chắc cũng có bốn năm người ở lại đây thôi.

– Cậu lắm, nhiều đứa ở lại, nhưng chúng nó ra phố đón gia đình ở xa tới. Từ hôm qua, Đà Lạt đông lắm, có lẽ vui hơn Saigon nhiều, tôi chưa ở đây vào dịp này bao giờ cả. Ra phố hôm nay chắc là gặp nhiều người quen lắm.

– Ủ, có thể.

– Hay là chúng mình ra phố chơi

Phi lắc đầu:

– Tôi ở lại đón... người nhà.

Tân cười khanh khách:

– Không còn gì thú bằng được chờ đợi như thế này. Tôi ở đây với cậu buổi sáng nay thôi.

Chiều tôi ra phố, phòng cậu thuê rồi hả, nhớ ghi số cho tôi.

Phi gật đầu:

– Bốn mươi ba bis, ghi đi kéo lộn phòng có phen bị vu oan ạ. Nhất là trông cậu cũng không lương thiện lắm đâu.

Tân chỉ cười khanh khách:

– Yên trí, nhớ rồi. Cứ nói phòng cho ông Phi là đủ chứ gì.

– Vũ Tiến Phi. Làm nghề sinh viên Sĩ Quan.

– Ô kê. Bốn mươi ba bis.

Con số đó nhắc Phi nhớ lại những ngày vui cũ, buổi chiều đầy nắng ấm trên đồi, buổi tối trong phòng trà... và nỗi đau buồn hiện tại. Chàng nhớ Liên, nhớ. Cứ một nét mặt, một ánh mắt, một dáng điệu trẻ thơ. Chàng nhớ lời hẹn hò cũ, hình ảnh buổi sáng cuối cùng trong căn phòng nhỏ khi va-li đã sẵn sàng để trở về, Liên ghi lấy chàng bên khung cửa, thiết tha nói với chàng tiếng nói của tình yêu: “Noel mình trở lại đây anh nhé”. Và Liên đã hôn chàng rồi đưa tay lên môi hôn tất cả khung trời. Hai người ôm nhau xuống thang lầu để ra xe và cùng có cảm giác như trống rỗng, như mất mát. Bây giờ cảm giác đó cũng lại đến với Phi nhưng người yêu không còn nữa. Chàng nói với Tân:

– Hồi nào đó, tôi đã có hẹn với một người con gái là Noel này cùng lên Đà Lạt, nhưng đến nay

mọi chuyện không thành. Đòi lính chúng mình có những lời hứa không bao giờ thực hiện được

Tân cười:

– Biết đâu người con gái đó chẳng lên đây với đàn ông khác?

– Có thể lắm.

Trả lời câu đó một cách thản nhiên mà tự trong lòng Phi cảm thấy nhói buốt. Thực ra Phi đã nghĩ tới điều đó từ lâu, có thể là từ ngày xách ba lô lên đầu và rõ rệt nhất là khi lấy phòng ở khách sạn chàng sợ là sẽ gặp Liên và tất nhiên nàng không lên đây một mình dù chỉ là để đi tìm kỷ niệm cũ. Tưởng tượng ra cái cảnh gặp gỡ này. Phi cố nhắm mắt xua đuổi, dù nhiều nghị lực đến đâu Phi cũng biết rằng không thể nào chàng chịu nổi nếu có trường hợp đó xảy ra. Phi đứng đây vươn vai:

– Thôi mình về nằm ngủ. Thà là được chờ đợi còn hơn là nằm tưởng tượng tới những câu chuyện lòng.

Tân mỉm cười nhìn theo bóng Phi khuất sau khung cửa.

o O o

Người hạ sĩ quan trực chạy vun vút xuống cầu lạc bộ, gã ngo quanh ngo quẩn rồi khi nhìn thấy Phi gã bỗng đứng sững lại rồi hỏi:

– Anh có phải là Sinh viên Vũ Tiến Phi không?

Mắt Phi sáng lên, chàng đã tưởng là có Loan và

Phượng tới kiểm, nhưng người sĩ quan trực vừa thở hổn hển vừa nói bằng một giọng quan trọng:

– Anh lên trình diện gấp với đại tá chỉ huy trưởng.

Phi ngậy người:

– Tôi à?

– Phải! Anh chớ còn ai nữa. Tìm anh huyệt hơi suốt từ nãy tới giờ. Tưởng anh đi phố thì vỡ mặt.

Phi vẫn còn chưa hết ngạc nhiên:

– Ơ hay. Tôi làm gì mà đại tá gọi.

Người hạ sĩ quan trực hất hàm.

– Thôi, lệ đi. Xe đang đợi.

Phi lừng khừng ra dáng chưa chịu tin:

– Tôi sợ anh lắm. Ông ấy kêu tôi làm gì?

Người hạ sĩ quan trực tỏ vẻ khó chịu, gãi chia một miếng giấy nhỏ cho Phi xem:

– Có phải sinh viên Vũ Tiến Phi ở trung đội 12 đại đội 3, tiểu đoàn 1 không?

– Đúng, quái nhỉ có chuyện gì vậy?

Phi đứng dậy vội vàng, chàng nói tiếp:

– Thì cũng phải cho tôi về phòng vận quần áo đã, chẳng lẽ vận quần áo này sao?

– Ủ, lệ đi, lệnh gọi trình diện trong vòng mười lăm phút. Thay đồ xong anh lên phòng trực.

Quen với luật lệ ở đây, Phi chạy như biến về phòng và nhanh nhẹn như một con sóc Phi thay quần áo thật nhanh. Không đầy mười phút sau Phi đã có mặt ở phòng trực. Người hạ sĩ quan trực chờ sẵn Phi trước cửa, anh ta cần nhằn:

- Anh làm gì mà lâu quá vậy?

Phi trả lời thản nhiên:

- Thay đồ chứ làm gì, bộ anh tưởng tôi ngủ chắc?

- Thay đồ mà tới mười phút à?

Phi nổi nóng:

- Ủ, mười phút là may đó, tôi thường thay cả giờ đồng hồ thì đã sao.

- Vô đây đừng có làm tàng nghe cha nội, khi nào ra trường đeo bông mai hãy hay.

Phi giận điên người quắc mắt nhìn anh hạ sĩ quan trực rồi cười gằn:

- Tôi nói chuyện với Sĩ quan Trực, anh không phải là người chỉ huy tôi ở đây, anh biết chứ?

- Biết, nhưng sĩ quan trực đi ăn cơm chưa về, tôi thay mặt sĩ quan trực anh biết không?

- Không.

Người sĩ quan trực lực lưỡng muốn găm lên:

- Anh có giỏi thì không đi trình diện tôi coi thử.

Phi nhún vai:

- Tôi có trình diện đại tá hay không là công việc của các anh, tôi tới đây là đủ rồi.

- Muốn búng hả.

- Lâu lâu búng một tí, búng đúng luật, đâu có sao!

Người hạ sĩ quan trực có vẻ bí, không biết phải nói thế nào nên dờ mắt dạ nạt:

- Búng thì ở tù.

Phi chọc tức thêm:

– Anh bỏ tù được tôi còn khó lắm.

– Tôi ghi vào sổ trực là anh ba gai, buống binh không chịu tuân lệnh thượng cấp. Đại tá gọi anh coi thường và nói là không cần trình diện.

– Tùy anh ghi thế nào cũng được.

Người sĩ quan trực hăm hăm bước vào phòng trực, lật mạnh cuốn sổ bìa dày. Vừa lúc đó Tân ở ngoài cổng bước vào. Trong lúc trình giấy ở điểm gác, Tân đã nghe thấy chuyện lộn xộn giữa người hạ sĩ quan trực và Phi. Tân đến bên Phi khẽ nói:

– Chuyện gì vậy?

– Đại tá gọi tao, không biết chuyện gì, thằng cha hạ sĩ quan trực này muốn gây sự, nó tính báo cáo để bỏ tù tao, nó đang ghi sổ trực là tao bất tuân thượng lệnh.

Tân nổi nóng, ghé nhìn vào phòng, gã hạ sĩ quan trực đang cắm cúi ghi lên trang sổ rỗng. Tân lăm bắm chửi thề:

– Mẹ thằng này hỗn lắm, nó làm ở văn phòng Trung tá chỉ huy phó đấy, hạch sách anh em hoài. Để tao vào bảo nó.

Phi giữ tay Tân lại:

– Thầy kệ nó muốn làm gì thì làm, mình đâu có phải tội mà sợ. Đừng gây sự với nó.

Tân giằng tay Phi:

– Bộ mày tưởng tao ngốc đến gây lộn với nó ở đây sao. Tao năn nỉ nó cho mày coi, nếu nó không nghe thì mình đợi nó ra phố tính sau. Để

nó ghi vào sổ trực thì mình cũng nguy chứ mày tưởng đùa à.

Nói rồi Tân phăng phăng đi vào phòng trực, chàng lẩn thẩn đứng ghé xuống nhìn trên trang giấy người hạ sĩ quan trực đang viết. Tân nhìn thoáng thấy giòng cuối “đương sự tỏ ra ngang ngạnh vô kỷ luật, không xứng đáng là một sinh viên sĩ quan”.

Người hạ sĩ quan trực ngược lên nhìn Tân, đôi mắt toé lửa. Gã vừa định gây sự thì Tân đã toét miệng cười hì hì:

- Sao thượng sĩ không bật đèn lên cho sáng có phải dễ viết hơn không? Viết tối quá hại mắt lắm đấy. mắt thượng sĩ coi đa tình, thế kia còn phải giữ gìn chứ. Hôm họ gặp thượng sĩ đi với cô nào ngoài chợ đẹp không thể tả. Vợ hay người yêu đó?

Người hạ sĩ quan trực guờm guờm nhìn Tân, dường như gã hiểu rõ ý định của Tân nên gã vẫn giữ một thái độ cau kính khó chịu:

- Vợ. Cậu hỏi làm gì?

Tân vẫn cười:

- Hỏi cho viết vậy mà. Để tôi bật đèn cho thượng sĩ nghe. Coi bộ hôm nay thượng sĩ hơi nóng tính đấy, có chuyện gì làm thượng sĩ bực mình không?

Nói rồi Tân phăng phăng chạy ra mở công tắc, ánh đèn điện chói sáng. Tiếng người hạ sĩ cộc lốc:

- Không có việc gì ở phòng trực thì về phòng đi cho người khác làm việc.

Tân cười, chàng trở lại kéo một chiếc ghế đầu ngồi xuống bên cạnh gã sĩ quan trực, chàng rút bao thuốc lá đưa mời:

- Thượng sĩ hút thuốc. Lucky ba hàng chữ đây, thứ này hiếm lắm, lòng khắp mãi Đà Lạt mới có một gói. Phải là tay “sùng” lắm mới kiếm nổi, nếu không thì nhất cũng phải là nhân tình của cô hàng chủ tiệm cà phê mới “truy tầm” được thứ này.

- Cảm ơn, tôi không hút. Tôi đã nói là nếu anh không có việc gì thì về phòng ngủ đi.

Rồi người hạ sĩ quan trở ra ngoài hiên lắm bầm nguyền rủa:

- Thằng mắc dịch này đi đâu nữa. Mỗi việc lấy xăng mà cũng mất cả nửa giờ đồng hồ.

Phi vẫn đứng tĩnh không, bộ mặt ngơ ngơ lạnh lạnh. Chàng biết là anh chàng này đang sốt ruột vì người tài xế xe trực đi đổ xăng chưa về để đưa chàng đến trình diện với vị chỉ huy trưởng. Chàng cũng móc túi lấy thuốc lá ra hút.

Tân lại lừng khừng trở ra bên người hạ sĩ quan trực nhật, tiếng Tân dí dỏm nhưng Phi biết rõ đó là sự cố gắng hết mức một con người chỉ hùng hổ như Tân:

- Buồn quá thượng sĩ ơi. Noel mà nằm một mình ở đây, buồn chết đi được Thượng sĩ có gia đình ở đây, vợ đẹp con khôn ấm cúng quá.

- Ủ.

- Thượng sĩ nên thương những thằng như tôi, có mỗi mình ở đây, vừa buồn, vừa lạnh, vừa nhớ gia đình, vừa đói.

Người hạ sĩ quan trực vẫn đứng im lìm nhìn phía con đường trải nhựa chạy dài dưới cơn mưa. Màu trời xám lại, buổi tối cao nguyên bắt đầu vào lúc sáu giờ.

Tân cũng đứng nhìn theo con đường đó, chàng lại tiếp tục gạ chuyện:

- Như tôi và thằng bạn tôi đây, gia đình ở xa, nằm một mình ở đây buồn chết đi được mà lại còn bị phạt mấy ngày tù quân nữa thì sống thế nào được. Thượng sĩ nên tha cho nó đừng ghi chép vào sổ trực làm gì lôi thôi mất công lắm.

Nghe Tân tán tỉnh như vậy. Phi nóng mặt vì ngượng, chàng kéo vai Tân:

- Thôi, xin xỏ làm gì cho mệt.

Tân gạt phăng ngay đi:

- Sao lại không, thượng sĩ này biết điều lắm mà, mày đừng có lằng nhằng để tao nói giúp cho.

Người hạ sĩ quan vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh như tiền, gã quắc mắt dò giọng câu kinh cả với Tân:

- Nay tôi bảo cho anh biết không phải việc của anh, khôn hồn thì về phòng đi kéo lôi thôi bây giờ, cả anh nữa đừng tưởng đứng đó mà giỡn.

Tân cười:

- O hay. Thượng sĩ câu cả với tôi sao?

– Chứ anh là cái gì. Bước đi cho khuất mắt tội

– Nóng vừa thôi chứ.

Phi nhận thấy giọng Tân cũng đã có vẻ buống bình hết hòa nhã và với Tân khi đã dùng tới giọng nói xắc sược ngang ngạnh thì chắc không thể tránh khỏi những chuyện đáng tiếc. Phi định xen vào kéo Tân ra, nhưng Tân đã nói phăng phăng:

– Thấy người ta năn nỉ thì làm tàng phải không? Tính làm cha người ta hả. Báo tin cho anh biết là tôi chưa nhịn nhục ai như thế này.

Người hạ sĩ quan trực thấy phản ứng khá mạnh đó của Tân thì hơi sững người một chút, song đã trót lên mặt làm tàng chẳng lẽ lại đầu hàng thì coi không được nên gã đứng khuyệnh tay ra:

– Mà muốn gì?

– Lịch sự một chút đi, kêu tao bằng anh. Tao muốn ăn thịt mày. Nhưng ở đây không tiện, hẹn tao ở đâu đi. Bao giờ mày hết trực? Sáng mai nhé?

Người hạ sĩ quan trực nhìn Tân từ đầu tới chân rồi nhếch môi cười:

– Ngay bây giờ mày không dám à?

– Dám chứ gì mà không dám, nhưng đấm mày trong phòng trực là tao có lỗi. Chút nữa mày qua câu lạc bộ đi, không có ai ở đấy cả. Có thể đấm lộn tới sáng. Nhưng mày không chịu nổi hai quả đấm của tao đâu, sợ có năm phút mày đo ván

rồi. Đừng làm hách, thằng nào sợ mày chứ tao thì tao chấp đấy.

Người hạ sĩ quan trực không chịu được nữa, hùng hổ sẵn tới nhưng Tân nhanh chân lùi ra ngoài hiên:

- Tao đợi mày ở dưới cầu lạc bỏ.

Vừa lúc đó chiếc xe dodge 4x4 đỗ lại trước cửa. Tân mỉm cười khiêu khích thêm:

- Mày làm nhiệm vụ đi rồi tính sau, tao đi ăn cái gì đấy. Đói quá rồi.

Và Tân quay sang nói với Phi:

- Ra ngoài đó rồi có chuyện gì về cho biết ngay nhé. Mình chờ ở phòng.

Phi giữ chặt tay Tân:

- Thôi bỏ qua mọi chuyện đi, đánh lộn làm gì vô ích. Mình biết thế là đủ rồi.

- Để mình cho nó một bài học.

- Bỏ đi. Cậu nên nhớ cậu là sinh viên sĩ quan, cậu cũng đang cần học hơn là dạy người khác.

Câu nói đó vang vào lòng Tân và thoáng chỉ cho Tân thấy rõ cả một tương lai đang chờ đợi. Tân lặng lẽ quay đi bóng Tân lấm lũi dưới ánh đèn vừa đủ soi rõ những hạt mưa dăng đầy mặt đường. Phi thở dài rất nhẹ.

- Lên xe đi chứ còn chờ gì nữa!

Tiếng người sĩ quan trực cục cằn vang lên. Tân làm theo như một cái máy, chàng không buồn để ý đến những lời lẽ bực dọc đó nữa.

Chàng bỗng cảm thấy ân hận vì đã cố chấp với

người hạ sĩ quan trực để đến nỗi xảy ra chuyện này. Chàng sợ khi chàng đi rồi ở nhà Tân có thể đập lộn và Tân có thể bị phạt và hơn nữa là đưa ra hội đồng kỷ luật nếu bị “trù”. Chàng muốn ngõ lời xin lỗi người hạ sĩ quan trực song chưa biết mở đầu thế nào trong khi bộ mặt người đó vẫn hầm hầm ra lệnh cho người tài xế:

– Đưa anh này tới tư thất đại tá. Gấp lên!

Chiếc dodge 4x4 lao đi khỏi cổng. Phi ngồi ngẩn ngơ trên xe, phần lo cho Tân, phần lo cho mình. Chàng không hiểu nguyên nhân nào chàng đã “được” hay “bị” đại tá chỉ huy trưởng “chiếu cố” đây? Không biết sẽ là một hân hạnh hay là một mối họa lớn? Cố nhớ lại những buổi đi tập những giờ ngồi trong phòng học, những phút vui với anh em trong phòng ăn, xem chàng có làm điều gì vô lễ, có thù oán với ai để đến nỗi bị báo cáo tới tai vị chỉ huy trưởng hay không? Nhưng Phi nhớ mãi mà không thấy mình có điều gì thất thổ cả. Chàng yên tâm và bỗng chàng nghĩ đến Loan và Phượng. Có thể là Trung tá Lạc quen thân với đại tá chỉ huy trưởng và gửi Loan và Phượng ở trên này vài ngày. Nghĩ thế, Phi bỗng cảm thấy giận Loan vô cùng. Tại sao Loan không thể đến trường kiểm chàng mà lại dùng cách này? Phi cũng cảm thấy tủi thân. Chàng định bụng là nếu đúng gặp Loan và Phượng ở đây chàng sẽ tỏ ra lạnh nhạt để cho Loan biết là chàng nổi giận.

Chiếc xe vòng lên một con đường dốc. Vị đại tá chỉ huy trưởng ở một căn biệt thự thật đẹp. Phi nhảy xuống xe và nói với anh tài xế.

– Anh đợi tôi một chút nhé!

Rồi chàng sửa lại quần áo, mạnh dạn bấm chuông. Người làm công dẫn Phi vào trước hang hiên rộng được bao phủ bởi một đàn hoa tigôn có những cánh la rậm rạp ùm tùm. Phi dừng lại ngo ngác nhìn vào trong nhà. Có lẽ họ ở trên lầu hoặc ở tầng sau. Vài phút sau, có những tiếng cười và tiếng giày khua lộn xộn trên sân nhà, Phi nhìn thấy vị đại tá chỉ huy trưởng mặc bộ pyjama màu xanh đậm, dáng người tuy hơi già nhưng vẫn còn duyên dáng. Bà vợ to béo mang vẻ đài các của những bà vợ mang từ nhà quê lên tỉnh.

Lui lại phía sau là Toàn, Loan và Phượng dắt hai đứa trẻ có vẻ là con của ông bà đại tá. Phi rất ngạc nhiên về sự có mặt của Toàn, chàng nghĩ là Toàn đã theo Loan và Phượng lên đây.

Khi mấy người ra đến nơi, Phi đứng cùng người hai gót giày đập vào nhau kêu cộp rồi đồng dạng trình diện thường lệ như tất cả các sinh viên sĩ quan thường làm mỗi khi trình diện với thượng cấp.

Loan và Phượng trở mắt nhìn Phi tùm tùm cười. Vị đại tá lại tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự có mặt của Phi. Ông hấp háy con mắt rồi cau mày nghĩ xem có chuyện gì không. Giữa lúc đó Toàn phải nhảy vào can tay Phi bằng cách giới thiệu:

– Thưa ba, anh Phi là bạn của con.

Vị đại tá “à” khẽ một tiếng rồi giơ tay mời Phi:

– Ngồi chơi.

Nói rồi ông quay vào trong nhà. Phi vẫn đứng im như khúc gỗ. Phượng cười khúc khích, Loan nhìn Phi bằng ánh mắt thân mật mừng rỡ. Toàn thân mật vỗ vai Phi:

– Mời anh ngồi chơi. Hôm nay trông anh đen và khỏe ra nhiều.

Quả thật lúc này Phi bỗng cảm thấy ngưng ngừng. Chàng không ngờ cuộc đến thăm của Loan lại có thể ... phức tạp và khó chịu đến như thế này. Chàng tưởng rằng chỉ nên làm mặt giận Loan thôi, ai ngờ bây giờ chàng giận thật. Chàng cố tỏ thái độ lễ phép nói với Toàn thật mỉa mai:

– Cảm ơn anh. Anh cho gọi tôi có chuyện gì?

Toàn sững người, chàng liếc nhìn nhanh sang Loan và Phượng. Loan biết ngay là Phi giận, nàng bỗng cảm thấy lo sợ và ngưng ngáp. Phượng thì vui cười hồn nhiên như không, nàng đưa tay lên bắt chước Phi chào theo kiểu nhà binh và trình diện:

– Sinh viên sĩ quan Nguyễn Kim Phượng đại đội, 3 tiểu đoàn 1 trình diện ...

Nói rồi Phượng lại cười khanh khách. Nhưng cử chỉ đó của Phượng chỉ được Phi trả lời bằng một cái nhếch mép.

Loan vội tiến đến bên Phi:

– Xin lỗi anh, Loan tới trễ, xe bị hư, bọn này

còn bị ướt nữa nên lên tới là vào đây ngay không đến thẳng sảnh trường kiểm anh được. Muốn gặp anh gấp để anh đừng mong nên anh Toàn kêu điện thoại vào trường nhờ phòng trực kiểm anh giùm.

Phi nhìn Loan vài giây, cái nhìn đầy thiện cảm nhưng thái độ vẫn lễ phép lạnh nhạt:

- Vì vậy nên tôi phải vận quần áo đến trình diện ngay, không dám trễ một phút.

Khuôn mặt Loan hiện rõ vẻ buồn khổ. Toàn cúi xuống xếp mấy chiếc gối màu trên mặt đệm salon, chàng mời Phi một lần nữa:

- Anh ngồi chơi đây đi anh Phi. Chắc là anh chưa ăn cơm, tiện gấp bữa, anh ăn luôn với chúng tôi cho vui nhé?

Mặc dầu đang đói nhưng Phi cũng từ chối:

- Cảm ơn anh, tôi vừa ăn rồi.

Nói rồi Phi xoay người ngồi xuống ghế một cách miễn cưỡng. Loan kéo chiếc ghế nhỏ ngồi sát bên Phi, tiếng nàng nhỏ và ấm:

- Anh giận Loan vì chuyện đó à?

Phi ngồi im, hai bàn tay nắm lại với nhau; vài giây sau Phi lên tiếng:

- Không.

- Anh nói dối, Loan biết mà, Loan xin lỗi anh. Trò đùa nghịch này là tại anh Toàn và Phượng, chứ Loan không hề có ý kiến gì trong việc này.

Toàn nhìn Phi và Loan rồi mỉm cười bỏ vào trong nhà. Phượng cũng bắt chước Loan kéo ngồi sát xuống bên Phi, tiếng nàng nhí nhảnh:

– Ông sĩ quan ở trong phòng trực đi kiểm anh phải không? Anh Toàn đùa giai quá nên làm ông ta hoảng hồn, lú cả lười lại. Anh Toàn ra hẹn có mười lăm phút phải kiểm được anh để ra trình diện với đại tá.

Phi cũng mỉm cười, nhưng kỳ thật tự trong lòng Phi cảm thấy bức bối đau buốt. Dù ở đâu, trong quân đội, vẫn chưa tránh hết được những cảnh đau lòng tương tự như thế này. Bất cứ một “gia nhân” nào ở nhà một “ông lớn” cũng có thể làm tàng với một số người quen sống với những lo âu sợ sệt ở một vài cơ quan, nhất là cơ quan đó chính người có trách nhiệm chỉ huy. Những gia nhân hách hơn người chỉ huy, hiện tượng đó là thường, Phi hiểu rõ điều đó và chàng buồn tui hậm hực không phải là vô lý. Chàng cũng không tin rằng một người như Toàn lại ý thể là con vị đại tá để mà hống hách xằng. Chàng cho là trong một phút cao hứng Toàn đùa nghịch một cách vô ý thức thể mà thôi. Tuy vậy chàng vẫn không tránh khỏi bức bối, chàng nói khẽ:

– Giá anh Toàn đừng làm như vậy thì tốt hơn.

Phượng vẫn cười khanh khách:

– Anh bị ông sĩ quan trực hối thúc cho cuống lên bây giờ anh câu phải không?

Phi lắc đầu:

– Không phải vậy. Ông sĩ quan trực không hiểu chuyện gì nên đi kiểm tôi để rồi gây sự với một người bạn của tôi. Câu chuyện không đẹp

tí nào. Tôi sợ khi tôi đi rồi hai đứa đánh lộn ở trong đó.

Đôi mắt Loan tròn lên:

– Sao vậy? Có chuyện đó thật à?

– Tôi nói dối làm gì!

Cho đến phút này Phượng vẫn còn cười; nàng cho rằng Phi nói dối để “quan trọng hóa” câu chuyện nặng nề thêm cho Phi có cớ để giận thêm. Phượng hấp háy con mắt tỏ vẻ không tin. Phi bực mình nói phăng hết mọi chuyện từ lúc chàng ngồi dưới câu lạc bộ đến lúc Tân và gã sĩ quan trực gây lộn với nhau ở phòng trực cho đến lúc chàng lên xe ra đây.

Vẻ mặt Loan hối hận và lo lắng:

– Bây giờ làm thế nào, anh?

Phi nhún vai xòe hai bàn tay:

– Làm thế nào bây giờ! Chỉ có cách là tôi phải trở về trường ngay để kéo Tân đi cho yên.

Phượng nêu ý kiến:

– Không cần, lại nhờ anh Toàn kêu anh bạn của anh ra đây luôn cho tiện.

Phi lắc đầu quây quây:

– Chuyện gì chứ chuyện đó thì không nên đùa lẫn thứ hai.

Loan bối rối:

– Hay là anh về trường ngay đi rồi ra đây?

– Có lẽ nên thế lắm.

Phi đã toan đứng dậy thì Toàn mang đĩa bánh

ra đến nơi, Phượng nói ngay bằng một giọng nửa thú vị nửa lo sợ:

- Anh có biết chuyện anh gọi điện thoại vào trường gây phiền phức cho bao nhiêu người không? Suýt nữa thì xảy ra hai vụ đập lộn.

Mắt Toàn cũng tròn xoe lên, Phượng lại tiếp tục kể hết lại mọi chuyện xảy ra giữa Phi, Tân và người hạ sĩ quan trực.

Toàn cúi đầu ân hận:

- Tôi thành thật xin lỗi anh và các bạn anh. Đáng lẽ tôi không nên đùa như thế. Phi cầm mũ đứng đây:

- Tôi phải về coi xem ra sao.

Toàn và Phượng, Loan cùng đứng im. Phi xoay người theo động tác “cơ bản thao diễn” rồi đi nhanh xuống bậc thềm. Ba người khúc khích cười. Đi hết con đường lát gạch ra đến cổng Phi mới chợt hiểu tại sao bọn Toàn lại cười như vậy. Chàng đã quen cái thói quen của một sinh viên sĩ quan mỗi lần quay trái, quay phải, quay đằng sau đều phải đúng những động tác đúng theo khuôn phép mẫu mực này. Phi chợt thấy nóng mặt, chỉ muốn chạy trốn ngay khỏi nơi này. Nhưng khi lên xe, chàng tự an ủi: “Chẳng qua méo mó nghề nghiệp một chút đâu có sao” và chàng giơ tay vẫy chào bọn Toàn đang đứng nhìn theo.

Khi Phi về đến trường, mọi chuyện đã song xuôi Tân đang ngồi khật khùng ở câu lạc bộ,

một bên mí mắt còn sưng vù. Phi đứng như chôn chân xuống đất trước mặt Tân, chàng không nói được một tiếng. Tân ngược nhìn Phi rồi mỉm cười hớp nốt ngụm la-ve:

– Sao, có chuyện gì đó?

Phi không trả lời câu hỏi của Tân, chàng hỏi Tân một câu khác, giọng nói buồn nản:

– Đánh lộn thật đấy à?

– Ừ.

– Thằng cha đó đâu?

Tân khẽ nhấc một cánh tay rồi nhún vai:

– Nó ăn đòn đau quá đang đi thưa.

– Thưa ai?

– Ông sĩ quan trực.

Phi dùng chân kéo chiếc ghế đẩu ra ngồi, chàng gọi một đĩa cơm gà rồi quay sang Tân:

– Nó xuống đây à?

– Tao lên kêu nó. Thực tình tao chỉ muốn nói chuyện với nó thôi không ngờ nó sấn sổ đâm tao trước. Bắt buộc tao phải đập nó.

Nói đến đây Tân xoa nắn tay mặt của mình:

– Thật ra tao đánh nó hơi đau. Tao đâm trúng mồm nó hai cú ngã sấp xuống, máu chảy khá nhiều.

– Tao đã bảo mày thôi đi kia mà. Đánh lộn có được cái gì không rồi bây giờ nó đi kiện có phải phiền cho mình bao nhiêu. Mày kỳ khôi quá, máu du còn vẫn còn nhiều.

– Ổ, nổi nóng lên rồi thì tao cóc cần. Nó đâm

mình mà tha được à! Thà là đuổi tao ra đơn vị làm lính uỳnh giặc còn khoái hơn chịu ức hiếp. Cùng lắm đuổi tao về, tao đi ăn cướp.

– Mày sẽ hối hận cả đời! Đồ điên!

Tuy nói vậy, song thực ra tự trong thâm tâm Phi thích Tân vô cùng. Cái máu ngang tang đó, là trai trẻ ai cũng thích. Chỉ có điều có dám làm hay không bởi số tuổi đời có chín chắn hay không. Phi bỗng thấy mình hơi già đi trong chuyện này. Trước đây vài năm chắc chắn Phi đã đánh lộn với người hạ sĩ quan trực rồi chứ không đợi tới lượt Tân. Chàng thờ dài rất nhẹ. Chàng biết là đã tới lúc chàng phải làm một cái gì để cứu Tân. Lẽ dĩ nhiên ông sĩ quan trực sẽ phạt cả hai, nhưng hình phạt cho một sinh viên sĩ quan sẽ nặng nề hơn và sẽ quan hệ vô cùng tới cuộc đời binh nghiệp, Phi nghĩ đến việc phải gặp ông sĩ quan trực để trình bày mọi chi tiết và năn nỉ ông bỏ qua mọi chuyện mới mong cứu được Tân.

Bữa cơm Phi ăn ngهنặng đắg không nuốt trôi. Chàng chợt nghĩ đến Toàn. Nếu cần lắm, có lẽ chàng phải nhờ Toàn hoặc chính chàng phải trình bày thẳng với đại tá chỉ huy trưởng. Nhưng nếu phải nhờ Toàn chuyện này, Phi thấy là một điều sỉ nhục không bao giờ nên làm. Chàng nói với Tân bằng một giọng bần khoản:

– Có lẽ tao phải gặp ông sĩ quan trực. Mày có biết hôm nay tới phiên ông nào không?

– Trung úy Vinh thì phải

Phi ngây người:

– Trung úy Vinh thì tàn rồi. Ông ấy cùng làm ở văn phòng Trung tá chỉ huy phó.

– Tao cũng nghĩ thế.

Giọng Tân đã có vẻ lo lắng chứ không còn ngang bướng như lúc này. Phi càng thương Tân hơn, chàng phải kiềm lời an ủi Tân ngay:

– Yên trí, tao có cách khác.

– Cách gì?

Phi yên lặng một lát rồi ngược mắt nhìn Tân, ánh mắt reo vui hả hê:

– Mày có biết đại tá kêu tao có chuyện gì không?

Tân thoáng một chút huy vọng loé sáng:

– À, mày quen biết đại tá à?

Phi lắc đầu:

– Không.

Tân ngẩn mặt:

– Vậy tại sao mày lại hỏi tao như thế trong khi mình đang tìm cách đối phó với vụ này.

– Thế mới lý kỳ, hai việc đó liên quan mật thiết với nhau.

Tân cau mày suy nghĩ một chút rồi lắc đầu:

– Như vậy nghĩa là thế nào?

Nụ cười của Phi trở nên hóm hỉnh:

– Người đẹp của chúng mình lên rồi và hiện đang ở nhà Đại tá. Chính vì thế mà tao vừa phải

ra “trình diện” và cũng chính vì chuyện trình diện của tao mà mày và lão thượng sĩ úynh lộn.

Tân cười ha hả, bàn tay đập xuống bàn cái ầm:

– Nếu đúng như vậy thì chấp nó kiện, nó kiện tới đâu mình cũng không cần.

– Đừng tưởng dễ dàng như vậy. Dù sao mình cũng nên gặp trung úy Vinh và giảng hòa với anh thượng sĩ đó đi cho vui vẻ, nếu không xong rồi mình hãy tính đến chuyện khác.

Tân vẫn mỉm cười nhơn nhơn đầy vẻ tự tin:

– Không cần, tội gì mình làm như vậy mình quen với cỡ lớn hơn, điều đình với mấy anh nhỏ nhỏ làm gì cho mệt xác. Ít nhất mình cũng cho các anh ấy biết là mình “ra gì” các anh ấy mới sợ, trò đời vẫn thế.

Phi lắc đầu quấy quấy đập nhẹ lên tay Tân:

– Mất gì một tiếng nói, mình cứ thử coi

– Đừng thử, vô ích. Mình phải hách mới được. Mình xuống nước nhỏ, các anh càng làm phách. Mình cứ lơ đi rồi tính ngầm có lẽ hay hơn.

Phi chưa chat mỉm cười. Chàng biết là Tân quá tự phụ và không chịu bỏ lỡ một cơ hội nào để thắng người khác. Bản chất đó là bản chất thông thường của những người trẻ tuổi như Tân. Phi thở dài:

– Tôi không nghĩ như cậu. Cậu để yên mặc tôi thu xếp thì tiện hơn. Cậu dính vào là hư hết. Tôi không thích có những chuyện lộn xộn nữa.

Nhìn vẻ mặt trang nghiêm của Phi, Tân cũng thấy hơi ngán, chàng hậm hực:

- Cậu cứ làm thế để chúng nó không coi mình ra gì cả. Minh đâu có hèn như thế.

- Còn hơn là gây thù oán để rồi suốt ngày phải bận tâm đề phòng. Minh đâu có thì giờ.

Tân yên lặng và Phi cũng yên lặng. Cả hai đều mang cái cảm tưởng là ghét bỏ nhau, thù hằn nhau vì một chút bất đồng nho nhỏ vừa qua. Nhưng cảm tưởng đó chỉ trong vài phút rồi qua đi rất nhanh. Cho đến khi Phi đứng dậy bảo Tân:

- Cậu về phòng thay quần áo đi chút nữa tôi trở về đón cậu ra ngoài Palace ngủ.

Tân lùng khùng đứng lên đi theo Phi. Cho tới bây giờ tình thương thân tương ái giữa những người bạn đồng đội lại sống dậy mãnh liệt trong lòng hai người sinh viên trẻ tuổi, tuy nhiên họ chỉ cảm thấy thân yêu mà không nói ra. Tân lẳng lặng rẽ sang con đường tay mặt trở về phòng. Phi trùm áo đi mưa băng qua con đường ướt sũng đến phòng trực. Vừa đến nơi Phi đã nghe thấy tiếng người hạ sĩ quan trực oang oang tố cáo những cử chỉ bất chấp kỷ luật của Tân. Trung úy Vinh ngồi đăm chiêu trên chiếc ghế bành, có vẻ là ông ta cũng đang bức bối vì những lời tố cáo của người hạ sĩ quan trực. Vì thế vừa thấy Phi đứng chào, ông ta đã hỏi ngay:

- Anh trình diện đại tá chưa?

- Thưa trình diện rồi.

– Chuyện gì vậy?

Câu hỏi của trung úy Vinh khiến Phi bối rối, chàng trả lời ậm ừ:

– Dạ, thưa chuyện ... thường thường thôi.

Trung úy Vinh quắc mắt:

– Chuyện thường thường là nghĩa lý gì? Là sinh viên sĩ quan anh không biết trả lời thế nào cho dứt khoát rành mạch được chút nữa sao.

Bị mắng oan, Phi hiểu trung úy Vinh đang bực mình, đang tìm cách trút hết bực dọc nên Phi thận trọng trả lời:

– Thưa trung úy, tôi muốn nói là chuyện đó không có liên quan gì đến nhà trường cả.

Trung úy Vinh tròn mắt nhìn Phi rồi cười hực lên một tiếng ngắn, cất giọng mỉa mai:

– Anh định nói là chuyện riêng chứ gì?

– Thưa đúng.

Đôi vai Trung úy Vinh co cao:

– Anh lắm, nhà trường có mọi trách nhiệm đối với các anh từ đời sống vật chất, tinh thần, đến đời sống tình cảm.

– Tôi hiểu như vậy nên khi trình diện đại tá rồi tôi muốn lên trình diện với sĩ quan trực để báo cáo là Đại tá kêu tôi lên vì chuyện riêng.

Trước câu nói lễ độ vừa đúng phép song không giấu nổi một ý định cứng rắn của Phi, trung úy Vinh gật gù ngồi im. Một phút sau Vinh ngược nhìn Phi khế hỏi:

– Anh quen Đại tá à?

- Thưa không, tôi là bạn của Toàn, con trai đại tá.

- Oai nhi.

Bị mĩa mai câu đó. Phi tức uất cổ họng chàng nghẹn đắng, chàng đứng sững và đỏ mặt không biết phải đối đáp ra sao. Phi thấy ở hoàn cảnh mình lúc này có nói điều gì cũng bằng thừa, dù là một điều nhũn nhặn nhất. Chàng đứng im chờ đợi, Vinh thản nhiên rút thuốc lá ra hút, thò khói lên không rời vẫn giữ vẻ chằm chọc quay sang Phi:

- Chỉ vì con đại tá muốn anh ra chơi mà người ta ra lệnh cho phòng trực đi kiếm anh rồi lấy xe nhà binh cho anh đi phải không?

Phi ngập ngừng:

- Tôi không rõ điều đó, xin trung úy hỏi lại ông hạ sĩ quan trực, trách nhiệm đó không phải của tôi mà là ở người ra lệnh và nhất là người nhận lệnh. Tôi chỉ biết được lệnh ra trình diện với đại tá chỉ huy trưởng mà thôi.

Có lẽ Vinh cũng hiểu như thế và Vinh biết là dù sao phòng trực cũng có sự sơ xuất trong khi nhận nghe điện thoại. Vinh nhún vai nói băng quơ:

- Các anh người nhà ông lớn muốn làm trời làm đất gì đó thì làm.

Rồi Vinh đứng dậy đi đi lại lại trên sàn xi măng. Người sĩ quan trực từ lúc Phi tới vội lánh vào buồng trong bây giờ mới thò mặt ra. Phi thấy rõ môi anh ta sung lên bằng trái táo, chàng

vội vàng quay đi giấu một nụ cười. Hình dung đến khuôn mặt Tân, Phi lại càng buồn cười hơn. Phi nghĩ thầm những lúc đánh lộn trong mặt nó dữ dần lắm đấy. Rồi Phi cũng móc thuốc lá hút.

Trong khi đó trung úy Vinh hỏi người sĩ quan trực:

- Bây giờ anh nhất định đưa đơn lên đại tá phải không? Tôi khuyên anh không nên làm như vậy bởi không phải một mình sinh viên sĩ quan Lê Văn Tân có lỗi mà anh cũng có lỗi. Anh bỏ phòng trực xuống câu lạc bộ đánh lộn với một sinh viên. Tội của anh cũng không phải là nhỏ đâu.

Người hạ sĩ quan trực khẳng khái:

- Nếu trung úy không xét đơn, tôi bắt buộc phải chuyển đến trung tá chỉ huy phó. Có bị phạt tôi chỉ bị tám ngày khinh cấm hoặc trọng cấm là cùng. Còn nó, có thể bị đuổi ra đơn vị hoặc là thi rớt cuối tháng, thăng cao bởi con đó không xứng đáng là sĩ quan, cho nó đậu thiếu úy thì đất nước này ai cũng có thể là thiếu úy được cả.

Vinh mỉm cười, cầm lá đơn của người hạ sĩ quan trực trên tay:

- Tôi cấm anh nói như vậy, không ai được phép sỉ nhục bất cứ người nào sống dưới mái trường này, anh nên nhớ kỹ điều đó. Anh còn nhiều thì giờ để suy nghĩ, từ giờ tới tối mai mới hết phiên trực. Tôi cứ giữ lá đơn ở đây và bàn

giao cho phiên trực sau trình lên nếu anh không thay đổi ý kiến.

– Tôi cam đoan với trung úy là không thay đổi ý kiến. Xin trung úy cho phép tôi ghi vào sổ trực các sự việc và lá đơn này.

– Để tôi ghi.

Người hạ sĩ quan trực vẫn còn giữ một thái độ cứng rắn:

– Tùy trung úy. Cùng lắm là bị chuyển đi đơn vị khác tôi cũng bằng lòng còn hơn là để cho cái mặt thẳng đó ra làm sĩ quan.

Nói rồi gã đi thẳng ra ngoài hiên, một tay xoa nhẹ lên môi.

Phi đứng im nhìn theo, chàng biết hạ sĩ quan trực đã cố tình làm thế nào để có thể hại Tân kỳ được mới nghe và trung úy Vinh thì đứng giữa không chắc đã phân giải được gì. Chàng muốn trở ra làm lành với người hạ sĩ quan trực để khỏi phải nói chuyện này với Toàn và Loan và Phượng một lần nữa. Chàng đi rất nhẹ ra ngoài hiên. Người hạ sĩ quan trực đang đứng dựa lưng vào khuôn cửa sổ khép kín, gã quay lên nhìn Phi. Không bỏ lỡ cơ hội, Phi sà ngay đến mím cười nói luôn:

– Tôi rất tiếc đã có chuyện không hay đó xảy ra, nay tôi không biết làm thế nào hơn, thú thật là tôi ân hận vô cùng, tôi về đến nhà thì đã muộn.

Người hạ sĩ quan trực vẫn nhìn Phi bằng ánh mắt căm thù và khiêu khích:

- Các anh bênh nhau, các anh sẽ biết.

- Thượng sĩ đừng nghĩ lắm, chúng tôi chỉ quen nhau sơ sơ thôi. Tại tính thẳng đó ngang ngược từ trước đến nay Anh em sống chung trong một đơn vị với nhau mà có chuyện này thật là đáng ân hận.

- Nó ngang ngược ở đâu chứ ở ở đây thì không xong đâu. Tôi cũng không hèn, tôi chưa sợ thằng nào cả. Khóa trước có anh còn ba gai gấp đôi thằng này tôi còn trị cho trắng máu chứ nó mà đã ăn nhảm gì.

Phi cười, chàng thấy là đã có thể nói chuyện nhiều hơn với người hạ sĩ quan này, nên chàng cũng đứng dựa lưng vào khuôn cửa và rút thuốc lá ra mời. Chàng nghĩ là đối với anh ta cần phải vừa dỗ dành vừa làm ra vẻ một tí may ra mới có hy vọng giảng hòa được. Chàng tìm cách nói sang chuyện khác:

- Vừa rồi ra nhà đại tá chỉ huy trưởng tôi run quá, không hiểu là chuyện gì cả. Không ngờ thằng con trai ông đại tá là bạn thân của tôi ở Sài Gòn.

Người hạ sĩ quan trực nhìn Phi nửa tin nửa ngờ, nhưng anh ta không nói gì cả, anh ta vẫn làm ra vẻ bất cần, hút từng hơi thuốc ngán.

Xem có vẻ anh này chịu chuyện mình rồi, Phi lại lững thững nói tiếp, dĩ nhiên là chàng bịa ra một vài chi tiết cho ra vẻ quen thân:

- Ông bà đại tá có vẻ hiền lành, lịch thiệp

quá. Gặp tôi ông ấy cứ kêu là cháu, bà ấy bắt ăn cơm, tôi lại không chịu giao thiệp nhiều với những người có quá nhiều quyền hành đối với mình, tôi khai là vừa ăn cơm xong mà kỳ thật đói méo mặt. Thà là về câu lạc bộ ăn một đĩa cơm gà còn thú hơn.

Nói rồi Phi cười hì hì, chàng búng mẩu thuốc lá xuống mặt đường đầy bọt nước đỏ ối vì bánh xe lăn ngang qua, thủ hai tay vào túi áo:

– Chút nữa bọn tôi lại ra ngủ ngoài nhà đại tá với thằng con trai ông ấy. Sự thật là bọn này thân nhau từ hồi học chung ở Saigon chứ không phải bây giờ mới ngủ chung với nhau.

Phi nói như vậy là cố ý cho người hạ sĩ quan trực hiệu là có cả Tân trong bọn đó, ra cái điều Tân cũng thân với gia đình đại tá chỉ huy trưởng.

Người hạ sĩ quan trực đã dò dẫm, anh ta hỏi nhỏ nhỏ:

– Cậu Toàn phải không?

Phi reo lên vui vẻ:

– Ủ, thằng Toàn, anh cũng biết nó?

– Biết chứ, cậu ấy về chơi luôn và quen với con em vợ tôi.

– Vợ thượng sĩ đẹp thế thì chắc em vợ cũng phải đẹp lắm đấy.

Người hạ sĩ quan trực cũng cười hì hì:

– Cũng tạm tạm thôi.

– Chắc là thằng Toàn yêu cô đó?

– Ủ, nhưng con nhỏ đó không chịu cậu Toàn.

Nó xách quần áo đi theo một anh trung sĩ làm phòng năm. Thằng đó đánh đàn hay, đẹp trai nhưng ... ít học, gia đình tôi không chịu, chúng nó cứ đi chơi với nhau. Năm nay có đứa con trai rồi. Con gái bây giờ chúng nó làm cái gì nó thích, cấm cũng chẳng được. Tôi không ngờ chúng nó hạnh phúc với nhau.

Phi gật gù:

- Trong mười trường hợp như vậy, ít ra cũng có vài ba trường hợp người ta tìm được hạnh phúc chứ. Tôi không phản đối mà cũng không đồng ý.

- Tôi thì tôi phản đối, làm vậy không được.

- Nhưng nếu được thì sao?

Người hạ sĩ quan trực nhận rằng cười, lơ đãng nhìn những hạt mưa nhỏ giọt từ trên mái ngói phản chiếu ánh đèn như một sợi dây kim khí óng ánh. Phi nói tiếp:

- Trong thời buổi gia thời nhố nhăng này chính tôi cũng không biết thế nào là đúng, thế nào là sai. Nếu tôi có một đứa em gái trong trường hợp đó, tôi không biết phải xử trí ra sao.

- Cậu sẽ không làm gì được cả khi nó đã cuốn gói ra đi.

Phi mời thêm người sĩ quan trực một điều thuốc lá nữa rồi vỗ vai bạn:

- Thôi, tôi ra phố kéo trẻ. Còn chuyện thằng Tân thì bỏ qua đi. Hôm nào tôi sẽ bảo nó tới gặp thượng sĩ, anh em cả mà, đảng nào mình cùng

quen nhau rồi. Mai mốt mình nhậu với nhau một bữa hay là đi nhảy với nhau. Tôi kêu cả Toàn đi cho vui.

– Tôi không biết nhảy, nhưng chuyện lỡ rồi. Đã quen nhau thì thôi.

– Thượng sĩ rút đơn ra nhé, làm vậy người ta cười cho.

Người sĩ quan trực gác đầu:

– Được rồi, huề nghe không.

Phi cười ha hả xiết chặt tay người hạ sĩ quan trực rồi băng ra ngoài mưa.

Sáng hôm sau Phi dậy trễ. Buổi sáng ở khách sạn này thật yên tĩnh. Nhìn đồng hồ, Phi giật mình vì đã chín giờ sáng. Đêm qua chàng định là sáng nay sẽ dậy sớm đến kiểm bọn Toàn, Loan và Phượng đi ăn sáng. Chàng tung chăn trở dậy đẩy cửa vào phòng rửa mặt. Chàng thấy Tân trong chiếc áo may ô phong phanh đang nâng chiếc then chặn cửa làm vài động tác thể dục. Chàng nói với Tân:

– Mày ở nhà, chiều nay tao sẽ mời người đẹp đến chơi, nếu mày không thích đến nhà đại tá với tao bây giờ.

Tân hiểu là Phi muốn đi một mình nên chàng gác đầu:

– Được rồi mày cứ đi đi. Lát nữa tao ra phố, khéo không gặp nhau ở ngoài đó cũng nên.

Một lát sau Phi đến nhà Toàn, bữa ăn sáng đã dọn sẵn. Phượng nhanh nhẩu nói ngay:

– Đợi anh hoài, đói quá; anh chưa ăn sáng đấy chứ?

Phi nhìn Loan cảm động:

– Chưa, tôi cũng định tới đây để rủ nhau đi ăn sáng. Trời Đà Lạt mà ăn phở tái nạm giòn thì tuyệt, sau đó uống một ly cà phê thật đặc.

Toàn mời mọi người ngồi vào bàn ăn, bữa ăn kéo dài thật vui vẻ. Chàng tự hỏi: “Loan vui vì sự có mặt của mình hay là vì... một lý do nào khác? “Thực ra cái lý do đó Phi vừa chợt nghĩ đến, nhưng chàng không dám thú nhận với mình. Phi không nghĩ rằng có thể Loan vui vì cái cảm tưởng được sống trong nhà Toàn. Dù chỉ là một ý nghĩ chợt loé lên rồi tắt ngấm nhưng dường như còn le lói một vài hình bóng nào đó khiến Phi cảm thấy buồn, nỗi buồn mông manh. Chàng rủ mọi người đi phố. Toàn lái xe, Phượng ngồi băng trên, Loan và Phi ngồi băng dưới. Chiếc xe thả dốc từ từ rồi vượt qua một cây cầu xi măng, Loan nói nhanh:

– Ba Loan gửi lời thăm anh.

Phi nhìn Loan trù ẻo, chàng muốn nói một lời cảm ơn thật chân thành mà không nói được. Chàng thở dài rất nhẹ:

– Trung tá đối với tôi tốt quá... Cả Loan và Phượng nữa. Biết làm gì để cảm ơn bây giờ.

– Anh khách sáo lắm, Loan không bao giờ muốn nghe những câu như thế.

Phi cười, chàng nhìn nghiêng trên vai Loan,

bộ ngực Loan căng đầy, chàng vội nhìn ra ngoài khuôn cửa kính. Đường Đà Lạt vào những ngày này đông kín xe cộ. Phi bỗng mang cái cảm giác lạ lùng là chính mình cũng là một du khách đi với gia đình lên đây chứ không phải là người đã từng sống ở đây mấy tháng trời rong rã, tuần nào cũng lê mòn gót giày trên hè phố. Phi thấy mọi thứ đều đổi khác, đều rực rỡ hẳn lên cả từ một gốc hoa Anh Đào đến một khóm cỏ. Vì ngày lễ Giáng Sinh hay là vì có Loan ngồi bên chàng? Thật tình lúc này Phi không hiểu rõ lòng mình.

Toàn vòng xe chen lấn để đậu vào khu để xe trước chợ Thành phố này hôm nay nhộn nhịp lạ thường, mặc dầu trời mưa, người ta đi trong mưa, mang cái thích thú được đi trong mưa. Cả bốn người trùm áo mưa đi trên hè phố nhìn ngo ngác vào những cửa hiệu chằng đèn kết hoa. Đi được một đoạn, Phương dừng lại ở một góc phố, vừa cười vừa nói với Toàn:

– Đề nghị ăn bắp nướng.

Toàn đưa mắt nhìn Loan và Loan nhìn Phi để ngầm hỏi ý kiến. Phi đồng ý ngay:

– Ý kiến xây dựng lắm, ăn “cơm tây tay cầm” là sở trường của chúng tôi.

Phương sà ngay xuống chọn bắp nướng. Những chiếc bắp thơm phung phức chỉ cần ngửi đã thấy ngon miệng rồi. Bốn người vừa đi diễu phố vừa ăn tỉnh không, bắp chấp thiên hạ. Ngay cả Loan, nàng thấy Toàn, Phương và Phi

tự nhiên quá nên nàng cũng hết mắc cỡ. Phi ghé vào tai nàng hỏi nhỏ:

– Em thấy Đà Lạt thế nào?

– Đẹp và vui vô cùng, em muốn được ở trên này nhiều hơn nữa.

– Bao giờ em về?

– Ba em chỉ cho đi đúng ba hôm, ông bỏ ở nhà một mình chắc là buồn lắm.

Phi mỉm cười nói đùa:

– Vậy em tính ở nhà luôn với ông bỏ hay sao đây? Lớn rồi chứ bé bỏng gì?

Đôi má Loan càng hồng lên, đôi mắt nàng long lanh nhìn Phi, tiếng nàng thật nhỏ:

– Chưa biết chừng.

Phi cười nhẹ và Loan cũng cười. Toàn nhìn hai người thật nhanh rồi quay đi. Toàn nói lảng:

– Xong châu “com tây tay cầm” này tôi đề nghị chúng mình vào hang cà phê.

Loan nhìn Phi:

– Chắc anh Phi bằng lòng trước tiên?

– Nhất định rồi.

Phượng hồn nhiên nói đùa:

– Hai người hiểu tính hiểu nết nhau lắm.

Câu nói đó khiến Toàn cúi đầu, Phi và Loan cũng làm như không hề nghe thấy, quay vội đi nơi khác. Phượng có vẻ thú vị hơn cất tiếng cười khanh khách giòn tan.

Từ đó cho đến khi vào tiệm cà phê, Toàn không nói một tiếng, Phi không hề chú ý đến

cử chỉ đó, nhưng Loan thấy và Loan muốn kiếm cách gọi chuyện nói với Toàn nhưng nàng không biết phải nói như thế nào. Hơn nữa có Phi ở bên, Loan thấy mình mất tự nhiên, nàng cũng im luôn.

Vừa bước chân vào trong tiệm cà phê bỗng Phi đứng sững, chàng nhìn thấy Liên đang ngồi bên một người con trai khác. Mái tóc vẫn che gần kín nửa khuôn mặt và màu áo đỏ bây giờ khiến Phi choáng váng. Những giây phút ngỡ ngàng này, lòng Phi nhói đau như có hàng ngàn mũi kim xuyên thẳng vào ngực chàng. Hình như Phi cảm thấy mặt mình nóng ran.

Nhưng những giây phút đó qua đi thật nhanh, Phi trấn tĩnh ngay được, chàng bắt gặt đôi mắt Liên nhìn chàng, đôi mắt đen nhánh và ấm áp vô cùng. Phi cảm thấy được an ủi rất nhiều. Chàng cúi đầu đi thẳng vào một chiếc bàn trống phía trong cùng. Chàng quan sát thật nhanh người con trai đi bên Liên. Người đó trông mặt quen quen không xa lạ gì trong giới ăn chơi ở Đô Thành, chắc hẳn Phi đã gặp một vài lần, nhưng tất nhiên những lần đó Phi không ngờ và chính Liên cũng không thể nào ngờ có những ngày như ngày hôm nay.

Loan ngồi bên cạnh Phi, nàng chú ý đến cử chỉ sững sờ của Phi ngay từ phút đầu, khi bước chân vào đây và bây giờ thì Loan nhìn rõ Liên đang ngồi ở góc ngoài. Mới xa cách vài tháng,

Liên hình như già đi, song Liên bao giờ cũng mang cái vẻ kênh kiêu lảnh lảnh của tất cả những người con gái biết rằng mình đẹp. Thỉnh thoảng Loan bắt gặp đôi mắt Liên liếc nhanh về phía mình. Loan cũng không kém, nàng giữ một vẻ mặt thật trang nghiêm lạnh lùng nhìn thẳng ra ngoài cửa. Nhưng Loan vẫn cảm thấy một cái gì như sự ảm ức vì vẻ mặt mất bình tĩnh của Phi. Nàng thấy giận và ghét Phi vô cùng. Nàng không kịp giữ gìn nữa nên buộc miệng nói ngay:

– Cố nhân kia, anh Phi!

Lúc đó Phi mới giật mình quay sang nhìn Loan và chàng thấy rõ vẻ giận hờn trong cái nhìn nửa như muốn trốn tránh nửa như mĩa mai của Loan. Chàng làm bộ ngỡ ngàng:

– Cố nhân nào?

– Thôi, anh đừng khéo vờ nữa đi.

Phi cười, chàng trả lời một câu không suy nghĩ:

– Chuyện xưa rồi mà.

– Vì vậy nên mới gọi là cố nhân. Anh... mất bình tĩnh khi gặp lại người xưa phải không?

Phi xoay phin cà phê, đầu cúi xuống mặt bàn:

– Tránh làm sao được.

– Anh vẫn yêu người đó?

– Tất nhiên là còn!

Loan không ngờ bị trả lời một câu tàn nhẫn như vậy, một câu mà không bao giờ Loan tưởng tượng ra. Nàng cảm thấy choáng váng, đôi mắt

mở lớn nhìn Phi đắm đắm. Bất gặp cái nhìn đó, Phi tưởng Loan có thể bật lên khóc ngay được và Phi cũng bỗng cảm thấy mình đã quá trắng trợn với Loan. Chàng ngáp ngừng vài giây rồi giải thích cốt ý để Loan vừa ý:

– Loan nên nhớ là ngày xưa Liên đối với tôi quá đẹp, Liên là người đàn bà khác hẳn những người đàn bà khác. Tôi có thể quên người tình thứ nhất nhưng không thể quên Liên dễ dàng.

– Nghĩa là anh vẫn còn đau?

– Sao Loan lại nói như vậy? Nếu còn đau thì càng chứng tỏ tôi là con người biết yêu chân thành và biết sống chân thành chứ có gì xấu xa đâu? Loan muốn tôi là thứ người đẩy để rồi quên ngay đấy sao? Tôi không thể sống như vậy được.

Ngón tay trỏ của Loan vẽ những hình thù vô nghĩa trên mặt bàn, nàng nhận là lời giải thích của Phi hoàn toàn có lý, đồng thời nàng cũng thấy sự giận hờn của mình không phải là vô lý. Nàng được quyền giận hờn, nàng không hiểu cái quyền đó có từ bao giờ và tại sao?

Nàng ngồi lìm lìm và liếc nhanh về phía Liên, lần nào cũng vậy, luôn luôn bất gặp cái nhìn thoáng nhanh nhưng đầy ẩn ý của Liên về phía nàng và Phi. Trong khi đó Phi hút từng hơi thuốc lá dài. Loan không nhìn Phi, nhưng nàng có linh cảm rằng Phi nhìn Liên thật nhiều, nhiều đến nỗi Liên sẽ phải hiểu rằng Phi còn đau đớn.

Nhưng thật tình Loan đã lầm. Phi không hề

tỏ cho Liên biết rằng chàng còn đau đớn, chàng đã kèm giữ mình đến độ Liên phải tưởng rằng Phi đã quên được nàng, Phi chỉ bối rối một chút vì sự gặp gỡ đột ngột rồi Phi tỉnh táo ngay. Từ trước đến nay Phi vẫn có cái thói quen làm ra vẻ lạnh nhạt đó. Vì Phi muốn sống cho riêng mình hay Phi không muốn chứng tỏ tình yêu. Phi nhớ rằng đã có những lần Liên phải giận dữ với chàng vì mỗi lần gặp nhau Phi không chịu vỗ vạ như những người khác Phi trốn tránh những cử chỉ đó bởi chàng sợ nó tầm thường và mang tính chất một thói quen giả dối.

Bây giờ mỗi ngời trước mặt Liên, sau bao nhiêu tháng ngày xa cách, đáng lẽ Phi phải biểu tỏ một vài cử chỉ đầm thắm, những tia nhìn dài và sâu như gỏi gắm trọn vẹn cả những ân tình xưa cũ, những kỷ niệm đẹp nồng nàn. Nhưng không hiểu tại sao Phi không thể làm như vậy được. Phi trốn tránh gì. Phi sợ người con trai đi bên Liên nhìn thấu suốt sự đau đớn của mình chẳng? Phi không biết rõ.

Tâm trạng Phi lúc này thật mâu thuẫn, chàng muốn hoặc là chàng hoặc là Liên rời bỏ nơi này, nhưng đồng thời, chàng cũng lại muốn được mang cái cảm tưởng được gần gũi Liên trong một căn phòng để thỉnh thoảng được nhìn thấy khuôn mặt Liên, khuôn mặt mà ngày nào chàng vẫn vuốt ve, chàng vẫn tìm thấy dù là trong đêm tối. Chàng hoang mang với chính mình. Chàng

khổ sở với chính những ý nghĩ mâu thuẫn, những ước mong ray rứt đằng nào cũng khổ sở, đằng nào cũng nhức nhối khó chịu. Chàng muốn trốn tránh tất cả, chàng quay sang hỏi Loan bằng một giọng thân mật:

– Em ghét anh về chuyện này?

Loan ngược mặt buồn tui, nàg gật đầu rất nhẹ:

– Em vô lý phải không?

Phi cười:

– Người ta vô lý là thường, anh chỉ muốn hỏi là Loan ghét anh không mà thôi?

– Ghét.

– Anh xin lỗi Loan, anh không biết làm thế nào hơn. Anh muốn sống thật lòng với mình, với tình yêu và với ... những người thân như Loan.

Đôi mắt Loan chớp mau, tiếng nàg dịu đi:

– Em biết anh có lý, Loan thích cái tính đó của anh, song Loan cũng ghét cái tính đó.

– Anh hiểu.

Loan thở dài, nàg bỏ đường vào ly cà phê cho Phi. Vô tình nàg liếc nhìn Liên và nàg mong Liên thấy cái cử chỉ của nàg. Nàg thấy Liên quay đi nơi khác và nàg bỗng cảm thấy thích thú như tâm trạng của một kẻ chiến thắng.

Ngay lúc đó tiếng ly kêu keng keng ra dấu gọi bồi bàn do chính bàn tay Liên gõ. Phi liếc sang bàn Liên thật nhanh, chàng cảm thấy như sắp sửa mất mát một cái gì. Loan theo rồi chàng

tùng động tác nhỏ, nàng muốn kiểm soát Phi cả từ một ánh mắt. Phi cũng hiểu như vậy, song chàng vẫn nhìn Liên, chàng có cảm tưởng như nhìn Liên một lần cuối cùng rồi thôi, rồi mất. Một hai ngày nữa chàng sẽ trở về với mái trường, với mồ hôi, súng đạn và chuỗi ngày cô đơn dài đằng đằng, hai người sẽ biến biệt xa nhau không còn mong gì gặp lại. Cho đến khi bóng Liên và người đàn ông khuất sau khung cửa. Phi vẫn còn nhìn đắm đắm ra ngoài đường phố. Trời Đà Lạt vẫn mưa, vẫn lạnh. Phi rùng mình, chàng cúi đầu trốn tránh những tưởng tượng ghê gớm vừa thi nhau ủa đến. Chàng nghĩ đến những ngày còn sống bên Liên. Chàng đã có lần tưởng mất Liên và hình dung ra cái cảnh Liên đi bên người đàn ông khác trước mắt chàng nhưng quả thật chàng không tưởng tượng nổi cái cảnh đó lại xảy ra ở đây, vào trường hợp này. Chàng đã cảm nín, đã phải coi Liên như người xa lạ.

Tiếng Phượng nửa riều cột, nửa thật thà:

- Anh Phi làm thơ tình đấy à? Uống đi chứ kéo nguội hết cà phê bây giờ.

Từ nãy Phi đã bỏ quên Phượng và Toàn, chàng không hề chú ý đến họ. Có lẽ hai người cũng có thể đoán ra chuyện Phi và Liên, nghĩ vậy Phi hơi ngượng. Chàng chưa kịp trả lời thì Loan đã nói trước:

- Anh ấy làm thơ ... thất tình!

Phượng cười giòn, Toàn cố tình làm ra vẻ lơ

đăng bởi Toàn biết rõ Loan đang ghen vì thái độ đau đớn của Phi. Câu nói gần như tàn nhẫn mang một thái độ hăm hực của Loan càng tố cáo rõ điều đó.

Vì bức mình bị Loan chọc tức, Loan đã đụng tới tâm sự sâu kín mà đáng lẽ Loan phải hiểu là không bao giờ nên nói ra, Phi thân nhiên thú nhận:

- Đúng vậy, khi thất tình người ta mới muốn làm thơ mà thôi. Nhưng ngay bây giờ thì chưa, còn đau quá làm thơ gì nổi.

Loan cũng cười, rõ ràng là tiếng cười mỉa mai đầy gắt gượng, giọng nằng nặng trĩu:

- Còn gì buồn hơn nhìn thấy người đẹp đi bên cạnh một người con trai khác, phải không?

Phi nhìn Loan bằng đôi mắt thật buồn ngượng một lời trách móc:

- Anh xin Loan đừng nói nữa.

Loan quay ngoắt ngay đi:

- Vậy Loan xin im lặng, Loan không dám nói một câu nào nữa cả. Mỗi một lời của Loan bây giờ đều... vô duyên nhất.

- Lại giận rồi.

- Loan không có quyền giận anh.

Phi cảm thấy bức bối, khó chịu, chàng uống một hơi hết nửa ly cà phê. Cà phê đắng ngòm như thuốc độc. Chàng muốn ra khỏi nơi này, không khí thật là ngột ngạt, khó thở. Chàng muốn kiếm cách nào để thoát ra phố một mình, chàng ngồi lăm lè không muốn nói một tiếng.

Phượng ghé sang vai Toàn nói nhỏ một câu gì nghe không rõ, nhưng Phi và Loan đều có cảm tưởng là hai người nói chuyện của mình, họ ngượng ngập nhìn vợ vẫn đi nơi khác.

Toàn nhìn Phượng cười đồng lõa, song nụ cười đó cũng chỉ là nụ cười ngượng ngập mà thôi. Chính Toàn cũng nhận thấy không khí giữa ba người đã có vẻ căng thẳng – ngoại trừ Phượng – Chàng giục mọi người uống rồi gọi bồi tỉnh tiến. Phi tranh lấy phần trả. Toàn cười nhẹ:

– Chút nữa cho phép tôi được mời anh Phi về nhà ăn cơm luôn cho vui.

Phi lắc đầu:

– Tôi đang định mời mọi người đi ăn, nhưng thú thật là bây giờ thì no quá. Để đến chiều vậy.

Toàn đứng dậy:

– Bọn này thì bắt buộc phải về vì bà cụ sắp cơm rồi, trước khi đi, bà cụ cứ dặn mãi thế nào cũng phải về ăn cơm.

Rồi Toàn quay sang Loan và Phượng kéo thêm bè cánh:

– Có đúng vậy không?

Loan chỉ nhìn Phi không đáp, Phượng gật đầu:

– Đúng. Bữa của anh Phi để đến chiều.

– Tôi đặt bàn ăn ở Palace, tối nay chắc đông vui lắm đấy. Bây giờ thì tôi để anh Toàn đưa Loan và Phượng về. Chiều đến tôi chơi nhé.

Phượng hỏi ngay:

– Mấy giờ?

Phi nhìn Loan rồi nhìn Toàn:

– Càng sớm càng tốt.

Nói rồi Phi giờ tay bắt tay Toàn, nghiêng đầu chào Loan và Phượng rồi đi ngược trở Lại con đường Duy Tân. Đi một mình Phi cảm thấy dễ chịu, chàng được tự do suy nghĩ không còn bị “kiềm chế “ vì bất cứ một người nào khác. Chàng muốn được chứng kiến nỗi buồn đau của chính mình, nỗi buồn đau đã đi hút vào vô tận, đã tỏa rộng ra vô cùng. Phi thấy người mình nhẹ bồng như tan loãng vào không trung.

Chàng muốn được đi mãi như thế này cho tới khi nào mệt mỏi rồi rồi chàng sẽ ngã quỵ xuống không còn biết gì nữa, lúc đó sự đau đớn hay sung sướng đều ngang nhau cũng như ở ngoài chiến trường sự chiến đấu có hăng say hay không khi ngã xuống đều như vậy mà thôi.

Nhưng Phi mỉm cười ngay với ý nghĩ đó của mình. Chàng cúi đầu nhìn mùi giấy trên hè phố ẩm ướt. Con đường chàng đi tới không thể Mãi mãi như ngày hôm nay, chàng nhớ rõ ràng là chàng còn những bốn phận khác. Có lẽ cuộc đời quân ngũ, cuộc sống trong kỷ Luật sắt của một sinh viên sĩ quan đã rèn luyện cho Phi cái tâm hồn cứng cỏi đó. Mỗi khi buồn nản, mỗi lần chán chường, người ta nghĩ đến con đường phải đi tới với một tương lai chờ đón ở cuối đường.

Phi trở lại dốc chợ để kiểm xe về khách sạn.

Chàng không muốn nhìn thấy bất cứ một cặp tình nhân nào ở xung quanh, chàng thường đưa mắt nhìn lên những nóc nhà, những ngọn cây và lơ đãng ngắm mặt hồ mưa bụi phủ kín. Tuy vậy chàng vẫn nhớ con đường này đã có những buổi chiều mưa bụi và những đêm tối đầy sương mù gió lạnh, chàng đã đưa Liên đi và đưa Liên về. Liên thường nép sát đầu vào vai áo chàng, mùi mái tóc thơm phảng phất mà tưởng là mùi rượu nồng. Cảm giác đó như còn đọng lại trong tâm khảm Phi. Bây giờ Liên cũng sẽ ngồi như vậy bên một người đàn ông khác. Tưởng tượng đó khiến lòng Phi ứa máu, chàng gục đầu bên cánh cửa xe.

Về đến khách sạn, Phi bước xuống với một vẻ rờn rã chán chường. Lê gót giày lên hai tầng lầu, Phi tưởng mình đi không nổi. Chàng đẩy cửa bước vào buồng nhưng cánh cửa đóng kỹ. Bực mình chàng đấm cửa ầm ầm.

Một vài phút sau mới có tiếng Tân vọng ra:

- Chờ một tí.
- Làm gì mà lâu vậy?
- Ngủ.

Sau đó Tân lộ đầu ra. Phi định bước vào song Tân đã đẩy chàng ra ngoài, Tân cũng bước ra đứng chặn trước cửa:

- Mày xuống dưới nhà chơi một chút đi.

Phi ngây mặt:

- Gì vậy?

Tân cười, vẻ mặt trơ trẽn:

– Có chuyện ... Gặp con bồ cũ ở Sài Gòn lưu lạc lên đây ... Mà cho chúng tao tâm sự với nhau một chút tao sẽ đi với nó bây giờ.

Phi xòe hai cánh tay chân nản:

– Máy giờ xong?

– Ba giờ.

Phi xem đồng hồ rồi kêu giấy lên:

– Trời ơi! Mà định bắt tao ngủ ở dưới nhà sao? Lẹ Lên rồi biến đi cho tao nhờ.

Tân vẫn cười hì hì:

– Thì hai giờ vậy. Bây giờ gần một giờ rồi, mà đọc hết tờ báo, tao chuẩn là vừa chứ gì.

Phi lại lùng khùng xuống thang. Chàng thấy chán ngấy tất cả. Lúc này chàng nghĩ đến cuộc sống của Tân, tâm hồn của Tân và những trò chơi ái tình của Tân. Gặp nhau, yêu nhau, bỏ nhau, để rồi khi gặp lại nếu còn thích nhau vì một lý do còn con nào đó lại đến với nhau rồi lại bỏ nhau. Cuộc sống đó thật là giản dị, khỏi cần phải buồn khổ nhiều; khỏi cần phải đau đớn vì tưởng tượng và có thể tìm quên ở bất cứ cái gì có thể quên được.

“Sống như vậy chắc sướng hơn”. Phi nghĩ như vậy và chàng kiếm một chiếc ghế ở góc khuất ngồi nhìn ra ngoài vườn hoa. Ở đâu Phi cũng tìm thấy kỷ niệm. Phi hối hận vì đã đại dột trờ Lại khách sạn này, chàng ngồi không yên chỗ, chỉ mười phút sau chàng đã đứng dậy bỏ ra ngoài.

Phi ghét cái nhộn nhịp của những cặp “tài tử giai nhân” dập diu cho chàng cái cảm tưởng là căn nhà chật chội, người ta chen chúc nhau đi tìm hạnh phúc mà hạnh phúc chỉ là một giấc mơ mong manh tan biến bất cứ lúc nào. Cả đến cái vẻ thơ mộng ở đây cũng không còn nữa.

Phi đứng tựa lưng vào một góc nhọn hợp bởi hai chiều của hành lang phía sau. Mưa ngớt nhiều Phi cũng không biết mình đứng đó từ lúc nào và được bao lâu. Cho đến khi chàng nghe tiếng gót giày dừng về phía sau, chàng mới giật mình ngoảnh lại.

Liên đứng sững trước mặt chàng. Bộ ngực khỏe mạnh vươn lên sau lần áo “puy lô” màu đỏ – màu đỏ là màu của chàng. Liên thường chỉ mặc cho chàng – Bắp chân dài khiêu gợi bởi chiếc quần “din” chật. Đôi mắt nàng nhìn chàng đắm đắm thoảng một vẻ trang nghiêm như giận dữ. Phi đứng im như chôn chân xuống đất, chàng vừa thích thú vừa kinh ngạc, vừa giận hờn nhẹ. Chàng bắt. lên một tiếng ngắn:

– Em!

Tức thì chàng được trả lời bằng một nụ cười và một giọng nói thật lạnh:

– Anh đứng có một mình thôi à, người đẹp của anh đâu rồi?

Phi hiểu là Liên muốn nói đến Loan song chàng làm bộ không hiểu:

– Người đẹp nào?

Liên nhún vai:

– Hai cô đi với anh ở tiệm cà phê lúc này.
– Không phải của anh. Còn ... đáng lang quân của em?

– Ngủ ở trên lầu.

Phi tiến lên một bước, chàng thấy Liên vẫn không có gì thay đổi và chàng vẫn có cái rung động gợn gợn của những lần gặp nhau khi mới bắt đầu yêu nhau. Chàng muốn ghi lấy vai Liên, nhưng chàng biết rõ ràng đó chỉ là một ước muốn nằm sâu trong tiềm thức của mình thức dậy, cái hố xa cách đã biểu hiện trước mắt, chàng sẽ không thể nào làm cái hành động như ý muốn đó được. Chàng mỉm cười:

– Em bỏ “hắn” nằm trên đó để xuống đây à?

Liên thản nhiên gật đầu:

– Em xuống tìm anh.

Chỉ cần một câu nói đó thôi, lòng Phi như đại đi, chàng tưởng như giữa chàng và Liên chưa bao giờ xa cách cả, tình yêu ngày xưa vẫn còn nguyên vẹn chưa mất mát một mảy may. Chàng muốn nói với Liên một câu cảm ơn mà không nói được. Chàng chỉ biết nhìn Liên bằng ánh mắt gói trọn niềm thương nhớ đã tới vô cùng vô tận. Chàng cúi đầu tránh cái nhìn muốn hút của Liên, tiếng chàng lẫn trong tiếng thở:

– Em thế nào?

– Em vẫn thường.

Rồi hai người lại đứng lặng nhìn nhau. Một

vài tiếng giày lạo xạo trong phòng khách, Liên quay nhanh lại rồi nói với Phi:

- Em muốn gặp anh ở chỗ khác.

- Ngay bây giờ?

- Dạ, ngay bây giờ.

Suy nghĩ một chút, rồi Phi gật đầu:

- Vườn hoa trước ngọn đồi chúng mình đã sống với nhau một buổi chiều. Có lẽ hết mưa rồi.

Đôi mắt Lien long lanh thoáng một nét reo vui, nàng cười nhẹ:

- Trời mưa em cũng tới. Anh có xe không?

- Anh bán xe rồi.

- Hối này nghèo lắm sao?

- Không nghèo nhưng cần tiêu nhiều và xa gia đình nên không xoay sở vào đâu được.

- Anh liễu lĩnh lắm, thôi đi trước đi, chút nữa em tới ngay.

Phi nắm nhẹ bàn tay Liên rồi vội vã rời xa ngay, chàng nhìn thấy tim mình rung động mạnh như bị điện giật và chàng nhanh nhẹn vượt khỏi hành lang xuống khu sân đậu xe của khách sạn. Lòng Phi vui như mở hội, chàng mang nguyên vẹn cái cảm giác của một buổi chiều hẹn với người tình đầu. Leo lên xe taxi rồi, Phi hôn nhẹ lên lòng bàn tay mình để tìm một chút dư hương mùi nước hoa ngày xưa Liên vẫn quen dùng, nhất là ở mùi xoa.

Phi bật ngựa người ra nệm xe, đôi mắt khép lại, chàng đang cố quên rằng chàng đang lên

lút hẹn với Liên sau một thời gian dài xa cách và Liên đã có chồng. Chàng cố tưởng tượng ra những buổi đi chơi đầu tiên với Liên và chàng ở trên con đường thành phố đến nhà Liên. Phi cố đánh lừa mình. Nhưng chỉ được vài phút, gió lạnh và dốc dốc cao nguyên khiến chàng không thể đánh lừa mình được nữa. Sự thật hiển hiện lại trở về với chàng: Chàng đang lén lút hẹn với Liên tìm lại kỷ niệm xưa. Chàng đã đến nơi hẹn với cái tâm trạng của một kẻ lẩn tránh, sợ sệt, tội lỗi! Chàng có tội thật ư? Hay là Liên có tội? Tự hỏi mình như vậy và Phi đã tự trả Lời ngay trong câu hỏi là chàng không hề có tội. Liên cũng không hề có tội. Thế mà hai người vẫn sợ. Một người, hai người vẫn là những kẻ ngoại tình lén lút.

Mười lăm phút sau Liên ra đến nơi, nàng lái chiếc Falcon màu trắng. Phi đứng im nhìn nàng, bỗng dưng Phi thấy ghen tức với chiếc xe sang trọng đó, Phi mỉm cười:

- Em chơi sang quá.
- Không phải của em.

Phi cười chua chát:

- Của chồng em thì cũng vậy.
- Cũng không phải chồng em đâu. Em chỉ là một thứ nhân tình ...

Câu nói mỉa mai đó đáng lẽ chính Liên phải đau mà Phi đau hơn. Chàng thương Liên và tui cho thân phận mình không lấy được Liên để đến

nổi Liên phải sống như ngày nay. Chàng ôm tay Liên lên đồi. Con đường dốc thoải thoai thoải, cỏ ướt đầm và bùn đỏ bám đầy gót giày. Những cây cỏ dại xóa tóc làm rụng những hạt nước mưa còn đọng đầy. Phải cố gắng Liên và Phi mới đi lần tới ngọn thông xanh hồi xưa họ đã nằm với nhau suốt một buổi chiều. Liên vuốt lại mái tóc nói trong hơi thở mau:

– Mệt quá anh ạ.

Phi nghe rõ hơi thở của Liên, mùi thơm da thịt đàn bà tỏa lên mặt chàng. Tiếng chàng trầm trầm:

– Đi tìm kỷ niệm trọn vẹn ngày xưa không phải là dễ. Đã có nhiều buổi chiều anh tới đây, những buổi chiều đầy nắng mà không buổi chiều nào giống như buổi chiều của chúng mình ngày xưa. Bây giờ mùa mưa lại càng khó kiếm hơn.

Liên thở rất nhẹ. Nàng vợ vẫn nhìn lên trời cao, nàng nhớ đến câu hỏi ngày xưa nàng đã hỏi Phi và được Phi trả Lời: “Trong mắt em có cả một cây thông xanh, một khung trời nhiều mây”. Rồi nàng chớp mau mắt nhìn xuống mặt hồ. Xung quanh nàng toàn là kỷ niệm, cả từ một tiếng nói của Phi, một con đường trái nhựa mới, một mòm đồi phía bên kia nhô lên sau khoảng thung lũng màu xanh đậm. Nhưng khung cảnh ngày xưa thì không bao giờ tìm được nữa. Tất cả chỉ còn trong ký ức sâu thẳm.

Từ một tiếng nói của Phi ngày xưa là tiếng

nói của ân tình, cái nhìn ấy chỉ còn là cái nhìn luyến tiếc nhớ nhung. Dù tình yêu còn đó song tình yêu, như một bóng mây nhìn thấy mà không dám đụng tới, tình yêu như một bàn thờ chỉ biết chiêm ngưỡng mà không nói được tiếng nói linh thiêng màu nhiệm. “Đi tìm lại kỷ niệm trọn vẹn ngày xưa không phải là dễ”. Câu nói của Phi trở nên giá trị vô cùng. Liên cũng nhận rõ thấy như vậy:

– Hỡi này em thế nào?

Câu hỏi của Phi cắt ngang ý nghĩ thương tiếc triền miên của Liên, nàng trở về với thực tại, đôi mắt nàng chớp mau:

– Em vẫn thường!

– Em có tình yêu?

Liên nhìn Phi. Nàng thấy cần phải nói thật tất cả với chàng. Đôi mắt chàng bao giờ cũng cuốn hút, cũng như bắt người ta phải nói thật, nói hết, không thể giấu được điều gì. Bởi vì có muốn giấu rồi chẳng cũng sẽ biết hết. Nàng gật đầu rất nhẹ:

– Có! Nhưng không hoàn toàn.

Đôi lòng mảy Phi cau lại:

– Nghĩa là thế nào? Người đó có vợ, giàu và ...

Tiếng cười đau đớn của Liên hực lên.

– Em không biết phải nói như thế nào cho đúng nghĩa. Trước hết em xin lỗi nếu những điều em sắp nói ra khiến anh buồn. Em yêu người đó vì khi anh đi rồi em biết không thể sống cô đơn mãi như thế được. Em biết người đó vợ chết và

có hai đứa con. Em đã yêu bằng cả tình yêu em dâng hiến cho anh.

Nhưng chỉ cần một tháng sau là em thất vọng, người đó còn yêu vợ hơn yêu em và những đứa con là bằng chứng của tình yêu, em không chịu nổi sự sống chung, sự có mặt của những đứa con đó. Em bị dần vật, em khổ sở mà không biết phải làm thế nào hơn được.

Liên ngừng lại, Phi có cảm tưởng rằng Liên sắp khóc. Chàng đau đớn một đau đơn kỳ lạ, sâu kín của một người chồng có vợ ngoại tình mà không biết phải ăn nói ra sao. Chàng cố che giấu, hỏi Liên một câu bình thản:

– Như vậy mà em sống bên người đó?

Liên nhún vai:

– Em biết làm thế nào! Em không chấp nhận và cũng không muốn xa lánh bởi em còn yêu. Thú thật với anh rằng đôi khi em cố nghĩ em đang sống bên người đó vì lý do gì khác hơn là tình yêu. Tỉ dụ như tiền. Thà là sống vì ý nghĩ đó còn sung sướng hơn.

– Em đã làm được chưa?

– Em đang cố.

Phi mỉm cười, điều thuốc lá cháy đỏ trên môi, chàng cúi xuống nhìn mũi giày bám đầy đất đỏ, tiếng chàng thoảng nhanh:

– Rồi sẽ có ngày em bỏ người đó.

Liên thờ dài:

– Chưa biết có bỏ được hay không?

– Người đó không yêu em thật sao?

– Người đó yêu em để thay hình ảnh của người vợ đã chết, người đó muốn biến em thành một thứ người khác, người đó muốn đánh lừa mình, đôi lúc muốn tưởng em chính là người vợ cũ.

– Sao em biết rõ ràng như vậy?

– Em đọc trong cuốn nhật ký. Và lại có yêu em hay không, hay chỉ dùng em làm một tấm bình phong che bớt đau đớn nhớ tiếc, em phải biết. Đàn bà tinh lắm, nhất là với một người đàn ông mình yêu.

Phi thở dài, chàng búng mẩu thuốc lá vào một đám cỏ may cao. Chàng giận Liên, chàng buồn bực vì có cảm tưởng đến bây giờ chàng chỉ còn là một người bạn để Liên trút hết những tâm sự, những cay đắng trong tình yêu, chàng không muốn nghe Liên nói về người yêu của nàng nữa, song... không hiểu sao chàng vẫn hỏi và Liên vẫn kể.

Chàng nhớ rằng ngày xưa, khi hai người hãy còn sống bên nhau Phi và Liên cũng đã từng kể những chuyện tình xưa cũ của mình cho nhau nghe để rồi đi tới kết luận thế nào cũng có người ghen tuông giận dữ, đôi khi nặng lời có thể trở thành gây gổ và ghét nhau tới cả một ngày không ai nói với ai một câu nào.

Cũng do cái kinh nghiệm đó nên về sau, có bao giờ Liên hỏi đến chuyện tình cũ, Phi chỉ lắc đầu không trả lời. Không hiểu tới bây giờ Liên

còn nhớ những chuyện đó không mà nàng đã ... đại dốt kể tất cả với chàng về người chồng hiện tại, hay là Liên cho rằng chàng không có quyền ghen nữa, không thể ghen được nữa! Nàng cho chàng biết tất cả sự thật để làm gì? Phi giận Liên vô cùng.

Hai người đã bỏ khoảng đôi cũ, dắt nhau ra con đường trải nhựa xấu loang lổ còn đọng những vũng nước đỏ ngầu. Con đường thật vắng. Một lát sau Liên mới giật mình rồi nhìn Phi mỉm cười:

- Nói vậy anh có ghét em không?

Phi lắc đầu, chàng giấu diếm sự thật:

- Không! Cảm ơn em đã tin anh, em đã nói hết với anh.

- Anh nói dối.

- Thật đấy.

Tiếng cười của Liên hóm hỉnh:

- Như vậy có nghĩa là anh muốn nói anh đã quên được tình yêu của chúng mình rồi, anh không còn buồn khổ gì nữa, phải không?

Bị Liên dồn vào thế bí. Phi chỉ biết cười trừ. Chàng lắc đầu thú nhận:

- Không giấu em được gì cả. Em khôn ngoan lắm, chẳng trách em khám phá được người đàn ông đang sống với em không phải vì yêu em hoàn toàn.

Liên cắt ngang:

– Thôi, đừng nói chuyện em nữa. Nói chuyện anh đi.

Phi vẫn giữ nét buồn trên khuôn mặt:

– Anh không có chuyện gì đáng nói cả.

– Anh lại giấu em rồi.

– Em muốn biết về cuộc sống hiện tại của anh thì anh có thể kết luận một cách đơn giản rằng, cuộc sống của bất cứ một người sinh viên sĩ quan nào cũng là một khúc thép người ta nung đỏ để biến thành một cái khuôn mẫu mực thước như nhau.

Liên láu linh:

– Nhưng còn cuộc sống tình cảm thì không ai bỏ vào lò nung đỏ cả chứ?

– Tất nhiên, nhưng dù sao em cũng đừng tưởng rằng cuộc sống đó không ảnh hưởng gì tới tình cảm của mỗi người. Đã đành là mỗi người mang một tâm sự riêng tư, một nếp sống tình cảm riêng biệt, nhưng vào trong cái lò luyện thép đó, người ta sẽ có những điểm trùng hợp tương tự như nhau, một lối suy diễn tư tưởng và tình cảm gần giống nhau.

Liên cười nhẹ, nàng thầm nghĩ là Phi nói vòng quanh để khỏi phải trả lời vào ý chính mà Phi biết rõ nàng muốn hỏi gì. Tuy vậy nàng cũng nhẫn nại chịu khó nghe Phi nói về cuộc sống tập thể hiện tại của chàng.

Liên tìm cách đi thẳng vào câu hỏi:

– Em muốn biết về hai người con gái đi với

anh ở trong tiệm cà phê. Anh thích cô Loan hay cô Phượng?

Phi nhìn Liên dò hỏi, chàng không hiểu vì tò mò hay vì một lý do nào khác Liên đã hỏi chàng như vậy. Có phải vì tình yêu còn lại hay không? Dù chỉ là một câu hỏi, song Phi cũng cảm thấy thích thú, lòng chàng ấm lại. Chàng nhìn thật lâu vào vẻ mặt thoáng một chút lạnh lạnh của Liên, vẻ mặt khiến chàng nhớ lại những lần Liên ghen với chàng trong những dịp trước đây. Hồi đó vẻ mặt Liên dữ hơn, nhưng vẻ lạnh lạnh thì cũng tương tự. Chàng mỉm cười:

- Tình trạng vẫn vậy, chưa có gì thay đổi.
- Nghĩa là thế nào?
- Như hồi xưa em đã từng ghen lắm. Cả hai cô đều chỉ là bạn của anh.
- Em xin phép được nghi ngờ.
- Đó là quyền của em.

Im lặng vài giây, Liên vừa nhìn sâu vào mắt Phi để dò xét vừa nói nhỏ:

- Cô chị có vẻ hiền lành và dễ thương hơn cô em nhiều. Có phải cô đó là cô Loan không?
- Ừ.
- Cô ấy có vẻ ... thích anh.

Thật tình Phi sung sướng nhưng chàng cố làm ra vẻ thản nhiên:

- Thế à? Anh không biết đấy.

Câu trả lời của Phi khiến Liên có cảm tưởng

như một câu nói chọc tức, mỉa mai và nàng bất bình. Tiếng nàng đầy hờn dỗi:

- Xin lỗi, có lẽ nhận xét của em quá lỗi thời! Còn gì khôi hài bằng ngày xưa khi hai đứa mình còn sống với nhau nếu có đứa nào nói với em rằng “anh Phi có vẻ thích cô”. Bây giờ, có lẽ em cũng vừa nói một câu khôi hài tương tự.

Phi ôm nhẹ vai Liên, chàng biết nàng đang giận mình lắm, đang ghen - rất có thể - chàng vuốt nhẹ mái tóc nàng:

- Em đừng nghĩ như vậy, bởi sự Thật giữa anh và Loan không có chuyện gì đáng nói.

- Không đáng nói bởi anh không muốn nói, phải không?

- Không. Anh nhận là em nói đúng. Loan có thể thích anh. Mới chỉ có thể.

- Còn anh?

Đầu Phi hơi cúi xuống:

- Anh chưa quên em được.

- Chưa quên em nhưng anh vẫn có thể thích cô Loan.

Phi trở nên lúng túng, chàng ấp úng:

- Chính anh ... anh cũng chưa biết rõ.

Liên cười, đôi mắt thông minh nhìn Phi như soi thấu hết tâm tư chàng, tiếng nàng dịu dàng:

- Chưa biết rõ nghĩa là biết rồi, anh chưa đủ can đảm để thú nhận đấy thôi. Chỉ cần một chút xíu can đảm nữa là anh biết hết.

- Cho phép anh nghĩ lại. Nhưng bây giờ nếu

cần so sánh thì anh dám nói rằng tình yêu em vẫn sâu vẫn nặng hơn nhiều.

- Cảm ơn anh, em thấy không có quyền đòi hỏi gì ở anh hết cả. Em cũng chỉ biết nói rằng em còn yêu anh, nhưng không thể chờ đợi anh được. Anh biết rõ hơn ai hết là em không biết chờ đợi ai bao giờ cả. Cuộc sống của em đã tạo nên cái tâm tư đó. Anh có giận em cũng đành chịu, xa anh, em không thể sống một mình. Anh hiểu cho em.

Tiếng nói Liên thật chân thành, Phi buồn, nhưng chàng thâm phục Liên đã dám nói tất cả sự thật; không cần giấu diếm che đậy mảy may. Trước sau, bao giờ đối với Phi, Liên cũng chân thành, không chút giấu diếm. Dù là cái xấu hay cái tốt, Liên sống thật với con người nàng. Phi thấy mình thua kém Liên ở điểm này. Tại sao chàng không dám nói thật với Liên rằng chàng thích Loan, bắt đầu thích Loan, chàng đang bước vào ngưỡng cửa tình yêu, chàng đang muốn tìm quên Liên bằng hình ảnh Loan? Tại sao chàng không dám thú nhận rằng chàng cũng không chịu được sự cô độc ngấm ngấm, chàng phải có Loan? Phi muốn nói thật với Liên tất cả, song chàng không tìm được câu mở đầu, chàng yên lặng đi bên Liên, choàng vai Liên. Mùi nước hoa intimate lẫn trong mái tóc, phả lên mặt Phi. Chàng lặng yên để tưởng tượng, để tìm kiếm cảm giác ngày xưa.

- Máy giờ rồi anh?
- Bốn giờ.
- Em phải về.

Tiếng nói tỉnh táo đó của Liên đánh thức sự đau đớn của Phi trở dậy. Phi buông lỏng vòng tay, chàng nhìn thật lâu trên tóc Liên. Liên trốn cái nhìn đó, tiếng nàng cố làm ra vẻ lạnh lùng:

- Gặp anh thế này là em mãn nguyện rồi. Thật ra em đã nuôi ý nghĩ gặp anh từ khi sắp va-li lên đây. Một phần lớn, em đòi lên đây là vì anh, vì nhớ anh. Em chỉ muốn biết anh sống như thế nào, xa em anh có khổ sở lắm không. Mặc dầu em biết dù anh có khổ sở em cũng không giúp gì cho anh cả, em chỉ bắn khoăn thêm mà thôi.

- Cảm ơn em, em đừng lo cho anh.

Liên ngược mặt mỉm cười, nàng kéo Phi trở Lại con đường dốc, nàng nhìn lên ngọn cây thông xanh trên lưng chừng đồi, giọng nàng dứt khoát:

- Bây giờ thì em có thể yên tâm, anh không khổ sở như em tưởng, anh sắp có người yêu, người đó yêu anh có thể bằng em đã yêu anh hoặc có thể hơn. Điều đó khiến em buồn, nhưng thành thật mà nói, em mừng cho anh.

- Cảm ơn Liên lần nữa.

Tiếng Liên vẫn bình thản:

- Anh đừng có cái giọng cay đắng đó khi chúng mình gặp nhau và sắp phải xa nhau. Anh hãy nói cảm ơn những kỷ niệm đẹp ngay xưa đã

khiến chúng mình yêu quý nhau mãi mãi. Em không muốn và không thể sống tầm thường như những người khác: yêu nhau hôm nay để rồi ngày mai coi nhau như kẻ thù. Em chắc anh cũng không hề muốn như vậy.

Phi bỗng thấy bé bỏng trước sự khôn lớn đó của Liên. Chàng rùng mình, không ngờ Liên lại có dứt khoát đến như vậy, chàng đau bởi sự tỉnh táo đó, nhưng chàng biết có những giây phút cần phải tỉnh táo. Chàng khoát cánh tay Liên:

– Bao giờ em cũng xứng đáng là một người đàn bà chân thật, trung hậu. Biết đam mê nhưng cũng biết dứt khoát. Em nhiều nghị lực lắm, dám nói thật và dám sống thật theo ý mình.

Liên vuốt lại mái tóc:

– Em đưa anh về thành phố rồi chia tay; ở đây làm gì có taxi.

Phi thản nhiên trèo lên xe:

– Gặp nhau lần này rồi bao giờ mới gặp lại? Có lẽ lâu lắm phải không em?

Liên tra chìa khóa vào “công tắc”, tiếng máy xe nổ êm như ru:

– Nghĩ đến làm gì, gặp nhau phút nào hay phút đó. Gặp nhau hay không cũng vậy mà thôi.

– Bao giờ em về Sài Gòn?

– Mai. Đối với em một ngày hôm nay là quá đủ. Em tiếc lời hẹn của chúng mình không thực hiện được. Tuy vậy, như thế này cũng là được một phần rồi.

- Anh xin lỗi ...

- Không ai có lỗi cả.

Phi ngồi im. Chàng rút thuốc lá hút nhìn sườn đồi cỏ xanh chạy giạt lùi lại phía sau. Một lát, chàng lại quay sang Liên:

- Em hết đi làm rồi phải không?

Liên cười nhẹ gật đầu:

- Ở nhà trông con dùm ... người khác.

- Như vậy nếu có dịp về Sài Gòn sao anh kiếm em.

Liên thở dài:

- Em sắp đi làm lại.

- Định bỏ chồng à?

- Em có cảm tưởng như vậy. Bây giờ mỗi lần được đi chơi, em sung sướng, nhưng khi nghĩ đến lúc phải về sống trong căn nhà lên xuống hai tầng lầu với những công việc lật vật, em chán nản, buồn bực. Theo kinh nghiệm của em từng sống, mỗi lần như vậy là triệu chứng báo hiệu một cuộc chia ly. Em không rõ ngày nào song em có linh tính rằng ngày đó không còn xa.

Tiếng cười của Phi hực lên ngân ngui song sự thật Phi thương Liên vô cùng. Chàng không biết những kết hợp rồi những chia ly như vậy sẽ dẫn Liên tới đâu. Cuộc đời Liên sẽ còn bao nhiêu kết hợp và bao nhiêu chia ly tương tự Như thế nữa?! Chàng không dám nói thẳng với Liên những ý nghĩ đó. Chàng chỉ nhìn nàng rồi thở dài. Chàng càng lo sợ hơn khi nghĩ đến những ngày kết hợp

đầu tiên giữa chàng và Liên, Liên đã sống hết mình, say mê và ... cho tất cả không giữ lại một chút vốn còn con để để phòng. Thời gian đó, Liên đã cho mọi người cái cảm nghĩ rằng nàng đã tìm được tới thiên đàng. Và rồi đến những cuộc chia tay, qua lời Liên kể, bao giờ cũng là con đường xuống địa ngục. Phi nói đùa với Liên:

- Thiên đường và địa ngục đối với các em gần nhau lắm phải không?

Liên tròn mắt không hiểu:

- Anh muốn nói gì?

- Anh muốn nói tới cuộc sống của em. Người ta chỉ cần lên thiên đàng một lần và xuống địa ngục một lần là đủ hết cuộc đời rồi.

Liên cắt ngang:

- Thế mà chúng em lên thiên đường và xuống địa ngục như đi chợ phải không?

Phi gật gù rồi thêm:

- Cần phải nói rằng đi về địa ngục, thiên đàng như vậy mà lúc nào các em cũng bình thản được, lúc nào trông các em cũng chỉ thấy toàn màu hồng, toàn hạnh phúc vô tư như không suy nghĩ gì bao giờ.

Liên lắc đầu, cười chua chát:

- Anh tưởng thế đấy thôi, nếu em hồn nhiên được như vậy thì thật là một điều hạnh phúc lớn cho em. Anh đừng khinh em như vậy. Em cũng biết cái đau tui của con đường đi xuống địa ngục chứ có ai muốn đi xuống địa ngục bao giờ đâu.

Phi xua tay:

– Em đừng nghĩ là anh khinh em, anh lo cho em thì đúng hơn. Bao giờ anh cũng bận khoản về cuộc sống của em. Không biết đến bao giờ em mới dừng lại được!

Liên nhún vai tỏ vẻ không cần:

– Em đã nghĩ như vậy mãi rồi, cố dừng lại mà không xong thì phải tiếp tục đi. Có những lúc ... bốc đồng lên đi hoang rồi giật mình tỉnh lại, cố đi cho vững cho êm mà chưa bao giờ được cả. Chán rồi, không muốn nghĩ đến nữa.

Chiếc xe đi dần vào thành phố, Liên dừng xe lại bên taxi, Phi đẩy cửa xe, gió lạnh lùa vào mang theo một cảm giác trống rỗng mát mát, Phi thấy toàn thân mình nhẹ bồng. Chàng xoay người nhìn Liên thật lâu như cố níu kéo một hình ảnh sắp mất:

– Chúc em nhiều may mắn.

Liên nắm nhẹ lấy bàn tay Phi:

– Có dịp em sẽ viết thư cho anh.

Hai người im lặng nhìn nhau vài giây. Phi bước xuống đường đóng mạnh cánh cửa xe và chàng lăm lăm đi vào bên xe taxi. Bỗng dưng Phi nổi lên cái ý nghĩ thà là đừng gặp nhau còn hơn. Niềm đau từ những ngày tháng cũ của mình trở. Đau hơn bao giờ hết, thấm hơn bao giờ hết. Phi ngược mặt nhìn theo chiếc Falcon lộng lẫy lao mình xuống con đường dốc. Phi thấy rõ chàng đã mất tất cả và chính Liên cũng mất tất

cả. Đi tìm lại kỷ niệm chỉ là một cách đánh mất kỷ niệm. Những gì đã mất, đã qua không bao giờ có thể trở lại trọn vẹn. Phi thấy việc làm của mình và của Liên hôm nay thật là một việc làm đại dột điên rồ. Khi đã hết ước ao thì kỷ niệm cũng không còn.

Nhớ đến tiếng nói Loan ban sáng sáng Phi mỉm cười một mình. Chàng nằm dài trên giường, ngâm điếu thuốc lá thả từng đợt khói xanh lên không. Chàng hình dung lại khuôn mặt Loan lúc đó. Chàng hiểu Loan đã phải lấy hết can đảm để nói với chàng câu ấy “Em muốn gặp riêng anh buổi chiều hôm nay, anh đợi em ở Palace “. Bằng tiếng ấy, Loan đã nói vội vàng như sợ không bao giờ nói được.

Đôi má Loan ửng đỏ, đôi mắt bối rối nhưng tỏ cáo một tâm trạng đam mê bùng cháy. Phi cũng chợt cảm thấy xúc động. Chàng cũng muốn tự hỏi lại mình xem có thật chàng đã bắt đầu nghĩ nhiều đến Loan hay không? Nhưng Phi lắc đầu từ chối câu hỏi ấy. Chàng đã nghĩ Loan là của Toàn, chàng không thể nghĩ nhiều về Loan như vậy và thực tình chưa chắc chàng đã yêu Loan, có thể chỉ là một cách chàng đi tìm quên lãng, mượn một hình ảnh này để quên một hình khác, đó là liều thuốc công hiệu nhất. Phi thấy cần phải sửa soạn cho mình một thái độ đàng hoàng dứt khoát đối với Loan chiều nay. Chàng phải

nhớ đĩnh ninh rằng “không được phép làm bất cứ cử chỉ nào khiến Loan hiểu lầm”. Phi chỉ thấy cần phải làm như vậy mà không cần tìm hiểu thêm là tại sao.

Hơn ba giờ thì Tân dậy. Câu đầu tiên của Tân là một câu chửi thề:

– Mẹ kiếp, mai vào trường rồi, nhớ em Phượng quá.

Phi cũng vùng dậy, chàng phì cười:

– Thôi, đừng nhớ nữa, mất công. Con nhỏ đó có một kếp đại úy rồi, mày không ăn thua gì đâu. Đồi lính chúng mình vui ngày nào biết ngày đó. Nên trả các em về cho đồ thị.

Tân cũng cười, song sự thật Tân đau lắm. Tân biết rõ mình không thể nào chinh phục được Phượng. Tân cho rằng mình đã với tay quá cao. Tuy nhiên tiếng sét tình yêu vẫn còn âm vang rền rĩ. Tân không quên Phượng được. Tân nói đùa:

– Nếu có cần phải chết vì em Phượng tao cũng sẽ chết, miễn là em nói em yêu tao.

Phi thở dài lắc đầu:

– Mày nói thử với nó coi xem sao chứ nói với tao thì ăn thua gì. Chiều nay mày có thể lần đến với nó được đấy. Phượng sẽ ở nhà một mình.

Tân tròn mắt:

– Sao mày biết?

– Chút nữa Loan đến đây, Toàn đi với gia đình đại tá xuống phi trường Liên Khang đón bà con. Mày có dịp may duy nhất đó.

- Thế thì nhất, tao sẽ tới cho mày coi.

Tiếng Phi cười khanh khách:

- Tao coi rồi. Những thằng hung hăng cao bồi như mày nói thì hay lắm, song tới lúc mê đào thì coi... không chịu được. Tao thấy những lúc này mày ở bên Phượng, trông mày như con nít, tay chân thừa thãi, mặt mũi ngây ngô, khôì hài lắm. Không cần nói tao cũng biết mày si con nhỏ đó.

Bị Phi nói trắng mọi sự thật, bộ mặt Tân ngáy ra. Một phút sau Tân phì cười hì hì thú nhận vòng quanh:

- Không hiểu sao đối với những đứa khác, tao liêu lảm, mày biết là tao tán cũng không dở, thế mà đối với Phượng, tao trở nên nhút nhát, thế mới hèn chứ lý.

- Mày sợ cái hỗn nhiên của nó!

- Không phải, nói là sợ thì tội cho tao quá, nhiều đứa cũng hỗn nhiên, cũng lạnh hơn Phượng, cũng làm ra cái điều khó khăn kinh khủng, tao vẫn nhào vô như thường, tao giấu kỹ lắm. Nhưng đối với Phượng, tao không biết phải làm gì cả, không kiếm được câu nào nói cho ra hồn, thế mới lý kỳ chứ. Bây giờ tao phải làm sao hả mày?

Nghe câu hỏi ngây thơ của Tân, Phi động lòng thương hại, chàng suy nghĩ một chút rồi gật gù:

- Đừng làm gì hơn nữa cả.

- Nghĩa là cứ ngồi thộn ra như mọi lần sao?

- Ừ, cứ làm như vậy.

Tân bữu môi ra:

– Bộ mày tính xui tao làm trò cười nữa à! Mày biết không, có những lúc nhớ lại những cử chỉ của tao, tao ngượng đến muốn tát vào mặt tao mấy cái tát mà hỏi rằng “Sao tao nhà quê thế”. Bây giờ mày xui tao diễn lại cái trò nhà quê thế thì chịu sao nổi.

Phi lắc đầu:

– Mày lắm. Đối với một người con gái bằng tuổi Phượng, có thể nói là từ hai năm nay, không thiếu gì đũa tán bằng mọi cách. Nhưng có cái cách tán rất “nhà quê” có lẽ không đũa nào xài. Biết đâu mày ngỡ ngẩn thế em lại chẳng cảm động. Cho mày là thành thật, mày hiền lành mày yêu em hơn tất cả những thằng khác thì sao!

Bộ mặt Tân đầm chiêu tỏ ra tin tưởng ở lời Phi vừa nói. Tân lại gật gù một cách ngây thơ và thích thú:

– Có thể lắm.

– Đừng làm gì khác với bản chất của mình. Tất cả mọi sự cố gắng làm trò trong vấn đề này đều là giả tạo, khô hài không chịu được. Một thằng nhà quê cố làm bộ tỉnh thành để tán gái tỉnh thành hoặc ngược lại một thằng tỉnh thành cố làm bộ nhà quê để tán gái nhà quê đều coi không được và không có hy vọng gì được. Tốt hơn hết là mày đối với người con gái đó thế nào, mày cứ giữ nguyên lấy cái vẻ tự nhiên của mày thì đúng nhất.

Tân vỗ mạnh lên vai Phi:

– Hay lắm. Tao sẽ nghe lời mày.

– Nhưng nếu có thất bại thì đừng đổ tội cho tao làm quân sư quạu mo không biết phép nghe không.

Tân cười ha hả vừa đi nhanh vào phòng tắm vừa nói với lại:

– Bây giờ mày xuống đón người đẹp đi, bao giờ tao thấy người đẹp của mày đến, tao dong xuống cửa sau đi taxi lại với em Phượng ngay. Tao sẽ lăm cẩm hỏi xem mày có đến đây không. Phải có cơ để mà đến chứ?

Phi mỉm cười rồi mặc áo, thắt cravate, bỏ xuống dưới nhà. Chàng chọn một chiếc bàn sát bên cửa kính để có thể nhìn được cả hai con đường vào khách sạn. Phòng trà hôm nay đã vắng hẳn, khách khứa đã về hết sau một đêm Giáng Sinh tấp nập. Căn nhà rộng vắng lại trở về với cái nhịp điệu yên lặng đài các riêng biệt của nó. Phi cảm thấy khoan khoái dễ chịu như được sống ở chính nhà chàng sau một cái đám tang hoặc đám cưới.

Chàng thêm sự trầm lặng này đã từ hai hôm nay. Chàng nghĩ đến Liên giờ này chắc đã trở lại với căn nhà mà Liên bắt đầu kêu là căn nhà địa ngục. Suốt hai hôm ở khách sạn, Liên cố tránh không gặp Phi và Phi cũng cố tránh mỗi lần nhìn thấy xe Falcon đậu ngoài sân để xe. Liên về lúc nào chàng không rõ, chàng chỉ biết rằng từ buổi

chiều hôm qua, chàng không còn thấy chiếc Falcon ngoài sân nữa. Chàng bỗng thấy nhớ và chàng muốn được nhìn lại chiếc xe đó để nuôi một cảm giác vừa đau đớn vừa ấm áp là có Liên ở gần chàng.

Ngay cả đến bây giờ, ý muốn đó cũng lại len lén hiện đến. Phi cố hình dung ra Liên với chiếc áo len xám khoác ngoài chiếc chemise đỏ, chiếc quần “din”, đôi giày tàu đen, đang thấp thoáng dưới những cành mimosa ngoài vườn hoa. Buổi chiều và kỷ niệm đó còn nguyên vẹn trong lòng Phi chính bởi vì chàng chưa được sống lại, còn phải tưởng tượng, còn ao ước nhiều.

Phi uống hết ly cà phê mà Loan vẫn chưa đến, chàng giờ tay xem đồng hồ, hơn bốn giờ rồi! Loan không hẹn giờ nên Phi không biết chắc Loan sẽ đến vào lúc nào, nhưng chàng đoán phỏng chừng Loan sẽ đến vào giờ này, Phi có cái mong ngóng náo nức của thửa mười bảy chờ người yêu thứ nhất. Chàng nhìn đến mỗi mắt con đường làm bằng những bậc đá trắng dẫn xuống mặt hồ. Chàng nghĩ đến tà áo dài tím của Loan chiếc áo len trắng khoác ngoài và chiếc khăn quàng màu đỏ phơ phất bay như quẩn vào mái tóc. Ở Loan toát ra một cái gì êm êm dịu dịu và trong trắng vô ngần. Những thứ đó tuy khiến Phi thích thú, song sự thật chàng ngại ngần.

Chàng chỉ muốn là một kẻ du lịch đứng nhìn một thắng cảnh chứ không hề muốn dừng lại.

Chàng vẫn thấy chỉ nên đối với Loan như một người bạn hoặc một người anh, chàng sẽ tránh được tất cả mọi phiền phức. Sự phiền phức đó ở chính chàng và cũng từ cửa miệng của những người xung quanh cho rằng chàng lợi dụng tình cảm của Trung tá Lạc đối với chàng để chinh phục Loan hoặc ngược lại lợi dụng cảm tình của Loan để hòng lọt vào gia đình Trung tá Lạc mưu cầu địa vị danh lợi... chẳng nào người ta cũng nói được, và đó là điều Phi không thể nào chịu nổi. Chàng sợ có lẽ chính bởi chàng không hiểu Loan, chàng chỉ thích, chỉ quý mến Loan mà thôi. “Có đúng như vậy không?” Tự hỏi thầm mình như thế rồi Phi mỉm cười. Chàng thấy rõ mình bắt đầu lẩn thẩn vì hình ảnh Loan rồi. Chàng cố xua đuổi những ám ảnh đó.

Có tiếng giày nện cồm cộp trên sân gạch hoa, Phi xoay đầu lại. Tân đạo mạo trong bộ quân phục mùa lạnh của sinh viên sĩ quan. Tân đến trước mặt Phi thản nhiên rút một điếu thuốc lá để trên bàn:

– Thế nào, chờ dài người ra mà người đẹp không chịu đến à?

Phi cười lắc đầu:

– Không biết có đến được hay không?

Tân chụm tay châm thuốc rồi thở ra:

– Tao hồi hộp quá.

Phi tròn mắt tỏ vẻ không hiểu:

– Mà nói gì? tại sao lại hồi hộp?

– Nghĩ đến lúc một mình tao ngồi nói chuyện với Phượng, không biết phải nói gì cả.

Tiếng cười giòn giã của Phi vang lên, chàng nhìn Tân từ đầu tới cuối và bỗng thấy thương hại Tân theo lời Tân kể Tân chỉ có mỗi bộ đồ “complet”, trước khi đi Đà Lạt, Tân đã bán đi để mời bạn bè mấy chầu ăn uống. Lên đến đây, chưa kịp lãnh quần áo lạnh, Tân chỉ có mỗi chiếc áo len cũ mặc vào trong chiếc chemise. Một vài ngày sau Tân mới mượn được một chiếc blouson dạ cũng cũ mềm nhưng tương đối vẫn còn được hơn chiếc áo len thùng. Bây giờ mỗi lần cần diện. Tân chỉ có mỗi bộ đồ dạ nhà binh này là sang nhất. Chàng đẩy ghế cho Tân ngồi rồi nói nửa đùa nửa thật:

– Đối với con gái, đừng bao giờ để lộ cho họ thấy được điểm chính yếu của mình. Tỳ dụ như mày đừng bao giờ cho Phượng thấy mình mang nặng mặc cảm thua kém cả. Mày phải biết mày là đàn ông và đã là đàn ông thì không chịu thua đàn bà bao giờ cả.

Tân ngồi duỗi dài người ra ghế salon:

– Tao vẫn thấy ngại. Nói cái gì bây giờ?

– Lúc đó rồi tùy cơ ứng biến, mày hỏi tất cả những cặp trai gái khi bắt đầu tán nhau thì tán như thế nào, tao chắc không ai trả lời được.

Tân khoái chí cười hì hì:

– Mày nói đúng, nhưng ngoại trừ tao. Những lần trước tao biết tao tán thế nào.

– Bởi vì mày không yêu thật. Mày tán để đi đến mục đích, cũng như con nhỏ hôm nọ mày dẫn vào phòng.

– Có thể, nhưng mày có thấy mình càng khôn lớn hay nói cho đúng càng có cảm tưởng mình... đúng đắn lịch sự càng bí “đề tài” để tán tỉnh? Hối xưa, tao không nghĩ ngợi gì cả, tán vắn mạng được thì được, không được thì thôi, tao không mắc cỡ, không thấy mất mát gì cả. Nhưng bây giờ, với... danh nghĩa này, nhất là với Phượng, tao sợ tán tỉnh để rồi không ăn thua gì thì mắc cỡ và... thế nào ấy, hình như mất thể diện đi, mang tiếng chung cho cả bọn mình. Tao nói thật không nói dóc với mày đâu.

Phi cúi đầu hút một hơi thuốc lá dài. Chàng nhìn rõ Tân hơn bao giờ hết. Tân say mê cuộc sống này thật tình và Tân đã tôn trọng kỷ luật sống với đồng đội cả đến những điều mà quân kỷ không nói tới. Phi nghĩ là Tân sẽ trở nên một sĩ quan tốt nếu không thất bại trong những ngày theo học ở đây. Một thời gian hai năm đủ để Tân biến đổi hoàn toàn con người mình, Tân dứt bỏ hết được những mặc cảm thua kém, đoạn tuyệt được với tất cả những thói hư tật xấu trong quãng ngày tuổi trẻ hư hỏng của mình. Phi thấy khâm phục sự cố gắng của Tân, sự quyết tâm muốn vươn lên xếp ngang hàng với tất cả những đồng đội xung quanh của Tân thật là cực nhọc. Tân đã phải khắc phục mình từng giờ từng phút,

từng một ý nghĩ nhỏ đến một cù chỉ cón con. Chàng liếc nhìn Tân thật nhanh, chàng muốn nói một lời diễn đạt được ý nghĩ đó của mình, nhưng chàng không tìm được, chàng chỉ nói rất nhỏ như một lời khuyến khích:

– Mày cố gắng, nhẫn nại, tao tin là mày sẽ được tất cả những gì mày muốn.

Tân lại hiểu Phi chỉ có ý nói về Phượng. Tân cũng biết đó chỉ là một lời an ủi, tuy vậy chàng cũng sung sướng ngấm ngấm và cố đánh lừa mình để tưởng tượng ra một ngày nào đó chàng sẽ được Phượng yêu chàng, sẽ giữ được Phượng trong vòng tay mình. Tưởng tượng nhanh như một lần chớp, song xúc động đủ gây thành dư âm một bản nhạc dài triền miên. Tân muốn nhắm mắt lại để hưởng thụ những giây phút mỏng manh hơn cả một giấc mơ đó.

Tiếng Phi đánh thức Tân dậy:

– Loan đến.

Tân choàng tỉnh, chàng nhìn qua khuôn kính thấy Loan trả tiền xe taxi. Chàng đứng phắt dậy nói mau với một vẻ thích thú:

– Tao “dọt”.

– Ủ, lại đang đó đi.

– Tao hơi ngại.

Phi vừa đi ra khỏi khuôn cửa vừa nói với lại:

– Cứ làm như đi kiếm tao.

Bóng Tân mất hút sau bờ tường lối ra hành lang. Phi nghĩ rằng Tân sẽ leo lên bờ tường hành

lang rồi nhảy xuống sân chạy mau ra phía con đường mòn để đón taxi. Chàng thích thú mỉm cười một mình.

Loan đã lên hết những bậc gạch, Phi bước tới đón nàng như đón một người tình.

– Anh chờ em có lâu không?

– Anh mới xuống ngồi uống cà phê.

Loan mỉm cười:

– Gia đình anh Toàn vừa đi xong thì em tới đây. Họ cứ kéo em đi nhưng em kêu nhức đầu.

– Còn Phượng đâu?

– Nó đi với anh Toàn rồi. Em phải dẫn nó đi mới đến đây với anh được chứ.

– Ổ thế thì...

Phi bỏ lửng ngay câu nói ở đấy. Chàng nghĩ đến sự hăm hở thận trọng của Tân đến gặp Phượng để rồi về không. Nhưng sợ Loan đọc được ý nghĩ của mình, Phi im ngay. Loan ngược lên tỏ vẻ không hiểu:

– Anh nói sao?

– Không. Anh muốn nói là... em dàn xếp giỏi lắm.

Đôi má Loan đỏ hồng lên, nàng cúi đầu đi thẳng vào phòng trà. Phi mỉm cười thương Loan vì Loan đã dễ dàng tin chàng. Loan đã cho rằng chàng vừa khen Loan một câu với nhiều ẩn ý.

Hai người ngồi trong một góc khuất. Yên lặng một chút. Phi lên tiếng:

– Mai anh vào trường rồi.

– Em biết. Ngày mốt em về.

– Nhớ cho anh gọi ít quà về biếu Trung tá và về nhà anh nghe.

Loan “ạ” một tiếng thật ngoan. Phi thích cái cử chỉ ấy, cái dáng điệu ấy. Chàng nhìn Loan đăm đăm rồi cất giọng êm êm:

– Loan có chuyện gì muốn nói với anh không?

– Không.

Phi cười. Loan ngượng ngập đính chính:

– Tại lâu không gặp anh, muốn có thì giờ nói chuyện riêng với anh một chút, thế thôi. Anh học ở trường có cần gì không?

Phi lắc đầu:

– Không! Cảm ơn Loan. Nhà trường lo đầy đủ cả rồi. Anh chỉ cần những lá thư của Loan và Phượng mà thôi.

Loan mỉm cười, song sự thật nàng buồn. Nàng nhìn đi nơi khác để che giấu nỗi buồn le lói đó. Sao Phi không thể nói được rằng “anh chỉ cần những lá thư của em mà thôi”. Phi lại còn đeo thêm cả tên Phượng vào làm cho câu nói trở nên... tầm thường và nhạt nhẽo đối với nàng?! Hay là Phi muốn giữ ý tứ, muốn tỏ ra chỉ thân thiện với cả hai chị em nàng mà không hề có một ý nghĩ nào khác? Loan thở dài nhẹ nhẹ:

– Nếu có điều gì không được vừa ý hoặc có gì phiền phức anh cứ cho Loan biết nhé. Chính ba Loan dặn như vậy. Ba Loan muốn hiểu rõ sự học hành của anh.

Phi thừa biết đó chỉ là sự săn sóc của Loan dành cho chàng. Loan muốn nói đến Trung tá Lạc chỉ là kiếm một cái cớ, một cách nói khôn khéo mà thôi. Phi cũng lựa lời nói cho Loan yên lòng:

- Anh sẽ ghi nhớ điều đó. Mai mốt anh sẽ viết thư thăm Trung tá. Nhớ Loan chuyển hộ lời anh là anh sẽ cố gắng hết sức mình để không bao giờ tổn thương đến danh dự của những người lính trung đoàn hai mươi do “Cọp Gấm” chỉ huy.

Loan cười thích thú và hãnh diện vì cái biệt hiệu người ta đã tặng cho ba nàng. Một biệt hiệu đã phải xây dựng bằng mồ hôi, máu và nước mắt.

Loan nhìn Phi và nói rất chân thành:

- Em thích người ta kêu ba bằng danh từ “Cọp Gấm” hơn là kêu bằng Trung tá Lạc hoặc trung đoàn trưởng, em thấy vinh dự...

- Anh cũng vậy.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau rồi cũng quay nhanh đi nơi khác. Giữa hai người đã có một cái gạch nối đẩy họ lại gần gũi với nhau. Một đảng thì vinh dự vì có một người cha anh dũng khiến thiên hạ cảm phục, một đảng thì hãnh diện vì danh dự của người chỉ huy mình được đề cao. Hai tâm trạng đó là một. Người con nào trong gia đình cũng biết bảo vệ danh giá của các bậc huynh trưởng, người lính nào trong đơn vị cũng hãnh diện có một người chỉ huy mình được thiên hạ nể vì và họ bảo vệ cái danh dự đó như danh dự của chính mình. Tình quân ngũ và tình

gia đình chỉ khác nhau trên danh từ mà không hề có sự khác biệt trong ý nghĩa sâu kín và tế nhị nhất của nó.

Loan và Phi cũng hiểu như vậy. Họ đã gặp nhau và cùng mang cái cảm giác là sống chung một gia đình, Loan ngược lên nhìn Phi, tiếng nàng dịu dàng:

- Ba em nhắc đến anh luôn. Hôm anh viết thư bảo Loan và Phượng lên đây. Loan đưa thư cho ba coi, ba mỉm cười chấp thuận ngay.

- Trung tá có nói gì nữa không?

- Ba em bảo là chắc anh buồn lắm. Đang đi đánh giặc ngoài đơn vị mà phải vào trường học thì không khác gì đang ở biển vào sông xuống lạch.

Phi mỉm cười gật đầu:

- Ông già tinh lắm nhưng Loan thưa họ là anh quen rồi. Người lính phải biết hòa mình với tất cả mọi hoàn cảnh.

- Anh “đùa” lắm.

- Có lẽ tại cuộc sống quân ngũ có quá nhiều thay đổi, quá nhiều gặp gỡ để rồi chia ly, nay sống như một kẻ an nhàn công tử nhất, mai sống với mồ hôi nước mắt và máu nên người lính nào có năm bảy năm quân vụ đều phải có một quan niệm sống như anh.

Vòng tay Loan khoanh lại trước ngực, nàng ngã đầu ra ghế salon, nàng nhìn nghiêng:

- Như vậy chắc là các anh không còn biết buồn nữa trước một chuyện chia ly.

Tiếng cười của Phi lại hực lên ngấn ngời:

- Sao lại không biết buồn, chúng anh có phải là cây cỏ đâu, người lính có thể khóc trước một chuyện tình đổ vỡ hoặc trước một xác đồng đội vừa ngã xuống nhưng phải biết sống đúng tư cách trong hoàn cảnh đó.

- Sống đúng tư cách người lính nghĩa là thế nào?

Bị hỏi một câu quá hóc búa. Phi lúng túng, chàng xoay bao thuốc lá trên tay, hơi nhòm người dậy nhấp một ngụm trà sữa để “hoãn binh”. Vài giây sau chàng ngược lên nhìn Loan cười nhạt:

- Anh không biết phải giảng nghĩa thế nào cho đúng, anh mong Loan hiểu ngầm bởi vì nếp sống đó không thể biến thành một nguyên tắc nhất định. Anh chỉ biết rằng người lính không nuôi dưỡng nỗi buồn niềm đau đến nỗi buông thả cuộc sống với một thái độ chán chường mệt mỏi như những người khác. Bộ quân phục không cho phép người lính tỏ một thái độ nào buồn chán, đau khổ và tuyệt vọng cả, như vậy là vô lý.

- Như vậy người lính buồn mà luôn luôn phải đóng kịch để tự lừa dối người khác à?

Phi lắc đầu quây quây:

- Không, người lính không đánh lừa ai cả. Họ

phải hòa mình vào cuộc sống của tập thể, đó là vấn đề danh dự. Còn gì khổ hơn nếu bây giờ Loan thấy một sinh viên sĩ quan bê tha ngoài quán rượu chỉ vì thất tình! Loan sẽ nói là sinh viên sĩ quan chứ không nói riêng gì tới một cá nhân đó. Hơn thế nữa đã là quân nhân, người ta không được phép sống riêng cho mình quá nhiều.

Loan mỉm cười, nàng hiểu những ý nghĩa thâm kín của Phi và nàng biết Phi không diễn tả được hết, Phi lúng túng bởi có lẽ chính Phi cũng đang buồn đang đau. Nghĩ tới điều này Loan lại cảm thấy ảm ức, cảm thấy ghét Phi. Nàng bỏ ngang ngay câu chuyện ở đó để hỏi Phi một câu đột ngột:

– Anh vẫn còn buồn vì chuyện cũ của anh phải không?

Phi cũng hơi ngạc nhiên vì thái độ đó của Loan. Chàng mỉm cười:

– Em muốn nói tới Liên sao?

Loan quay đi không trả lời, tỏ thái độ giận dỗi ra mặt. Phi mỉm cười:

– Em vẫn muốn anh không được buồn vì Liên à?

– Nghĩa là anh thú nhận?

Phi thản nhiên gật đầu:

– Đúng vậy, anh có buồn.

Loan đứng phắt ngay dậy:

– Thì ra sự có mặt của em và Phượng ở đây cũng không hơn được gì, sự có mặt trở thành vô

nghĩa. Em hối hận vì đã nông nổi tưởng rằng ít nhất chúng em cũng mang lại cho anh được một chút vui mừng. Bây giờ thì em biết rõ... Em về.

Loan thoăn thoắt đi thẳng ra cửa. Phi cuống quĩnh chạy theo năn nỉ:

- Anh xin lỗi đã làm Loan buồn. Loan ở lại cho anh nói hết đã. Loan nên nhớ sáng mai anh đã phải vào trường rồi, đừng để anh phải buồn thêm vì Loan.

- Nổi buồn còn con đó mà ăn thua gì! Em tin rằng anh chịu được và anh sẽ quên. Anh còn những nỗi buồn đau đớn hơn.

Phi cố tạo một nụ cười:

- Em lắm rồi, nếu không có em và Phượng thì kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh này không còn có nghĩa gì nữa.

- Em biết em không lắm. Anh cho em về.

Phi nắm lấy cánh tay Loan:

- Anh mời em ở lại.

Loan đứng im, nàng cúi đầu nhìn mũi giày đen. Tiếng nàng như một tiếng thở dài:

- Em thấy không còn chuyện gì để nói nữa cả. Có lẽ em phải tôn trọng nỗi buồn của anh. Em xin lỗi nếu đã làm anh khó chịu.

Phi khó chịu thật, chàng đã chán ngấy lối những nhăng phiến toái này. Tuy vậy, Phi cố nói dối cho Loan vừa lòng:

- Không, Loan đừng nghĩ thế. Lúc nào anh cũng thấy vui và... hạnh diện khi có Loan ở bên.

Loan đã có vẻ hài lòng vì câu nói dối đó của Phi nàng đứng im không đáp. Phi bỗng thấy ngưỡng và chàng thấy Loan thật tâm thường. Tâm hồn Loan bình dị dễ dàng hờn giận và khi được nịnh, được ve vuốt, Loan hết giận ngay. Giữa Loan và Liên quả là hai thái cực. Nếu là Liên trong trường hợp này, Liên đã khóc Liên dám nói là: “Em yêu anh, em không thể để anh buồn vì bất cứ người con gái nào khác”, và Liên sẽ biết là Phi nói dối. Phi càng thấy nhớ, thấy tiếc vô cùng. Chàng thở dài trốn tránh:

– Hay là chúng mình ra phố, anh mua qua gói về Sài Gòn.

Loan ngược đời mắt buồn tỏ vẻ ưng thuận.

Phi quay vào ra hiệu cho người bồi bàn để “bông” đó, chàng thấy Tân ngồi buồn thiu ở góc phòng “bi da”.

Cái tin trung tá Lạc chết vì đứt mạch máu đến với Phi như một tiếng sét. Phi choáng váng như chỉ là một giấc mơ. Chàng cấp tốc xin phép đơn vị trưởng trở về Sài Gòn.

Trên đường về, Phi nhớ lại tất cả từ ngày còn mang lon hạ sĩ nhất trình diện trung tá Lạc để nhận vai tài xế đến khi vào trường Võ Bị Quốc Gia. Hình ảnh khiến Phi không quên được là lần mãn khóa ra trường Trung tá Lạc đã thân chinh tới dự lễ và Phi biết rõ sở dĩ Trung tá Lạc tới Đà Lạt lần đó chính vì chàng. Trung tá Lạc đã xiết

chặt tay chàng và trao cho chàng cấp hiệu thiếu úy mới tinh. Phi cảm động đến ứa nước mắt, chàng đã cúi đầu nói với Trung tá Lạc:

- Tôi rất tiếc không đậu thủ khoa để đền đáp.

Trung tá Lạc vỗ vai chàng thân thiện:

- Anh dẫn đầu đại đội của anh cũng đủ vinh dự rồi. Tôi không cần những sĩ quan quá giỏi mà chỉ cần những sĩ quan biết cố gắng trong mọi lãnh vực. Tôi thành thực thật khen ngợi và mãn nguyện về anh.

Lần đó, trung tá Lạc còn khỏe mạnh to béo thêm ra. Ông đã trở về bộ tư lệnh nhận nhiệm vụ khác chứ không chỉ huy trung đoàn như trước nữa. Ông thành khẩn thú nhận:

- Lớp tuổi hoạt động của tôi hết rồi, bây giờ là thế hệ các anh.

Phi ngậm ngùi vừa kính phục vừa thương cảm cho người sĩ quan tuổi đời tròn trặn nằm trong tuổi lính. Sáu mươi tuổi trời, bốn mươi tuổi lính. Phi không biết cái chết của trung tá Lạc có thể xác định được là chết vì công vụ hay không. Cái chết bất ngờ quá. Nghe tiếng điện vô tuyến liên lạc tới nơi, Phi không kịp hỏi rõ lý do. Hình dáng mập mạp, khuôn mặt phương phi hồng hào của Trung tá Lạc hiện lên trước mắt.

Không hiểu tại sao, Phi vẫn tin rằng chàng đã nghe lộn hoặc là người ta đã... nói giỡn với chàng về cái tin này. Từ hai tháng nay, Phi không có dịp gặp Trung tá Lạc. Đơn vị chàng đi nhận một

nhệm vụ đặc biệt ở miền biên giới. Chính trung tá Lạc, một lần nữa, đã giúp chàng xin chuyển về “Lực Lượng Đặc Biệt”. Phi thấy binh chủng này thật thích hợp với những người trẻ tuổi như chàng.

Hai tháng trời đầy gian khổ đã khiến Phi đen sạm lại, gầy đi và mệt mỏi vô cùng. Tuy nhiên Phi thấy rõ mình đã sống những ngày tháng đáng sống. Công tác săn giặc ở miền biên giới thật nguy hiểm và hồi hộp. Cái chết đe dọa từng giờ từng phút trên mỗi con đường mòn đến một tiếng cành cây khô gãy trong bóng đêm. Phi sống với những cảm giác mới mẻ, những kiên nhẫn vô bờ, những thích thú chột hiện chột biến, những lo âu tính toán thường xuyên. Mỗi lỗi lầm có thể đưa cả trung đội của chàng vào con đường tự sát. Vì vậy, suốt trong những ngày đó hầu như Phi đã quên hăng mất đằng sau lưng chàng còn có cả một thành phố với những người thân yêu chờ đợi.

Phi tạm quên Sài Gòn, quên Loan, Phượng, gia đình chàng và ngay cả người vừa chết mà chàng đã hết lòng thương yêu là Trung tá Lạc. Thịnh thoảng vào một đêm nào đó, nằm trong bóng tối của một góc rừng già hoặc dưới một mái nhà sàn nhìn sao đêm Phi muông tượng đến những bóng đèn thành phố, những đôi mắt ướt long lanh trĩu nặng ân tình. Hình ảnh những người con gái thành phố, những hộp đêm với rượu ngon

gái đẹp hiện lên như một thiên đường xa lắc xa lơ trong tưởng tượng của chú bé lên mười tuổi, Phi ân hận vì chính chàng đã bỏ quên – hầu như quên hẳn không dành một chút thì giờ để nghỉ đến trung tá Lạc. Chàng thở dài rất nhẹ.

Chiếc xe đồ lao vun vút trên con đường nhựa hẹp, những thửa ruộng mạ non tươi xanh mơn mớn chạy giạt lùi lại phía sau. Những xóm làng mang đầy hình ảnh của chiến tranh, của hồi hộp run sợ từng giây phút. Chiến địa có thể xảy ra bất cứ ở đâu, bất cứ giờ phút nào. Ngay cả trên chuyến xe đồ chàng đang đi cũng có thể nổ tung bất cứ phút nào. Thân xác chàng và những người xung quanh có thể tung vỡ tan tành. Thú thật, chàng thấy mình đã liều lĩnh đi trên chuyến xe đồ thiếu mọi phương tiện an ninh này.

Cái chết sẽ trở nên vô nghĩa, tầm thường. Tuy nhiên Phi không hề hối hận nếu có chuyện đó xảy ra, bởi chàng đã làm như vậy vì tất cả tình thương một vị chỉ huy thuần túy, chàng coi như một vị huynh trưởng trong gia đình. Phi đã thẳng thắn xếp ngang hàng với cha mẹ chàng.

Ý nghĩ đo bắt nguồn cho sự suy nghĩ của Phi về Loan và Phượng. Trung tá Lạc mất rồi, hai người con gái trẻ đó sẽ phải sống ra sao? Phi cảm thấy mình có một trách nhiệm đối với cuộc sống của Loan và Phượng từ nay trở đi. Và, một điều nữa. Phi cũng thấy chàng bỗng dưng bị đẩy vào cái thế phải để một khoảng cách giữa Loan

với chàng. Dù chỉ là một ý tưởng chợt đến, mỏng manh, chưa thành hình rõ rệt, nhưng Phi bỗng tin tưởng chắc chắn rằng giữa chàng và Loan đã ngăn cách nhau bởi một bức tường vô hình.

Phi bỏ lòng ý nghĩ ở đó, khi chiếc xe đồ đi dần vào thành phố. Xuống bến xe, Phi đi taxi đến thẳng nhà Trung tá Lạc. Người chàng nổi da gà khi nhìn thấy cánh tấp nập trước cổng nhà Loan. Chàng đi nhanh trên con đường tráng xi măng, chàng tưởng như con đường đi vào nhà mình và đám tang này chính chàng có bốn phận phải lo liệu mà bây giờ chàng mới về tới nhà.

Cả ba người cùng ngồi im như bất động trong bộ salon. Chiếc tủ buffet được dời sang cạnh tường phía trái lấy chỗ làm bàn thờ Trung tá Lạc.

Phi đã nhìn mãi bức chân dung người quân nhân già nua mờ ảo sau làn hương khói nghi ngút. Bức chân dung đã thể hiện cả một đời tận tụy, cả một cuộc đời tranh đấu gian khổ để rồi tới lúc chết đi, đất nước vẫn còn ngập lụt lửa máu, những đứa con vẫn bơ vơ chưa biết số phận ra sao. Nếu người ta có linh hồn, Phi không hiểu Trung tá Lạc nghĩ gì cho sự nghiệp đấu tranh của mình. Cho tới lúc này ông sẽ thương tiếc hay mỉm cười mãn nguyện? Đó là điều Phi không hiểu nổi, dù có đặt mình vào trường hợp đó.

Duy chỉ có một điều Phi tin chắc hoàn toàn là cuộc đời Trung tá Lạc đã không phí phạm. Ông

ta sẽ không hề hối tiếc. Ông ta được phép hành diện về cuộc đời tranh đấu của mình, tuy đôi lúc không hoàn toàn đúng, nhưng ông ta đã làm đúng trong cuộc đời quân nhân của mình.

Tiếng khóc rầm rút của Phượng bật lên, sự yên lặng bị phá vỡ, nhưng thật ra chỉ là một cách làm cho sự im lặng đó nặng nề thêm, chìm sâu xuống đáy vực. Loan nhìn Phượng rồi tủi thân, nàng cũng thấy mình sắp khóc, nàng vội đứng dậy đi nhanh ra ngoài hàng lang. Phi thấy mọi lời an ủi của mình đều vô ích, chàng lẳng lẳng rút thuốc lá ra hút. Một vài phút sau, Phi đi theo Loan ra ngoài hành lang.

Loan đứng ở một góc tối, hai tay chống lên tường đôi vai co cao. Mảnh khăn tang trắng lạnh ẩn hiện trên mái tóc rối. Phi đứng lặng nhìn Loan một lát rồi đi thật nhẹ đến bên nàng. Tiếng Phi vang lên:

- Em nghĩ thế nào về đề nghị của anh?

Hầu như từ nãy Loan không hề chú ý đến sự có mặt của Phi nên nàng giật mình nhìn lên. Phi hiểu rõ tâm trạng của những cô gái khi trong nhà có người thân vừa mất. Chàng cười rất nhẹ:

- Em sợ à?

Loan ôm hai tay lên ngực không trả lời. Nàng lại xoay người nhìn xuống đám cỏ tóc tiên um tùm ở hai bên lối đi. Phi nhắc lại câu hỏi:

- Thế nào em quyết định chưa?

Loan lắc đầu:

– Em chưa quyết định gì ngay bây giờ cả.

Tiếng nàng thờ dài vọng lên, sau đó tiếng nghẹn lại:

– Em muốn nghe theo lời anh, em muốn coi đề nghị đó như một quyết định, nhưng em sợ.

– Sợ thiên hạ cười à?

– Không hẳn thế.

– Còn gì khác nữa?

Loan ngửa mặt cho gió lùa, nàng sợ mình sẽ lại khóc lần này nữa để rồi không nói gì được với Phi, nàng cố trấn tĩnh, nói bằng một giọng tự nhiên đứng đắn:

– Họ hàng anh sẽ nghĩ thế nào nếu em và Phượng ở bên cạnh nhà anh? Thỉnh thoảng anh đi về, người ta sẽ nghĩ ra sao?

– Người ta sẽ nghĩ anh là người anh của gia đình này. Nếu người ta cố tình không hiểu, rồi sẽ có ngày người ta phải hiểu. Em sợ thiên hạ, sợ họ hàng để rồi hai chị em sống mãi trong căn nhà này sao. Em còn phải đi học và Phượng cũng phải đi học. Ai trông nom cho em? Và lại cuộc sống của những người con gái đâu có giản dị như vậy. Anh xin em, hãy nghĩ đến tương lai, em và Phượng còn cần người săn sóc, còn cần người lo lắng cho những việc khác nữa. Anh không yên lòng chút nào nếu em và Phượng cứ sống cô đơn trong căn nhà này.

Đầu Loan cúi gằm trong vùng tối, tiếng nàng thoát lên như tiếng nói từ một đáy vực sâu:

- Em sẽ phải tìm chỗ làm, để cho Phượng đi học thôi. Năm sau em cho nó thi vào sư phạm.

Giọng Phi hần xuống, dứt khoát:

- Em không cần đi làm. Việc đó của anh. Dù em có chấp nhận hay không, anh cũng cảm thấy cái bọn phận lo lắng cho em. Em nên nhớ từ ngày Trung tá còn sống, Trung tá đã xem anh như một người con trai trong gia đình này. Không bao giờ anh quên bổn phận và trách nhiệm của anh.

- Em đâu dám từ chối, trái lại em còn thấy cần anh hơn bao giờ hết, em thấy yên ổn và được an ủi rất nhiều khi có anh ở bên chúng em. Chúng em cần được anh săn sóc.

- Vậy tại sao em từ chối lời khuyên đầu tiên của anh? Như vậy có nghĩa là em từ chối không cho phép anh làm bổn phận của một người con trai trong gia đình.

Loan xoay nghiêng người lại, có lẽ trong những giây phút này nàng bớt khổ đau nhiều. Đôi mắt nàng nhìn Phi đắm thắm:

- Căn nhà này của ba em để lại, chúng em không dám rời bỏ nó đi đâu cả. Và lại anh cũng hiểu cho là em lớn rồi, trong những lúc anh đi vắng xa, em có thể lo liệu được. Anh hãy tin ở em. Thỉnh thoảng anh về, anh có thể coi như căn nhà này là nhà anh, anh làm chủ, anh kiểm soát và quyết định tất cả. Em chỉ xin anh hai điều, một là cho chúng em ở lại đây, hai là cho em đi làm. Em sẽ mượn một người giúp việc nhà. Em

tin là có anh săn sóc không bao giờ chúng em khổ đâu.

Câu nói khôn ngoan của Loan khiến Phi không thể giận hờn gì được nữa. Chàng thấy Loan có lý. Trong một phút vội vàng chàng đã có một đề nghị kém suy nghĩ bởi chàng lo lắng cho cuộc sống cô đơn của Loan và Phượng khi chàng trở lại với đơn vị. Tuy biết Loan có lý và biết Loan cũng đã thừa đủ tuổi để tự lo liệu cho cuộc sống của mình và của em, nhưng Phi vẫn cố nói vớt vát vài câu rồi mới chịu nhượng bộ. Chàng đứng dựa lưng vào lan can một lát sau chàng khẽ hỏi Loan:

– Em tính đi làm đâu chưa?

– Hôm qua bà cô em mới nói là sẽ nhờ người giới thiệu làm ở sở Mỹ. Ông cậu em thì muốn em đi dạy học ở trường của ông ta. Nhưng dạy học ở trường tư, học trò đệ lục ngũ khá lớn, em cũng hơi ngại.

Phi cười:

– Nghĩa là em vẫn thích làm ở sở Mỹ?

Loan ngượng ngập thú nhận:

– Có lẽ làm ở đó dễ hơn. Em có quen vài người bạn làm sở Mỹ vừa nhàn, vừa dễ chịu lại được lương khá nhiều. Có thể tới tám chín ngàn là thường. Anh thấy thế nào?

Phi nhún vai:

– Tùy đấy, em xem nơi nào thích hợp thì làm, anh không hiểu rõ những chuyện đó lắm đâu.

– Nghĩa là anh chấp nhận rồi?

Phi lắc đầu cười nhẹ, không chịu trả lời câu hỏi của Loan. Chàng nhận thấy một số lớn những người con gái Việt Nam mới lớn bây giờ cần đi làm đều thích chọn sở Mỹ. Bởi lẽ giản dị và cần thiết là nhiều lương, sau đó rồi đến nơi chốn làm việc đầy đủ tiện nghi, đúng là một sở làm “văn minh” của những nước tiên tiến. Trong số đó cũng có một số ít cô lấy chồng Mỹ và một số ít cô gái không đứng đắn khác, nhưng với Loan, Phi tin rằng dù làm ở đâu, Loan cũng giữ được cái tư cách riêng của mình. Chàng nói một câu khác:

– Anh tin là Loan lựa chọn được chỗ làm, có chuyện gì cần thì cứ nói anh.

Loan mỉm cười. Từ ba hôm nay, lần thứ nhất Phi thấy nụ cười của Loan:

– Nhất định là em sẽ nói với anh tất cả, dù cần hay không cần. Bao giờ anh đi?

– Sáng mai.

Loan bày tỏ sự cảm ơn của mình bằng một câu nói khéo:

– Nếu anh không về, chúng em không biết phải xoay sở ra sao với cái đám tang này nữa. Từ bé, chưa bao giờ chúng em phải lo lắng điều gì, kể cả đám tang của má em.

Phi thâm hiểu ý nghĩa của câu nói đó, chàng cúi đầu khiêm nhượng:

- Anh vẫn thấy hình như anh chưa làm hết bốn phận đối với Trung tá.

Câu nói của Phi vừa dứt thì một bóng người đi nhanh vào con đường sỏi. Phi nhận ngay ra là Tân, chàng khẽ nói với Loan:

- Đứng im xem Tân gặp Phụng, nó nói những gì. Chắc nó mới được tin.

Loan mỉm cười gật đầu, hai người đứng im trong bóng tối. Tân vô tình phăng phăng đi thẳng vào phòng khách. Gặp Phụng ngồi trước bàn thờ, ủ rũ như con mèo ướt. Tân dừng lại, tiếng chàng thấp xuống:

- Tôi mới được tin nên về trễ, xin chia buồn với Phụng.

Phụng lau nước mắt đứng vụt dậy, nàng cảm thấy ngượng ngập, liền nói mấy tiếng:

- Cảm ơn... mời anh ngồi.

Tân vẫn đứng sững, bộ đồ trần nhàu nát, đôi giày cao cổ còn dính đầy bụi đường:

- Mãi hôm qua đọc báo mới được tin, nhân tiện có chuyến trực thăng nên tôi xin về theo, không có phép tắc gì cả.

Phụng cố tạo một nụ cười. Nàng lắc xắc rót nước cho Tân, nàng nhìn chàng bằng đôi mắt buồn, và một chút thiện cảm:

- Anh liều thế lỡ bị phạt thì sao?

Tân cười tươi:

- Phạt thì đành chịu, đôi khi mình cũng phải vượt nguyên tắc một chút. Đơn vị tôi vừa đi hành quân về, có thể được ngủ yên một hai ngày.

Phượng lại giơ tay mời Tân một lần nữa:

– Mời anh ngồi chơi.

– Cảm ơn Phượng.

Tân ngồi xuống chiếc ghế gỗ kê sát bên tường. Dù đã gặp Phượng một vài lần từ sau lễ Giáng Sinh quen biết năm nào, nhưng Tân vẫn còn thấy nhút nhát khi ở bên Phượng. Tân vẫn không trút bỏ được cái mặc cảm thua kém Phượng về nhiều phương diện. Từ ngày gặp Phượng ở Đà Lạt, Tân thầm ấp ủ tình yêu Phượng mặc dầu Tân thấy rõ tầm tay của chàng quá ngắn. Hơn thế nữa, hồi đó Phượng còn có Minh ở bên cạnh. Nhiều lần, Phi xúi Tân viết thư thăm Phượng, nhưng Tân không dám, Phi chờ cả hai tháng sau, nhân dịp Tết Âm Lịch. Tân mới dám gọi cho Phượng một cách thiệp chúc Tết và sau đó Tân được Phượng trả lời.

Có thể nói chỉ vì yêu Phượng, Tân đã thay đổi nhiều, từ cách đối xử với bè bạn cho tới việc học tập ở trường. Chỉ cần một chút lo là, Tân có thể rớt ở kỳ thi mần khóa. Tân đậu vừa đủ điểm trung bình. Tân đã cố gắng để ít nhất có cái bề ngoài không thua sút và Tân hy vọng cái bề ngoài đó sẽ tạo cho chàng một tư thế vững vàng đủ để đánh tan cái mặc cảm “tầm tay quá ngắn”. Nhưng... cho đến bây giờ, ngay cái giờ phút này ngồi trước mặt Phượng, Tân vẫn không xóa bỏ được mặc cảm tủi buồn đó, Tân vẫn nhút nhát như thường lệ. Chàng mừng rằng đã nói được

mấy câu thật đàng hoàng với Phượng. Những câu đó và thái độ trang nghiêm đó, Tân đã phải sắp xếp từ tối hôm qua.

Nói được mấy câu đó rồi Tân lại ngồi im. Phượng cũng ngồi im. Hai người không biết phải nói chuyện gì với nhau. Tân không kiếm được chuyện và Phượng cũng không hơn gì Tân. Gần như không bao giờ Phượng chịu chú ý đến Tân cả.

Một lát sau Tân mới hỏi:

- Phi đã về đây chưa?
- Anh ấy về từ ba bốn hôm nay.
- Đâu rồi? Đi chưa.
- Anh ấy vừa ở đây xong.

Tiếng Phi cười khanh khách trước khuôn cửa:

- Tao đây. Sao tới hôm nay mới về?
- Mình đi hành quân, tối hôm qua mới được đọc báo Sài Gòn.

Loan cũng đã theo Phi vào đến nơi. Tân lúng túng đứng dậy chào Loan. Nụ cười của Loan thật hiền:

- Độ rày anh béo trắng ra.

Phi cười nói đùa:

- Tại nó mới được lãnh lương thiếu ứy.

Tân gật đầu phụ họa:

- Có lẽ vậy.

Phượng mỉm cười, nụ cười nhạt nhẽo như chỉ cười cho có lệ, vì phép lịch sự nhiều hơn là sự hòa đồng trong câu chuyện:

Tân quay sang hỏi Phi:

- Hỏi này ở đâu?
- Vùng biên giới Việt Miên.
- Tây Ninh à?
- Quanh quần mấy tỉnh gần đó. Còn mày?
- Vẫn trấn đóng mấy tỉnh miền Hậu Giang.

Hành quân liên miên, không kể ngày đêm, không có ngày lễ, thứ bảy và chủ nhật như hồi còn ở trong trường. Bây giờ nghĩ đến những ngày ở trường tuy cực một tí nhưng sướng hơn nhiều thứ. Nhớ quá hả mày. Noel năm nay tao phải cố xoay một cái phép trở lại Đà Lạt.

Phi cười, quay lại nói với Loan và Phượng:

- Hồi còn ở trường võ bị, thằng này nó thường nói với tôi thà là ra đơn vị đi uỳnh giắc còn sướng hơn cứ nằm lì mãi dưới trường này mòn cả người đi. Bây giờ được ra đơn vị, nó lại nói ngược lại.

Loan cười, bênh vực Tân:

- Loan cho đó là tâm trạng chung của các anh. Anh chẳng từng có cái mâu thuẫn đó là gì!

Phi cười tỏ vẻ thú nhận. Tân thấy Loan thật dễ thương, bao giờ Loan cũng tỏ ra thân thiện với Tân và bênh vực Tân trong mọi trường hợp. Tân nhớ có lần Loan kể lại cho chàng nghe về chuyện của Phượng và Minh. Loan ghét Minh cay đắng.

Loan đã cho rằng Minh không xứng đáng bởi bản tính ích kỷ, nịnh nọt của Minh làm mất tư

cách của chính Minh và gây ảnh hưởng không tốt cho những người xung quanh. Loan kể là Phượng có cảm tình nhiều với Minh có thể đưa đến một chuyện tình, nhưng vì một vụ xích mích nhỏ, hai người không gặp nhau nữa và Minh về ngoài miền Trung cưới vợ. Từ đó hy vọng của Tân về Phượng càng có nhiều cơ hội sáng tỏ. Tân đã nghĩ đến cách nhờ Loan giúp đỡ, nhưng chàng thấy ngượng ngùng và từ đó đến nay Tân vẫn không dám mở lời.

Tuy vậy Tân cũng thầm hiểu là Loan đã nhìn rõ tâm trạng chàng. Có một điều khiến Tân băn khoăn hơn hết là có thật Loan có cảm tình với chàng hay đó chỉ là một tình thương hại, thương hại vì nàng biết rõ cả những mặc cảm ray rứt Tân từ ngày quen biết cho tới nay. Sở dĩ Loan có thể biết rõ như vậy là vì Phi đã nói với Loan tất cả những chuyện của chàng. Tân nghĩ thầm như vậy, chàng nhìn Loan đăm đăm để dò xét, nhưng lần nào cũng vậy, khuôn mặt Loan hiền lành, vô tư, thân mật một cách tự nhiên khiến Tân không dám nghi ngờ gì thêm nữa cả.

Tân liếc nhanh về phía Phượng. Đôi mắt Phượng thờ ơ, khuôn mặt Phượng bình thản hầu như không hề chú ý gì đến câu chuyện của mọi người. Thái độ ấy cho Tân cái cảm tưởng là Phượng lạnh lùng với chàng. Phượng cố tìm cách lẩn tránh chàng. Tân ra về bằng bao nhiêu náo nức thì bây giờ Tân nhận đủ bằng ấy tui

buồn. Sự đau đớn ngấm ngấm vào xé tâm tư Tân đến tê buốt. Chàng nghiêng tới hỏi Phi:

- Mày đi đâu bây giờ không?
- Có. Chín giờ tao có hẹn với Điền.
- Tao có thể tháp tùng được chứ?
- Tất nhiên rồi. Hẹn nhau ở đâu?
- Tùy mày.
- Brodard đi.
- Ô kê! Chín giờ đúng nhé?

Nói rồi Tân đứng dậy, chàng cố tạo một vẻ mặt trịnh trọng nói với Loan và Phượng:

- Tôi đến chia buồn... Sáng sớm mai tôi phải đi rồi. Xin lỗi tôi đã về muộn.

Phượng ngược nhanh lên nhìn Tân. Nàng hỏi mau:

- Anh đi à?

Tân gật đầu rất nhẹ. Chỉ cần một câu hỏi có vẻ hốt hoảng của Phượng đủ làm lòng Tân ấm lại, bao nhiêu giận hờn tiêu tan hết cả. Chàng lại ân hận vì sự ra đi quá sớm của mình, đáng lẽ chàng có thể ngồi lại nói chuyện thêm với mọi người chừng một tiếng đồng hồ nữa và nếu có thể được thì chàng sẽ thức luôn tới năm giờ sáng mai ra phi trường đi luôn. Nhưng đã lỡ rồi, Tân đành đi ra cửa, chàng dặn lại với Phi:

- Tao về thay quần áo, chút nữa gặp.

Phi và Loan đứng dậy tiễn Tân. Loan nói:

- Thịnh thoảng nhớ viết thư về cho chúng tôi

anh Tân nhé. Từ hôm anh ra đơn vị là đi biển biệt không có tin tức gì cả.

Phượng cũng đứng đây đi theo Phi và Loan tiễn Tân ra đến tận cổng. Tân mỉm cười, liếc nhanh về phía Phượng:

- Thịnh thoảng muốn thư về, nhưng... không biết viết như vậy... có ai nhận không và liệu có được trả lời không? Vì nghĩ vậy nên không dám viết.

Loan cũng nhìn Phượng mỉm cười. Nàng biết Phượng không trả lời nên nàng nói với Tân:

- Cứ viết đi, anh viết cho ai thì người đó cũng có một bốn phận tối thiểu là phải trả lời.

Bóng Tân khuất vào trong lòng chiếc taxi bốn ngựa. Phượng nhìn theo không nói một câu. Tự trong thâm tâm Phượng, nàng thấy thương Tân vô cùng. Nàng cúi đầu xoay nhanh người lảo lồi đi vào trong nhà.

Phi thở dài, nói nhỏ:

- Thằng bé đáng thương thật.

Loan nhìn nghiêng lên:

- Bao giờ anh ấy cũng lảo lồi, nhưng sự lảo lồi của anh ấy cho người ta cái cảm tưởng là gan góc, bướng bỉnh một cách dễ thương.

Phượng nghe thấy hết, nhưng sự thật nàng không biết nên buồn hay nên vui. Nàng biết Tân yêu mình, nàng cũng cảm động vì tình yêu chân thành cam nín đó của Tân, song nàng thấy rõ không thể yêu Tân được. Ở bên Tân, nàng có cái tự phụ riêng biệt không thể nói thành lời. Bởi

mặc cảm tự ti của Tân đã đẩy Phượng tới mặc cảm tự tôn hay là sự thật Phượng nhìn rõ con người Tân, chính Phượng cũng không rõ. Nàng chỉ thấy cảm động vì thương Tân mà không hề thấy xúc động khi ở bên Tân.

Phượng thở dài nhẹ nhẹ, bước vào trong khuôn ánh sáng hình chữ nhật lệch trên hành lang. Loan và Phi cũng đã vào tới nơi.

Tiếng Loan vẳng lên:

- Chút nữa anh đi chơi với anh Điền à!
- Ừ, bọn anh hẹn nhau hôm qua.
- Lát nữa anh Điền tới đây phải không?

Phi gật nhẹ:

- Nó đi “bay chiều hôm qua”, chiều nay chắc nó về rồi, lâu lâu mới gặp lại nó.

Phượng ngược nhìn Phi nàng thấy bộ mặt Phi vẫn nhơn nhơn. Nàng hiểu ngay là Phi không biết tâm trạng Loan lúc này. Hỏi như vậy là Loan đang ghen. Loan không muốn Phi đi chơi. Nhất là đi với Điền. Đã có lần Loan nói với Phượng: “Ông Phi đi chơi với ông Điền hoài đến hư mất thôi”. Phượng cũng thấy là Điền hư thật, nhưng nàng vẫn có cảm tình với Điền từ lối giao thiệp đến lối ăn chơi. Lúc nào Điền cũng tỏ hào hoa tuy là hơi xạo. Phượng muốn bênh vực Điền một chút nhưng nàng ngượng ngập thế nào nên lại thôi. Loan nói, nàng chỉ ầm ừ cho qua chuyện. Nàng đang theo dõi từng nét biến chuyển trên mặt Loan và Phi, nàng tủm tỉm cười quay đi.

Trong khi đó Loan hỏi tiếp:

– Các anh lại đến Paradise phải không?

– Chưa biết.

– Lại còn chưa biết, anh khéo vờ. Có cô Liên làm ở đó, cô Hoa, cô Thủy, cô Lan... đều là bạn hoặc là người yêu cũ của các anh.

Bây giờ thì Phi hiểu ngay là Loan ghen. Bỗng dưng Phi sợ sự ghen tuông đó. Chàng thấy cần phải tỏ một thái độ để Loan hiểu rằng không bao giờ chàng muốn cho Loan được quyền ghen tuông như vậy nữa. Phi muốn đóng trọn nhiệm vụ một người anh, lúc nào cũng được hỗn nhiên vô tư sẵn sàng đến Loan và Phượng như em gái. Chính vì Phi cũng không rõ chàng có yêu Loan hay không, chàng chỉ thấy phải đối xử với Loan như vậy là một sự cố gắng hợp lý. Vì sợ dư luận hay là sợ tầm thường Phi không cần biết. Chàng chỉ thấy cần phải làm như vậy. Chàng nhìn Loan rồi mỉm cười thú nhận:

– Có lẽ nói em đúng. Chơi ở đâu quen đó, không muốn đi chỗ khác nữa.

Câu trả lời của Phi khiến Phượng tròn xoe mắt lên. Loan thì lặng người ngồi im, Phượng biết là Loan đau lắm, nàng nhìn Phi với một vẻ oán trách, tiếng nàng thoát lên:

– Các anh đều như vậy cả.

Phi hiểu Phượng muốn nói gì song chàng làm bộ ngây thơ, trả lời phăng phăng:

– Như vậy nghĩa là thế nào?

– Anh hiểu lấy.

Tiếng Phi cười giòn:

– Lâu lâu anh mới được về Sài Gòn một lần, các cô cũng phải cho anh đi chơi chứ cứ nằm nhà mãi sao. Mai anh đi rồi.

Tiếng Loan đầy buồn chán:

– Không ai có quyền cấm đoán các anh.

Phi vẫn cười:

– Người ta cấm đoán bằng nhiều hình thức.

– Nhưng nếu anh không muốn thì không hình thức nào có giá trị cả.

– Nếu vậy anh phải ở nhà?

Loan đứng dậy:

– Tùy ý anh.

Rồi nàng đi thẳng vào trong phòng. Phi chợt thấy xót xa, chàng nhìn theo cái bóng dáng gầy guộc đó của Loan khuất sau tấm rèm cửa.

Đôi mắt Phượng long lanh như chế diễu, tiếng nàng nhí nhảnh:

– Thật ra chị Loan chỉ không muốn anh đi chơi với anh Điền. Anh Điền làm sao mà chị Loan ghét anh ấy thế không biết.

Phi cúi đầu, chàng nhớ đến một vài lần chàng đã vui miệng kể với Loan chuyện của Điền. Từ ngày mất Mộng Trinh, Điền chuyển sang ngành không quân và sau khi đi ngoại quốc về. Điền không thể gặp được người con gái nào vừa ý. Điền đã coi Mộng Trinh như thần tượng để rồi khi thần tượng mất đi, người con gái nào đối với

Điền cũng tâm thường cả. Điền, đã từng yêu rồi chán ngay người con gái không đầy một tháng. Sau đó Điền chỉ lợi dụng mà không có tình yêu. Thủy hay Hoa hay Lan đều như nhau.

Những người con gái như Loan không bao giờ chấp nhận được tình yêu đó, dù có hiểu Điền hay không Loan không tha thứ được, và nhất là ngồi nói chuyện với Loan, Điền cũng rất tình, chàng coi như người thân và nói tất cả những câu đáng lẽ không nên nói. Đôi khi Phi cũng “nhột” vì lời lẽ của Điền. Chàng biết rõ, đàn bà đối với Điền lúc này thật là tâm thường. Điền tán đầy để rồi quên ngay đấy, Điền bất cần, ai muốn hiểu thế nào thì hiểu. Bởi Phi là bạn của Điền, Phi hiểu Điền nên chàng chấp nhận thái độ đó, chàng đứng đứng trước mọi cuộc tình duyên lật vạt và lối nói chuyện của Điền. Song Loan thì nhất định không bao giờ nàng chấp nhận được. Đó là một lẽ giản dị. Vì nghĩ như thế nên bây giờ Phi muốn tỏ ra thân với Điền hơn là lối chơi của chàng cũng chẳng khác gì Điền cho Loan chán chàng Loan ghê sợ chàng và giữa chàng và Loan chỉ còn lại một tình thân giữa những người một trong gia đình không hơn không kém.

Nhưng ý định đó của Phi chỉ loé lên rồi lại tắt ngấm. Phi sợ rằng làm như vậy Loan sẽ khinh chàng. Loan sẽ xa lánh chàng không bao giờ chàng còn có thể làm tròn dự định một người anh lo lấy cho các em. Phi không có em gái và

chưa từng lo lắng cho ai nên bây giờ chàng thấy cái nhiệm vụ đó có vẻ đầy thú vị, đầy quan trọng.

Chàng ngồi im, thả khói thuốc lên không. Tiếng Phượng láu lỉnh:

– Anh Điền mê cô nào ở Paradise hả anh?

– Nó mê hết, thằng đó thì ai mà chẳng mê, nhưng kết luận nó chẳng mê ai được.

Phượng cười:

– Đàn ông các anh tham lắm.

Phi đứng dậy:

– Cũng chưa hẳn là tham. Đôi khi cũng vì những lý do khác.

Nói như vậy, Phi có ý muốn nói đến cả trường hợp của chàng hiện tại, chàng muốn nói với Phượng rằng nếu chàng có mê ai đi chăng nữa cũng không phải vì chàng “tham” mà chàng thấy giữa chàng và Loan hiện tại không thể... tiến xa hơn trong vấn đề tình cảm được nữa.

Nhưng Phượng không thể hiểu được như vậy, nàng chỉ hiểu là Phi đang nói tới Điền và nàng muốn tìm hiểu trường hợp của Điền. Nàng lựa lời hỏi khéo Phi:

– Em thấy các anh chỉ cố tì lý do để che đậy mà thôi chứ thật ra không có trường hợp nào như vậy cả. Tỷ dụ như anh Điền, nếu không tham thì vì lý do gì anh ấy lại... lung tung như vậy?

Phi dụi mắt thuốc vào chiếc gạt tàn, chàng nhìn Phượng để dò xét bởi chàng vừa thoáng nhận thấy trong giọng nói của Phượng có một

về gì gần như không được tự nhiên. Hơn thế nữa, đây là lần thứ ba hay thứ tư gì đó, những lúc có riêng chàng và Phượng, Phượng thường hay tìm cách nói về Diễm. Như vậy có phải là một bằng chứng để có thể kết luận rằng Phượng bắt đầu yêu Diễm hay không? Nói là yêu có lẽ hơi sớm, có thể nói là Phượng đã chú ý đến Diễm và... thích Diễm mà thôi. So sánh giữa Diễm và Tân, ở cái bề ngoài Phi cũng phải nhận là Diễm có nhiều ưu thế với Phượng hơn Tân. Diễm đẹp trai hơn, lịch sự hơn, và tỏ ra hào hoa hơn Tân nhiều. Phi mỉm cười một mình với ý nghĩ đó. Chàng trả lời câu hỏi của Phượng:

- Em chưa thể hiểu tâm trạng của những thằng con trai khi đã mang nặng một vết thương trong lòng. Nhiều lúc nó muốn say mê mà không say mê được, đó là một điều khổ tâm vô cùng, đừng tưởng lung tung như vậy mà sướng đâu. Những thằng con trai ba mươi tuổi như Diễm có nhiều tâm trạng phức tạp lắm. Nó muốn say mê nhưng rồi lại ngại, lại tổn thì giờ vô ích.

Nói đến đây Phi ngừng lại, chàng chỉ cần thận nhìn thoáng qua song chàng cũng hiểu rằng Phượng đang chăm chú theo dõi chàng - nhưng thực ra là theo dõi tâm trạng Diễm chứ không phải Phi - Chàng bỗng thấy thương hại Phượng, lo sợ dùm cho Phượng. Chàng có cảm tưởng như Phượng sẽ trở nên một con thiêu thân khờ dại lao mình vào lửa đỏ chỉ biết đốt

cháy những đôi cánh phấn nhòe nhơ. Đối với Phượng, Diên và Tân là hai thái cực. Tân càng si mê tận trọng bao nhiêu thì Diên tỉnh táo và coi thường Phượng bấy nhiêu. Đã có lần Diên nói với Phi về Phượng:

– Con nhỏ xinh đẹp ranh mãnh và “vô tội”, nó không khoái cái “típ” thằng Tân là phải, nhưng rồi nó sẽ gặp một thằng thua cả thằng Tân về tình yêu, như tao chẳng hạn, không còn biết yêu là gì, chỉ biết “đến” rồi “đi”. Tao ghét loại “con nhà lành” những nhặng phách lối. Muốn làm chúng nó hết những nhặng chỉ có cách đó.

Bây giờ nhìn về mặt Phượng theo dõi câu chuyện về Diên một cách chăm chú, Phi chợt thấy mỉa mai. Phượng là thứ người ưa chuộng hình thức, thích một cái nhãn hiệu đẹp hơn là phẩm chất. Phi tung ra một câu dò hỏi quanh co:

– Loan ghét Diên vì cho rằng Diên không đứng đắn phải không?

Phượng cười nhẹ:

– Có lẽ vậy, em không biết rõ. Em chỉ đoán chừng vậy thôi.

– Biết thế nào là đứng đắn hay không, khó định nghĩa quá, phải không em?

– Em cũng nghĩ thế.

– Tại sao?

Bị hỏi một câu về máy móc bất ngờ, Phượng chớp mau mắt rồi lắc đầu:

– Không biết.

– Có phải em nghĩ rằng Điền chưa gặp được người yêu nó “lãng nhăng” như vậy, chứ nếu khi đã gặp người yêu thì... nó sẽ không được phép như vậy nữa?

Đôi mắt Phượng bắt gặp cái nhí soi mói của Phi, nàng vội vàng quay đi, tiếng nàng thoảng nhanh:

– Có lẽ vậy... nhưng em... không biết nữa.

Phi cười thành tiếng ngắn, gót giày chàng lao xạo trên nền gạch hoa, một vài giây sau giọng chàng dần xuống rõ rệt từng tiếng:

– Anh nhớ đến một người con gái yêu Điền. Người đó trẻ, đẹp, đầy tự phụ, hoa khôi của một dancing nổi tiếng nhất Sài Gòn. Một lần nói chuyện với anh, người đó cũng nói là khi Điền ngã vào tay em thì không tìm thấy lối ra, không gặp tình yêu anh ấy cũng sẽ phải gặp. Nhưng câu nói tự phụ, kiêu ngạo đó tắt ngay sau một tháng trời ân ái. Điền đã nhìn thấy lối ra ngay từ khi bước vào mà không hề gặp mặt tình yêu. Chính Điền cũng nói là thoát tiên thì nó tưởng nó yêu người đó, nhưng trong vài tuần nó thấy không ai bằng Mộng Trinh cả, nó chán.

– Mộng Trinh là người nào hả anh? Em nghe anh và anh Điền nói hoài mà không hiểu cô Mộng Trinh ghê gớm đến thế nào?

– Không phải là một cô mà phải kêu là một bà mới đúng. Người đàn bà đó sống như một Ava

Gardner, mang thể xác và tâm trạng của một bà hoàng trẻ đẹp, buồn chán nhưng biết đam mê cuồng nhiệt. Có thể nói người đàn bà đó khiến tất cả đàn ông phải thềm thuồng, người đàn ông nào được yêu cũng phải coi như một vinh dự cực lớn trong đời mình. Người đàn bà đó còn có một ưu điểm là dứt bỏ một cách tàn nhẫn không thèm nhìn lại. Nhưng đôi khi tìm đến vì một lý do nào đó rồi lại thản nhiên bỏ đi. Mỗi lần đến là một lần gây sóng gió và mỗi lần đi là mỗi lần gây đau đớn kinh hoàng cho người đàn ông. Vì thế mà đàn ông không thể quên nàng được, không bao giờ quên được.

Phượng ngã người ra nệm ghế, nàng thấy trước mắt nàng hiện ra hình ảnh Ava Gardner khỏa thân, mái tóc xỏa ướt trong cơn gió lốc... Nàng lắc đầu:

– Anh nói làm em ghê người. Mẫu người yêu của các anh là như vậy đó phải không?

Phi dừng lại, dựa lưng vào tường, chàng biết là chàng đã thắng, chàng đã gây được cho Phượng ít nhất một chút đề phòng, thận trọng hơn nữa về Điền và cho Phượng thấy rõ nhược điểm của nàng trước mắt Điền. Chàng lắc đầu:

– Không phải là một mẫu người yêu mà phải nói là một người yêu vượt khỏi cả niềm mong ước của mình mới đúng. Người được yêu là một điểm phúc mà cũng là một tai họa. Tai họa vì không thể quên được. Đôi mắt Phượng hơi mờ

đi, nàng thở dài. Có thể là một tiếng thở dài đầu hàng. Phi giờ tay xem đồng hồ rồi lật đật nói với Phượng:

– Thôi anh đi kéo chúng nó đợi. Gửi lời chào Loan nhé.

– Chị ấy giận anh, anh nên vào nói với chị ấy một tiếng thì hơn.

Lùng khùng một chút rồi Phi đi vào nhà trong. Chàng thấy Phượng đương nhiên coi chàng như “thuộc hản về Loan rồi” nên mới có giọng nói ấy. Chàng bỗng thấy ngán ngại vì đó mới chính là vấn đề nan giải nhất. Nếu chỉ có giữa chàng và Loan “hiếu ngâm” với nhau là có thể tiến tới tình yêu thì không sao, thêm một người thứ ba đỉnh ninh là họ đã có tình ý gì với nhau, tới lúc gỡ ra mới thật là khó. Phi có cảm tưởng như mình bị mắc kẹt trong một tấm lưới tuy mỏng manh nhưng bền chắc vô cùng. Chàng dừng lại trước khuôn cửa phòng tối. Bộ quần áo trắng của Loan mờ mờ phản chiếu vào chiếc tủ gương lớn. Phi nói vọng vào:

– Anh đi Loan nhé.

Loan nằm im trên giường nửa muốn trả lời nửa giận hờn không muốn lên tiếng. Nhưng chỉ vài giây sau, Loan trở dậy, tiếng nàng nghẹn lại:

– Anh đi à?

– Ừ, gần chín giờ rồi.

– Sáng mai trước khi đi về đơn vị, thế nào cũng ghé qua đây nhé?

Phi ngẩn ngại một chút rồi cười ngược:

- Mai anh đi sớm lắm.

- Bây giờ?

- Năm giờ sáng anh phải có mặt ở phi trường rồi.

Tiếng Loan thở dài rất nhẹ, Phi định xoay mình bỏ đi. Nhưng Loan đã giữ chàng lại:

- Tối nay anh nên về sớm.

- Ủ, anh về sớm.

- Anh hứa với Loan nhé?

- Anh hứa.

Loan lắc đầu:

- Sao em nghi anh quá, anh hứa đấy để rồi vẫn đi suốt sáng như anh thường đi.

Phi mỉm cười:

- Lần này anh cố nghe theo lời em.

Loan đưa Phi ra nhà ngoài, Phượng vẫn ngồi im trên chiếc ghế cũ, Phi nghĩ là Phượng vẫn còn đang suy ngẫm câu chuyện về Diên mà chàng vừa nói. Phi thành thật mong rằng Phượng thất vọng về Diên, sớm phút nào hay phút ấy. Phi mỉm cười nói với Phượng:

- Sáng mai Tân nó cũng đi rồi, em có gửi gì cho nó không?

Phượng đứng đưng:

- Gửi lời chào.

- Có thể thôi à.

- Anh còn muốn gì thêm nữa!

Phi nửa đùa nửa thật:

– Cô vô tình lắm, cô không biết là thằng Tân nó có cảm tình nhiều với cô sao?

Loan xen vào:

– Biết chứ, nhưng nó mắc cỡ đòi nào nó nói với anh.

Phượng cười buồn:

– Rất tiếc, đối với anh Tân em không hề thấy mắc cỡ bao giờ cả. Chỉ thấy anh ấy mắc cỡ nhiều thôi. Vì em mắc cỡ được cũng là cái may.

– Nếu cô muốn, anh tin là cũng không khó khăn lắm đâu.

Nói rồi Phi cất tiếng cười khanh khách. Bị trêu tức, Phượng bực mình:

– Muốn quá mà... không làm sao thương được.

Loan lắc đầu:

– Thôi, anh đừng trêu nó nữa, con nhỏ này hay nổi sùng lắm. Anh cho Loan gửi lời chào và cảm ơn anh Tân, bao giờ anh Tân về cứ đến chơi.

Phượng hậm hực:

– Chị Loan có vẻ sẵn sàng đến anh Tân nhiều nhỉ. Anh cứ nói với anh Tân hộ là chị Loan nhắn nhé.

Loan quắc mắt nhìn Phượng:

– Ăn nói hay nhỉ?

– Ủ, em nói thế đấy.

Phi cười, chàng biết rằng hai chị em Loan có thể đi đến chỗ cãi vã nhau suốt đêm nay vì một chuyện vãn vợ, chàng bỗng thấy thương hại cả

hai người con gái mồ côi này hơn bao giờ hết. Chàng giảng hòa:

- Thôi, anh không nói gì nữa là huê cả làng.

Phượng ngấm nguẩy đi xuống nhà dưới, Loan tủi thân thở dài giấu mặt trong bóng tối. Phi tưởng Loan có thể khóc. Ngập ngừng một chút, chàng nói nhỏ:

- Ông cụ mất rồi, Phượng thì còn đại, anh thấy Loan cần nhiều nghị lực để vượt qua tất cả. Một chuyện con con không đâu cũng buồn cũng tủi thì chống đỡ sao được với bao nhiêu biến chuyển khác nữa. Cuộc sống của chúng mình bây giờ không phải lặng lặng gì đâu.

Tiếng nói của Phi thật thấm thiết càng khiến Loan buồn ngủ. Nàng cố nhịn khóc mà không được, nàng ôm mặt bật lên những tiếng nấc nghẹn ngào.

Phi đứng lảng rồi lắc đầu bỏ đi. Tiếng nấc và hình ảnh hai chị em Loan đuổi theo Phi ra tận đường phố. Ra khỏi căn nhà Loan, Phi thấy người như nhẹ đi. Một cảm giác kỳ lạ nửa như mất mát, nửa như thương xót ập đến thật mau.

Phi đi dọc theo những bờ tường hoa của khu biệt thự như một kẻ tội lỗi cúi đầu đi trong sám hối. Phi thấy thương tất cả từ trung tá Lạc cặm cùi suốt đời cho quân ngũ, cho con cái, để rồi bỏ đi mà vẫn còn nhiều dang dở, cho đến Loan đến Phượng, đến Tân đến Điền và ngay chính cả chàng nữa. Nỗi buồn đau từ từ phía lên lên dồn

đến, trong một khoảng khắc Phi thấy khung trời này đầy sương mù. Chàng mang cái buồn nản chán chường đến độ cho rằng mình vô lý. Chàng đứng lặng giữa ngã tư. Năm bảy chiếc taxi chạy ngang rồi mà chàng cũng không muốn đưa tay lên vẫy.

Mãi hơn chín giờ Phi mới ra tới chỗ hẹn. Điền và Tân có vẻ sốt ruột lắm rồi nên khi thấy chàng đến hai cặp mắt cùng sáng rực lên. Tiếng Điền lâu linh:

- Tôi tưởng cậu bị bắt cóc rồi chứ. Những thằng lương thiện như cậu dễ chết vì đàn bà, dễ bị đàn bà bắt nạt. Các em không cho đi chơi, đồ cậu dám đi.

Tân cũng hùa vào:

- Lúc ở đây ra đây tôi đã nghĩ ngay rằng thằng Phi khó mà rút áo ra đi được, “địch quân” bám sát từng thớ thịt, sống thế nào được.

Phi chỉ mỉm cười:

- Thấy hai đứa ở nhà thui thủi tội nghiệp. Hai chị em còn gây gổ với nhau, đi không đành.

Điền cười ha hả:

- Tâm hồn chúng mày mềm như sợi bún đựng đĩa cũng quần, chạm đâu cũng dính, tới lúc chết vẫn chết nát bét như sợi bún, không có gì hơn cả. Sáng nay tao xuýt “tịch” ở Cà Mau. Máy bay tao vừa cất cánh, chúng bắn như mưa bắc. Nếu tao có chết, tao sẽ chết nát bét như vậy, nát như một thanh sắt chứ không thể như một sợi bún.

Phi nhún vai:

– Chưa biết chừng những thằng nhào lộn trên nền trời như một thiên thần lại không được chết như một thiên thần dũng cảm...

Tân xía vô:

– Sẽ chết “trên lưng ngựa”?

Điền khoái chi cười ha hả:

– Thằng đàn ông nhất là thằng quân nhân như tao, chỉ có hai cách chết như vậy. Cách nào cũng được cả, cách nào cũng là anh hùng, tao thành thật nghĩ như vậy.

Phi lắc đầu mỉm cười. Dù sao đối với Điền, Phi vẫn còn một chút nể sợ, bởi vì dù sao Điền cũng đã có thời gian chỉ huy chàng. Cũng như một thiếu úy cùng với Phi một đơn vị bây giờ, mặc dầu hai người cùng lãnh một nhiệm vụ ngang nhau nhưng Phi vẫn kính nể bởi thiếu úy đó đã có thời kỳ dạy Phi trong trường Võ Bị. Trong quân ngũ không có một luật lệ nào bắt buộc một sĩ quan khác tương đương với mình, nhưng luật lệ vô hình của cuộc sống quân ngũ của lễ sống đồng đội đã tạo nên trạng thái tâm lý thông thường đó.

Phi đã từng chứng kiến cảnh một sĩ quan cấp tá bao giờ cũng kính trọng một sĩ quan cấp úy bởi người đó là thầy dạy mình, người sĩ quan ở lại trường, người sinh viên tốt nghiệp ra đi để rồi vì chiến công vì những lý do khác – có thể là lý do không mấy đẹp đẽ hoặc may mắn – đã

đưa người sinh viên sĩ quan trở thành một sĩ quan cao cấp. Sự kiện đó người ta thấy nhan nhản trong quân ngũ cũng như ngoài cuộc sống, nhưng thật ra ngoài cuộc đời, dù sao cũng có nhiều trường hợp hữu lý hơn. Phi không muốn nghĩ đến những phi lý đến trắng trợn bởi quân đội mình còn nhiều phức tạp, còn phải cải thiện nhiều hơn nữa (Quân đội trong những năm dưới thời “Ngô triều Trần thị”).

Phi yên lặng nhấm nháp ly cà phê kem nóng hổi. Ngoài đường, ban đêm Sài Gòn bắt đầu. Những chiếc xe Huê Kỳ, những thân hình nhể nhại những bộ mặt dục vọng, những đèn xanh đèn đỏ chớp loé làm người ta quên hết chiến tranh, Sài Gòn không hề có chiến tranh, chỉ có người đi và kể về với chiến tranh. Tiếng hát từ phòng trà trước mặt vọng sang, người ta chen chúc nhau trong những thước gạch hoa chật chội đó để tìm một chút lãng quên. Đạo luật cấm khiêu vũ đã biến vũ nữ thành những chiêu đãi viên hay nói một cách khác là những “cô đầu tân thời”. Nhưng kết luận rồi cái xã hội này không lành mạnh thêm được chút nào, có khiêu vũ hay không vẫn vậy. Những con vi trùng vẫn sống và loài người vẫn tìm cách hủy diệt nó để rồi lại tiếp đón nó. Ban đêm Sài Gòn bây giờ sống trong ẩn ức. Người ta biết vậy mà không ai nói ra. Công an mặt vụ nhan nhản. Chỉ còn mấy người quân nhân bao giờ cũng phớt tỉnh

trước mọi sự việc và khi ở chiến trường về, họ bất chấp tất cả.

Phi, Diên và Tân kéo nhau sang phòng trà. Hòa mình trong cái không khí ồn ào này, họ quên mình trong giây lát, quên rằng ngày mai họ lại ở trên đường chinh chiến và bằng giờ tối mai có thể họ không còn nữa. Cái chết đến thật tự nhiên và thật im lìm.

Diên gọi ba ly rượu mạnh, chàng hát hàm hỏi Phi và Tân:

– Chúng mày kêu em nào đến nói chuyện cho vui?

Phi nhún vai:

– Liên, dĩ nhiên.

Tân cười:

– Tôi không có ý kiến, đất của tôi trong Chợ Lớn nhưng lâu lắm không vào.

– Vậy để tôi giới thiệu cho cậu con nhỏ này giống hệt em Phụng của cậu. Cũng xinh, cũng ngoan, và đóng kịch ngày thơ thì nhất. Cần báo động cho cậu biết trước là nó ba con rồi đó. Tuy nhiên vẫn có thể dùng để tạm quên.

– Em nào vậy.

– Li Li.

Diên vẫy “tài phán” kêu chiêu đãi viên. Nhưng Diên chỉ ngồi nửa chừng rồi đưa người con gái quen thuộc đi mất, bỏ lại Phi và Tân ngồi đó, Phi phải đợi cả giờ đồng hồ sau Liên mới tới được bàn chàng. Gặp Phi, bao giờ Liên cũng mừng rỡ

như người được trở lại với quê hương của tuổi ấu thơ. Liên trở lại sống thật với con người mình. Nàng thường nói với Phi:

– Anh vẫn chưa chết?

Hôm nay câu hỏi ấy cũng lại đến, Phi cười:

– Không hiểu tại sao?

– Em luôn luôn thấp thỏm sợ không bao giờ được gặp anh nữa. Anh sắp cưới vợ chưa?

– Sắp, nhưng không biết cưới ai. Hay là cho phép anh sống lại với em như xưa vậy?

Liên biết là Phi nói đùa bởi nàng hiểu một cách rõ rệt và thâm thúy rằng đối với Phi sự ân ái giữa nàng với người khác sau khi đã quen biết chàng là một điều Phi không bao giờ chấp nhận. Phi cố chấp và điều đó như đã trở thành một cái luật sống của Phi bất di bất dịch, Liên nhìn Phi mỉm cười:

– Em có người yêu rồi.

Phi đau điếng, chàng cũng không thể ngờ rằng cho tới bây giờ chàng vẫn còn đau. Tiếng chàng cần nhằn:

– Đừng bao giờ nói với anh như vậy.

– Em xin lỗi.

Bàn tay Liên nắm chặt bàn tay Phi, bàn tay nàng thật mềm và thật ấm. Cảm giác lần đầu tiên khi nói yêu nhau lại sông dậy trong tâm khảm Phi Nhưng giá đừng nhìn nhau lúc này, cảm giác sẽ thật hơn, sống hơn. Phi vẫn bị ám

ảnh bởi câu nói của Liên, chàng muốn quên mà quên không được, chàng lại hỏi:

– Em có người yêu rồi thật à? Anh mừng cho em. Ai vậy?

Liên hiểu rõ tâm trạng Phi, nàng cười trừ và hỏi sang chuyện khác:

– Bao giờ anh đi?

– Mai, nhưng em chưa trả lời câu hỏi của anh.

– Em nói đùa.

Phi tọt nốt ngụm rượu, chàng biết là Liên nói dối cho chàng bớt buồn – dù là nỗi buồn vô lý – Chàng muốn rời bỏ nơi này, sớm phút nào hay phút ấy, chàng ghé sang Tân:

– Chúng mình sửa soạn về đi.

Tân gật đầu ngoan ngoãn:

– Về thì về.

Liên giữ tay Phi lại:

– Ngồi đây với em, em sẽ nói với anh cho tới giờ tan.

Phi lắc đầu:

– Cám ơn em, mai anh phải đi sớm.

– Không, em muốn được ngồi với anh. Em bảo cả Li Li ngồi lại.

Rồi Liên ghé sang phía Li Li thì thầm câu gì nghe không rõ, Li Li gật đầu. Phi sung sướng chấp nhận điều đó và có cảm tưởng mình là ông hoàng được vuốt ve chiều chuộng. Chàng quay sang nhìn Li Li nói lảng:

– Giống Phượng thật hả mày?

Tân gặt gù:

– Có lẽ tao cần phải xây dựng với em Li Li một cái tổ ấm. Ít ra cũng quên được... một cái gì. Li Li cười tỉnh như không:

– Nền lắm.

Phi quay sang ôm Liên trong vòng tay. Tiếng hát của người nữ danh ca nổi danh của Đô Thành vút lên nhọn sắc. Bây giờ người ta ca những bài ca không hồn.

Những ấm ức của Sài Gòn, những đau đớn của thôn xóm bắt đầu nổ tung bằng cuộc biểu tình đẫm máu tại Huế rồi lan tràn vào Sài Gòn, truyền xuống các đô thị. Phong trào tranh đấu, lấy máu đòi tự do cuộn cuộn nổi dậy, trước hết là những tín đồ Phật giáo, Sinh viên Học Sinh lời kéo tất cả tôn giáo khác vùng lên như thác lũ.

Quân đội bị lợi dụng đưa ra làm cột chèo chống đỡ. Đơn vị Phi đang đi lòng giặc miền biên giới bị điều động về Sài Gòn với danh nghĩa giữ gìn an ninh trật tự cho Đô Thành. Phi nhón nhơ đưa trung đội của mình về Thủ Đô. Thoạt tiên chàng được học tập về đường lối, chế độ chính trị lỗi thời mục nát đã đưa ra những lý luận xảo trá hòng che mắt mọi người. Phi bản khoản trước những biến chuyển thực tế dồn dập, lý luận không thể che hết những sự kiện thực tế.

Nhưng Phi yên lặng bởi một mặt chính bản thân chàng phải tuân theo kỷ luật quân đội,

một mặt khác chàng còn nhiệm vụ chỉ huy hơn ba mươi anh em trong trung đội. Đại tá chỉ huy trưởng của chàng là một chân tay đắc lực của chế độ chính trị hiện tại. Người chỉ huy đó mang theo cả cái tinh thần cuồng tín vào trong đơn vị này. Người ta không nhìn thấy “Quốc Gia” mà chỉ nhìn thấy “chế độ”. Cái hư hỏng bắt nguồn từ đó. Tình hình ấy khiến Phi hoang mang. Ngoại trừ một số rất ít anh em sốc nổi bị ảnh hưởng của vị đại tá chỉ huy trưởng trong ý thức bè phái cuồng tín. Còn lại những người khác cũng hoang mang không khác gì Phi. Tâm trạng họ nặng trĩu như nhau. Họ trở nên lảm lì ít nói, dè dặt với người xung quanh.

Chưa bao giờ tinh thần đồng đội bị tổn thương như lúc này. Từ hàng ngũ sĩ quan đến binh sĩ. Gặp nhau cười cười nói nói vu vơ, bàn bạc đến những biến chuyển dồn dập không một lời bình phẩm. Mặc dầu tự trong lòng mỗi người mang một ý nghĩ riêng tự Phi có cảm tưởng quân ngũ như sắp gãy rời từng mảnh, những nứt rạn tự đáy tâm hồn đau buốt báo hiệu một cái gì sẽ tàn lụi. Mỗi lần tập hợp trung đội lại, Phi nhìn mặt hơn ba mươi anh em, Phi thấy rõ họ không còn là một khối duy nhất son sắt nữa rồi. Mỗi người mang một khuôn mặt riêng. Người trung sĩ ngàng ngáo lúc nào cũng tỏ ra tuyệt đối ủng hộ chế độ, người hạ sĩ nhất có đôi mắt âm u cổ tình che dấu những bất bình

vừa nổi dậy. Phi đau đớn nghĩ tới những rạn nứt đó trong quân ngũ.

Từ miền biên giới về đến Sài Gòn đã ba hôm rồi mà Phi không được ra khỏi trại. Lệnh cấm trại trăm phần trăm vô cùng nghiêm ngặt, đơn vị đặt trong tình trạng báo động tác chiến với những quy điều bảo mật khe khắt. Bộ mặt đơn vị càng nặng nề hơn bao giờ hết. Phi nằm dài trong trại, mãi đến buổi chiều ngày thứ tư Phi mới được rời đơn vị ra phố nhận một công tác liên lạc với Bộ Tư Lệnh. Phi ghé về nhà, bà mẹ mừng rú, nhưng sau đó bà nhìn bộ quân phục của Phi, bà thở dài, tiếng bà xót xa:

- Con làm gì thì làm nhưng đừng đánh đập đồng bào.

Phi sưng người ra, đôi mắt tròn xoe:

- Sao mẹ lại nói vậy?

Bà cụ lắc đầu:

- Mẹ thấy rồi, con đừng giấu.

- Mẹ thấy gì?

Bà cụ thở dài:

- Thấy những người lính như con đàn áp các cuộc biểu tình của Phật tử, của sinh viên.

Tóc gáy Phi dựng đứng lên, chưa bao giờ Phi nghĩ đến việc có một ngày nào đó chàng sẽ phải ngượng ngùng khi nhìn đến bộ quân phục này mang trên người. Chàng nói với mẹ:

- Con tin rằng những người mẹ nhìn thấy không phải ở trong đơn vị chúng con... Bây giờ

người ta mặc quần áo như chúng con, nhưng không phải chúng con đâu.

– Lính của ông Tổng thống à?

– Con không rõ.

Trả lời câu đó rồi Phi ngượng ngáp cúi đầu. Bà cụ vẫn trở lại với cái giọng day nghiêng cũ:

– Đánh đập đồng bào mình là có tội.

Lòng Phi ứ nghẹn cay đắng, chàng muốn gào lên cho đỡ tủi hận. Những ngày tháng lận lộn ở tiền tuyến, những hy sinh những gian khổ để lòng giặc miền biên giới, những chiến công hiển hách nhưng im lìm, những cái chết dửng dưng trong bóng tối của đồng đội chàng, của đơn vị chàng cho đồng bào được sống đến ngày nay hoá thành tro bụi hết cả. Ai đã phản bội quân đội của chàng? Điều đó căm căm như một mối thù không rõ địch thủ. Chàng bị đâm lén, đồng đội chàng đã bị đâm lén, kẻ địch hay chính những kẻ ở đây? Phi cúi đầu, nhìn mũi giày bóng loáng mà Phi tưởng như đã dấy máu người dân lương thiện.

Chàng vùng đứng dậy trong khi bà cụ vẫn chưa dứt những lời khuyên nào là đạo đức, nào là nhân nghĩa, nào là tình máu mủ. Phi uất quá, chàng dần giọng:

– Con biết rồi, má đừng nói nữa.

Bà cụ rưng rưng nước mắt quay vào trong buồng, Phi ngồi thừ người một lát rồi vào làm lành với mẹ:

– Mẹ cho con ăn cơm.

Bà cụ vừa mặc xong chiếc áo dài, bà nhìn Phi rồi mỉm cười trong nước mắt.

– Mẹ phải tới chùa, con biểu chị Ba đi mua mì con ăn đỡ vậy. Con về bất ngờ quá, mẹ không kịp sửa soạn gì hết cả.

– Trời sắp mưa, mẹ lên chùa làm gì?

– Mẹ trót hẹn với mấy bác, không đi không được. Mẹ mang lên cúng mấy thùng gạo.

Bây giờ thì Phi hiểu tất cả những gì trong tâm tưởng mẹ chàng. Hàng ngũ của những người lính tranh đấu chống chế độ đã thu hút được cả những bà cụ già nua này. Một lần nữa, Phi yên lặng. Nhưng sự yên lặng trong trường hợp này khác. Chàng không ngăn cản mà cũng không khuyến khích mẹ chàng trong việc này, bởi thật ra chính Phi cũng không rõ làm thế nào là đúng. Nhìn theo bóng bà cụ tất tả bước xuống bậc thêm băng qua khu sân nhỏ, Phi biết là trong lòng mẹ chàng là một ngọn lửa đỏ vừa bùng cháy. Chưa bao giờ Phi thấy bà cụ từ chối dọn cơm cho chàng và bỏ chàng ở nhà như thế này mỗi lần về thăm. Tuy nhiên ra đến cổng rồi bà cụ còn quay lại:

– Mai con về ăn cơm nhé. Bây giờ ở đây thì về nhà ăn cơm cho khỏe.

Phi lắc đầu:

– Mai con không về được đâu, con phải ở trong trại.

– Trại gần đây không?

– Trại con ở hơi xa. Mai mốt hết cấm trại con về. Mẹ bận cứ đi đi, con ra phố ăn rồi vào trại.

– Ủ, mai mốt con về nhà ăn cơm nhé.

Rồi bà cụ lại tất tả ra đi. Phi lắc đầu mỉm cười và thương mẹ vô cùng. Bà cụ đi được một lát thì Phi cũng lên xe đi. Chàng ghé thăm Loan. Chiếc xe jeep vừa tiến vào đến cổng, chàng thấy năm bảy người ngơ ngác rồi ủa chạy xuống nhà dưới. Còn lại một mình Phượng cũng ngơ ngác như không hồn. Phi bước xuống, chàng có một cảm giác là lạ khi nhìn năm bảy người vừa trốn chạy chàng. Một vài cặp mắt hình như còn lấp ló theo dõi chàng từ sau chiếc màn tre quen thuộc dưới garage.

Phượng nhận ra Phi thì ôm ngực đứng lên mỉm cười:

– Trời ơi, anh Phi, làm bọn này hết hồn.

Phi đưa mắt nhìn một vài cái mùi xoa, một vài cây bút nguyên tử, mấy tờ giấy vò nát còn vứt rải rác quanh đấy. Chàng hất hàm hỏi Phượng:

– Có chuyện gì đó Phượng?

Phượng ngáy mặt, có lẽ bây giờ nàng mới chợt nhớ ra là thái độ của nàng có thể làm tan vỡ những “bí mật” nên nàng ấp úng chối dài:

– Không... à không... không có chuyện gì cả. Có mấy con bạn học đến... thăm, đến làm bài, thấy anh đi xe đến, chúng nó mắc cỡ bỏ chạy hết...

Chỉ cần nhìn qua vẻ mặt Phượng. Phi cũng thừa biết Phượng nói dối. Chàng ngồi xuống ghế thì thấy một tờ truyền đơn kêu gọi sinh viên học sinh đứng lên đòi tự do tín ngưỡng còn nằm kẹt dưới chân bàn.

Phượng vội lượm ngay lên, mặt nàng hơi tái đi và cất giọng run run với nụ cười ngượng ngập:

– Hối này truyền đơn nhiều quá, chúng nó thả cả vào lớp Phượng.

Phi cười. Chàng bỗng thấy mất tự nhiên trước Phượng. Chàng đã bị dẫn vào thế phải đứng đối diện với Phượng. Họ coi chàng như một tay chân của bạo lực như một tượng trưng của sự bất bớ tàn bạo. Chàng muốn phá tan niềm hoài nghi đó ngay từ phút thứ nhất này, chàng cố làm ra vẻ hồn nhiên cười thành tiếng to hơn, chàng nhìn thẳng vào mắt Phượng:

– Cô nói dối anh.

Đôi mắt Phượng tròn xoe kinh ngạc. Phi vẫn bình tĩnh nói rõ từng tiếng:

– Anh là quân nhân, không phải là mật vụ. Tại sao cô lại nói dối anh? Sợ anh bắt à? Hay là sợ anh đi tố cáo?

Phượng lắp bắp:

– Em có nói dối anh đâu.

Phi cười bực lên một tiếng ngắn:

– Tờ truyền đơn cổ võ trên tay là do cô và các bạn cô làm ra, là ở đây nữa. Cô nhìn xem trong buồng kia còn chiếc máy chữ, những vết mực

ronéo và những tờ giấy hư nhem nhuốc còn cả trong xó nhà kia.

Ngồi đây nhìn qua cửa sổ kia là tôi thấy rõ hết. Các bạn cô lớn rồi, làm gì thấy tôi mà họ phải trốn tránh như con nít. Các cô làm việc cái kiểu này thì dễ bị bắt quả tang quá.

Mặt Phượng đã tái càng tái hơn. Phi có cảm tưởng là Phượng có thể khóc lẫn ngay được. Mười đầu ngón tay thon mềm nhưng lấm đen vì mực, bối rối trên tờ truyền đơn vò nhàu. Phượng không thể nói được một câu nào nữa cả. Nàng nhìn nhanh qua cửa sổ, chiếc rèm cửa bị gió thổi tung mắc lên mặt chiếc đỉnh, nàng nhìn rõ tất cả những tang vật làm truyền đơn như Phi vừa nói. Nàng cúi đầu chớp mau mắt.

Tiếng Phi điểm đậm ôn hòa:

- Các cô các cậu làm gì thì làm, không ăn nhậu gì tới tôi cả, nhưng làm cho kín đáo, đừng làm cái kiểu này mặt vụ nhiều như ong vỡ tổ, các cô các cậu nên cẩn thận thế thôi.

Phượng ân hận vì thái độ đã che giấu Phi vừa qua; nàng mỉm cười thú nhận:

- Chúng em ngốc quá bị anh bắt quả tang, chúng em sẽ làm cẩn thận hơn. Trường em đã có mấy cô bị bắt rồi, nhưng lớp em thì chưa.

- Không khó khăn gì đâu.

Phượng ngăn ngừa một chút rồi nghiêm nghị:

- Bị bắt chúng em cũng không cần. Tuy nhiên ở ngoài này hoạt động vẫn thú hơn.

Phi cười, chàng biết là bây giờ Phượng còn hăng và chưa nếm mùi nhà pha bao giờ nên chưa sợ. Chàng cũng không hề muốn làm Phượng mất tinh thần nên chàng nói lảng:

– Chị Loan đâu, chưa về sao?

– Chưa, chút nữa chị ấy về bây giờ. Sáu giờ mới tan sở, hơn năm giờ rồi. Anh ngồi chơi đợi chị Loan nhé, em xuống nói chuyện với mấy con bạn.

Phi đứng lên, chàng biết là sự có mặt của chàng làm ngăn trở nhiều cho công việc của Phượng, nên chàng đội mũ rồi sửa lại quần áo:

– Anh phải vào trại bây giờ, chị Loan có về nói lại là anh gửi lời thăm, chừng nào rảnh anh ghé lại. Nhưng Phi vừa bước chân ra đến cửa thì cơn mưa ào ào trút xuống. Phi lại không mang theo áo mưa. Phượng thành thật nói với chàng:

– Anh cứ ngồi đây đợi chị Loan đi. Để em kêu tụi bạn em tiếp tục công việc. Chúng nó sợ anh nên trốn dưới nhà kia. Có mấy cô đẹp lắm, anh có quyền nói chuyện nhưng... coi chừng.

– Coi chừng cái gì?

Phượng cười khanh khách:

– Tụi bạn em ghê lắm đó. Nó bắt mất linh hồn anh lúc nào không biết, toàn những phù thủy cả.

– Ồ, để coi xem các cô phù thủy của em cao tay ẩn đến như thế nào, anh sẵn sàng bán linh hồn không lấy một đồng một cắc tiền lời.

Phượng thú vị vừa cười vừa xoay lưng đi nhanh xuống nhà dưới như một con chim đang say sưa với những đường bay chuyển mạo hiểm thú nhất. Phi đứng lại một mình trước hành lang. Chàng thấy Phượng thì thầm với mấy người bạn rồi những tiếng cười trong trẻo vọng lên hòa với tiếng mưa. Phi chắc Phượng đang nói về chàng với mấy cô bạn gái, chàng mỉm cười một mình quay ra nhìn mưa.

Giữa lúc đó thì Loan và Toàn từ trên taxi bước xuống. Hai người đội chung một chiếc áo mưa đi nhanh trên lối vào. Nhìn họ. Phi hiểu ngay là sự thân thiết đã có phần gần bó hơn trước. Bỗng dưng tự trong lòng Phi có một cái gì gai gai không hẳn là một đau đớn mất mát và không hẳn là một hờn tủi ghen tức vô lý. Phi đứng khuất sau tấm màn tre mà Loan và Toàn thì mãi sấn quần áo xuống đường nên chưa nhìn thấy Phi. Tới lúc bước lên thêm nhà rồi Loan mới nhận ra Phi đứng đó. Vừa nhận ra Phi, nụ cười của Loan tắt ngay, nàng đứng lại nửa lo sợ nửa ngượng ngập. Toàn nhận ngay thấy cử chỉ đó, chàng ngược lên nhìn Phi.

Phi tiến lại bắt tay Toàn:

– Lâu lắm mới gặp anh.

Toàn cười nhẹ, nụ cười vì lịch sự hiển nhiên hơn là thân thiện.

– Hồi nay anh gầy đi.

– Bốn tháng trên rừng còn gì.

Loan chớp mau mắt:

- Anh về bao giờ?
- Anh về từ ba hôm nay.

Loan làm vẻ nũng nịu giận dỗi:

- Về từ ba hôm mà hôm nay mới tới!

Phi cười thú vị:

- Tại cấm trại, muốn ra qua mà không được.

Toàn lúng kình xen vào:

- Hồi này thì các anh bận lắm phải không?

Nguyên cái việc dẹp biểu tình cũng đủ mệt rồi lại còn lo đánh giặc.

Câu nói của Toàn làm Phi hơi đỏ mặt, chàng quắc mắt nhìn Toàn dò xét và tỏ thái độ. Chàng không hiểu là Toàn có ngụ ý mỉa mai trong câu nói đó không. Chàng liếc sang Loan, chàng bắt gặp đôi mắt Loan thoáng một chút bối rối, Loan cố chữa:

- Anh Phi đi đánh giặc cả đời có bao giờ về thành phố đâu. Những người dẹp biểu tình là cảnh sát chiến đấu, họ cũng làm theo lệnh cấp trên.

Phi thầm cảm ơn Loan về việc này, nhưng thật ra giá Loan đừng chữa câu nói ấy có lẽ lại hơn, sự sửa chữa của Loan chỉ làm rõ thêm ý của Toàn. Bất buộc Phi phải có thái độ dứt khoát, chàng nghiêm nghị nhìn Toàn:

- Anh cho là quân đội chúng tôi có nhiệm vụ đó à? Anh muốn nói rằng quân đội đứng về một phe đối diện với người biểu tình sao? Anh lấy gì làm bằng cớ?

Toàn lắc đầu:

- Tôi không hề có ý nghĩ như vậy. Chính tôi đi biểu tình, vận động biểu tình trong khi ống bố tôi ở trong quân đội. Vậy thì không có lý do gì tôi nghĩ như anh nói.

Phi lắc đầu:

- Thời buổi này anh em trong nhà, những người cùng chung máu mủ chống đối với nhau về lý tưởng là chuyện thường.

- Anh có lý, nhưng thật tâm tôi chỉ muốn biết quan niệm của anh mà thôi.

- Nghĩa là anh muốn... vận động tôi?

Toàn cười:

- Anh khôn khéo lắm.

- Cảm ơn anh. Thực ra ở xa về, các tin tức của tôi không được xác thực lắm, tôi không hiểu phải có thái độ nào cho đúng. Nhưng người quân nhân, thái độ đầu tiên là tuân theo kỷ luật quân đội. Dù muốn hay không tôi cũng phải tuân theo kỷ luật trước hết rồi mọi chuyện tính sau.

Toàn gật gù:

- Nếu anh được lệnh đàn áp đoàn biểu tình?

Phi bị dồn vào một thế bí, câu hỏi thật khó trả lời, tuy nhiên Phi cũng cố gắng nói theo ý mình:

- Tôi chưa gặp trường hợp khó khăn này, nhưng tôi đã nói với anh trước hết là tôi phải tuân theo kỷ luật quân đội.

- Nghĩa là anh... thẳng tay đàn áp?

Phi cười:

- Thái độ của tôi tùy thuộc vào thái độ của đoàn biểu tình đó. Nếu vì quyền lợi của tự do dân chủ thì tôi tin rằng chính quân đội cũng phải ủng hộ, nếu họ tranh đấu vì để tiếp tay cho kẻ thù thì chính các anh cũng phải đàn áp chứ không nói gì đến chúng tôi

Câu trả lời khôn khéo của Phi khiến Toàn hài lòng nhưng người hài lòng hơn cả là Loan chứ không phải Toàn. Loan không muốn kéo dài câu chuyện nên nằng cặt tiếng cười rồi nói với Phi và Toàn:

- Thôi, Loan “chê” những chuyện đó. Các anh vào trong nhà ngồi chơi để Loan đi pha nước.

Phi theo Loan vào salon, Toàn cũng theo vào và Toàn vẫn trở lại vấn đề:

- Nếu người ta vu cho chúng tôi là tay sai kẻ thù, anh nghĩ sao?

Phi đốt thuốc lá để kéo dài thì giờ suy nghĩ, một phút sau, chàng cũng đáp lửng lơ:

- Nếu quả thật tối biết đích xác người ta vu cho các anh là tay sai kẻ thù, tôi đứng về phe các anh.

Toàn cười xòa tay nắm tay Phi:

- Tôi hoàn toàn tin tưởng ở các anh. Chúng tôi yêu quân đội, biết ơn quân đội và không bao giờ có tư tưởng chống đối các anh.

Câu nói của Toàn khiến Phi hả lòng mát ruột. Chàng tin là Toàn đã rất chân thành khi nói với chàng như vậy. Kiểm điểm lại bản thân mình

cùng với những người bạn đồng ngũ, Phi thấy chàng và các bạn chàng không làm gì để đến nỗi bị ghét bỏ. Chàng đã nhỏ máu ngoài tiền tuyến, hy sinh tất cả vui thú riêng tư, quên những chiều Bô Na, những đêm Sài Gòn, lặn lội ở biên giới Việt Lào để làm gì? Các bạn đồng ngũ của chàng đã và đang tiếp tục ngã xuống có phải để cho tự do dân chủ và cho lớp người ở hậu tuyến hay không? Như vậy, dù cho có một thành phần nhỏ nào đó, chịu lệnh của cấp chỉ huy, bị lợi dụng trắng trợn đến đâu người ta cũng không thể vịn vào đó để ghét bỏ quân đội. Chàng hoàn toàn tin tưởng vào nhận định này. Chàng nói với Toàn:

– Tôi cũng mong các anh nghĩ như vậy trong bất cứ trường hợp nào. Các anh cũng cần hiểu cho rằng người quân nhân không bao giờ được phép vượt qua hàng rào kỷ luật, nhất là kỷ luật chiến trường. Những người chỉ huy có trách nhiệm hoàn toàn về đơn vị của mình.

Toàn nhận rằng Phi có lý. Chính Toàn nhiều lần đã băn khoăn về hành động và thái độ của một số người khoác trên người bộ quân phục “rằn ri” này. Toàn tin rằng họ vô tư làm việc theo mệnh lệnh và trong đầu óc họ cũng đã phát sinh le lói một sự nghi ngờ. Toàn cũng chỉ mong từ trong ý nghĩ sâu kín của những người quân nhân như Phi giấu giếm “một cái gì” để ý thức được cuộc đấu tranh này.

Một chiếc xe gắn máy phè phè mang trên yên

một gã thư sinh ướt đầm, đầu tóc rũ rượi, chạy vút xuống nhà để xe. Những tiếng nhốn nháo vang lên xau đó một phút:

- Những ai bị bắt.
- Bao giờ biểu tình nữa?

Toàn đứng dậy, chàng chưa kịp chạy xuống thì Phượng đã chạy lên:

- Anh Toàn! Chị Hồng, chị Mỹ, anh Khuê, anh Khánh bị bắt rồi.

- Bị bắt ở đâu?
- Tổ phát truyền đơn.
- Còn ai nữa không?

Phượng run rẩy lắc đầu. Toàn đi nhanh xuống nhà dưới. Bỗng dưng Phi thấy Toàn mang đầy đủ cái tác phong của một người chỉ đạo cách mạng. Toàn tỏ ra gan dạ, bình tĩnh vô cùng.

Loan vừa thay xong chiếc áo cánh, nàng chạy vội ra, mặt mũi tái mét. nàng hỏi lại Phượng những câu mà Toàn vừa hỏi. Sau đó nàng quay ra salon ngồi xuống với Phi:

- Anh Khuê bị bắt thì nguy lắm, anh ấy xuống đây lấy truyền đơn hoài. Chỉ sợ anh ấy khai ra thì nguy hiểm cho... tất cả mọi người ở đây.

Phi ngồi im mỉm cười, chàng hiểu là Loan lo cho Phượng nhiều hơn là lo cho những người có mặt ở đây. Nếu có thể Loan lo thêm cả cho Toàn. Nghĩ đến sự lo lắng của Loan dành cho Toàn. Phi thấy nhói đau vì đã bị chia sẻ nhiều tình thương yêu mà Loan đã dành cho chàng từ

trước đến nay. Phi cúi đầu an ủi Loan một câu yếu đuối:

- Chắc không đến nỗi thế đâu, các cậu ấy cũng lý ghê lắm.

Loan thở dài rất nhẹ, nàng lắc đầu tỏ dèu không thể tin tưởng được rằng Khuê chịu nổi đòn mật vụ không khai hết danh sách những người cùng làm với mình và nhất là địa chỉ liên lạc. Nàng xòe tay phản trần với Phi:

- Con Phượng nó lòi bạn bè về đây làm hỏi nào em không hay. Lại có cả anh Toàn ở đó nữa, em không biết phải làm thế nào cả. Chắc anh cũng thừa rõ là nhờ gia đình anh Toàn nên em mới kiếm được việc làm hiện tại. Chẳng lẽ em phải nói sao với anh Toàn bây giờ?

Phi thở dài không trả lời. Chàng nhớ lại cảm giác của mình khi nhận được thư Loan báo tin được Đại tá ba Toàn đến thăm và thân chinh đưa Loan đi giới thiệu để kiếm việc làm. Chàng buồn nhiều hơn là vui. Chàng đã biết trước được sẽ có một ngày chàng phải chứng kiến cái cảnh này. Toàn sẽ đến với Loan thường hơn và gia đình Toàn mới xứng đáng, mới đúng là ân nhân của Loan. Đã đành trong hiện tại, cảm tình của Loan dành cho Phi nhiều hơn, có thể là tình yêu, nhưng đối với một người con gái như Loan, số tuổi trên hai mươi không cho phép Loan chờ đợi lâu hơn nữa.

Sự thay đổi về cán cân tình cảm không dễ

nhưng không phải là không thể được. Cứ ở bên Loan, có một ngày nào đó Toàn sẽ chiếm được tình yêu của Loan. Điều đó thật là giản dị. Tuy buồn song thật ra Phi không hiểu chàng có yêu Loan thật không hay đây chỉ là tình thương, chỉ là sự thân mật tạo thành mà thôi. Vả lại cuộc sống chiến binh của Phi chưa chắc đã mang lại cho Loan một cuộc sống êm ấm thật sự. Biết đâu rồi Phi chẳng tạo thêm cho Loan những dang dở mà thôi. Phi đã bắn khoăn mãi với những ý nghĩ đó, chàng cố tình tỏ ra “không hề có tình ý gì với Loan” bằng mọi cách để Loan có thể quên chàng, có thể coi chàng như một người thân, không hơn không kém.

Chàng ngược lên nhìn Loan thật nhanh và chàng vẫn yên lặng. Loan hỏi lại một câu mà lần nào Phi về Loan cũng hỏi ngay từ phút đầu mới gặp:

– Bao giờ anh đi?

– Anh không đi nữa. Có lẽ đơn vị anh phải ở Sài Gòn khá lâu.

Loan cười thú vị:

–Ồ thích quá. Lại được gặp anh luôn.

– Em đi làm có mệt lắm không?

– Mệt thì không nhưng đôi khi bực mình vì thái độ của mấy người trong sở. Họ coi thường mình.

– Không phải ai cũng có bốn phen nuông chiều em như gia đình đối với một cô học trò nhỏ đâu. Em cần phải luôn luôn nghĩ rằng em đã

bước và một cuộc chiến đấu dai dẳng, và cam go từng giờ từng phút.

Đầu Loan cúi xuống, mái tóc chảy dài trên vai. Nàng tủi thân bởi những câu nói đó của Phi.

Bọn bạn Phượng từ nhà dưới ùn ùn kéo lên, họ nhìn Phi và Loan bằng những cặp mắt hóm hỉnh rồi sau đó họ quay ra bàn bạc với nhau. Một phút sau Toàn lên với, tiếng Toàn đồng dục:

- Chúng mình phải dời ngay đi nơi khác. Nhà chị Thu thì rộng đấy nhưng trống trải quá. Nhà chị Hằng có lẽ tiện hơn. Nếu chị Hằng cho phép.

Hằng bần khoản một chút rồi cất tiếng ngăn ngại:

- Hằng không tiếc gì cả, nhưng trước của nhà Hằng là nhà ông anh họ làm ở trong “phủ”. Nghe đâu làm mật vụ thì phải, Hằng chỉ sợ nguy hiểm cho các anh.

Những tiếng phản đối nhao nhao:

- Như vậy thì không được.

Năm sáu bộ mặt càn bản khoản, người nọ nhìn người kia. Một lát sau, Toàn lên tiếng:

- Tôi có cách.

- Cách gì?

- Dọn tất cả về phòng học của tôi. Giai đoạn này cũng chẳng học hành được gì đâu. Anh em có đi về thì nhớ trèo lối sau kéo bà chủ nhà la làng.

Mọi người vui vẻ tuân theo quyết định của Toàn. Túc khắc một cuộc phân công được dàn

xếp ổn thỏa. Người mang giấy, người mang máy gói trong chiếc bao bố. Phụng lãnh một nhiệm vụ nhỏ bé nhất là ôm hộp giấy stencil. Toàn quay sang Phi:

– Xin phép anh nhé, tôi bận một chút. Mong gặp anh lần sau vui vẻ hơn.

Phi chỉ biết cười nhạt.

Rồi Toàn quay sang Loan:

– Tối nay Loan cho tôi ăn cơm, đừng đợi, cứ để phần như hôm qua tiện hơn.

Loan “dạ” một tiếng thật nhỏ, có thể là một tiếng rất ngoan mà cũng có thể là Loan ngại Phi. Bọn Toàn đi rồi, căn nhà vắng hẳn. Phi khẽ hỏi Loan:

– Toàn ăn cơm ở đây thường lắm sao?

Loan bối rối:

– Không. Thỉnh thoảng thôi. Anh ấy sợ phiền nhà trọ, đi về ăn uống thất thường, ngại người ta nói tới tai ông cụ bà cụ.

Phi cười:

– Kể ra Toàn ăn luôn ở đây cũng tiện.

Loan tròn mắt nhìn Phi, thật ra nàng hiểu động lực nào đã thúc đẩy Phi nói như vậy, nhưng nàng cố làm ra bộ ngạc nhiên.

– Sao anh lại nói vậy?

Thật ra thì Phi không thể hiểu tại sao. Chàng chỉ biết là câu nói của chàng vô lý, chàng tìm cách ngụy biện:

– Vì... công việc hiện tại của Toàn.

Không đời nào Loan lại dễ dàng tin Phi nói thật, nàng cũng thừa hiểu là Phi ngụy biện, nhưng nàng cười. Đôi mắt nàng nhìn Phi long lanh. Nàng mang niềm vui thích ngấm ngấm của một người yêu được ghen lẫn đầu. Sự ghen tuông đó chỉ có thể biểu tỏ bằng cử chỉ, bằng những hành động gián tiếp mà không thể nói phăng ra với nhau. Những giây phút ấy cũng thần tiên, thơ mộng mặc dù thật mong manh.

Phi nhìn ra ngoài trời, mưa đã ngớt, bóng tối chạng vạng một màu tro xám. Chàng đứng lên:

– Anh phải vào trại.

Loan nhìn chàng bằng đôi mắt ngụ nhiều ẩn ý:

– Anh vừa tới đã đi ngay sao?

– Anh tới từ lâu, đợi em mãi. Dịp nào rảnh sẽ ghé lâu hơn.

Nói rồi Phi xoay người đi chậm chậm ra ngoài hành lang. Loan vội vàng đứng dậy đi theo Phi ra tận xe, tiếng nàng thấp xuống:

– Anh giận em phải không?

Phi lắc đầu cười buồn:

– Tại sao?

Một tay Loan vịn lên kính xe, đầu nàng cúi xuống:

– Em biết, anh giận em.

– Vô lý chưa, anh giận em vì lẽ gì nhỉ?

– Anh đừng giấu.

Phi cố làm bộ tươi tỉnh hơn. Chàng nhìn năm

đầu ngón tay trắng xanh nhỏ nhắn của Loan trên khuôn sắt bọc kính xe, tiếng chàng vui vẻ:

- Lớn rồi chứ tưởng còn bé lắm đấy mà vôi.

Lần sau anh ra chơi anh mời tất cả đi ăn.

Loan cũng ngược lên mỉm cười:

- Thật nhé!

- Thật

Phi rồ máy lùi xe ra đường. Loan đứng im nhìn theo. Ánh đèn thành phố vừa bật, nhòe vì trời mưa bụi. Trên đường về Phi không biết là mình có giận Loan hay không nữa và giận vì lý do gì?

Năm chiếc xe GMC lao vun vút trên ngã đường thành phố. Phi thấy rõ mọi con mắt đều đổ dồn về phía đoàn xe đó. Chàng ngồi trên “ca bin” chiếc xe thứ tư, chàng đang suy nghĩ về thái độ phải đối phó với toán người biểu tình. Chàng sẽ làm gì nếu trường hợp gặp những kẻ quá khích tấn công vào trung đội chàng? Nếu máu của một trong những anh em thuộc cấp của chàng chảy ra, Phi sẽ phải hành động ra sao?

Những câu hỏi ấy quay cuồng trong đầu óc Phi. Bộ mặt chàng khó đảm đảm nhìn thẳng về phía trước. Chàng không hiểu những người đồng đội dưới quyền chỉ huy của chàng ngồi trong hai thùng xe dưới kia đã nghĩ gì? Họ có cùng một tâm trạng như chàng hay không?

Trước khi lên xe, Phi đã dặn dò anh em trong

trung đội rất cẩn thận nào là phải khéo léo phải nhẫn nại chịu. Nhưng Phi không dám tin rằng tất cả anh em sẽ tránh được những cuộc va chạm. Chưa bao giờ Phi thấy trong giờ hành quân mà chàng lo lắng, bồn khoăn như lần này. “Thà là được chiến đấu ngoài mặt trận, lặn lội ở biên giới còn hơn là phải lãnh nhiệm vụ phức tạp này”. Nghĩ vậy Phi thở dài một mình.

Những chiếc xe đi đầu đã thắng rít lại. Đường phố đông nghẹt. Những đồng đội của chàng vừa nhảy xuống thì một toán thanh niên chạy rụt trở lại phía sau dàn thành một hàng ngang như một mặt trận, đối diện và họ có cả mặt hậu thuẫn trùng trùng lớp lớp người ủng hộ. Phi thấy rõ, mình đang phải đương đầu với những đồng bào trong đó có bạn bè, anh em, gia đình mình.

Trung úy chỉ huy trưởng đoàn quân ra lệnh cho Phi chĩa mũi súng bắt đoàn biểu tình đó dừng lại tại chỗ. Cảnh sát không làm nổi nhiệm vụ này, họ tiến đến bên cạnh đoàn quân của Phi coi như viện binh của họ kéo tới. Phi nghe rõ tiếng lao xao:

– Biệt kích chứ không phải cảnh sát chiến đấu anh em ơi!

– Cứ tiến đi. Chết thôi!

– Hoan hô quân đội đi!

Phi đứng lặng nhìn rừng người và rừng biểu ngữ, chàng trở nên hoang mang, không biết phải làm gì bây giờ. Chĩa mũi súng về phía bạn

bè, nếu họ cứ tiến, họ có thể tràn lấn để tiến. Phi làm gì? Bắn chăng? Không thể nào được rồi. Đám chăng? Cũng không! Chàng nhìn những mũi lưỡi lê sáng quắc mà run sợ. Mồ hôi chàng toát ra ướt đẫm. Chàng ngơ ngác nhìn quanh xem có gặp ai quen. Chàng chỉ sợ gặp mẹ chàng, gặp Loan, Phượng, hoặc Toàn hoặc những bè bạn Phượng đã gặp chàng một lần ở nhà Loan. Gặp họ thật mắc cỡ, chàng không hiểu mặt mũi chàng lúc đó sẽ ra sao. Phi đâu đón cho bộ quân phục này, cho chính khuôn mặt mình.

Đoàn biểu tình vẫn đứng sừng, những tiếng hô náo loạn làm đầu óc Phi quay cuồng choáng váng. Chàng nghĩ đến vụ tự thiêu thứ nhất của một nhà sư. Chàng nghĩ đến động lực đã thúc đẩy mẹ chàng, Phượng và Toàn đã lao mình vào cuộc tranh đấu này. Chàng nghĩ đến nhiệm vụ gần như kỳ quặc chàng đang phải thi hành. Đầu óc Phi lúc thì đặc lại, lúc thì trống rỗng, lúc muốn vỡ tan. Chàng đi đi lại lại, nhưng thực tình chàng cũng không biết đi như vậy để làm gì. Chàng hồi hộp chờ đợi thái độ của đoàn biểu tình này với đơn vị chàng.

Một lát sau, một thanh niên tiến ra, quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bù, nhưng khuôn mặt thì căng căng danh thép. Một vài thanh niên khác tiến theo. Họ tiến thẳng tới chỗ trung úy chỉ huy đơn vị Phi. Tiếng họ đồng dục:

- Chúng tôi không chiến đấu với các anh,

chúng tôi ủng hộ quân đội, hoan hô quân đội. Các anh hãy cho chúng tôi tranh đấu cho tự do. Hoan hô quân đội? Hoan hô quân đội.

Những tiếng hô ấy loan truyền đi như sóng dậy. Phi và tất cả những anh em trong đơn vị đều đứng sững mặt đơ lên vì ngượng. Một vài anh em dễ tính, nhẹ dạ khoáng chi nhảu răng ra cười.

Đoàn biểu tình chỉ chờ có thế, họ ào ào tiến tới. Đơn vị cảnh sát chiến đấu được lệnh bắt lên xe máy thanh niên vừa nói chuyện với Phi. Lệnh đó từ đâu tới Phi cũng không rõ nữa. Chàng chỉ biết khi đơn vị chàng đã dạt hết cả sang hai bên lề đường thì một số cảnh sát chiến đấu vận quân phục tương tự như đơn vị chàng hòa nhau ôm mấy thanh niên ném lên một chiếc cam nhông. Vụ lộn xộn đó xảy ra khiến đoàn biểu tình trở nên náo loạn. Một số chạy tán mác vào những nhà xung quanh, một số khác bị dồn đến đường cùng phải dùng vũ lực để tự vệ. Cuộc rượt đuổi sôi nổi nhưng chỉ có một cuộc hỗn loạn đau lòng chung cho mọi người. Phi đứng chết lặng, chàng không biết phải làm gì để chấm dứt tình trạng này. Rõ ràng nhiệm vụ của đơn vị chàng là giữ gìn an ninh trật tự, mà an ninh trật tự không được bảo đảm thế mà chàng phải tro mắt ra đứng ngó.

– Giết chúng nó đi! Chúng nó đánh dân!

– Đồ chó săn! Đồ mật vụ hèn hạ!

Những tiếng hét đơ thoát lên từ giữa những

đám đông hỗn loạn, những viên gạch bay phoi phoi vào luôn cảnh sát chiến đấu. Những cuộc ẩu đả diễn ra. Phi đã tưởng đơn vị chàng yên thân và coi như chàng đã đứng ra ngoài cuộc chiến đấy. Nhưng không, đơn vị chàng vẫn bị tấn công. Không biết từ đâu, những viên gạch cũng tới tấp bay tới những quân nhân thuộc cấp của chàng. Không biết do bàn tay kẻ quá khích hay bàn tay kẻ phá hoại len lỏi vào đây. Có bàn tay của kẻ thù trong số những người này chăng? Nghĩ vậy, Phi đứng bên một thân cây lớn nhìn vào rừng người tán loạn, chàng không biết phải nghĩ thế nào cho đúng và đối phó ra sao.

Trung úy chỉ huy đơn vị Phi cũng đứng như trời trồng giữa ngã tư đường, Phi chạy tới, giọng chàng như lạc đi:

- Đơn vị mình bị tấn công, trung úy nghĩ sao?

Người sĩ quan trẻ tuổi có đôi mắt ngơ ngác, khuôn mặt đầm mồ hôi, ngực áo ướt sũng, ông ta không trả lời dứt khoát câu Phi hỏi. Xung quanh hai người khung cảnh rượt đuổi ồn ào, những tiếng la hét dồn dập, những khuôn mặt đã man đến khô hài đến thương hại, Phi đề nghị:

- Hay là mình rút lui?

Người trung úy trẻ tuổi lắc đầu, khuôn mặt rần rần:

- Không được.

- Vậy phải đối phó ra sao chứ?

- Tôi chưa được lệnh gì cả.

– Chính trung úy phải quyết định.

Người chỉ huy bị xô lấn loang choạng vài bước rồi nhìn theo một thanh niên, co lẽ là một sinh viên, mang kính trắng, áo sơ mi ngắn tay rách sả một bên vai, đầu tóc đỏ lên vì mấy sậy tóc, bờ phờ, đang chạy như điên phía sau là một thanh niên khác đuổi theo, người này có vẻ là một nhân viên mật vụ của chính phủ, mặc thường phục nhưng trên ngực có một dấu hiệu nho nhỏ, anh ta vừa bị đánh chảy máu mồm, nên hằng máu đuổi theo trả đũa.

Vị trung úy lắc đầu thờ dài:

– Quyết định gì bây giờ?

– Tùy trung úy.

– Tôi muốn hỏi ý kiến anh.

– Tôi không có ý kiến gì cả.

Thật ra trả lời như vậy, Phi biết rõ mình hèn, mình trốn tránh trách nhiệm, đổ hết trách nhiệm cho một người khác không dám có ý kiến dứt khoát trong trường hợp khó khăn này. Cái tâm lý thông thường đó, Phi thường thấy trong số các người chỉ huy tầm thường. Và, bây giờ thì ở chính Phi. Quả thật lúc này, Phi quá bối rối, chàng có muốn quyết định cũng không phải quyết định cách nào cho đúng.

Cuộc ẩu đả đã tiến tới một giai đoạn gay go khác.

Một chiếc xe cũi đậu ở bên đường bị đoàn biểu tình leo lên mở xuống. Đoàn biểu tình cũng

đã võ trang. Những thanh niên bị tấn công cũng đã có vũ khí để tự vệ, dù là một vũ khí thô sơ, nhưng cũng đủ để họ tin tưởng thêm và với con số đông họ càng quyết liệt thêm.

Chính vị trung úy chỉ huy trưởng và Phi cũng trở nên e dè, họ kéo nhau trở lại dưới gốc me. Không còn gì bi đát hơn, dã man hơn cái cảnh đường phố lúc này.

Một trung sĩ tiểu đội trưởng của Phi hốt hải chạy tới nói với Phi quên cả lễ nghi:

– Thành Thắng bị thương.

Phi tái người:

– Không biết bị đánh hay bị ném đá, chảy toát cả máu đầu.

– Nó đâu?

– Nằm dưới sạp báo đầu đường.

Phi ngược mắt nhìn vị chỉ huy, người sĩ quan trẻ tuổi vừa tỏ vẻ đau đớn vừa tỏ vẻ bức bối. Trong khi đó Huy – người trung sĩ tiểu đội trưởng của Phi – giục giã:

– Phải làm sao chứ, để chúng tôi bị đánh à?

Trung úy Sơn – chỉ huy đơn vị Phi – bật lên mấy tiếng cục cằn:

– Bọn phá hoại.

Tiếng Phi thật gọn:

– Trung úy phải quyết định đi.

– Cậu đi lo cho người bị thương.

Phi thấy mệnh lệnh của Sơn thật vô lý. Một sĩ quan trung đội trưởng ở giữa “chiến cuộc”

đi lo cho một người bị thương trong khi cả đơn vị... đang bị thương. Chàng uất ức quay sang nói với Huy:

– Trung sĩ đi lo cho người bị thương.

– Tôi gọi xe cứu thương rồi.

Sơn trừng mắt nhìn Phi:

– Tôi muốn anh lo việc này. Liên lạc với tôi bằng máy truyền tin. Nói rồi Sơn lùng khùng bỏ đi. Huy nhìn Phi:

– Bây giờ thiếu úy định sao?

Phi nổi cáu nói lớn:

– Ông trung úy còn chưa định nổi nữa là thằng thiếu úy này. Anh không thấy sao?

– Chẳng lẽ chúng tôi bị đánh mà im à?

– Tự vệ.

– Bằng cách nào dùng lưỡi lê nhé?

– Dùng lưỡi lê thì ở tù.

Huy cũng đã nổi khùng lên, giọng chàng trở nên cục cằn, xấc láo, chàng lụng bụng:

– Chỉ có mỗi cách là đi trốn. Mẹ kiếp! Lính đi trốn còn gì là lính. Ném cha nó súng đi, cời bố nó quần áo ra,

Không biết những tiếng ồn ào có che lấp được những tiếng lụng bụng của Huy hay không. Phi lảng nhìn đi nơi khác. Những tiếng còi xe cứu thương hụ lên não nuột. Phi rùng mình nhìn về phía đám đông mà chàng đoán là người lính bị thương của chàng nằm đó, Phi kêu người cầm máy vô tuyến rồi đi dọc theo lề đường. Những

cuộc xô xát vẫn diễn ra cùng với những tiếng kêu la ới ới. Phi có cảm tưởng những người đồng đội thuộc cấp của chàng đang nhìn chàng bằng một đôi mắt mất hết tin tưởng. Khi ở chiến trường chàng kiêu hãnh bao nhiêu thì bây giờ chàng thấy tủi hổ bấy nhiêu. Không còn gì khổ sở, đau đớn cho bằng một người chỉ huy, trong những lúc khó khăn nhất mà thâm hiểu rằng những người đồng đội thuộc cấp của mình không còn tin tưởng gì mình.

Lòng hiếu thắng nổi dậy, tự ái bị tổn thương. Phi muốn có một quyết định dứt khoát hoặc là tấn công. Nhưng suy nghĩ mãi Phi thấy mình không đủ thẩm quyền để quyết định việc này. Rút lui hay tấn công chàng cũng đều bị khép vào tội vi phạm huấn luyện quân sự. Chàng cay đắng đưa mắt nhìn những thuộc cấp của chàng đã trốn chui trốn lủi vào cả những góc mái hiên, những bãi cỏ bên đường.

Thình thoảng một đồng đội của chàng nhào ra bám lấy chàng mà hỏi:

– Bây giờ làm sao thiếu úy?

Phi chỉ biết cố tạo một nụ cười hiền hòa:

– Đợi lệnh thượng cấp.

Câu trả lời và nụ cười của Phi cho chính Phi cái cảm giác là mình lì lợm, mình lừa gạt cả những thuộc cấp. Sự đau đớn đến tê buốt. Phi cúi đầu đi, im lặng chịu đựng giữa cảnh hỗn loạn.

Lòng Phi cũng rã rời, không khác gì cảnh hỗn

loạn đầu thương này trên hè phố. Chàng nổi lên cái ước muốn là chính chàng bị tấn công phọt máu đầu, chàng sẽ nằm lịm trên hè phố này. Như vậy là chàng trốn tránh, đầu hàng hay chàng muốn chứng tỏ với các bạn đồng ngũ của chàng rằng dù cho chính chàng bị tấn công chàng cũng đành im lặng, mọi người hãy theo gương chàng? Phi nói như Phi không biết nữa, chàng chỉ biết rằng nếu bây giờ chàng có nói như vậy chắc cũng không ai tin.

– Anh Phi.

Tiếng gọi khiến Phi dừng lại, chàng ngơ ngác nhìn xuống đường. Đôi mắt Phượng rực sáng nhìn chàng, đôi mắt thật hồn nhiên làm Phi bối ngỡ. Bởi Phi đã mang nặng cái mặc cảm là mọi người xung quanh đây đều nhìn chàng thù nghịch. Chàng đứng im, Phượng vẫy chàng xuống đường, chàng vẫy Phượng lên hè. Phượng vừa cười vừa tiến tới:

– Trông anh dũng cảm lắm, đeo súng lục coi oai ghê.

Phi cười. Ai thì Phi tin rằng họ mĩa mai chàng chứ còn Phượng thì không. Nhất định Phi không tin Phượng mĩa mai chàng, Phi cũng gật gù:

– Còn Phượng đi biểu tình coi cũng hùng lắm!

Phượng cười khanh khách:

– Thật hả anh! Anh đừng bắt em nghe!

Phi lắc đầu:

– Em xem, anh có nhiệm vụ bắt người đầu!

Anh chỉ có nhiệm vụ để phòng kẻ thù lẫn lút vào đây phá hoại, bạo động. Thế thôi!

- Nghĩa là anh giữ an ninh cho đoàn biểu tình?

- Phải hiểu như vậy.

- Thật không?

- Em có thấy lính anh bị đánh chảy máu đầu nằm ở sạp báo kia không? Xe cứu thương vừa tới mang đi đó.

Phượng gật nhẹ:

- Em thấy.

- Vậy ai đánh bọn anh?

Đôi mắt Phượng loáng một chút nghi ngờ. Nàng không biết phải trả lời câu hỏi của Phi ra sao, nàng cố tạo một nụ cười:

- Ai đánh thì em không biết, nhưng riêng chúng em, chúng em ủng hộ quân đội.

Phi hỏi lại một câu mà Phượng vừa hỏi:

- Thật không?

- Thật. Em hô “hoan hô quân đội” to nhất.

- Anh có nghe thấy mà.

Biết là Phi nói đùa, Phượng cất tiếng cười giòn tan. Một vài người bạn Phượng cũng mon men tiến tới Phượng chưa kịp giới thiệu, một cô đã nói xen vào:

- Tôi thấy một quân nhân của anh đánh một thanh niên.

Phi liếc nhìn soi mói người con gái lạ mặt. Cô ta có một khuôn mặt đầy trứng cá, người to và đen, chiếc áo chemise màu xanh xắn cao tay,

chiếc quần “dìn” bó sát lấy cặp đùi nõ nang. Cô ta có vẻ là một nữ võ sĩ hơn là một sinh viên. Phi nhũn nhận trả lời:

– Tôi sợ cô lắm.

Phượng giới thiệu với Phi:

– Linh, bạn em. Vô địch bơi lội đó.

Phi nghiêng đầu:

– Thiếu úy Phi hân hạnh gặp cô.

Linh bất chấp lịch sự, nàng còn mãi cãi về ý kiến của mình:

– Tôi không lắm, tôi thấy rõ ràng anh lính đứng ở chỗ bảo sanh viện đánh một thanh niên toan giết súng của anh ấy vì đám biểu tình đi qua mà anh ấy chia ngang lưỡi lê, lỡ đám phải đồng bào thì sao?

– Tại người kia đòi giết súng thì... bắt buộc người lính của tôi phải tự vệ.

– Tự vệ bằng cách đuổi đánh?

– Vì người kia giết súng.

Phượng xen vào giảng hòa:

– Minh hoan hô quân đội mà đòi nào các anh ấy đánh. Có lẽ ông kia hăng quá.

Phi cũng cười nửa muốn nhận lỗi:

– Lính của tôi cũng hăng. Không thế thì đánh nhau sao được.

Mấy người đứng đó cùng cất tiếng cười. Ở ngã tư một vụ lộn xộn huyền não lại xảy ra. Đám người ủa lên đám chạy ngược trở lại, gây gộc khua lốc cốc, còi xe cứu thương, xe cứu hỏa,

xe cảnh sát ở khắc các ngã đường. Người ta xô lấn xuống đường phố. Người bình nhất giữ máy truyền tin cố chen lấn tới chỗ Phi:

– Thừa thiếu úy, có Hồng Hà gọi.

Phi biết ngay trung úy Sơn, chàng giật lấy ngay:

– Cứu Long một, tôi nghe đây.

Tiếng Sơn vang lên trong máy:

– Minh có nhiệm vụ hợp lực với các cơ quan bạn đẩy lui cuộc biểu tình, phá vỡ mọi mưu toan đưa hình ảnh ra ngoại quốc làm mất uy tín của chính phủ. Anh nghe tôi rõ không, trả lời!

– Tôi nghe anh bảy phần mười.

Sơn nhắc lại mệnh lệnh. Phi trả lời bằng cách lập lại những gì Sơn vừa nói. Buông máy xuống rồi mà Phi còn đứng như người ngẩn ngơ. Mệnh lệnh đó có nghĩa là đơn vị Phi phải ra tay phá vỡ cuộc biểu tình này ngăn cấm các phóng viên ngoại quốc không cho chụp hình. Việc ngăn cấm các phóng viên ngay từ phút đầu Phi đã để ý thấy có một số nhân viên của một cơ quan nào đó, vận thường phục, đã dùng mọi thủ đoạn làm rối, và đó chính là điều Phi không hiểu nổi. Tại sao lại phải bùng bít dư luận trong khi chính phủ tuyên bố là có chính nghĩa? Bản khoản với ý nghĩ đó, Phi đứng sững giữa đường phố tràn ngập những người. Bây giờ mệnh lệnh đã rõ ràng: “Phải phá vỡ cuộc biểu tình này”. Phi thấy khuôn mặt nào xung quanh chàng cũng có những nét vừa đáng thương vừa lì lợm khó chịu.

Làm thế nào để giải tán đám người này? Họ đứng như kiến cỏ, mạnh như nước vỡ bờ. Một người họ có thể mềm yếu như một giọt nước, nhưng ngàn người họ có thể mạnh như sóng biển, không có gì ngăn cản nổi. Phi trở lại truyền mệnh lệnh cho Huy. Chàng hỏi Huy một câu mà Sơn đã hỏi chàng:

– Tôi muốn biết ý kiến của anh?

Huy vốn là người nông nổi, cuồng tín với chế độ nên anh ta đứng suy nghĩ một chút rồi đáp:

– Thiếu úy cho dùng lựu đạn khói?

Phi lắc đầu:

– Diên à? Anh còn nhớ vụ ở Huế chứ? Kẻ thù có thể lợi dụng cơ hội này vu cáo cho quân đội giết hại đồng bào.

– Nhưng đồng bào bị kẻ thù lợi dụng, kẻ thù giật dây làm thế nào được! Lúc đó là kẻ thù hết.

Phi phì cười:

– Quan niệm như anh rồi chẳng mấy lúc xung quanh mình toàn là kẻ thù.

Huy vẫn hậm hực:

– Cứ một vài phát súng nổ lên, vài quả lựu đạn khói ở bốn đầu đường là chạy hết. Muốn giải tán mà... năn nỉ “chúng nó” thì còn lâu...

Phi vỗ vai Huy thân mật:

– Đừng có nóng, rồi đâu sẽ vào đấy. Tôi cũng không biết làm gì hơn là chờ lệnh thượng cấp.

Rồi sau đó Phi lại bỏ đi dọc theo hè phố nơi những cặp mắt đồng đội thuộc cấp của chàng

đang nóng lòng chờ đợi một quyết định: hoặc tấn công hoặc là bỏ đi. Phi đã hiểu từ lâu trạng thái của các bạn chàng, nhưng chính chàng cũng đang phải chịu đựng. Đi đến cuối phố. Phi thấy Toàn đang đứng với mấy người bạn trước cửa một nhà làm nệm cao su, nhưng Phi lánh mặt. Chàng không muốn gặp Toàn trong giờ phút này, mặc dầu chàng tin rằng Toàn đã thấy chàng có mặt nơi đây. Đối với Toàn bây giờ, bỗng Phi thấy có một cái gì xa cách, sự đối diện lúc này chỉ làm cho hai người cách xa nhau thêm mà thôi. Phi tránh Toàn và chàng tự hứa thầm là chàng sẽ tránh Toàn nhiều hơn nữa trong nhiều hoàn cảnh khác nhau. Bỗng dung lòng Phi có một cái gì vương mắc nghèn nghèn mà Phi cũng trốn luôn không muốn tìm hiểu cả nguyên nhân.

Phi kiếm một mái hiên ngồi duỗi dài người trong bóng mát. Những chán nản buồn bực hiện đến xâm chiếm Phi không hiểu rồi cuộc đời sẽ dẫn chàng tới một ngõ rẽ nào và những lộn xộn trước mắt sẽ đưa đất nước tới đâu. Phi bỗng thấy lo sợ. Có ở ngoài chiến trường, sống chết với kẻ thù, lừa nhau từng miếng nhỏ, tranh cướp nhau từng thước đất, chiếm đoạt từng mỗi người mới thấy rõ sự sợ hãi khi nhìn thấy thành phố trong cơn hỗn loạn. Phi thở dài không biết tin tưởng vào đâu, chàng nhìn theo khói thuốc lá xanh bay bỗng lên không.

Mười hai giờ trưa, rồi một giờ. Phi đói và các

bạn đồng đội chàng còn thấy đói hơn. Lệnh rút vẫn không có lệnh tấn công cũng không. Đơn vị Phi vẫn ở trong vòng chờ đợi. Đoàn biểu tình sau một cuộc hỗn loạn đã giải tán lần lần. Quang cảnh con đường phố trước mắt trông cũng thảm hại như quang cảnh một chiến trường về sáng sau khi im tiếng súng. Phi chợt nhớ đến tiền đồn sau đêm bị tấn công, khung cảnh này coi cũng chẳng khác gì.

Gậy gộc, vỏ bánh, rác rưởi nằm ngổn ngang trên mặt đường như những xác chết. Ý nghĩ này khiến Phi nghĩ đến thân phận mình. Chàng trở nên hoài nghi tất cả. Cuộc đời, lý tưởng, bốn phận mình... rồi sẽ đi đến đâu? Nếu bây giờ có lệnh tấn công vào đoàn biểu tình này Phi sẽ phải xử trí ra sao? Bằng cách nào? Câu hỏi khiến đầu óc Phi trống rỗng. Con đói làm chàng mệt mỏi. Bỗng chàng chú ý đến một tà áo dài màu trắng đưa bánh mì cho người lính bên kia đường. Hình ảnh thật đẹp. Không lẽ sau đây vài phút người lính đó lại có thể quay mũi súng hướng về người con gái mặc áo dài màu trắng kia được hay sao? Không bao giờ Phi lại có thể tin như vậy. Chàng lặng lẽ thở dài.

Suốt buổi chiều hôm đó, đơn vị Phi gần như bị bỏ quên.

Không có lệnh mà cũng không có tiếp tế. Buổi tối trung úy Sơn mới phóng xe đến chỗ Phi:

- Thôi chúng mình về, hết nhiệm vụ rồi.

Như trút được một gánh nặng lớn. Phi ra lệnh tập hợp. Trung đội thiếu mất một người. Người đó là Thắng, bị thương mà Phi không biết hiện giờ nằm ở nhà thương nào. Chàng nhớ lại đã có lần Thắng kể lại với anh em về những chiến trận lừng lẫy ở Đắc Tô, Đắc Sút hỏi Thắng còn ở tiểu đoàn Biệt Động Quân. Thắng cũng vỗ ngực là cây súng máy số một của tiểu đoàn. Phi lặng lẽ cười một mình, và chàng nhớ hồi còn ở tiểu đoàn 12, chàng đã tự phụ như vậy. Bỗng Phi thấy thêm khát cuộc đời chiến đấu đó hơn là nhiệm vụ chiến đấu hiện tại.

Lệnh giới nghiêm ban ra như một tiếng sét bùng nổ. Sài Gòn đã ghen thờ càng ghen thờ hơn bao giờ. Người ta sống trong lo âu khoắc khoải và chờ đợi một biến cố mới. Các đơn vị quân đội cũng chịu chung số phận với những găm giữ trĩu nặng trên khung trời Thủ Đức.

Người ta nói là binh chủng của Phi đã lục soát các' chùa chiền, bắt bớ đánh đập các nhà tu hành. Phi không tin là chuyện đó có thật nhưng sau một hai ngày Phi hiểu rõ hơn ai hết về những sự thật đã xảy ra. Một vài đơn vị trong binh chủng Phi đã bị bắt buộc nhúng tay vào những cuộc đàn áp này. Phi có cảm tưởng như chính đơn vị chàng cũng đã tách đôi, một số người được coi là trung kiên và một số người không được coi là thành phần trung kiên với chế độ. Không phải là đợi đến bây giờ Phi mới biết chuyện đó là sự

thật chàng đã ngẫm hiểu từ lâu nhưng vì tình đồng đội và kỷ luật quân ngũ đã lấn át được hết cả. Bây giờ nhân những sự kiện này Phi nhìn rõ thêm mà thôi. Bằng có là một số anh em trong đơn vị Phi được gọi thẳng về Bộ Tự Lệnh biệt phái công tác cho đến hôm nay cũng chưa về. Số anh em này do trung sĩ Huy hướng dẫn. Phi biết rõ từng người trong số đó. Đến ngày hôm nay thì Phi hiểu là họ đi đâu, làm những gì. Còn một số người ở lại trại được tập trung vào một chỗ họ gần như bị coi là toán quân trừ bị được sử dụng khi nào cần đến mà thôi, trong số đó có Phi, có trung úy Sơn.

Buổi trưa, trong lúc ngồi ăn cơm Sơn nửa đùa nửa thật bảo Phi:

– Ổi cha! Bao nhiêu lâu mình toàn đi đầu, được một thời gian làm quân trừ bị càng tốt, có thời giờ nghỉ ngơi. Chiều nay tôi tính về nhà với bà xã một chút, bao giờ tôi vào, cậu đi. Chịu không?

Lẽ tất nhiên là Phi chịu và ngay đó Phi thấy ý kiến của Sơn có phần đúng. Tội gì mà nhận lấy những công việc vớ vẩn, khó khăn ấy, biết đâu mình không bị hy sinh một cách vô lý. Nhưng buổi chiều khi Sơn lên ra khỏi trại rồi thì Phi lại nghĩ khác. Tự ái của một chiến binh không cho phép chàng nghĩ như vậy nữa. Từ trong thâm tâm Phi cảm thấy khó chịu bức bối. Chàng mang cái cảm giác của một đứa con bị bỏ rơi. Bao nhiêu công lao đánh giặc, bao nhiêu tài năng

chỉ huy của chàng từ trước tới nay bị người ta khinh rẻ chà đạp. Thuộc cấp của chàng bị giao cho người khác chỉ huy, chàng trở nên kẻ... tàn tật cần thiết lắm người ta mới được sử dụng tới chàng và sử dụng đấy mà không hề tin tưởng.

Đó là một điều sỉ nhục lớn cho tuổi trẻ cho một người quân nhân, nhất là một cấp chỉ huy. Càng nghĩ Phi càng thấy tủi hổ bức bối. Cả buổi trưa, Phi không ngủ được. Cảm giác đau đớn nhột nhột này Phi đem so sánh với cái cảm giác một ngày nào đó, lâu lắm rồi, Phi bị Liên “bỏ rơi” suốt một ngày không về. Phi nằm chờ với nỗi đau đớn của kẻ bị bỏ quên, bị coi thường cho tận bây giờ Phi còn nhớ. Hai trường hợp có khác nhau nhưng tâm trạng hờn ghen, đau sót vẫn một. Phi không thể quên được một ngày dài đằng đẳng bị bỏ quên ngày xưa, cũng như Phi không thể quên những đối sử bất công ngấm ngấm hiện tại.

Chuyện tình và chuyện quân ngũ sao lại có thể giống nhau thế! Tâm tư Phi và cuộc đời quân ngũ của Phi gần gũi nhau quá, có thể ràng buộc làm một Phi biết rằng sự đau đớn buốt ngấm này chàng sẽ không nói ra nhưng nó sẽ trở thành một ám ảnh mãi mãi không dứt, có thể coi như một chút thù hằn sâu đậm.

Bằng có là với Liên, mấy năm sau này, mỗi lần nghĩ đến một ngày bị bỏ quên, Phi vẫn thấy còn ghen ghét, còn hờn tủi. Do đó một hai lần định

tìm Liên, ngồi với Liên chốc lát, PHI lại không đến nữa. Chàng tự nguyện rửa mình là nhỏ nhặt, cố chấp, thù dai và cố gạt bỏ cái mặc cảm bị coi thường, bị bỏ rơi, nhưng... Phi không đổi lòng mình được. Thà là nhận mình nhỏ nhen, thù dai, cố chấp còn hơn phải lừa gạt mình.

Hình ảnh của buổi trưa hôm nay, ý nghĩ của buổi chiều hôm nay, Phi không thể quên, Phi sẽ nhớ sâu cay, nhớ mãi mãi. Chàng đã khám phá ra mình bị bỏ quên, bị coi thường. Không thể tha thứ được sự bất công và phi lý này. Ý nghĩ đó còn khiến Phi ghét luôn cả Huy và đổ ky cả với những người thuộc cấp được lệnh đi theo Huy làm những công việc đặc biệt. Phi thấy thân thuộc với những anh em ở lại hơn bởi họ hoàn toàn giống chàng, hoàn toàn cởi mở, thành thật với chàng không có điều gì giấu diếm cả. Phi có thể trở nên thù ghét những người đồng đội thuộc cấp của chàng không? Câu hỏi ngấm ngấm đó làm Phi giật mình. Chàng không hiểu rồi đầu khi đơn vị chàng được trả về vị trí cũ, chàng sẽ đối xử với bọn Huy ra sao. Sợ thì nhất định Phi không sợ rồi, dù có bị báo cáo, vu vào Phi cũng không cần. Chàng chỉ sợ chính chàng sẽ tầm thường và đơn vị này sẽ chia làm hai phe cánh rõ rệt thì quân ngũ không còn ý nghĩa gì nữa cả.

Suốt buổi trưa, Phi bỏ ngủ, chàng đi lang thang dưới những gốc bàng sơn trắng có những

cành lá to bản um tùm che kín cả lối đi. Buổi chiều Phi không đánh bóng chuyền như mọi hôm, chàng ngồi trên thành cửa sổ nhìn những thân hình lực lưỡng láng bóng mồ hôi dưới ánh nắng. Nhìn những khuôn mặt cười cợt vô tư, Phi không thể cho rằng họ thật vô tư hưởng trọn cái thú an nhàn của những ngày về hậu cứ. Phi tin là họ tạm quên những túi buồn, cố che giấu những bức bối không thể nói thành lời để vui với nhau. Buổi tối, Phi bỏ cơm ở câu lạc bộ, chàng đợi Sơn về rồi chàng sẽ ra phố ăn.

Hơn bảy giờ Sơn mới về, Phi đã thay đồ sẵn, chàng đứng đợi Sơn ngoài cổng trại. Sơn vừa xuống xe là Phi nhảy lên xe đi ngay. Chàng lái thẳng nhà Loan, đó là điều chính Phi cũng không hiểu tại sao chàng lại lái thẳng tới đây mà không ghé về nhà chàng trước. Phi đến trong khi Phượng và Loan đang ăn cơm. Căn nhà thật buồn, hai người con gái thui thủi, mâm cơm cũng nặng một vẻ buồn như một đám tang mới đưa hôm qua, Phi nhìn lên bàn thờ Trung tá Lạc, khói hương lạnh ngắt nhưng khuôn mặt người quân nhân già nua quá cố ấy vẫn giữ được nét thân nhiên, nghiêm nghị và gần như mãn nguyện. Chàng bỗng thấy xót xa, thương cho cuộc đời tranh đấu dài bằng cả đời người đó trong quân ngũ. Chàng không hiểu cho tới lúc già như Trung tá Lạc, chàng sẽ nghĩ gì về cuộc chiến đấu chàng đang phải trải qua.

Loan nhìn Phi, nàng nghĩ rằng Phi còn thương nhớ ba nàng nhiều lắm, mỗi lần Phi về đây là mỗi lần Phi thần thờ trước bàn thờ này. Và, đó chính là sợi dây vô hình đã thắt chặt Phi ở đây, và giúp nàng có cảm tưởng là Phi gần gũi nàng hơn, hơn cả Toàn hiện tại. Loan buông đũa:

- Anh ăn cơm luôn thể nhé?

Phi làm ra vẻ thân thuộc hơn, chàng gật đầu:

- Về đây vào giờ này là chỉ có mục đích để ăn cơm thôi mà không ăn có họa là điên à.

- Để em đi lấy bát.

Loan định đứng lên nhưng Phượng đã đứng dậy trước:

- Chị ngồi nói chuyện với anh Phi, để em lấy cho.

Loan cười nhìn Phi:

- Nhớ lấy thêm thịt kho tàu, anh Phi ăn khỏe lắm đó. Anh ấy không biết làm khách bao giờ đâu. Phi kéo chiếc ghế ngồi ở đầu bàn giữa Loan và Phượng:

- Yên chí. Nếu cần nên đi mua thêm bánh mì.

Khuôn mặt Loan tươi vui rạng rỡ hẳn lên, nhưng chỉ được vài giây sau, Loan không giấu được nỗi lo buồn hiện trong đôi mắt, nàng nhìn Phi rồi lại bối rối chơi mau quay đi nơi khác. Phi để ý đến thái độ đó song chàng nghĩ rằng vì Loan mong gặp chàng, bây giờ gặp rồi Loan muốn nhìn chàng cho đỡ nhớ, nhưng vì ngượng ngập Loan bối rối quay đi. Phi chợt bắt gặp lòng

minh rung động, một chút tự phụ khiến chàng quên được những buồn bực của buổi chiều. Vì muốn trêu Loan và muốn được Loan chối nên Phi khẽ hỏi bằng một giọng đùa cợt:

– Hôm nay không thấy Toàn ăn cơm ở đây?

Giọng Loan chìm xuống:

– Anh ấy bị bắt rồi.

– Bị bắt à, hồi nào?

– Sau hôm biểu tình.

Phi ngồi lặng nhìn Loan, bây giờ thì Phi nhận rõ thấy vẻ mặt lo lắng của Loan, chàng hiểu tại sao Loan bối rối, không phải vì chàng mà vì Toàn. Phi cúi đầu thờ dài, tiếng chàng buồn nản:

– Các anh ấy thiếu kinh nghiệm làm “cách mạng”. Anh đã đoán được ngày hôm nay, thế nào các anh ấy cũng bị bắt.

– Em cũng nghĩ như vậy, em có nói với anh Toàn nhưng anh ấy không cần.

– Toàn can đảm lắm.

Loan lắc đầu:

– Em chỉ thấy anh ấy liều.

– Liều lĩnh và can đảm khác nhau, nhưng trường hợp này giống nhau. Có mỗi điều cần phải suy xét là can đảm như vậy có đúng chỗ hay không mà thôi.

– Anh ấy thế nào?

– Anh không có ý kiến. Có thể là các anh ấy làm đúng tuy nhiên đôi khi có vẻ hơi quá quắt.

Phượng cầm đĩa bát lên tới nơi đặt trước

mặt Phi, nàng hiểu là hai người đang nói chuyện Toàn, nàng không cần biết là hai người đang nói tới đoạn nào, nàng bộp chộp hỏi ngay:

– Bây giờ định thế nào?

Loan cầm bát sới cơm cho Phi:

– Định gì?

– Việc anh Toàn.

Phi trả lời bằng một câu hỏi:

– Gia đình anh Toàn đã biết chưa?

Loan gật nhẹ:

– Em đánh điện tin cho ông bà Đại tá rồi. Anh Toàn đã dặn trước nếu trường hợp anh ấy bị bắt thì đừng cho gia đình biết, anh ấy sợ ông cụ chửi, quá một tháng nếu không thấy anh ấy trả ra rồi hãy báo tin. Nhưng em sợ quá, không biết làm sao hơn đành phải đánh điện báo tin vậy, em không ghi tên người gọi. Ông đại tá về Sài Gòn chắc thế nào cũng kiếm ra.

Phượng rút cổ:

– Tới chừng kiếm được ra chắc cũng ăn đòn nhừ tử rồi. Em nghe chúng nó nói là sinh viên cũng bị đánh dữ lắm. Mũi uống nước mắt, đầu ngâm nước, cũng đi “tàu bay” “tàu thủy”, cẩn thận, phải không anh?

Phi mỉm cười:

– Anh không tin như vậy, anh chắc là họ chỉ bắt giữ lại một chỗ thôi, khi nào xét ra yên lành và các anh ấy được học tập để... mất tinh thần thì họ lại thả ra.

– Em có một người bạn bị bắt, mới được thả ra, nó nói bị ăn đòn cần thận, nó phải nằm nhà mấy ngày.

Loan xen vào:

– Đòn mật thám thì không kiêng nể ai bao giờ. Vào đến trại giam, anh nào cũng như nhau. Nhất là trong thời kỳ này.

Phi thấy ý kiến của Loan có phần đúng, nhưng chàng không trả lời chàng cầm bát cơm nói lảng:

– Lâu lắm rồi, hôm nay anh mới được ăn ở đây. Anh vẫn thích món dưa chua này.

Loan cười, âu yếm nhìn Phi:

– Tại anh không muốn chứ có ai cấm anh đâu.

– Nói là anh không muốn thì oan cho anh quá, tại anh không có thì giờ thì đúng hơn.

Phượng cười giòn tan:

– Thì giờ của anh để đi bát phở, đi thăm những người đẹp hơi sức đâu mà anh tới đây ăn cơm.

Phi nheo một bên con mắt:

– Bây giờ có dịp “sỉ vả “ anh hay sao thế này. Anh ăn khỏe lắm, mỗi lần anh về bắt chọt các cô chỉ tổ đói thôi chứ ăn nhằm gì.

Loan khôn ngoan hơn, nàng lắc đầu:

– Mong được đói như vậy mà không bao giờ được cả.

– Hôm nay các cô được đói chứ lo gì.

Cả ba người cùng cười. Phi chột nhó ra chuyện Tân, chàng quay sang bảo Phượng:

– Tân bị thương ở Cà Mau, Phượng biết chưa?

Phượng tủm tỉm cười gật đầu:

- Em mới nhận được thư anh ấy tuần trước.
- Thằng chó, thế mà nó viết cho anh là không biết có nên viết thư cho em hay không. Nó nhờ anh chuyển lời thăm Loan và Phượng.

Loan xen vào:

- Chỉ có Loan là được lời thôi, viết cho ai Loan cũng được hỏi thăm sức khỏe mà khỏi phải trả lời. Loan nhờ hai người nếu có viết thư cho anh Tân thì cho Loan chuyển lời thăm, chúc anh ấy chóng bình phục để về Sài Gòn chơi vài ngày.

- Đợi em gửi lời thăm thì có... chết ngóm rồi còn đâu. Nó đã khỏi từ lâu và đi hành quân rồi.

Phượng lại cất tiếng cười:

- Anh Tân khoe với Phượng là anh ấy có người yêu giống Phượng đồ khuôn phải không anh?

Phi nhớ đến LiLi, chàng lắc đầu:

- Nói là người yêu cũng không đúng hẳn.
- Vậy phải kêu là gì?
- Là... “người mê”.

Loan tròn mắt lên:

- “Người mê” nghĩ là thế nào?
- Nghĩa là hai đứa nó mê nhau, vì xác thịt đúng hơn là vì tình yêu thật của chúng nó.

Loan rùng mình:

- Anh nói nghe ghê quá, rắc rối quá.
- Đôi mắt Phượng thoáng một chút buồn, nhưng nàng vẫn làm bộ tươi tỉnh vui vẻ:
- Cô ấy ở Sài Gòn này hả anh?

– Ủ, ở Sài Gòn.

– Làm gì?

Phi nhún vai:

– Anh không rõ.

– Sao anh ấy viết thư bảo cứ hỏi anh sẽ biết.

Phi ấp úng rồi che đậy:

– Ổ, anh biết mặt, có gặp một hai lần gì đó.

Phượng biết là Phi cố giấu, nàng đã biết hết cả bởi Tân đã khai với nàng thật đầy đủ, nàng muốn hỏi Phi thêm cho vui vậy thôi, nàng gật gù:

– Em biết hết rồi, anh Tân cũng kể lể dài dòng là anh ấy không hề hêu “cô bé” đó, trước hết anh ấy thích cô đó vì giống em. Sau rồi hai người đi lại với nhau, trở thành tình yêu. Nghe nói cô đó có xuống tận Cần Thơ tìm anh ấy phải không?

– Ủ, nó có kể với em là nó trốn về Sài Gòn hai ngày với con nhỏ ấy rồi bị quất tám ngày tù quân không?

Đôi mắt Phượng tròn lên:

– Ghê thế cơ à?

Ngừng lại một chút rồi Phượng tiếp:

– Thế thì hai người yêu nhau lắm rồi còn gì. Ông ấy còn vờ vịt kêu buồn mãi.

– Như vậy chưa hẳn đã là tìm thấy hạnh phúc đâu. Người chết đuối vớ được cái phao, tìm được một hoang đảo đủ trái ăn nước uống cũng chỉ có cái thú của một chuyến du lịch, người ta vẫn buồn khổ vì chưa tìm về được với đất liền.

Loan lắc đầu quây quây:

- Em chịu, không thể hiểu nổi đàn ông các anh ra làm sao nữa. Ông Tân rồi cũng hư mất thôi.

Phi cười:

- Nó hư sẵn rồi, bây giờ chỉ việc trở lại với cái nếp sống cũ nó đã cố tâm ly khai từ mấy năm nay để trèo lên một cuộc sống khác, trèo không được thì tụt xuống không mấy khó. Thật tâm anh lo cho nó. Cần phải nói cho minh bạch là nó yêu Phượng, nhưng vì mặc cảm, nó không dám tiến tới, nó hy vọng là một ngày nào đó nó sẽ có thể làm cho Phượng cảm động. Đáng thương cho kẻ đi chinh phục mà không dám mong chiến thắng bằng chiến công oanh liệt của mình lại đi mong làm cho “địch quân” cảm động mà xin đầu hàng thì... ai oán thiệt.

Loan phì cười:

- Nghe anh Phi tán có cô chết ngất.

Phượng phụ họa:

- Thật đó, nghe các anh “tả oán” mùi lắm, nhưng kết luận rồi ông nào cũng lằng nhằng, không hiểu nổi.

Phi cất tiếng cười khanh khách:

- Tại Phượng không chịu hiểu nó hay là cố tình không hiểu nó, anh đã nói thật tâm trạng của thằng Tân. Anh hiểu nó ngay từ ngày còn học ở trường võ bị, nó sống với mớ mặc cảm thua sút...

Phượng ngắt lời:

- Như vậy không phải lỗi tại Phượng.
- Phượng tỏ thái độ thờ ơ với nó.

Nụ cười của Phượng thoáng một chút mỉa mai, nàng khẽ hỏi:

- Anh bắt Phượng phải đối xử thế nào mới đúng?

- Linh cảm của người đàn ông hay lắm, thường thường họ cảm thấy cái gì được và cái gì không thể được. Thêm vào đấy mặc cảm cũng là một trở ngại lớn. Thà rằng nó rút lui, nó phá phách còn hơn phải chịu đựng mãi như vậy.

Đôi mắt Loan chớp mau, nàng cho rằng Phi đã nói đúng, Phượng cố tỏ ra lạnh lùng với Tân. Loan hiểu rằng những người con gái như Phượng mang đầy tự phụ khi không yêu hoặc chưa yêu. Nhưng biết đâu đó chỉ là những dấu hiệu cố gắng của Phượng! Phượng nhận thấy Tân quả là thua sút mình, song Phượng vẫn thích Tân, chỉ vì nghĩ là Tân thua sút nên Phượng muốn tránh chứ còn thật tâm, có thể Phượng thích Tân nhiều lắm. Tâm lý đó cũng rất đáng thương.

Bằng có là mấy hôm nay, một đôi lần Phượng đã thắc mắc đến Tân. Phượng đưa lá thư của Tân viết cho Loan xem và Phượng hỏi “Chị nghĩ em phải trả lời như thế nào?” Câu tố cáo sự bần khoản của Phượng về Tân, Phượng đã nghĩ nhiều đến Tân khi biết Tân có người yêu. Biết đâu, lá thư của Tân đối với Phượng chẳng là một

tối hậu thư. Bây giờ Phượng mới có thì giờ, có cơ hội, có can đảm bàng hoàng tỉnh dậy để nhìn rõ một sự thật, là Phượng thích Tân.

Chính vì ý nghĩ đó nên Loan mỉm cười nói với Phi:

- Anh Tân đòi hỏi nhiều quá, chẳng lẽ vì mặc cảm thua sút, vì sự nhút nhát của anh ấy mà lại bắt người ta phải vồ vập nong nân với mình hay sao. Dù người con gái có thích anh ấy cách mấy cũng không thể nào làm như vậy được.

Phi buông bát cơm cười:

- Đồng ý là đôi khi thằng con trai hơi ngu nhưng tại sao các cô không sống thực với lòng mình.

- Đôi khi muốn mà không dám.

Phi ngược nhìn Loan thật nhanh, chàng không hiểu là Loan muốn nói chung hay có ý nói luôn cả đến trường hợp của nàng. Phi gật gù:

- Chính vì thế mà đôi khi các cô mất người yêu.

Loan vẫn khẳng khẳng bảo thủ ý kiến của mình:

- Thà là mất còn hơn là phải... tỏ thái độ một cách liêu lĩnh như vậy.

Bỗng dung Phượng hỏi một câu đột ngột:

- Có phải người con gái đó không được đàn ông hoàng lắm phải không?

Câu hỏi không ăn nhập gì đến câu chuyện của Phi và Loan đang nói nên khiến hai người cùng

ngắn người ra. Nhưng chỉ vài giây sau là Phi biết ngay, chàng mỉm cười hỏi Phượng:

- Em muốn hỏi đến LiLi của thằng Tân à?

- A! Tên cô ta là Li Li hả anh?

- Ừ.

- Cái tên nghe được đấy chứ. Chắc là đẹp lắm phải không?

Loan thêm:

- Lại nữa?

Phi lắc đầu:

- Giống Phượng thì tất nhiên phải đẹp, nhưng không lại đâu. LiLi người Bắc, tên là Li, nhưng vì không chịu đặt tên đệm như Diễm Ly, Thương Ly hay Kiều Ly như trong tiểu thuyết nên bọn anh kêu là Li Li cho vui tai. Kể ra cô nhỏ cũng xinh lắm, láu táu, vô tâm nhưng... hơi khùng. Những cô con gái sống về đêm, chín mười phần đều “đồng bóng vật” như nhau cả. Yêu đương thì kinh khủng lắm. Nó dám mò tới Cần Thơ kiếm cho ra thằng Tân thì em đủ biết.

- Cô ấy làm gì? Cùng một “họ” với cô Liên của anh à?

Phi hơi bực mình vì giọng hỏi có vẻ coi thường, khinh người đó của Phượng, tuy nhiên chàng hiểu rõ vì sao. Những người con gái “con gái nhà lành” thường có thái độ khó chịu như vậy đối với những con gái “không phải là con nhà lành”. Dưới mắt họ những người con gái đó tầm thường, hư hỏng, như những phù thủy cao

tay bắt linh hồn đàn ông nô rồn. Đã nhiều lần, Phi khó chịu vì những ý tưởng này, nhưng chàng không nói ra, há miệng mắc quai, chàng sẽ bị nghi là bệnh vực những người con gái đó. Tuy vậy trong thâm tâm Phi thường có một ý nghĩ khá lý thú “chưa biết ai tâm thương hơn ai”, Phi bằng lòng với ý nghĩ đó. Chàng không trả lời câu hỏi của Phượng.

Loan biết là câu hỏi của Phượng đã khiến Phi khó chịu, nàng đưa mắt lườm em. Phượng hiểu ý, nàng mỉm cười thành thật.

- Ấy chết, Phượng lỡ mồm lỡ miệng. Xin lỗi anh nhé.

Phi cười gượng:

- Đâu có sao.

- Phượng.. muốn hỏi là có phải cô Li Li đó không đang hoang... nghĩa là không phải con nhà tử tế phải không anh?

Phượng càng chữa câu nói càng trở nên nặng nề, càng chữa càng hư, không được ích gì. Loan hơi nhột và Phi bực mình rõ rệt, tiếng chàng lạnh lùng:

- Thế nào là không đang hoang? Người ta cũng biết yêu biết đau khổ, cũng biết buồn tủi và cũng dám đi kiếm người mình yêu. Có gì mà không đang hoang đâu. Anh không biết định nghĩa thế nào là đang hoang và thế nào là không.

Mặt Phượng đỏ lên. Loan cũng mắc cỡ lây, nàng nhìn Phượng nói át đi:

– Cô này hỏi vợ vắn!

Phượng cúi đầu, nàng và vôi miếng com cuối cùng rồi đứng dậy:

– Em xin phép vào buồng lo... bài vở.

Phi ngồi im và Loan cũng ngồi im.

Một lát, Loan gắng gượng mỉm cười:

– Tính Phượng vẫn hay bộp chộp như thế anh đừng để ý nhé. Con bé có lớn mà không có khôn, bạ đâu nói đấy, lắm lúc phát ngượng lên vì nó.

Phi lắc đầu:

– Đời nào anh lại để ý những chuyện đó.

Bỗng nhiên Loan thấy một cái gì như bức bội tức tối vì Phi vẫn bênh vực những người con gái như Liên, chứng tỏ dù đã xa Liên bao nhiêu năm tháng Phi vẫn còn nhớ, Phi vẫn còn yêu. Nàng nhìn Phi rồi hỏi bằng một giọng ngập ngừng:

– Hồi này, anh còn gặp cô Liên không?

– Còn... Thỉnh thoảng gặp nhau ở quán rượu.

– Và... ân tình vẫn còn nặng?

– Thường thôi. Coi nhau như người thân.

Loan lắc đầu:

– Em chịu, chẳng còn hiểu các anh và các cô ấy ra thế nào nữa!

Phi cười thờ ơ:

– Có gì mà không hiểu!

Rồi Phi cũng buông bát đứng dậy. Chàng xuống dưới nhà tìm khăn mặt và tự vặn nước rửa mặt như người trong nhà. Loan lo dọn dẹp mâm com. Lúc này Phi ngồi ở salon nhìn Loan,

nàng có cái dáng của một người vợ hiền đã từ lâu quen với những cực khổ, những chịu đựng trong bốn bức tường. “Loan già rồi!”. Phi nghĩ thầm như vậy và chàng thấy thương Loan vô cùng. Mới mấy năm trời mà từ “tuổi xanh răng trắng má hồng” Loan đã trở thành người con gái mùa xuân của cuộc đời. Cuộc đời người con gái thật ngắn.

Mười phút sau, Loan mang phin cà phê ra trước mặt Phi, tiếng nàng đượm buồn:

– Có anh mới lại dùng đến phin cà phê này.

Phi cúi đầu im lặng cảm động. Chàng nhớ đến hình dáng già nua của Trung tá Lạc mỗi lần đi hành quân về ngồi mệt mỏi nhưng dáng điệu khoan khoái trước phin cà phê và người con gái. Tiếng Phi dịu dàng:

– Loan làm anh nhớ đến Trung tá.

Loan thở dài đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài bóng đêm. Phi không hiểu lúc này Loan thương nhớ đến người cha hay thương cho chính cuộc đời mình. Phi đánh trống lảng:

– Toàn không biết uống cà phê sao?

– Anh ấy yếu tim và không thích uống.

Phi gật gù, mỉm cười rất vô nghĩa, nhưng sự thật Phi đang nghĩ đến chuyện của Loan và Toàn. Loan đã thuộc từng ý muốn, biết từng thói quen của Toàn tất là Loan đã để ý đến Toàn nhiều lắm rồi. Phi che giấu niềm đau để trong một phút cố thành thật mong rằng chuyện Toàn và Loan sẽ

thành sự thật. Chàng muốn hỏi thẳng Loan và cho Loan một vài lời khuyên về Toàn, dù cho Loan có giận chàng, dù cho Loan có không cần tới những lời khuyên đó.

Loan đã đưa cơ hội đó đến cho chàng. Tiếng Loan ngân ngai, đôi mắt nhìn Phi thiếu hẳn vẻ tự nhiên:

– Loan muốn đi thăm anh Toàn quá mà không biết làm cách nào, không ai biết anh ấy ở đâu.

Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi:

– Em hỏi ở can chưa?

Loan khẽ gật:

– Rồi. Người ta nói không có tên anh ấy.

– Loan chịu khó tìm ở mấy trại giam xem.

– Em nhờ mấy người trong sở kiểm hộ, hỏi hết nơi này đến nơi khác cũng không ai biết cả. Có lẽ họ giấu anh ạ, em muốn mang đồ tiếp tế cho anh ấy và ít quần áo thường dùng. Anh có thể gửi dùm em những thứ đó được không?

Phi lặng nhìn đi nơi khác, tránh cái nhìn như cầu khẩn của Loan. Cái nhìn vô tình khiến Phi tủi nhục, chàng có cảm tưởng cái nhìn đó của một người vợ có chồng bị bắt oan đang ngồi trước mặt một tên mật thám nham hiểm. Ý tưởng làm Phi khổ sở, tuy vậy chàng vẫn hiểu, vẫn hy vọng là Loan không đến nỗi như thế, Loan có thể hiểu lầm chàng Loan cho rằng chàng là một thứ “lính đặc biệt” có thể biết những nhà tù, những trại giam, những “bí mật quân sự” liên hệ trong

vụ này. Chàng chưa chát ngồi lặng đi vài phút. Chàng không giận Loan mà chỉ buồn cho hoàn cảnh của mình.

Chàng chợt nhớ đến một đại úy trước đây là thượng sĩ thường vụ của đơn vị chàng, thượng sĩ Bách. Bách có chân một đảng duy nhất, đảng độc tôn của chính quyền vì gia đình Bách lại quen thuộc ở miền Trung nên Bách được nâng đỡ và thăng cấp một cách dễ dàng. Bách hiện làm ở cơ quan mật vụ, nghe đâu Bách là trưởng một trại giam. Đối với Phi, Bách vẫn niềm nở thân mật, nhưng thỉnh thoảng gặp nhau, Phi chỉ trả lời qua loa thăm hỏi lấy lệ rồi mạnh ai đẩy đi. Bản tính Phi ngay thẳng, chàng ghét sự làm thân với những kẻ quyền thế.

Trước kia Phi muốn xa lánh Bách bao nhiêu, nhưng bây giờ nếu có vì Loan, vì Toàn - vì Loan thì đúng hơn, nghĩ đến Toàn chỉ là một... cách che đậy sự thật - Phi sẽ cố gắng để bắt liên lạc lại với Bách, nhờ cậy Bách việc này xem sao. Vì nghĩ vậy, Phi gật gù nói với Loan:

- Anh cố dò hỏi xem sao.

Về mặt Loan thoáng hiện một niềm vui:

- Anh cố giúp hộ nhé, kéo... gia đình anh ấy ở xa, tội nghiệp. Có thể nào ngày mai anh đến cho Loan biết. Loan đã phải lại nhà trọ của anh Toàn kiếm quần áo của anh ấy mang sẵn tới đây rồi.

Thấy cử chỉ của Loan tỏ ra quá nhiệt thành với Toàn. Phi cảm thấy một chút xót xa. Chàng

thừa hiểu lý do Loan viện ra “gia đình anh ấy ở xa” chỉ là một lý do để che đậy, nguy trang một lý do khác. Chàng giờ tay:

– Để từ từ, anh không dám bảo đảm làm ngay được việc đó đâu. Anh sẽ trả lời sau.

Loan cười trối buột:

– Anh nhận lời cố gắng giúp, em chắc thế nào cũng được.

– Anh cố gắng giúp, tất nhiên rồi. Song anh chắc Loan thừa rõ anh chỉ là một quân nhân, không phải là... người có nhiệm vụ lo những việc tương tự như thế. Anh không hề biết đến các vụ bắt bớ, các nhà tù trại giam.

Cải chính với Loan đến đây, Phi nghẹn lời, chàng bực bội hổ thẹn vì sự cải chính đó. Tại sao chàng phải cải chính vậy? Có phải vì Toàn và Phượng đã thấy chàng và những người đồng đội của chàng trong vụ chống lại đoàn biểu tình không? Có phải vì mặc cảm bị đẩy về một phe đối diện với lời người đang tranh đấu mà Phi phải đính chính không? Phi không rõ nữa, chàng chỉ thấy cần phải đính chính cho hả để khi đính chính rồi chàng bồng bực dọc vì sự đính chính ấy. Chàng mang tâm trạng của một người vợ bị chồng nghi oan. Chàng ngồi im lặng, bộ mặt rần rần lại hàm răng cắn chặt nhau để làm nổi bật hai khúc xương ngang ngạnh trên hai bên má. Có lẽ hiểu tâm trạng Phi nên Loan nhìn chàng bằng đôi mắt đầy thương cảm, tiếng nàng dịu ngọt:

– Em hiểu anh, anh không liên can gì trong vụ này cả, anh cũng như các bạn anh chỉ làm theo kỷ luật quân đội, sở dĩ em nhờ anh vì thật tình bây giờ em không còn ai, không biết nhờ cậy ai. Anh không nên nghĩ rằng em có ý nghĩ gì khác.

Phi cầm ly cà phê đứng dậy, chàng đi thẳng ra ngoài hành lang. Loan nhẹ nhàng đi theo. Nhìn Phi im lìm về một hình bóng đen nhạt trước khung cửa. Loan bỗng thấy thương Phi vô cùng. Nàng tiến lại bên chàng mỉm cười. Phi biết Loan ở bên cạnh, song chàng không nhúc nhích, tuy vậy chàng vẫn có một chút cảm giác được ve vuốt nuông chiều.

Một lát sau tiếng Loan ngập ngừng:

– Anh thấy tình thế này ra sao anh?

Phi xoay người lại, chàng nhìn khuôn mặt Loan hiện diện trong bóng tối chập choạng, chàng thờ dài nhẹ nhẹ:

– Anh cũng không biết nữa. Đôi lúc anh nghi ngờ mà không biết nghi ngờ những gì.

Loan cười:

– Chính em cũng không hiểu là việc anh Toàn hiện đang làm là đúng hay sai, nên hay không nên.

– Có bao giờ em khuyên Toàn nên dừng lại không?

– Không.

– Sao vậy?

Đôi mắt Loan chớp mau, nàng bối rối lắc đầu:

– Em cũng không biết nữa. Và đó chính là điều em hối hận từ mấy hôm nay. Nếu em khuyên anh Toàn, em hy vọng anh ấy sẽ nghe theo lời em thận trọng hơn chứ không sôi nổi liều lĩnh như vậy để đến nỗi bị bắt.

Phi cười hực lên một tiếng ngắn:

– Em tự tin quá.

Loan im lặng bởi trong câu nói của Phi nàng còn cảm thấy có một ý nghĩ khác như Phi muốn nói rằng “em làm như Toàn yêu em ghê gớm lắm” hoặc “em tưởng có nhiều quyền hành với Toàn lắm sao!” Nàng cúi đầu không trả lời. Phi tiếp:

– Có bao giờ em muốn khuyên Toàn như vậy không?

Câu hỏi của Phi đơm đầy vẻ tò mò vì tự ái của một người con trai, Loạn thấy không nên giấu giếm Phi nữa bởi chính Loan cũng đã có nhiều đêm thao thức để tính toán rằng giữa nàng và Phi chỉ còn có thể có tính thân chứ không thể tiến tới tình yêu, đó là điều Phi muốn – Cử chỉ của Phi đã nói với nàng như vậy – và Loan chấp nhận quyết định đó. Loan không thể ở đó để chờ Phi thay đổi ý định và nàng cũng thấy cần giúp cho quyết định ngay thẳng đó của Phi để nàng được kính trọng, quý mến Phi mãi mãi như một người anh. Vì thế nên Loan sẵn có Toàn ở bên, Loan đã chú ý đến Toàn. Đã đến lúc Loan cần phải có đủ can đảm để nói với Phi sự thật

đó, Loan hất lại mái tóc về phía sau, nàng nhìn thẳng vào mắt Phi, thẳng thắn trả lời:

- Có! Nhiều lần em muốn khuyên can Toàn, em muốn giữ Toàn lại, em không muốn Toàn thách đố với mọi nguy hiểm như ba em ngày xưa, như anh bây giờ... Anh biết không, em sợ những thách đố đó lắm. Em sợ mất mát, thua thiệt. Em không cần biết Toàn làm đúng hay sai, em chỉ thấy là em không nên để Toàn hành động như vậy. Em là con gái, em có quyền tôn trọng sự ích kỷ của em.

- Sao em không giữ Toàn lại?

- Em đã nói là không hiểu tại sao, em không hề nói gì cả. Tại em thấy Toàn say sưa quá, em không ngăn cản vì sợ Toàn ghét em, Toàn sẽ bị bạn bè coi rẻ hay là vì em thấy em chưa đủ quyền hành để giữ Toàn lại. Và khi đã nghĩ như vậy thì thà đồng lõa, giúp đỡ được cho Toàn chút nào hay chút ấy. Bây giờ Toàn bị bắt, em chỉ hối hận mà không hề kinh ngạc bởi em biết trước sẽ có ngày này.

Phi cười vu vơ. Chàng thăm phục Loan vì đã dám thẳng thắn tâm sự với chàng về Toàn, như vậy không khác gì Loan đã thú nhận tình yêu giữa nàng và Toàn. Chàng cũng thương Loan vì những chịu đựng những run sợ hồi hộp ấy mà vẫn cầm nín để gián tiếp đồng lõa với Toàn. Tự trong đáy sâu linh hồn, Phi cảm thấy mất mát hoàn toàn, sự mất mát cảm lạnh không bao giờ

dám nói ra, không bao giờ có thể tìm lại được. Chàng thở dài kín đáo, mắt nhìn lên những cảnh sấu rung động trong bóng tối. Chàng chợt nảy ra một ý tưởng táo bạo là tại sao chàng không dám nói thẳng với Loan tất cả những gì chàng nghĩ về Loan. Tại sao chàng không thể nói thẳng với Loan được rằng: “Anh yêu Loan, nhưng vì hoàn cảnh đặc biệt của chúng mình, anh không dám thổ lộ tình yêu đó. Lẽ thứ nhất là người ta sẽ cho rằng ah lợi dụng tình yêu Loan, lẽ thứ hai là cuộc đời quân nhân của anh không hứa hẹn gì ngày dừng lại, biết đâu Loan sẽ chẳng mất anh trong một sớm một chiều, anh không sợ chết, anh chỉ sợ em sẽ buồn khổ, dang dở. Anh đành để mất tình yêu đó”. Phi phân vân không biết mình có nên nói trắng những ý nghĩ ấy không.

Và rồi Phi tự trả lời: Có thật là mình đã yêu không hay chỉ là một cách tìm quên? Hơn nữa nói như vậy có phải là một cách để thỏa mãn tự ái không? Một cách nói rằng anh không thua Toàn, anh mất em mà chỉ vì hoàn cảnh không thể được nên anh không tiến tới chứ nếu anh tiến tới anh sẽ được. Chứng tỏ điều này thật là trẻ con, một điều Phi không hề muốn làm.

Vì nghĩ thế, Phi yên lặng. Chàng loay hoay rút điều thuốc lá, châm lửa hút. Ánh lửa soi rõ khuôn mặt Phi cau lại. Loan vẫn thích khuôn mặt Phi những lúc đó, đúng là khuôn mặt người đàn ông trẻ trung song vẫn toát ra một

cái gì khắc khổ như những góc cạnh ngang tàng buống binh gan lì chịu đựng. Sự chịu đựng, khắc khổ đó thật quyến rũ. Người đàn bà có những ý thích thật lạ lùng, giữ lại những hình ảnh thoáng qua thật sâu đậm để lồng vào đấy những ý nghĩ thật thâm thiết. Có thể người con gái say mê một dáng đứng bình thản, một kiểu ngồi lạnh lùng, một cử chỉ bất cần, một đôi mắt nhìn căm nín, một dáng đi âm thầm của người đàn ông để rồi nhớ mãi, nhớ đến nỗi như ghiền cái dáng điệu ấy, không có không chịu được và tất cả những dáng điệu khác với dáng người trong tâm tưởng đều trở nên vô nghĩa.

Tiếng Phi vẳng lên:

– Có thật em yêu Toàn không?

Câu hỏi đột ngột của Phi như một nhát búa giáng xuống khiến Loan choáng váng, bởi chính Loan cũng đã trốn tránh câu hỏi đó từ lâu. Loan không trả lời được câu hỏi đó một cách rành rọt. Nàng không thể trả lời là không mà cũng không thể nói là có. Thật ra Loan không có bằng chứng nào để trả lời với chính mình là nàng đã yêu Toàn. Đến bây giờ nàng có thể trả lời một cách minh bạch rằng đã có một thời gian nàng yêu Phi và quên Toàn. “Sao Phi không hỏi thẳng nàng rằng đã có bao giờ em yêu anh chưa?” Ý nghĩ đó bật lên như một khám phá táo bạo, khiến Loan run sợ, hồi hộp. Nhưng Loan tin rằng nếu Phi đủ can đảm trả lời một cách thành thật. Loan thở

dài nhẹ nhẹ, những ngón tay bôi rối vuốt trên những cành lá, nàng từ chối:

– Em không muốn trả lời anh câu hỏi này.

– Tại sao?

“Tại sao, tại sao, anh chỉ biết hỏi thế thôi à?”

Loan muốn nói với Phi câu đó bằng một giọng hờn dỗi bực bội, nhưng vì khuôn mặt trang nghiêm của Phi, Loan sợ, nàng không dám hỏi nữa, nàng chán nản lắc đầu:

– Em không biết tại sao, anh đừng hỏi em như vậy.

Phi không hiểu rõ tâm trạng Loan, chàng giận tái người, chàng có cảm tưởng như từ lưng chừng trời cao rớt xuống. Loan từ chối sự thân mật Phi vừa sử dụng, Phi đứng khựng ra một phút rồi sau đó tiếng chàng lạnh nhạt:

– Xin lỗi anh đã làm phiền Loan, đáng lẽ anh không nên hỏi như vậy.

Loan biết là Phi hiểu lầm câu trả lời của mình, nàng bỗng thấy lo sợ, giọng nàng chân thành:

– Không phải là em không muốn cho anh hỏi hay là em từ chối những lời thăm hỏi đó của anh. Anh có quyền hỏi em như vậy nhưng anh không thể hỏi em được một câu khác hay sao?

Phi cười nhạt:

– Anh vụng về quá, biết hỏi em câu gì bây giờ? Anh là quân nhân, không biết nói văn hoa, xin em tha lỗi.

Tiếng Loan buồn:

– Em nói như vậy mà anh vẫn còn giận em được thì lạ thật.

Phi cúi đầu, bây giờ thì chàng thoáng hiểu câu nói của Loan. Chàng ngược nhìn nàng, khuôn mặt nàng lộ đầy vẻ chân thật thiết tha. Chàng muốn hỏi thẳng nàng những điều mà nàng vừa nghĩ, nhưng chàng ngập ngừng rồi lại thôi. Chàng nói một câu khác:

– Có những điều mà người ta không nên nói nhưng người ta giữ được mãi mãi. Loan có tin như vậy không?

Loan mỉm cười:

– Em tin.

– Thế là đủ.

– Thà rằng em được nghe anh nói như vậy.

Lòng Phi ấm lại, chàng muốn vuốt thật nhẹ trên mái tóc Loan, chàng muốn mang tất cả tình thương yêu của mình đặt trên bàn tay, gửi trên mái tóc đó như những cặp tình nhân của những giây phút ban đầu. Chàng muốn ghi nhận lại hình ảnh Loan cũng như khung trời này trong buổi tối hôm nay để ghi nhớ mãi mãi trong tâm khảm những cảm giác kỳ diệu này. Chàng đứng xích lại bên Loan, tiếng chàng chỉ nhỏ đi như tiếng thở:

– Anh nghĩ đến em nhiều.

Mái tóc Loan che kín gò má, nàng trốn tránh cái nhìn của Phi, nàng sợ mình có thể ngã vào cánh tay và có thể khóc. Tiếng Phi vẫn êm êm:

– Em hiểu cho anh, anh hỏi em vì nghĩ đến hạnh phúc của em, tương lai của em chứ không hề có ý gì khác.

Loan ngược lên:

– Thật chỉ có thể thôi sao?

Câu hỏi khiến Phi bối rối, Loan hóm hỉnh nói tiếp:

– Em không tin là chỉ có như vậy.

Quả thật Phi không thể ngờ lúc này Loan lại bạo dạn được đến như vậy, chàng làm mặt lì:

– Thật, chỉ có vậy.

– Nếu thế anh nói là người ta có những điều không nên – hay không cần nói ra – có nghĩa là gì?

Phi cười:

– Em khôn ngoan lắm, không giấu em điều gì được.

Loan cũng nhoẻn miệng cười:

– Anh hay nói dối lắm, anh nói thật đi.

Đôi mắt Phi chớp mau:

– Anh đã nói thật rồi đó, sự thật không nên nói hay không cần nói mà người ta nhớ mãi, người ta hiểu một cách sâu đậm. Như vậy đủ rồi. Bây giờ đến lượt em.

– Anh vẫn muốn hỏi về Toàn?

Phi ngậy người:

– Nếu em có thể nói được

Loan nghiêng người, vuốt lại tóc, gió lùa hàng hiên rộng, Bộ ngực Loan không được đầy đặn nhưng tròn trặn nhô lên sau làn áo lụa mỏng.

Khoé mắt Loan trong bóng tối chập choạng thật buồn, đầy vẻ đăm chiêu. Tiếng nàng thoát lên từ bóng tối:

– Toàn yêu em, chắc điều đó anh biết rồi?

Phi cười:

– Biết từ lâu là đằng khác. Nhưng còn em?

Đôi vai Loan hơi co lên:

– Em thú thật trước kia em thân với Toàn mà không hề nghĩ rằng em sẽ yêu Toàn. Rồi có một thời gian Toàn và em ít gặp nhau, có lẽ sau kỳ lễ Giáng Sinh em ở Đà Lạt thăm anh về. Em nghĩ là giữa em và Toàn sẽ không còn cơ hội gần nhau nữa. Nhưng từ ngày ba em mất đi, anh ở xa, Toàn đến luôn, nhất là dịp này. Em được gia đình Toàn săn sóc giúp đỡ nhiều và em thấy ơn gia đình Toàn hoặc vì Toàn năng lui tới mà em... gần gũi với Toàn hơn. Em không muốn nghĩ là vì chịu ơn mà cảm thấy gần gũi với Toàn.

Nói đến đây Loan ngừng lại nhìn Phi để dò xét. Khuôn mặt Phi bao giờ cũng mang một vẻ âm u hay là tại bóng tối, Loan không rõ nữa. Nàng chỉ sợ những điều nàng vừa nói sẽ khiến Phi buồn. Nhưng đã nói rồi và nàng đã quyết định nói tất cả sự thật với Phi, nàng không muốn giấu nữa. Nhìn bộ quân phục tác chiến trên người Phi, Loan bỗng cảm thấy một xót xa, nàng sợ rằng sau này nàng sẽ hối hận, bởi nàng sẽ không bao giờ còn có dịp gặp chàng để nói tất cả sự thật nữa. Nàng khẽ hỏi chàng:

– Anh hiểu em chứ?

Phi gật nhẹ:

– Anh đang cố hiểu ý em muốn.

Loan cúi đầu cười nhẹ:

– Em diễn tả vụng về, chỉ sợ anh không hiểu rõ.

– Anh muốn biết hiện tại em đối với Toàn ra sao?

– Em nghĩ là có thể yêu Toàn được, bằng có là mấy ngày gần đây em lo nghĩ cho Toàn nhiều.

Phi gật gù, tiếng chàng thoát ra nhẹ tênh:

– Như vậy có nghĩa là hai người vẫn không chịu nói gì với nhau?

– Không đúng hẳn.

Mắt Phi tròn lên ngạc nhiên:

– Ký “giao kèo tình yêu” rồi cơ à?

– Chưa, mới chỉ có Toàn. Cách đây hơn một tháng vào một buổi chiều mưa, Toàn ở ciné ra đón em đi làm về, nhà không có ai. Toàn nói Toàn yêu em.

Phi nói đùa:

– Những buổi chiều mưa... nguy hiểm thật.

Loan cười thành tiếng:

– Em cũng thấy như vậy.

– Tuy vậy, chưa nguy hiểm bằng những người đi chiến đấu nằm dài người ở một cái chòi cao giữa rừng vùng biên giới. Những buổi chiều mưa vừa buồn vừa hồi hộp.

Câu nói của Phi hàm một ý trách móc. Loan

hiếu, Phi muốn nói là trong khi Phi đương đầu với hiểm nguy từng giờ từng phút thì Loan ở trong căn nhà này bên Toàn nói chuyện tình yêu. Những lúc ấy hẳn là Loan quên Phi. Nhưng nếu Phi nghĩ như vậy thì oan cho Loan quá. Loan đã nghĩ đến Phi rất nhiều trong buổi chiều hôm đó ngay khi Toàn ngỏ lời với nàng và sau khi Toàn ra về hình như Loan đã khóc. Loan không nhớ rõ, nàng không biết là mình có khóc hay không, song nàng nhớ rằng ngay sau khi Toàn về, nàng thấy nhức đầu choáng váng, vào giường nằm úp mặt xuống gối. Hôm sau, Loan không đi làm và Toàn ở lại đây suốt ngày để săn sóc Loan.

Tuy nhiên dù Phi có nghĩ oan cho Loan, nàng cũng không cảm thấy một chút hối hận. Nàng nói nhỏ với Phi:

- Anh có tin rằng những lúc đó em đã nghĩ nhiều đến anh không?

Phi cười hực lên một tiếng ngắn:

- Em muốn anh tin như vậy à?

- Em muốn vì đó là sự thật.

- Anh cố tin!

- Anh phải tin.

- Em đọc tài quá.

Loan gật đầu:

- Trong vấn đề này em rất thành thật, em không thích bị nghi ngờ.

- Vậy thì anh tin.

- Anh có biết em trả lời Toàn như thế nào

không? Em nói là cho em suy nghĩ lại bởi em chưa tin là em yêu Toàn.

- Và Toàn chờ đợi?

Loan cười:

- Toàn nhắc đến anh.

Phi làm bộ sững người ra và kinh ngạc:

- Nhắc đến anh?

- Dạ.

- Toàn nói gì?

Bộ mặt Loan thoáng một nét khô hời:

- Toàn cũng hỏi em là em đối với anh ra sao?

- Sao em lại nói tiếng “cũng hỏi” nghĩa là thế nào? Có phải có một người khác cũng hỏi em như vậy không?

- Đúng.

Phi ngửa người ra phía sau dựa lưng vào chiếc cột xi măng tròn:

- Độ này em ghê quá, anh chịu thua.

- Chịu thua là phải, tại anh trốn tránh và nhất là hay giả vờ, trong khi em nói rất thành thật, em không muốn giấu diếm anh bất cứ điều gì.

- Anh xin lỗi.

Loan xoay người đứng vào một góc khuất có bờ tường hoa che kín:

- Mình đừng xích lại đây anh, em lạnh.

Phi theo Loan tiến lên vài bước, điều thuốc lá cháy đỏ trên môi, tiếng chàng lẫn trong khói thuốc:

- Toàn ghen với anh à?

Loan cười dịu dàng:

– Em chắc thế.

– Biết đâu Toàn chẳng... bỏ ra một chút thì giờ để nhớ đến anh. Toàn muốn hỏi thăm...

– Anh khôì hài khéo nhì.

Tiếng Phi cười khanh khách:

– Như vậy thì nguy quá. Sẽ có một ngày nào đó anh không dám tới đây nữa.

Loan biết rằng Phi nói đùa, nhưng nàng vẫn linh cảm thấy sẽ có một ngày nào đó nàng sẽ mất Phi, không phải là Phi sợ Toàn ghen mà vì tâm lý thông thường của người đàn ông. Khi Loan đã về với Toàn, sống với Toàn, Phi sẽ không còn lý do gì để lui tới như bây giờ nữa. Và lại Phi cũng sẽ còn những việc khác phải làm những chỗ khác để lui tới thú vị hơn là lui tới đây. Sự mất mát đó Loan nghĩ đến ngay từ lúc này và niềm đau tiếc nhớ cũng len lén hiện đến không thành hình rõ rệt nhưng đã thành một cái bóng ám ảnh khôn nguôi. Nàng nhìn Phi thật lâu và nàng nói thầm “Em sẽ mất anh, em sẽ mất anh” Loan biết rằng dư âm của tiếng nói thầm đó còn vọng mãi cho tới bao giờ Loan quên được Phi mới là hết hẳn.

Tiếng Phi cất lên cắt ngang ý nghĩ của Loan:

– Em trả lời Toàn thế nào?

Vòng tay khoanh lại trước ngực:

– Em coi anh như anh.

– Câu trả lời thông thường và giản dị.

– Bởi vậy Toàn không tin.

Phi thú vị bởi câu trả lời đó của Loan, câu trả lời giấu một ẩn ý lén lút đồng lõa. Chàng cố tạo một tiếng cười giòn tan:

– Phải làm thế nào cho Toàn tin bây giờ?

Loan cốt giấu một nụ cười:

– Đừng làm gì cả.

– Các cô cũng giỏi ở chỗ đó. Sự yên lặng có giá trị là một sự bắt buộc người đàn ông phải tin mình. Và rồi người đàn ông tuy vẫn nghi ngờ, song ít hơn. Có đúng vậy không?

Loan thăm phục nhận xét chính xác của Phi, nàng mỉm cười thú nhận:

– Anh ghê gớm lắm không vừa đâu. Sau này lấy vợ chắc không ai bắt nạt anh.

Phi yên lặng, chàng ngược mắt nhìn vào bóng tối. Cái cảm giác mất mát lại hiện đến. Tất cả những gì chàng vừa nói với Loan, chàng chỉ được phép nói một lần để rồi mãi mãi không bao giờ chàng được phép nói lại. Nỗi buồn đau bỗng ập đến như một tấm lưới úp chụp lấy linh hồn. Phi chợt thấy mình vô lý, chàng không hiểu tại sao mình lại có thể buồn trong khi chính mình muốn mất Loan, muốn để Loan ngã vào tay Toàn. Chàng lắc đầu một mình, chàng từ chối ý nghĩ đó, từ chối sự đau buồn đó. Bởi hỏi như vậy là chàng đã hiểu vì sao. Vì sự ích kỷ thông thường hay là vì mối tình cảm cầm nín giữa chàng và Loan, Phi không hề muốn tìm hiểu thêm nữa. Chàng nói một câu băng quơ:

– Anh chán cái cảnh này.

– Anh nói sao.

– Không!

Loan cười nhẹ:

– Anh lại giấu diếm rồi.

– Có lẽ như vậy là hơn.

Hai người lại đứng im, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ riêng biệt. Loan cố tìm hiểu tâm trạng Phi lúc này, nàng thấy những người thanh niên như Phi quả là khó hiểu. Khuôn mặt bao giờ cũng mang một vẻ lạnh lạnh, tươi cười đầy nhưng đằng sau giấu bao ý nghĩ sâu kín. Nàng không dám quả quyết rằng Phi buồn, Phi khổ sở và nàng có sung sướng vì tự ái được ve vuốt hay không, Loan nhìn Phi đăm đăm, tiếng nàng ăm dịu:

– Anh nghĩ thế nào về Toàn?

Phi trả lời không nghĩ ngợi:

– Toàn xứng đáng với em.

– Em không muốn hỏi anh như vậy. Em muốn hỏi anh về tư cách, về... con người của Toàn.

Phi cười, đôi mắt nàng đăm chiêu:

– Con trai ít khi chịu khen nhau và những người có tư cách ít khi chịu nói xấu người khác.

– Nhưng em tin anh thành thật.

Đầu Phi hơi nghiêng về phía trước:

– Câu trả lời của anh đủ rồi. Anh thấy Toàn không có gì đáng chê trách, mặc dù Toàn trẻ. Anh thành thật mừng cho em.

Nụ cười của Loan thoáng một chút hóm hỉnh, nàng thấy nghi ngờ hai tiếng “thành thật” từ cửa miệng một người đàn ông nói ra. Người đàn bà chỉ tin rằng người đàn ông thành thật khi họ cảm thấy chứ không phải nghe thấy. Loan muốn trả lời Phi bằng một tiếng cảm ơn thật khách sáo để nói với Phi rằng nàng không tin Phi thành thật trong lời chúc mừng đó, nàng rung mình hai vai co cao:

- Minh vào trong nhà đi anh, em lạnh quá.
- Thôi, em vào đi, anh phải vào trại bây giờ.

Loan tiến lên một bước:

- Anh hãy ngồi chơi đã, bao giờ anh cũng vội vàng. Hình như anh chỉ muốn ghé đây cho có lệ.

Phi theo Loan vào trong nhà, chàng nghĩ là nhận xét của Loan có phần đúng. Chàng tới đây cho có lệ? Có thật chàng đã nghĩ như vậy không? Phi không tin nhận xét ấy hoàn toàn đúng với chàng. Nó chỉ đúng khi chàng đã đặt chân tới đây rồi mà thôi. Còn khi chàng ở xa, khi chàng đang ở trên đường từ đơn vị tới đây, chàng cảm thấy mong mỏi, thèm khát nhớ nhung. Chàng nhớ những kỷ niệm ở đây, những thân mật mà chàng đã tạo được với Loan và Phượng hay là chàng nhớ Loan, điều đó mơ hồ quá, chàng chưa từng nghĩ đến. Nhưng có điều chàng biết rõ là khi tới đây rồi, được nói chuyện với Loan rồi, Phi muốn bỏ đi. Cho đến bây giờ Phi mới nhận rõ thấy cái tâm trạng phức tạp đó của mình. Chàng

đội Loan ngồi xuống ghế rồi đứng dựa lưng vào tường nhìn Loan. Chàng bỗng thấy Loan đẹp hơn trong cái dáng dấp yếu đuối bệnh tật này.

Phượng từ dưới nhà đi lên, bộ mặt bình thản dường như nàng đã mang sẵn một quyết định, nàng đi thẳng tới bên Phi, giọng nàng hồn nhiên:

– Anh có thể cho Phượng gặp Tân không?

Phi và Loan đều tròn mắt ngạc nhiên, thái độ đó của hai người khiến Phượng hơi nhột, tuy nhiên nàng cố làm vẻ mặt tỉnh, nhắc lại câu nói:

– Anh cho Phượng gặp anh Tân càng sớm càng tốt.

Phi nhìn Loan, có lẽ cả hai người đều cùng giấu chung một ý nghĩ là Phượng liêu, vì câu kinh một chuyện nào đó hơn là muốn gặp Tân. Mặc dầu hiểu vậy song Phi vẫn làm ra vẻ... không “kịp” hiểu:

– Có chuyện gì vậy?

Phượng nhún vai:

– Muốn gặp thì gặp thế thôi.

– Ghê nhỉ!

– Anh nghĩ thế nào mà nói thế?

Phi trở nên lúng túng:

– Anh... không nghĩ gì cả, anh chỉ thấy thái độ của Phượng hơi lạ, một thái độ đặc biệt mà từ trước tới nay không hề có, thế thôi.

Phượng cười nhạt:

– Vậy thì anh nên kết luận là “lạ nhỉ” có lẽ đúng hơn.

Phi đứng thẳng người:

– Chà! Cô bé này hôm nay hếch sách anh ghê quá. Anh có làm gì nên tội đâu. Cô đang muốn nhờ vả anh kia mà.

Loan biết là Phượng đang câu và câu một cách đột ngột, vô lý là bản tính của Phượng, có khi vì một nguyên nhân đâu đâu cho nên Loan cố dịu giọng hỏi Phượng:

– Có chuyện gì vậy Phượng?

Không nhìn Loan, Phượng lắc đầu:

– Chuyện riêng của em.

– Bí mật à?

– Có thể.

Phi cười khanh khách nói với Loan:

– Thôi đừng hỏi Phượng nữa, mỗi người có một “kho tàng bí mật” riêng biệt, hỏi làm gì. Để anh sẽ viết thư ngay cho Tân. Chắc là nhận được thư anh chàng sẽ về rất gấp.

– Thật không?

– “Suya” quá chứ không thật.

Loan cười:

– Chưa chắc. Đàn ông ly kỳ lắm, nhất là trường hợp của anh Tân.

Phượng xoay người lại phía Loan:

– Chị nghĩ thế nào mà bảo anh Tân không về? Em tin rằng anh ấy sẽ về, nếu...

Loan ngồi ngã dài người ra ghế, kéo chiếc nệm vàng đặt trên lòng:

– Tại Phượng.

- Em muốn gặp anh ấy mà.

- Chị muốn nói đến thái độ dửng dưng của Phượng từ trước tới nay đối với anh ấy. Tân sẽ không tin là Phi nói thật.

Đôi lông mày Phượng cau lại, nàng suy nghĩ một chút rồi thở ra:

- Em sẽ đánh điện tín cho anh ấy, em nói là em đau.

Phi gật gù:

- Quả là một bất ngờ thích thú nhất cho người lính khi nhận được hàng điện tín đó. Nhưng Phượng dám đánh điện tín nói phỏng ngay ra rằng “em muốn gặp anh vì nhớ” có lẽ thú vị hơn là em đau.

Loan cười, cho là một câu khôi hài. Nhưng Phượng đồng ý ngay với Phi:

- Em sẽ làm theo lời anh.

Tiếng Loan bật lên:

- Điên à?

- Có gì là điên đâu. Nhớ nhau không được à? Chị tưởng cứ yêu nhau mới nhớ nhau được sao?

Phi gật gù khuyến khích:

- Đúng vậy. Có thể khi Tân ôm ba lô về đến nơi, Phượng sẽ nói rằng vì lâu không thấy anh về nên em muốn gặp anh, chỉ có thế.

- Anh Phi nói đúng. Nhưng dù sao em cũng phải đánh điện tín cho anh Tân ngay. Còn khi về đến nơi, mọi chuyện ra sao rồi hạ hồi phân giải.

– Được lắm, lâu lâu cũng bốc đồng như vậy một lần cho vui.

Phi liếc nhìn Loan, chàng thả khói thuốc qua tiếng nói:

– Không biết tâm trạng thằng Tân khi nhận được hàng điện tín của Phượng ra sao? Chắc nó sẽ cuống lên chạy một cái phép hai mươi bốn tiếng. Nếu không được phép chắc nó cũng “dù” rồi tới đâu thì tới.

Tiếng Loan thở dài rất nhẹ:

– Biết đâu... chẳng có một lý do khác nữa giữ chân anh ấy lại.

Phi tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Lý do nào? Anh không tin là sẽ có lý do nào giữ nổi chân thằng Tân.

– Bây giờ khác, trước khác.

Vùng trán Phượng hơi cau lại:

– Chị nói gì Phượng không hiểu.

Loan điểm đạm mỉm cười:

– Có gì mà không hiểu. Phượng không nên quên rằng bây giờ anh Tân còn có Li Li.

– Chị hiểu tại sao anh ấy có Li Li rồi chứ?

– Tất nhiên là chị hiểu điều đó, nhưng em đừng tự tin quá. Nếu hàng điện tín đó lọt vào tay Li Li hoặc chính anh Tân sẽ tình nguyện ở lại bên Li Li, mặc dù anh ấy yêu Phượng. Người đàn ông không biết thế nào mà nói trước được.

Phi thấy Loan có lý, ở vào trường hợp của Tân, có thể Tân sẽ hành động như vậy. Một

người lính chiến quanh năm với bãi hoang sinh lầy, mang mặc cảm thua sút một người yêu thành thị thuộc giai cấp khác mình, theo đuổi bao nhiêu lâu, bị đối xử lạnh lùng, bỗng dưng nhận được hàng điện tin gọi về, có lẽ người lính sẽ cảm động đến run tay súng, nhưng chỉ được những phút ban đầu. Rồi sau đó người lính sẽ cảm thấy đau đớn, buồn tủi, khổ sở đến toát mồ hôi trán vì nghĩ rằng mình được thương hại chứ không phải được yêu thương. Mặc cảm và những sự thật về sự đối xử lạnh lùng bao nhiêu ngày tháng cũ sẽ ám ảnh không dứt. Tân có thể từ chối sự trở về như một con cừu non ngoan ngoãn này. Nghĩ vậy, Phi lặng lẽ búng mẩu thuốc ra ngoài hành lang rồi chàng giờ tay xem đồng hồ:

– Thôi anh về kéo tới giờ giới nghiêm rồi. Việc của Loan về Toàn anh sẽ cố gắng trong khả năng của anh, còn cô Phượng mai nhớ đánh điện tin cho Tân.

Loan và Phượng cùng đứng dậy, nhưng Phi đã nhanh nhẹn bước ra khỏi cửa. Tiếng máy xe rít lên, Phi lao xe ra mặt đường. Sài Gòn như một thành phố chết, con đường rộng vắng im lìm, thỉnh thoảng một chiếc xe cảnh sát chạy vun vút cột ăng ten cao lênh khênh, Phi có cảm tưởng như mình lạc sang một thành phố khác, thành phố nơm nớp trong chiến tranh, hồi hộp trong sự chờ đợi một bàn tay tử thần. Có đi trên

những đường phố Sài Gòn này về khuya, mặc bộ quân phục tác chiến trên người mới thấy rõ rệt cái quan trọng lớn rộng của người lính. Phi thấy mình hình như cũng có một cái gì đổi khác, chàng muốn lái xe đi mãi trên con đường rộng vắng này.

Qua một ngã tư, Phi chợt nhớ đến lối rẽ về nhà Liên, căn lầu Liên mới sang lại và Liên đã chỉ chàng một lần. Phi muốn đi qua đó vào giờ này xem Liên đang làm gì. Chàng nghĩ là căn lầu đó sẽ đóng cửa. Liên đang đùa giỡn với người yêu, có thể là một cậu con trai mười chín, đẹp trai và hiền lành như một con nai tơ. Phi mỉm cười, tuy trong lòng đau buốt, chàng lái xe quẹo vào con đường nhà Liên. Bây giờ thì Phi biết chàng buồn, buồn kinh khủng. Nỗi buồn vừa một kẻ mất mát đi hoang trên những con đường hoang. Mỗi lần có chuyện gì vui buồn Phi thường hay đi kiếm Liên như vậy. Với Liên, Phi có thể phơi bày tất cả. Nhưng lần này khác với những lần trước, chàng chỉ muốn đi qua nhà Liên, để làm gì chính Phi cũng không rõ nữa. Những lần trước Phi thường kiếm Liên ở chỗ nàng làm như một người khách thân sau những ngày xa vắng. Phi cố tránh không dám đến nhà tìm gặp Liên bởi Phi sợ những cảnh đau lòng.

Chiếc xe jeep đi rất chậm dưới bóng tối của những chòm lá me sát lề đường. Phi nghiêng mặt nhìn lên căn lầu thứ hai, ánh đèn néon soi

rõ khung cửa, đi quá chút nữa Phi còn thấy Liên đứng trong bóng tối ngoài balcon. Phi còng thẳng, tắt đèn máy xe rồi ngồi im nhìn lên. Chàng không biết có nên xuống đường hay không. Chàng không ngờ lúc này chàng lại có thể hồi hộp như một cậu con trai mười bảy đến nhà người yêu. Chàng cũng có những lo sợ vì ông “bô” bà “bô” nhà người yêu khó tính, những cái nhìn đầy khô hời của ông anh bà chị người yêu thì Phi lo... bắt quả tang nhân tình của người yêu cũ có mặt trong căn phòng đó.

Mãi một lúc sau Phi mới quyết định bước xuống đường. Chàng biết là Liên đang đứng trên balcon đang theo dõi chàng có lẽ Liên chưa nhận ra chàng. Phi bước ra ngoài ánh sáng, chàng lật chiếc mũ bêret đen cầm tay và ngửa mặt mỉm cười.

Tiếng Liên thốt lên reo mừng như một tiếng lộ thủy tinh vừa vỡ:

– Phi phải không?

Bàn tay giơ lên vẫy nhẹ:

– Anh đây. Đứng một mình à?

– Lên đây anh, em đang buồn.

– Lên lối nào?

Liên đi về phía bên mặt, ánh sáng neon soi rõ bộ đồ ngủ bằng một thứ lụa nội hoá óng ánh màu xanh, nàng chỉ tay xuống ngõ hẻm.

– Anh đi vào ngõ này, có cầu thang riêng.

Theo tay Liên chỉ, Phi lần mò vào trong ngõ

hẹp những vũng bùn còn đọng đầy. Chàng tìm ra chiếc cửa nhỏ lối dẫn vào một cầu thang lên lầu.

Liên đứng đợi sẵn Phi ở phía sau, vừa thấy Phi lên, nàng ôm choàng lấy chàng:

- Trời ơi! Gặp anh lúc này em mừng quá, anh đi đâu mà lại tới đây.

Phi ghì chặt cánh tay Liên, chàng hôn nhẹ lên má tóc nàng trước khi trả lời:

- Đi lang thang, vô tình qua đây thấy em đứng trên balcon, anh dừng lại.

- Tối thế anh cũng nhận ra em à?

- Không nhận ra em thì nhận ra ai?

Liên kéo Phi vào trong nhà, nàng ngã đầu vào ngực áo chàng như những ngày xưa còn chung sống với nhau.

- Mà sao anh ngồi đó lâu vậy?

- Anh còn đợi xem.. có thật em đứng một mình không.

Liên hiểu Phi muốn nói gì, nàng kiễng chân hôn lên má chàng rồi nói lảng:

- Anh làm em sợ quá.

- Sợ cái gì?

- Sợ bị bắt.

Phi cười khanh khách:

- Người ta bắt em vào trong đó tổ chức khám đường thành vũ trường à?

- Anh nói bậy.

- Vậy người ta bắt em làm gì?

Liên kéo Phi ngồi chung trên chiếc ghế salon rộng tiếng nàng nhí nhảnh:

– Hôm nọ em cũng đi theo đoàn biểu tình đấy chứ, anh tưởng à. Tới lúc lục đục thấy “phủ lít” mang “xe cây” đến em cũng chạy thấy ông nội.

Nói rồi Liên cười khanh khách có vẻ thú vị lắm. Phi cũng cười:

– Em thấy anh hôm đó không?

– Không. Anh đứng đâu?

– Anh đứng ở ngã tư Hồng Thập Tự.

Liên lại cười giòn:

– Em ở gần ngã sáu. Hôm ấy em chạy văng mất cả đôi dép mới mua chín chục bạc.

– Hằng nhỉ?

– Hằng chứ sao lại không hằng. Nói thật với anh em đi xem thôi, nhưng thấy thiên hạ đông và chửi rửa om sòm, em cũng hằng và cũng chửi ra phết. Tới lúc chạy em chạy cũng hằng, em chạy hết con đường Trần Quý Cáp nhào vô hiệu phở chỗ rạp chiếu bóng Việt Long ngồi thờ không ra hơi. Gặp anh Điền, bạn anh, anh ấy cười quá.

– Nó làm gì ở đó?

– Anh ấy ngồi lưng phụng với con nhỏ bán ở tiệm thuốc tây bên cạnh. Thấy em anh ấy sang làm con nhỏ bán thuốc tây nhìn muốn nổ con mắt.

Vừa nói Liên vừa lim dim chui vào vai Phi và ngửa mặt chờ đợi. Phi cúi xuống thật lâu, vòng tay chàng ghi chặt vai Liên.

Khi rời môi nhau ra, Liên úp mặt vào ngực Phi. Lợi dụng dịp này, Phi để ý quan sát căn phòng. Chàng nhìn thấy chiếc gạt tàn thuốc lá, nhìn mắc áo cuối giường không thấy một dấu vết nào của đàn ông. Mặc dù trên giường vẫn có hai chiếc gối, một chiếc gối ôm lớn. Chàng khẽ hỏi Liên:

– Người yêu của em không có ở đây hay sao?

Liên lắc đầu:

– Không.

– Sao em nói có chồng.

Im lặng một chút rồi tiếng Liên thoát ra chán nản:

– Bị bắt rồi.

– Bị bắt?

– Dạ.

Tiếng “dạ” thật ngoan và thật buồn, Phi tin rằng Liên yêu chồng lắm. Chàng cũng làm bộ ngậm ngùi, tiếng chàng dịu dàng;

– Vì chống lại chế độ à?

Liên buông Phi ra:

– Nếu được vậy thì còn nói gì.

– Vậy thì tại sao?

– Buôn lậu. Nếu làm cách mạng mà bị bắt, em quyết đi “nuôi” cho tới chết.

Phi không dám tin là Liên sẽ làm được như vậy, nhưng chàng tin trong lúc này đó là ý nghĩ thật nhất của Liên. Chàng cầm nhẹ tay nàng:

– Bị bắt ở đâu?

– Vùng biên giới, nhưng nghe đâu mang về Sài Gòn rồi.

– Em không tới thăm chồng sao?

– Chồng con gì, vả lại biết ở đâu mà thăm. Có một thằng bạn nó gặp mặt để chạy chọt, nó nhắn lại là nó bị bắt vì em, nó buồn lậu cho em.

Phi thở dài rất nhẹ:

– Biết đâu chẳng là sự thật?

Liên nhún vai:

– Sự thật tôi bại hơn nhiều. Nó là dân tây lai, nó có vợ đầm ở bên Nam Vang, nó tính đi trốn đợt kỳ này là hai đứa dắt nhau về Tây.

– Sao em biết rõ vậy?

– Em bắt được lá thư của vợ nó viết bằng tiếng Pháp em nhờ người đọc hộ.

– Nó tính bỏ em sao?

Liên cười:

– Nếu chuyện có thể thôi thì tầm thường quá không có gì đáng nói. Nó lợi dụng em giao thiệp với một vài viên chức ở đây, dùng nhà em làm một cái trụ sở để giao thiệp bàn bạc áp phe vừa mua bán hàng lậu, vừa nói chuyện hối lộ các quan to. Khi được tiền rồi nó tìm cách chuyển ngân. Anh biết rõ tính em, khi yêu thì không tính cần toán cho nên em không để ý gì cả, em không thèm hỏi tiền nó bao giờ. Nó sắm cho em đường đúng một bộ salon này đây.

Phi thở dài rất nhẹ và chàng thấy bộ salon mà hiện chàng đang ngồi hình như có gai. Nói

như thế cũng chưa đúng hẳn. Phi thấy toàn thân mình nổi gai, những mũi gai nhọn từ trong lòng xuyên tới. Chàng không muốn nghe Liên kể thêm những chuyện đó nữa. chàng không muốn nghe Liên nói đến những đau khổ của nàng về một người đàn ông khác, mặc dù người đàn ông đó có còn xứng đáng hay không.

Nhưng... có lẽ từ lâu Liên không được tâm sự với ai về những đớn đau ấy hay là Liên nghĩ rằng chỉ có Phi mới xứng đáng được nàng thổ lộ tâm sự, cho nên Liên kể tất cả, thậm chí nàng mang tới cả những kỷ niệm của nàng và người chồng vừa ngối từ ra kể lại. Liên đã khóc lúc nào chính nàng cũng không hay, khi Liên ngừng kể thì đã hơn mười giờ. Mười giờ với thành phố Sài Gòn khi giới nghiêm kể như là đã quá muộn. Thành phố không một tiếng động chỉ có ánh đèn vàng cô độc soi đậm những bóng cây, chỉ có gió lùa trên mặt đường hoàn toàn yên tĩnh, sự yên tĩnh cầm nín để chờ đợi một cái gì sẽ nổ tung.

Phi nhìn ra ngoài những tàn cây bên cửa sổ, chàng bỗng thấy chán nản tất cả. Chàng hình dung ra những phút Liên ở trong căn phòng này mấy ngày trước đây, chàng bỗng thấy gai gai lạnh, nổi buồn thâm sâu.

Người lính trẻ đã mất niềm tin ở đồng ngũ, khi tình yêu không còn là thần tượng, khi cuộc đời đơn độc thì tất cả đều vô nghĩa, tầm thường, giả dối hết cả. Phi đứng dậy uể oải nhìn Liên

đang trải tấm drap mới trên chiếc giường rộng, đôi mông hình như mỗi ngày một cong lên, Phi quay mặt đi nơi khác.

– Anh về kéo khuya rồi.

Liên xoay người lại, bộ ngực căng sau làn áo lụa, đôi mắt nàng nhìn Phi đắm đắm:

– Anh về đâu?

– Về trại.

Nói rồi Phi cầm mũ lên tay định bước đi, nhưng Liên đã tiến tới kéo Phi trở lại tiếng nàng vắng lên thều thào:

– Anh ở lại với em đi.

Phi nhìn thật lâu trên khuôn mặt Liên, khuôn mặt đầy buồn tủi, nhưng Phi chợt nghĩ rằng nỗi buồn tủi đó không phải vì chàng, không phải dành cho chàng. Vì vậy Phi lắc đầu:

– Anh phải về.

– Em xin anh, ở lại với em đi, một đêm nay thôi, em van anh. Bao lâu rồi chúng mình không được ở với nhau. Em nhớ anh.

Đầu Phi cúi xuống, mùi mái tóc Liên thoảng lên, mùi mái tóc ngày xưa Phi thường gối đầu lên đó ngủ một cách ngon lành. Bây giờ Phi cố tìm xem mùi mái tóc đó có gì đổi khác. Nhưng không có gì cả, vẫn là mùi tóc ngày xưa, có chăng chỉ là cảm giác của Phi đã đổi khác nhiều. Sự ngột ngạt đêm nay kèm thêm một chút đau đớn xói buốt. “Đã có người khác ngủ tóc này. Mình không thể, không thể...” Tiếng nói âm thầm đó

vang vọng trong tâm khảm Phi, chàng lắc đầu:

– Anh rất tiếc không thể ở lại với em đêm nay được. Cho anh một dịp khác.

Nói câu đó nhưng Phi biết rằng sẽ không có dịp nào nữa chàng ngủ lại đây, trong mùi tóc này, mùi da thịt này.

Tiếng Liên vẫn đắm đuối như một lời van xin, một lời cầu nguyện:

– Anh biết không, em khổ sở nhiều rồi.

– Anh biết.

– Anh hãy cho em đêm nay, một đêm thôi, em muốn được ở gần bên anh, em sẽ quên tất cả, dù chỉ là một đêm ngắn ngủi.

Đôi môi Phi bặm lại, hàm răng nghiến chặt. Chưa bao giờ Phi được nghe tiếng nói ân tình đó của một người con gái đẹp nắn nì chàng xin chàng ở lại. Chưa bao giờ Phi thương Liên hơn lúc này. Nhưng nếu ở lại Phi thấy rõ mình sẽ không thể chịu đựng nổi với những cảm giác đau đớn ngấm ngấm nhói buốt.

Chàng sẽ không thể nào chịu nổi khi thấy rõ sự ở lại của mình chỉ còn có nghĩa là một sự lợi dụng tâm thường, sự thỏa mãn xác thịt giản dị. Với một người con gái khác thì Phi bất chấp, Phi có thể tìm đủ cách để ở lại dù người đó có thật tình muốn hay không muốn. Nhưng với Liên thì không thể, Phi quyết liệt từ chối bằng cách đứng nhích lùi lại phía sau để thân hình Liên rời khỏi người chàng:

– Anh phải về, tình thế này không cho phép anh ở lại đây với em được.

Danh từ “tình thế” mà Phi vừa nói ra Phi muốn Liên hiểu theo một nghĩa khác và Liên cảm thông được tất cả những ý nghĩ sâu kín nhất trong lòng chàng. Nhưng chàng biết rõ rằng Liên không hiểu được.

Bàn tay Liên rá rời xuôi xuống, mái tóc Liên rối xỏa che kín khuôn mặt. Một phút sau, Liên lau nước mắt, hất ngược mái tóc về phía sau, đôi mắt nàng lạnh lùng nhìn Phi:

– Anh về đi.

Phi biết Liên giận tiếng chàng chìm xuống:

– Em hiểu cho anh.

– Em hiểu tất cả.

Phi ngập ngừng:

– Em hiểu rằng anh không còn đối đãi với em như ngày xưa nữa phải không?

Liên vừa đi trở lại bàn phấn kê bên giường ngủ vừa lắc đầu:

– Không. Em thừa biết là anh chán em, chán căn phòng xa lạ này vì nó đã mang hơi hướm người khác sau anh. Em phục anh và kính trọng anh, anh nên về trại với chiếc ghế bố của anh là phải.

Phi sững người. Quả thật là một điều Phi không thể nào ngờ tới được, chàng cúi đầu đi nhanh ra khỏi cửa.

Bàn tay Liên cầm lược vội đứng dừng lại trên

mái tóc, nàng nhìn bóng Phi vút qua chiếc gương dài trên bàn phấn. Rồi tiếng giày Phi khua sà sạt trên cầu thang, Liên bỗng cảm thấy cuộc đời mình trống rỗng im lìm hoang dại như cái thành phố chết về khuya này. Nàng nhìn xuống thân hình mình và bỗng thấy rùng mình ghê sợ. Liên ném mạnh chiếc lược vào mặt gương, mặt gương khẽ rung lên rồi đứng trơ trơ như thách đố, như lì lợm mỉm cười.

Liên chịu thua, lần này nàng thua lỗ như sa xuống một hố sâu không thể ngóc đầu dậy được nữa. Nàng nhào lên giường nằm, úp mặt xuống gối để trốn tránh cái hình ảnh đó. Liên bỗng run sợ, run sợ vô cùng, run sợ đến không thể khóc được nữa.

Hàng điện tín của Phương đến với Tân như một giấc mơ. Không bao giờ Tân dám tin rằng chuyện đó lại có thể là sự thật. Ngay cả đến trong tưởng tượng, chưa bao giờ Tân tưởng tượng đến cái cảnh này. Tân lẩm nhẩm đọc đi đọc lại mãi hàng chũng ngăn ngùi trên miếng giấy màu xanh:

“Về ngay, Phương cần gấp. Nhớ nhiều. Thế nào cũng về Tân nhé!”

Hàng chữ như một dòng thư viết vội. Tân coi như một “tối hậu thư” cấp bách. Tân nghĩ đến sự đùa nghịch của Phi, của Điền. Rất có thể hai đứa có một mục ăn uống chơi bởi gì đây,

chúng nó gọi Tân về và gọi bằng cách này có lẽ mau hơn. Tân mỉm cười một mình. Chàng ngồi phanh ngực áo cây-di, lưng dựa vào một thân cây, nhìn xuống thửa ruộng ngập nước trắng xóa, phản chiếu ánh mặt trời như một tấm gương lớn. Gió đồng bỗng nhiên ngưng bật, trời oi nồng, những người đồng đội của Tân ngồi xung quanh, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Nhìn những chiếc mũ sắt chụp kín trên đầu dưới trời nắng đốt, Tân tưởng có thể bốc lửa ngay lên được. Hai tiểu đội của Tân nằm dài dọc theo bờ một con rạch cỏ cao, một tiểu đội ở bên Tân lo tiếp đồ ăn. Cuộc hành quân kéo dài đã ba ngày. Hai lần chạm súng lẻ tẻ rồi địch rút lui ngay, trung đội Tân thường kêu là chạm súng với địch cái kiểu đó bực mình và ngứa ngáy như bị muỗi đốt. Cuộc hành quân còn có thể kéo dài thêm một vài ngày nữa không chừng.

Tân nghĩ đến ngày chấm dứt hành quân, đơn vị chàng sẽ được chở về hậu cứ, Tân mong là sẽ được chở bằng trục thăng cho lẹ. Thế nào Tân cũng xin phép về Sài Gòn một bữa, nếu cần thì “dù”. Nhưng không phải Tân về vì hàng điện tín này, Tân muốn đình ninh như vậy. Chàng về với Li Li, về để ghen với Li Li thì đúng hơn. Tân sắp đặt hẳn một chương trình. Chàng sẽ đi kiểm Điện trước để biết rõ nguyên nhân về hàng điện tín này, sau đó, buổi tối chàng sẽ đi rình Li Li. Thế nào Tân cũng sẽ bắt gặp Li Li với thằng

con trai đầu bòm, mặt mũi sáng sủa, để ria Huê Kỳ và Tân đã bắt gặp Li Li ngồi với nó lần trước ở phòng trà. Lần ấy Tân đã đánh Li Li một bạt tai, nhưng con nhỏ không khóc, nó cười nhạt và phẳng phẳng thú nhận “tôi thích nó”. Tân biết là Li Li không chung thủy gì với mình khi mình ở xa. Tuy vậy, Tân ngấm ngấm chấp nhận sự bừa bãi của Li Li bởi chàng không còn cách gì khác, hơn nữa Tân biết rõ chàng và Li Li chỉ là một sự kết hợp nhất thời, không hơn không kém. Sự ghen tuông cũng chỉ là một tâm lý thông thường, vì xác thịt đúng hơn là tình yêu. Tân sẽ ghen, nhưng dù có bắt gặp Li Li đi với người khác, Tân cũng chỉ “thượng cẳng chân hạ cẳng tay” một hồi rồi sau đó hai đứa lại diu nhau về căn phòng sặc sụa mùi nước hao của Li Li qua một đêm, sáng hôm sau Tân lại lên đường ra tiền tuyến. Mọi sự việc lại diễn tiến như không có gì xảy ra.

Tân cúi đầu thở dài, chính Tân cũng không hiểu tại sao chàng chấp nhận được nếp sống ấy. Nếp sống bừa bãi, tạm bợ mà ngày xưa Tân đã chán chê. Nhiều buổi sáng sớm tỉnh mơ, khi ở phòng Li Li bước ra Tân có cảm tưởng như mình vừa xuống một vùng bùn lầy ngập ngụa. Tân hối hận, nhưng Tân biết rằng sự hối hận đó cũng bằng thừa bởi lần sau chàng sẽ lại hành động như vậy, không có cách gì khác cả.

Những ràng buộc về thể xác, những hình ảnh ngập ngụa bùn lầy mang đến cho Tân một

cảm giác rờn rợn. Chàng nhắm mắt cố xua đuổi những ý tưởng đó. Chàng hình dung đến Phượng. Tân thấy rõ hơn ai hết là Phượng không thể giống Li Li. Hai người đó chỉ giống nhau một khuôn mặt. Bây giờ Tân trở nên thù ghét sự giống nhau đó mặc dù chính vì thế mà Tân có tìm cách chiếm đoạt Li Li. Chàng thù ghét ngay cả những người nói rằng Li Li giống Phượng. Tân nghĩ đến Phượng như một vì sao, như một tòa lâu đài trắng lệ trên một đỉnh cao mà Tân biết không bao giờ chàng đi tới được. Có chăng, Tân tới đó đứng nhìn, nhón gót trên hành lang rồi lại trở về tay không với nỗi bàng hoàng nuôi tiếc vì mình đã thêm khát tới đó. Những cực kỳ trắng lệ đó phản chiếu xuống một dòng nước đục, dòng nước đó là Li Li mang một chút hình ảnh của Phượng nhưng không hề giống Phượng.

Càng nghĩ như vậy Tân càng thấy đau đớn. Chàng đã dẫm mình dưới dòng nước đục còn hy vọng gì ngóc cổ lên để với tới vì sao xa kia được nữa.

Chính vì ý nghĩ đó mà Tân không dám tin rằng hàng điện tín đang ở trên tay chàng lại có thể do chính tay Phượng đánh đi. Nhưng Tân cũng đặt một giả thuyết khác.

- Nếu hàng điện tín do chính Phượng đánh đi thì sao?

Có thể một sự đùa giỡn của Phượng và cũng có thể là một phút “bốc đồng” nào đó Phượng

nhớ Tân. Phượng muốn gặp Tân. Biết đâu lại chẳng là một vụ... thất tình? Phượng bị một kẻ khác bỏ rơi, Phượng muốn cầu cứu đến Tân? Lòng Tân nhói đau khi nghĩ đến giả thuyết này.

Nhưng ý nghĩ của Tân bị cắt ngang bởi tiếng đạn của địch réo lên hai bên hông cánh quân. Tiếng trung liên dồn dập, tiếng bích kích pháo choáng tai, tiếng súng nội hóa như tiếng pháo tết giòn giã:

– Địch tấn công! Địch tấn công!

Như từ lưng chừng trời cao rớt xuống. Tân nhét vội miếng giấy xanh vào túi quần, chàng ôm cây súng lăn xuống bờ cỏ thấp. Thân cây Tân vừa ngồi gãy gập, chính Tân cũng không kịp hiểu vì loại khí giới nào, chiếc mũ sắt của Tân bị đè cứng dưới một cành cây tươi.

Mặc dù đã đề phòng cẩn thận, song đơn vị Tân không thể nào ngờ được rằng địch tấn công ban ngày. Hỏa lực của đơn vị hướng cả về bên kia con rạch với những bờ bụi um tùm, chỉ có một số lực lượng tối thiểu để phòng hai bên hông và phía sau. Trung đội dưới quyền Tân chỉ huy lại nằm sát phía hông cánh quân phía trái. Địch khai thác đúng sơ hở này. Cuộc tấn công thật gắt gao, chúng muốn ăn thua đủ ngay trong những giờ khắc bất chợt đầu tiên này. Hình như súng địch mỗi lúc mỗi nhiều thêm. Cuộc tấn công khiến hỏa lực của trung đội Tân tê liệt hẳn không hoạt động gì được.

Ba phút sau Tân mới men tới được bờ rạch, chàng gào lên ra lệnh cho khẩu súng đại liên hướng về phía địch. Tiếng súng phản công nổ giòn. Ngay lúc đó vị tiểu đoàn trưởng đã xin được trọng pháo từ căn cứ về yểm hộ vì địa điểm dừng quân này đã được trù tính trước.

Đạn đại bác 105 réo lên, tức khắc địch tràn lên xung phong như những con vật man rợ nhất trên đời. Địch sợ bị tiêu diệt bởi trọng pháo và đã nắm được một chút thắng lợi phút ban đầu nên cách tốt nhất là cách đánh xáp lá cà. Chính Tân cũng phải bắn như mưa bão...

Đứng đón Loan ở trước cửa sở Loan làm, nhưng Phi không hề mang tâm trạng của một người đi đón tình nhân. Chàng bỗng lo sợ một điều, chàng sẽ gặp Toàn ở đây, chàng sẽ thấy rõ sự “thua thiệt” của mình, chàng ghét phải nhìn thấy bộ mặt của kẻ chiến thắng. Mặc dầu giữa chàng và Toàn chưa chắc ai đã là kẻ chiến thắng. Toàn được thả ra từ hôm qua, rất có thể chiều nay Loan và Toàn sẽ có một cái hẹn riêng, Phi ngơ ngác nhìn đi nhìn lại những con đường dẫn tới đây... Chàng chỉ sợ Toàn nhìn thấy chàng đang đón Loan, hai người gặp nhau chắc sẽ không biết nói gì. Phi nói rõ lý do chàng tới kiếm Loan, có thể là Toàn chỉ cho rằng chàng kiếm có để tới. Phi băn khoăn với những ý nghĩ phức tạp đó.

Sáu giờ kém năm.

Còn năm phút nữa tan sở mà Phi thấy nhột nhột vô cùng. Chàng có cảm tưởng như mình là một anh con trai vô duyên đứng đón người mình yêu ở đó mà chưa chắc đã được đi với người yêu. Mồ hôi trán Phi vãi ra, chàng liếc mắt nhìn hoài lên những tầng lầu có cửa kính bọc kín. Năm phút chờ đợi đó có thể dài như cả một buổi làm việc năm tiếng đồng hồ. Phi loay hoay cố làm bộ thản nhiên đi lại dưới những hàng me lá vàng rụng đầu trên hè phố.

Hơn sáu giờ Loan mới xuống tới nơi. Nàng vận chiếc áo dài màu tím than. Nàng có vẻ vô tư yêu đời “Đúng là khuôn mặt của người con gái có tình yêu”. Nghĩ vậy Phi nghiêm trang tiến tới bên nàng. Nhìn thấy Phi, Loan tròn mắt ngạc nhiên. Phi mỉm cười:

– Có ai đón Loan không?

Loan cũng mỉm cười:

– Có.

– Toàn à? Sao chưa thấy?

– Không. Anh!

Mặt Phi thoáng đỏ lên, chàng nhìn xuống bàn tay Loan với chiếc ví da màu đen. Tiếng Loan dịu dàng:

– Anh chờ Loan đấy à?

– Mười lăm phút rồi.

– Anh có điều gì cần nói với Loan phải không?

Phi gật đầu rất nhẹ:

– Chúng mình qua tiệm nước bên kia.

Loan đi theo Phi tới đầu đường:

– Tiệm nước đông quá. Anh cho Loan ra bờ sông có lẽ giờ này vắng.

– Minh lấy taxi đi nhé.

– Đi bộ một chút cũng được, anh có vội gì không?

Phi lắc đầu:

– Anh có thể đi được tới chín giờ.

Hai người yên lặng đi bên nhau giữa đường phố đông người. Phi bỗng mang cái ý nghĩ là đi bên người yêu một buổi chiều cuối cùng rồi ngày mai chàng sẽ ra đi mãi mãi, người yêu sẽ đi lấy chồng để rồi không bao giờ còn buổi chiều như thế này nữa. Chàng liếc nhìn Loan thật nhanh, bao giờ Loan cũng mang dáng dấp của người yêu hiền dịu nhiều suy tư Phi nói nhỏ:

– Màu áo của Loan đẹp lắm!

Loan cúi đầu:

– Em biết anh thích màu tím.

– Màu này là... màu chân trời.

– Anh nói sao?

Phi cũng không hiểu tại sao mình lại nói với Loan như vậy. Màu tím đã ăn sâu vào tâm tư Phi, nhìn thấy màu tím này, chàng nghĩ tới đường chân trời, khuôn mặt người con gái vẽ hình trên khuôn cửa sổ. Bức tranh đó còn linh động một cách huyền hoặc trong tâm khảm Phi. Nó như một giấc mơ, một kỷ niệm. Như tiếng hát của

mẹ chàng ngày xưa vào những buổi trưa mùa hè văng lên mơ hồ tan biến vào mạch máu, vào trái tim. Phi muốn giữ kỷ niệm đó cho riêng mình, chàng lắc đầu:

– Không!

Loan biết là Phi giấu một ý nghĩ nào đó, một kỷ niệm nào đó, nàng mỉm cười tha thứ.

– Đôi khi anh lơ đãng và mơ mộng như một nhà thơ.

– Là lính đôi khi cũng có quyền là thi sĩ một chút chứ?

– Tất nhiên.

– Loan nên nhớ là quân đội cũng đã từng “sản xuất” ra rất nhiều nghệ sĩ.

– Loan thích đọc bài những người đó.

– Cảm ơn Loan.

Rồi hai người nhìn nhau tủm tỉm cười. Loan dò xét từng thái độ của Phi. Trong một thoáng nhanh, nàng bật lên một ý nghĩ kỳ khôi là muốn Phi chiếm đoạt lại nàng: “kể ra thì cũng không có gì là kỳ khôi”.

Loan thầm nghĩ như vậy. Một người con trai như Phi tới lúc sắp mất người yêu, tới lúc thấy rằng người yêu sắp thuộc về người khác mới biết hối tiếc. Đó là lẽ tự nhiên. Loan cảm thấy rung mình lo sợ. Nàng sẽ biết phải nói gì với Phi, khi nàng đã có thái độ rõ rệt với Toàn rồi. Nàng không thể như những người con gái khác bỏ rơi

Toàn để yêu Phi. Nàng liếc nhìn Phi, vẫn vợ nói sang chuyện khác:

– Loan thích mặc áo dài, anh có cho là cổ hủ không? Làm ở một sở của người ngoại quốc, mình mặc áo dài, em thấy người ta quý mình hơn.

Phi cười:

– Điều cần thiết là mình có quý mình hay không.

– Anh nghĩ thế nào?

– Anh vừa nói rồi đó.

– Nghĩa là anh thích?

– Em mặc áo dài đẹp hơn Phượng, ngược lại Phượng mặc đồ đầm đẹp hơn em.

Loan lắc đầu:

– Anh nói khéo lắm. Đáng lẽ anh nên làm ở một cơ quan tuyên truyền hơn là đi tác chiến.

– Lính tác chiến có nhiều người nói khéo hơn anh.

– Thêm một bằng cớ nữa về sự khéo léo của anh.

Phi im lặng. Gió từ lòng sông lùa lên mát rượi. Hai người chọn một chiếc bàn sát phía ngoài lan can nhìn xuống mặt sông. Họ ngồi đối diện nhau. Phi gọi nước rồi khoanh tay để lên bàn, tiếng chàng trầm xuống:

– Lúc này anh có đi qua nhà.

Loan bỗng thấy hồi hộp:

– Có chuyện gì vậy anh?

– Đáng lẽ anh phải nói chuyện này với Phượng nhưng anh thấy khó nói quá.

Đôi lông mày Loan hơi cau lại chờ đợi, nàng hiểu là Phi muốn nói một điều gì quan hệ, một chuyện gì khác thường. Tiếng chàng đều đều:

– Anh không thể hiểu rõ Phượng đối với Tân như thế nào. Anh muốn biết chuyện đó trước khi anh nói chuyện này.

Loan trân trối nhìn Phi, nàng không thể nào hiểu được Phi muốn nói gì nữa. Trong một thoáng vút, Loan nghi ngờ Phi. Biết đâu Phi chẳng thích Phượng? Hay là Phi muốn nói cho Diên? Loan cúi đầu trốn tránh cái ý nghĩ đó này cầu khẩn là Phi sẽ không làm như vậy. Tiếng nàng lạc đi:

– Chính em cũng không hiểu.

– Nếu vậy thì anh nói với em. Chúng mình vừa có một cái tang. Toàn thân Loan lạnh toát:

– Ai?

– Tân!

– Anh Tân mất rồi sao? Bao giờ?

– Trưa hôm qua, Tân chết ngoài mặt trận. Anh nghĩ đó là vinh dự. Phượng đánh điện tín cho nó rồi phải không?

Loan khẽ gật. Nàng cố để khỏi phải khóc. Nhưng hình ảnh Tân mỗi lần đến thăm Phượng, vừa rụt rè vừa lo nghĩ khiến Loan thương Tân vô cùng. Loan thừa rõ khuôn mặt Tân bướng bỉnh, ngông nghênh và ít học nhưng trước một người

yêu xa quá tầm tay, Tân không còn là Tân nữa mà chỉ là đứa bé trẻ nít ngớ ngẩn nuôi một khát vọng không bao giờ đạt tới. Như thế Tân còn đáng thương hơn nhiều nữa. Nàng thở dài:

– Không biết anh ấy nhận được điện tín của Phượng chưa?

Phi cúi đầu:

– Làm sao biết được. Không hiểu nó nghĩ gì?

Rồi Phi hình dung ra Tân trong bộ đồ trắng, mồ hôi ướt đầm, khuôn mặt tươi tỉnh từ những ngày còn ở trong võ bị với nhau. Mỗi lần tâm sự về Phượng, đôi mắt Tân rực sáng. Phi thường nói với Tân rằng “Khi nào nhắc đến Phượng mặt mày sáng lên như đèn xe GMC mười bánh” Tân chỉ thú vị, nhả nhử cười, cử chỉ ngây thơ đó thật hồn nhiên, thật dễ mến.

Phi đem chuyện đó nói với Loan và Loan không thể gắng gượng được nữa, nàng khóc. Một phút sau Loan ngược lên:

– Tội nghiệp anh ấy.

– Như thế cũng xong. Anh hy vọng là nó... đạt tới ước vọng trước khi nó ngã xuống, dù chỉ là trong ý nghĩ. Nếu nó nhận được hàng điện tín của Phượng. Phượng muốn gặp nó thật không?

– Tại sao không?

– Nó nhiều mặc cảm lắm.

Đôi mắt Loan mờ đi, nàng muốn tìm hình ảnh Tân ở khoảng chân trời xa tím màu vàng ửng kia. Tiếng nàng như một lời cầu nguyện:

- Không còn gì ân hận bằng tới lúc đó mà không dám tin rằng người mình yêu, yêu mình. Em mong Tân sẽ tin, sẽ sung sướng khi được điện tin của Phượng.

- Anh cũng mong như vậy, đó là lời cầu nguyện duy nhất của anh cho nó. Nó đã được đền bù, nó đã cố gắng vươn lên và nó đã tiến tới. Anh không muốn nghĩ gì hơn nữa cả. Anh không biết Phượng sẽ ra sao khi được tin này.

Loan lắc đầu, đôi mắt chớp mau:

- Thú thật với anh khi Phượng đánh hàng điện tín đó đi cho anh Tân, em thấy nó có vẻ ngông cuồng dại dột thế nào, nhưng em không muốn ngăn cản. Bây giờ thì em mừng rằng em đã không ngăn nó và em thấy Phượng có lý.

- Liệu Phượng có đau đớn khi được tin không?

Tiếng Loan thở dài rất nhẹ:

- Có yêu anh Tân hay không thì nó cũng vẫn buồn, vẫn khổ, tâm lý thông thường của con gái. Mất một người yêu mình không ai tránh được đau lòng.

- Chỉ có vậy thôi sao?

- Em cũng không hề mong là chỉ có vậy. Với Phượng, bây giờ em không biết mong gì. Chẳng lẽ em mong cho nó đau đớn khổ sở và chẳng lẽ em mong nó thản nhiên vui đùa như mọi ngày?

Phi yên lặng nhìn Loan, tâm trạng của một người chị trong hoàn cảnh này quả là phức tạp. Phi thông cảm với những băn khoăn đó. Chàng

nghĩ đến Tân và cố hình dung ra giây phút Tân ngã xuống. Hình ảnh những người đồng đội nằm im lìm trên chiến địa sau giờ nổ súng thật là buồn thảm tức tưởi. Tân cũng đã nằm im như thế, nhưng sao Phi vẫn tin rằng còn một phần tâm hồn nào đó của Tân còn sống, vẫn còn đầy suy tư.

Mặt sông đã chuyển sang màu xám tối. Lác đác vài ánh đèn phía bên kia bờ sông chiếu xuống mặt nước tan nhoe như những dòng nước mắt.

Loan vén tay áo xem đồng hồ, Phi hiểu ý, chàng cầm khâu chìa khoá rồi đứng lên:

- Anh đưa em về. Em báo tin cho Phượng giùm anh.

Loan cũng đứng lên:

- Thôi em về một mình được rồi, anh có bận cứ về trại đi. Em về tìm cách nói với Phượng.

Phi sững người ra một chút rồi chàng mỉm cười một mình. Chàng tìm được lý do tại sao Loan không muốn chàng đưa về. Có lẽ là Toàn đợi Loan ở nhà, Loan không dám cho Toàn thấy nàng đi với Phi về nhà, nhất là về muộn như thế này. Phi lặng lẽ cúi đầu đi với Loan ra đường, chàng gọi taxi cho Loan rồi đứng nhìn theo. Buổi chiều trống rỗng.

Tiếng súng gầm lên dữ dội, từ những loạt trái phá đến những loạt đại bác nổ như mưa

bão. Phi nằm lạng dưới chân tòa lâu đài kiên cố, chàng ngược mắt nhìn lên bờ tường cao vút dựng đứng, chàng chờ đợi một tảng xi măng rơi xuống nhưng thực ra tự trong lòng Phi, chàng không chờ đợi gì nữa cả. Cây súng tiểu liên trong tay chàng đã vắng mất từ lúc nào ở đâu chàng cũng không biết nữa. Chàng chỉ thấy bắp đùi đau nhói, đau như trong tâm tư chàng. Tất cả đã tê dại đi. Những đốm lửa vẫn lóe lên trên nền trời sao đêm dầy kín. Lúc này, Phi bỗng thấy bình thản lạ lùng. Chàng nhìn xác đồng đội nằm im bên những đồng gạch vừa còn bốc khói, những chiếc xe thiết giáp găm gù nhà đạn. Chàng muốn hét lớn:

– Thôi! Thôi tất cả đi!

Nhưng chàng biết, tiếng hét của chàng lúc này chỉ là cơn điên của con vật dại. Nước mắt chàng ứa ra. Chàng tiếc rằng không được chiến đấu với kẻ thù. Những người bạn đồng đội của chàng từ ngoài kia bắn vào đây, không phải là kẻ thù của chàng và chàng cũng không còn lý do gì để chiến đấu chống cự. Thua hay được, đó là điều Phi không hề muốn nghĩ đến. Nhưng chàng biết chắc là mình sẽ thua, đơn vị sẽ thảm bại nhục nhã. Nếu chàng biết chắc rằng kẻ đứng ngoài kia là kẻ thù, vẫn chiến đấu với chàng ngoài chiến trường, nhất định chàng sẽ vùng dậy, chiến đấu tới cùng, đảng nào cũng chết. Chàng sẽ chết như Tân, như các bạn chàng.

Nhưng những người ở ngoài kia là những người đã từng sát cánh bên chàng, cứu giúp chàng khi nguy biến, chia xẻ niềm vui chiến đấu với chàng trên khắp các chiến trường. Họ tấn công vào đây không phải là để tấn công chàng. Tiếng loa phóng thanh rõ mồn một, họ chiến đấu để tiêu diệt một mầm mống làm nguy hại cho quốc gia, một chế độ làm dân tộc điêu đứng. Phi cũng đã linh cảm trước thấy sẽ có một ngày như ngày hôm nay, nhưng chàng vẫn tưởng mình sẽ được chiến đấu chứ không thể ngờ được rằng mình bị dồn vào trong tình cảnh này.

Đơn vị chàng được lệnh mang quân vào đây chống kẻ thù. Phi vẫn định ninh chống lại sự mưu toan lợi dụng tình thế rối reng của kẻ thù chung. Ai ngờ đâu đơn vị chàng đã phải tăng cường cho một thành lũy làm mục tiêu chiến đấu cho quân đội cách mạng. Phi từ chối cuộc chiến đấu này.

Nhưng đâu hàng chẳng? Không được! Trong khi cả đơn vị chàng chiến' đấu, một mình chàng đầu hàng thì quả là một điều nhục nhã lớn lao. Chàng không thể làm như vậy được chưa biết chừng chàng sẽ nhận được một viên đạn từ sau lưng xuyên tới của một bạn đồng ngũ thuộc cấp của chàng. Song chẳng lẽ chàng nằm đây ngửa mặt lên nhìn những đốm lửa? Chàng phải hành động gì đi chứ? Trời sắp sáng rồi bây giờ có lẽ là bốn giờ. Một ngày dài đằng đẵng. Mười bốn

tiếng đồng hồ trôi qua. Phi bị thương từ lúc chín giờ chàng đã nằm thiếp đi dưới hàng cây rậm lá mà quái lạ không một mảnh đạn nào trúng người chàng thêm nữa trong khi những thi hài vẫn không được nằm yên chỗ, những mảnh xi măng từ nóc cao đã rớt xuống đất đôi khi còn bị tung lên năm bảy lần. Phi cũng không nhớ rõ ai đã mang chàng vào đây, ai đã băng bó cho chàng hay chính chàng đã bò vào tới đây.

Phi cũng không hiểu tại sao, cho tới lúc này mình vẫn còn sống mà vẫn bình thản như thế này được, sự bình thản đó phải chăng là sự li lợm? Chàng không còn biết phải làm gì hơn.

Thoảng nhìn thấy bóng Sơn dưới một lô cốt bị thùng toang Phi có ý định bò lại. Chàng cố gắng gượng nhấc cao chân tuy đau song bắp chân có thể hoạt động được, Phi chỉ thấy mệt và khát nước vô cùng.

Chàng nhớ lại vòi nước chàng đã nhìn thấy bên nhà để xe ngay phía trên chàng một chút. Chàng bò dọc theo bờ tường. Vòi nước vẫn còn nguyên vẹn. Chàng vận nước rồi nằm ngửa gối đầu lên một viên gạch cho nước xối xuống mặt chàng, ướt tẩm đầu tóc. Phi nhích lên một chút nữa, nước xả xuống ngực xuống bụng. Phi thấy toàn thân mát rượi và tỉnh táo lạ thường.

Tiếng súng ngoài kia ngừng hẳn Phi nằm im lặng đợi. Phi hy vọng các cấp chỉ huy của chàng đã tìm được một biện pháp khác. Chàng bò tới

bên Sơn. Mặt mũi Sơn đen thui, đầu tóc Sơn phờ phạc, hàm răng Sơn trắng ồm:

– Có đau lắm không?

Phi đưa tay cho Sơn kéo rồi dựa lưng vào bệ gạch lối bước lên thang lô cốt:

– Bị thương xoàng thôi mà.

Sơn thở dài:

– Số bọn mình xui y như đánh bạc bị con đen vận tưng hành hạ. Hết chuyện nợ đến chuyện kia.

– Anh em thế nào?

– Đơn vị mình đỡ lắm, bên lũ đoàn bị nhiều.

– Rồi tình thế sẽ ra sao?

Sơn lắc đầu thở dài:

– Vô lý: Anh em mình đánh lộn với nhau nhưng mình chỉ là kẻ thừa hành mệnh lệnh, làm thế nào hơn được bây giờ.

– Trung úy cũng không chấp nhận cuộc chiến đấu này? Tôi cũng vậy. Mình phải làm sao đây?

– Bắn ít chùng nào hay chùng ấy.

– Tôi không chiến đấu được nữa.

Sơn nhìn Phi đăm đăm rồi chớp mau mắt quay đi nơi khác:

– Lúc này tôi để cậu tự do.

Nói rồi Sơn gục đầu vào lô cốt che kín một góc rút thuốc lá châm lửa hút. Phi búi ngùi nhìn dáng Sơn nằm phủ phục trên nền xi măng. Sơn biết rằng cuộc chiến đấu này vô vọng vô nghĩa mà Sơn vẫn ở lại. Đó là điều đau khổ nhất. Phi

muốn nói với Sơn một câu gì đó để tỏ ý hiểu biết Sơn nhưng Sơn đã bỏ đi. Bóng Sơn vút nhanh dưới những cành lá me, mất hút sau một bờ tường đổ gãy. Những thân cây, những cành lá, những đống gạch vụn, những miếng gỗ bóc khỏi còn nằm ngổn ngang trên lối đi.

Phi suy nghĩ đến thái độ của mình phải có. Chàng phải từ chối cuộc kháng cự vô nghĩa này. Chàng không sợ vô vọng mà chàng chỉ sợ vô nghĩa. Chàng không thể ở lại, dù chỉ là sự có mặt, để kháng cự nữa. Phi đã nhìn rõ thấy làn sóng phản nộ như dầu sôi lửa bỏng trong những ngày gần đây. Đêm nay Phi đã chứng kiến những tia lửa vút lên trên nền trời của quân ngũ chàng bày tỏ ý chí chiến đấu, chàng đã bị đạn của những người bạn đồng đội cùng mang chung một truyền thống, một tâm tưởng.

Chưa biết chừng ngày mai chàng sẽ bị bắt, bị nhốt lại, tiêu tan cả cuộc đời chiến đấu. Phi ghê sợ cái cảnh này chàng không còn biết tin tưởng vào đâu. Chàng cũng không thể chết trong căn trại này, sự hy sinh này quả thật là điên rồ.

Phi nghĩ đến cách đi trốn. Chàng sẽ phải từ bỏ quân ngũ mặc dù chàng không hề muốn. Đó là cách duy nhất để từ chối cuộc chiến đấu này.

Ý nghĩ đó như một lần chớp lòe lên trong tâm khảm. Chàng ngược mắt lên nhìn những vì sao đêm chàng tưởng tượng ra những người bạn đồng ngũ đang nhìn chàng, những con mắt của

người đã chết, những người ở trong căn trại này và những người bao vây xung quanh. Tâm trạng Phi rối bời, thê thảm cùng cực. Chàng sợ mình không đi khỏi được trại này nơi những người thuộc cấp của chàng đang chiến đấu, từ chối luôn cả sự suy nghĩ đó.

Tiếng súng lại rền rĩ nổ vang. Phi đứng vụt dậy và lúc này chàng cảm thấy không hề đau đớn gì nữa, chàng lao về phía bờ tường gạch đã bị trái phá làm vỡ một mảng lớn.

Ngọn lửa từ căn nhà bên cư xá cạnh đó bốc lên ngùn ngụt những cành cây tươi cũng bắt đầu cháy. Lòng Phi hình như cũng cháy theo. Bóng một người quân nhân lao trên bức tường đổ vút qua đường rồi biến mất trong khu trại gia đình binh sĩ trước mặt. Người thứ hai, rồi người thứ ba nhào theo.

Mồ hôi Phi ướt đầm chảy ròng ròng trên mặt, tiếng đạn trái phá rú lên trên nền trời rồi tắt ngấm giữa đỉnh đầu chàng, sau đó là một tiếng nổ như xé toạt màng tai. Một mảng mái ngói của từng lầu thuộc bộ chỉ huy sụp đổ. Một tiếng rú hãi hùng lạnh lạnh trong đêm khuya rồi lịm tắt. Tiếng đạn vẫn tiếp tục réo lên. Phi có cảm tưởng đây là màn tấn công quyết liệt cuối cùng. Tiếng loa vẫn kêu gọi sau mỗi loạt súng giòn giã.

Bỗng dung tiếng reo hò vang dậy từ phía cổng trước vọng tới. Tiếng người chỉ huy phò căn cứ vang lên:

– Buông súng đi. Anh em cả, không bắn nữa.

Phi đã nhìn rõ tình thế. Chàng lao mình trên những đồng gạch vụn còn nóng hổi, chàng cũng băng qua đường như một cái máy. Hình như đằng sau Phi có một vài bóng người khác băng theo. Phi chạy như điên qua trại gia đình binh sĩ vắng ngắt, nhưng thật ra Phi không biết rằng chàng đã chạy qua những ngõ ngách nào. Chàng dừng lại bên một bờ đường tối mù. Chỗ này cách xa trại chừng trên dưới một trăm thước. Phi ngoảnh mặt nhìn ánh lửa bốc cháy không đủ soi tới chỗ chàng. Chàng ngồi xuống bên lề đường, bóp chân lại đau buốt. Máu ra nhiều quá ướt sũng cả một bên ống quần, bàn tay chàng cũng lạnh lạnh ươn ướt, có lẽ cũng là máu. Chàng dựa lưng vào thân cây thò dốc. Chưa bao giờ Phi thấy mình túi cực như lúc này.

Tiếng súng đã thưa dần rồi im hẳn.

Phi bỗng cảm thấy run sợ. Một bóng người từ đầu phố vượt qua ngã tư rồi tiến nhanh về phía chàng. Phi ngồi im như muốn nín thở. Bóng người đi qua, Phi thở dài nhẹ nhõm. Chàng thềm một miếng thuốc lá, thềm vô cùng, nhưng bàn tay chàng lần xuống túi quần, sờ vào bao giấy bóng của gói thuốc và để im.

Chàng không dám hút thuốc vì sợ ánh sáng, sợ tiếng động. Chàng nghĩ tới đợi sáng, để đợi người ta điểm mặt chỉ tên một tàn quân rách rưới như thế này sao, làm thế nào người ta hiểu

được chàng oan, chàng chỉ biết chiến đấu và chàng không hề sợ chết đối với kẻ thù ngoài tiền tuyến? Quân đội có ghép chàng vào tội phản bội không? Những ý nghĩ đó khiến Phi đau đôn khôn cùng, hàm răng chàng nghiến chặt lại. Chàng nghĩ tới mẹ chàng. Giờ này chắc bà cũng đang hồi hộp run sợ lo lắng cho chàng từng giây từng phút. Chàng sẽ phải trở về đó.

Nhưng rồi Phi lại lắc đầu ngay, chàng không thể về đó. Chỉ nội nhật buổi sáng mai, binh đội sẽ bắt được chàng và người ta sẽ khép chàng vào tội đào ngũ. Còn gì nhục nhã hơn cho một quân nhân bằng tội đào ngũ! Làm sao người ta chịu hiểu là chàng từ chối cuộc chiến đấu vô nghĩa đó. Phi không thể nào chịu đựng được cái nhục lớn lao này! Phi nghĩ đến Loan và Phượng. Nhưng rồi chàng cũng thấy bất tiện vì chàng không thể ở đó khi Loan đã có Toàn.

Cuối cùng ý nghĩ của Phi hướng về Liên. Chàng nhớ đến đêm tới thăm Liên cách đây hai hôm. Liên hiện ở một mình và căn nhà đó cũng có vẻ kín đáo Phi tin rằng Liên sẽ chấp nhận sự có mặt của chàng, nàng sẽ cảm động khi thấy chàng trở về đó với cái thân hình tiều tụy trong cảnh đặc biệt này, Liên chính là người hiểu chàng, và Liên đã sống nhiều nên chỉ có một mình Liên là người chàng có thể tin tưởng được. Phi không thể có bằng cứ rõ rệt, nhưng linh tính báo cho chàng biết, bắt chàng phải tin đó, hôm

nay Liên cũng sẵn sàng đón tiếp chàng bằng tất cả ân cần thăm thiết.

Phi quyết định trở lại với Liên. Ngày mai sẽ ra sao Phi chưa cần biết tới vội. Phi xoay người gắng gượng vịn vào thân cây để đứng lên.

Tiếng súng chát chúa lại vang lên rền rĩ. Nhưng lần này không phải ở căn trại Phi vừa trốn thoát mà ở phía dinh Gia Long. Phi đứng lặng và lần này chàng không thể kìm giữ được nữa, chàng rút thuốc lá châm lửa hút. Chàng đi lần ra ngoài ánh sáng tới ngã tư. Chàng dừng lại nhìn một bác xích lô máy ngựa người ngủ một cách thản nhiên dưới một mái hiên. Chàng đánh thức bác ta dậy và nhờ bác ta chở đi.

Bác xích lô máy mắt nhắm mắt mở hỏi Phi:

- Chúng nó hàng chưa?

Phi trả lời bừa:

- Hàng rồi.

Và, khi bác xích lô máy nhận ra thì Phi thấy bác ta đã chở Phi đi được một đoạn. Bác ta khẽ hỏi:

- Thấy bị thương à?

Phi gắng gượng trả lời tỉnh không:

- Dạ bị thương xoàng, chưa kịp băng bó, những người bị thương nhẹ được về săn sóc, để anh em y tá lo cho những người bị thương nặng hơn.

- Chắc là chết nhiều phải không thầy?

Phi ậm ừ cười:

- Cũng in ít thôi.

- Thấy thuộc về lính nào?
- Tôi ở binh chủng nhảy dù.

Bác xích lô reo lên:

- Nhảy dù đánh ác lắm. Mình có lính nhảy dù là chắc phải được rồi.

Câu nói hồn nhiên đó của bác xích lô cũng khiến Phi thú vị chàng ngửa mặt cho gió thổi mái tóc. Tới lúc xuống xe, bác xích lô máy nhất định không chịu lấy tiền, bác cười chân thật:

- Chẳng mấy khi có dịp ủng hộ anh em. Chúng tôi chịu ơn anh em nhiều. Chúc thầy chóng bình phục. Nói rồi bác xích lô phăng phăng lái xe đi. Thái độ đó khiến Phi vừa bùi ngùi vừa khó chịu. Chàng cúi đầu đi thẳng vào ngõ tối. Một vài mái nhà đã thấp đèn sáng, người ta chờ đợi một cái gì đổi mới của thành phố này đại diện cho sinh khí trong toàn quốc. Phi nghĩ thế và chàng lách mình vào trong khung cửa, chàng leo chậm chạp lên những bậc thang tối om. Tiếng súng vẫn nổ rền, nhưng chỉ cần một đêm, người Sài Gòn đã quen thuộc với những tiếng súng đó. Một số người dậy sớm thao thức đợi chờ và một số khác ngủ rất bình yên.

Ánh đèn ngủ từ trong phòng Liên hắt qua khe cửa vẽ thành một vệt nhọn hoắt trong đêm. Phi dừng lại, trống ngực chàng đập liên hồi như trống trận. Cảm giác của chàng đau buốt như có ngàn vạn mũi kim xuyên tới, toàn thân chàng tê lịm. Phi ngáp ngừng đưa tay lên cánh cửa nhưng

chàng không gõ cửa vội, chàng ôm lấy cánh cửa đó, nắm đầu ngón tay xòe ra. Phi hồi hộp lạ lùng. Tiếng chân của một con mèo hoang trên mái ngói nóc nhà bên cạnh khiến Phi giật mình. Chàng không kịp suy nghĩ gì thêm nữa, chàng đập tay vào cửa ầm ầm. Có lẽ Liên ngủ say lắm nên một lát sau nàng mới lên tiếng:

– Ai đó?

Phi không trả lời, chàng gõ cửa nhẹ hơn. Tiếng dép Liên kéo lê xệt xệt trên sàn gạch:

– Ai?

– Anh đây.

Tiếng Phi gần như dứt ra, Liên đứng im thoáng một chút nghi ngại. Phi đành lên tiếng lần nữa:

– Phi đây, mở cửa cho anh, mau lên!

Nghe tiếng Phi thều thào khác lạ. Liên đâm cuống. Nàng loay hoay mở mãi mới được chốt cửa. Một bên cánh cửa bật ra, Phi đứng sững trong vùng ánh sáng đèn ngủ màu xanh. Chàng có cái vẻ dử dằn man dại của một con vật bị thương. Đôi mắt Liên mở lớn, nàng nhìn Phi từ đầu đến chân, hai bàn tay nắm lại rồi vụt ôm choàng lấy Phi:

– Anh ở đây với em được chứ?

Liên gật đầu rất nhẹ trong ngực áo Phi. Nàng kéo Phi vào trong nhà, diu chàng ngồi trên chiếc giường nệm trắng:

– Để em rửa vết thương cho anh.

Chưa bao giờ Phi thấy chiếc giường nào êm hơn chiếc này, chàng nằm im cho Liên tháo giày và chàng nhìn nàng luống cuống đun nước nóng trên bếp điện, sửa soạn cuốn bông gòn trắng và thuốc tím. Phi nhắm mắt lại cố tưởng tượng rằng căn phòng này là căn phòng của một đôi vợ chồng trẻ, người chồng vừa được chở từ mặt trận về. Phi ngủ thiếp đi với ý nghĩ ấm áp mang nặng ân tình đó.

Tiếng súng im dần, trời bắt đầu sáng thì Phi cũng bắt đầu ngủ thiếp đi. Bên tai chàng văng vẳng tiếng Liên:

- Anh ở lại đây, đừng bao giờ đi đâu nữa cả. Anh không còn gì nữa đâu, ngoài em ra, anh mất hết rồi, anh chỉ còn có em.

Tiếng nói như một tiếng ru, Phi cũng không rõ tiếng nói do chàng tưởng tượng ra hay là chính tiếng Liên ru chàng vào giấc ngủ. Phi đã ngủ một giấc bình yên trong suốt cả một ngày. Tới lúc Phi thức dậy, chàng nghe rõ tiếng Liên rít lên:

- Anh đi đi, tôi không muốn trông thấy mặt anh ở đây một phút nào nữa. Đi đi, đồ hèn nhát...

Phi muốn choàng dậy, song chân tay chàng nặng trĩu chàng khẽ xoay người và từ từ mở mắt ra. Chàng thấy Liên bị xô lại phía sau, tiếng một người đàn ông khàn khàn vọng lên:

- Anh xin em, anh van em, cho anh ở đây một hai hôm, anh van em. Ra đường bây giờ thế nào

anh cũng bị bắt lại. Trốn được như thế này là một dịp may hãn hữu, không thể có được. Anh van em.

Tiếng Liên giận giữ:

– Không, anh không thể trở về đây nữa, anh đi ngay đi, tôi không muốn nhìn thấy anh một giây một phút nào nữa, anh đi đi...

– Cho anh ở lại đây, ra đường anh bị bắt lại, không còn hy vọng gì có ngày ra.

Sau tiếng nói đó là một hành động hết sức điên dại chớp nhoáng Liên bị đẩy ra phía sau, nàng ngã ngựa trên sàn nhà. Một gã đàn ông người cao mảnh khảnh quần áo xốc xếch, râu quai nón đậm tua tủa nhảy bổ vào. Về mặt gã thật hung dữ, gã toan nhào xấn tới người Liên, nhưng Phi đã bật dậy như một cái lò xo. Gã đàn ông vừa kịp nhận ra Phi gã dừng sững lại, đôi mắt đỏ sọng nhìn Phi. Gã liếc nhanh lên mặt tủ buffet rồi liếc nhanh về phía cạnh cửa vẫn còn mở rộng. Bàn tay gã vung lên nắm lấy chiếc lọ ném về phía Phi, nhưng Liên đã ôm choàng lấy bắp chân gã, dùng toàn lực giật thật mạnh, tiếng nàng gào lên như một con vật:

– Pôn!

Gã đàn ông loạng choạng, chiếc lọ bay trúng bàn phấn vỡ tan. Phi chúi người rồi vùng lên thật nhanh, nhưng vết thương nhói lên đau buốt, toàn thân Phi rã rời, phải cố gắng lắm chàng mới đứng dựa lưng được vào tủ áo, chàng tròn mắt

đứng nhìn cảnh Liên đang ôm ghì gã đàn ông, nàng cắn như điên trên cánh tay, trên thân thể gã đàn ông đó. Bàn tay Phi đập phải một thanh sắt dùng làm chống cửa. Chàng kéo nhanh thanh sắt đến trước mặt với dự định nếu gã đàn ông hành hung Liên hoặc xấn lại chỗ chàng, chàng sẽ dùng toàn lực quật nhanh thanh sắt này lên đầu gã, chàng phải tự vệ.

Gã đàn ông thoáng hiểu ý định của Phi và Liên cũng nhận thấy rõ điều đó nên nàng buông gã đàn ông ra, kéo gã ra cửa:

- Anh đến nhà Thanh đi, mau lên kéo trời sáng.

Như một con vật điên vừa chột tỉnh. Pôn nhìn sâu vào khuôn mặt Liên mang vết cào ruộm mau bởi bàn tay nó rồi rít lên khe khẽ:

- Đồ phản bội!

Tiếng chân gã đàn ông nện ầm ầm trên cầu thanh rồi biến mất dưới ngõ hẹp.

Liên vuốt lại mái tóc xỏa rối, nàng thờ dốc quay vào. Vai áo nàng rách xỏa, nút áo ngực trễ xuống, mặt mũi lem luốc. Liên nhìn bóng mình trong chiếc gương vỡ nàng cũng thảm hại không khác gì Phi, không khác gì Pôn. Những khuôn mặt thảm hại của chiến tranh, của tình yêu và của cuộc sống vật lộn hành ngày.

Liên đau đón ngồi phịch xuống chiếc ghế trước bàn phấn, những mảnh thủy tinh vỡ nằm

ngón ngang giờ những mảnh sắc nhọn hoắt như cạm bẫy thách đố.

Phi vẫn đứng im lìm theo rồi từng cử chỉ của Liên, thanh sắt trên tay chàng rơi xuống mặt sàn gạch hoa bật lên một âm thanh lạnh lạnh. Liên xoay người lại nhìn chàng, giọng nàng cố làm bộ dịu dàng bình thản:

– Anh nằm nghỉ đi.

Phi không trả lời câu ấy của Liên, chàng hỏi lại nàng một câu khác:

– Chồng em phải không?

Liên khẽ gật:

– Nó trốn!

– Vượt ngục à?

– Không, nó mới bị đưa về công an. Nhân dịp lộn xộn, quân đội không biết ai vào ai, nó chuồn được.

Phi cúi đầu thở dài rất nhẹ:

– Sao em không cho nó ở đây?

Liên mỉm cười tiến lại bên Phi, nàng vuốt lại mái tóc rối cho chàng:

– Tại có anh ở đây, em sợ nó bị theo dõi, người ta sẽ đến đây tìm nó, anh sẽ bị bắt oan.

Đôi mắt Phi đau đón ngược sang nhìn Liên:

– Em yêu anh hơn nó à?

Liên nhìn Phi thật lâu, nàng bặm môi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

– Chưa chắc.

– Tại sao em lại làm như vậy?

– Tại sao nghĩ rằng nó bị bắt đáng hơn là anh. Anh không có tội gì cả, anh ngay thẳng, anh đáng được khen thưởng hơn là bị vào nhà giam.

Tiếng cười của Phi hực lên:

– Anh là một thằng hèn, một thằng lính đào ngũ, anh cũng đáng bị bắt như nó vậy.

Liên ôm lấy cánh tay Phi:

– Anh nói với em anh bị thương, anh từ chối cuộc chiến đấu giữa những người đồng đội.

– Người ta có tin không?

– Em tin anh. Anh hãy ở đây với em, bao nhiêu lâu cũng được, cho tới bao giờ cũng được, no đói có nhau. Rồi chúng mình sẽ tìm được một giải pháp khác. Em tin rằng chúng mình sẽ sống sung sướng bên nhau.

Phi cúi đầu, chàng nghĩ đến những ngày dài kế tiếp chàng sẽ phải ở lì trên căn phòng, sống chui sống lủi như một thằng tù trong bốn bức tường chật hẹp. Chàng sẽ sống như một con chuột sợ ánh sáng, sợ cả từ một tiếng động của mạnh. Tiếng thở dài của chàng thoát lên đầy ảm ức. Liên ngả đầu trên vai chàng, tiếng nài nỉ thật êm, thật dịu:

– Chúng mình sẽ trốn đi thật xa. Em có một căn nhà ở lục tỉnh, nếu anh muốn, chúng mình sẽ về đó. Nếu anh không muốn, chúng mình sẽ đi xa hơn nữa. Em sẽ bắt liên lạc với Pôn, em sẽ nhờ Pôn đưa chúng mình ra ngoại quốc. Ở bên Nam Vang, em cũng có thể đi làm. Hay là ở bất

cứ đâu em cũng có thể đi làm, em cũng có thể chịu được mọi cực khổ miễn là anh có ở bên. Em chán cuộc sống hiện tại.

Tiếng nói của Liên là một tiếng nói chân thành, phát xuất từ những chán nản dày vò, Phi nghe tiếng nói đó và chàng hiểu lúc này Liên thành thật nghĩ như vậy nhưng không biết tại sao chàng thấy tất cả như một lời cảm dỗ, như một sự quyến rũ huyền hoặc. Chàng vẫn ngồi im như pho tượng. Liên lay mạnh vai Phi:

– Anh nghĩ sao? Anh trả lời em đi.

Phi lắc đầu:

– Anh không nghĩ gì lúc này được cả, anh mệt quá.

Nói rồi Phi nằm dài xuống giường, xung quanh chàng là những khoảng trống vô tận. Liên đứng dậy, nàng mang đầy đủ dằm dấp của một người vợ hiền:

– Em đi lấy cháo cho anh ăn, từ sáng anh mới ăn một chén nhỏ.

Liên vặn nút máy thu thanh, tiếng nhạc twist dồn dập, nàng vừa cười vừa nhún nhảy đi xuống nhà bếp. Phi nghĩ đến ngày chàng sẽ mất tất cả từ những khung cảnh thành phố thân thuộc đến những khuôn mặt bạn bè, những ràng buộc quê hương. Phi cũng không còn giải pháp nào khác ngoài giải pháp Liên đã đưa ra.

Tiếng nhạc twist vừa ngưng, tiếng người xuống ngôn viên quen thuộc trình bày một bài

phóng sự về quanh cảnh thành phố Sài Gòn trong không khí cách mạng thành công ngày thứ nhất. Phi hình dung ngay ra quang cảnh đó. Sài Gòn đã làm nổ tung những ầm ục, những dồn nén kinh hoàng trong mấy năm qua, Sài Gòn đang mở hội. Quân đội được coi là những ân nhân, những thần tượng. Những chiến sĩ đó hơn lúc nào hết tượng trưng đầy đủ tinh thần quật khởi bất khuất. Họ đã đi vào lịch sử bằng những bước chân vàng chói ánh hào quang. Phi thêm khát cái khung cảnh đó, đáng lẽ chính chàng cũng phải được mang khuôn mặt rạng rỡ ngời sáng của những chiến sĩ sau một chiến thắng dù là với thù trong giặc ngoài.

Nhưng bây giờ thì thôi, hết rồi! Phi bị đẩy vào phe của kẻ thù nghịch với các bạn đồng ngũ, Phi tự tách ra khỏi hàng ngũ quân đội khi trốn chui trốn lủi như con chuột. Phi không còn phải là Phi, không còn xứng đáng mang bộ quân phục, không còn dám nhìn chiếc mũ mang phù hiệu binh chủng đã nhiều phen khiến quân thù khiếp vía. Bây giờ phi sợ hãi tất cả. Phi muốn xé toạc bộ quân phục còn vắt trên ghế kia, còn mang nguyên vẹn bụi đất, thuốc súng và máu tươi của chính chàng mới kịp khô cứng. Phi muốn gào lên vì khổ sở vì đau đớn. Chàng muốn chồm lên ném cho tan tành chiếc máy thu thanh kia ra làm trăm ngàn mảnh.

Nhưng Phi vừa chồm dậy, tiếng một nữ xướng

ngôn viên làm chàng dừng phắt lại. Đài phát thanh loan báo tin quân đội kêu gọi tất cả các chiến sĩ trong thành phần bị bắt buộc chống giữ cơ sở thất lạc hãy đến trình diện tại Gia Định. Bản thông cáo của quân đội càng rõ là dù sao quân đội cũng không phủ nhận công lao của các chiến sĩ đã từng xả thân vì đất nước, bao giờ cũng là một sức mạnh duy nhất để chống giữ giang sơn.

Người Phi lạnh toát, chàng ngối lạng người, đôi mắt dại nhìn đăm đăm vào chiếc máy thu thanh như nhìn thấy một con vật đẹp muôn màu, chương trình nhạc twist lại tiếp tục, Phi lẩm nhẩm:

– Quân đội có khác!

Rồi chàng đứng bật dậy cởi bỏ chiếc áo sơ mi cũ, chiếc quần trắng của Liên và kêu âm lên:

– Liên ơi! Liên! Lên anh nói cái này.

Nhưng Liên đã đứng bên tủ buffet ngay từ lúc người nữ xướng ngôn viên đọc bản tin, Liên đã hiểu tất cả. Phi nhìn Liên, chàng không hề chú ý tới đôi mắt Liên buồn, khuôn mặt Liên lạnh như băng giá, tiếng chàng nói trong hơi thở dồn dập:

– Anh phải đi! Liên ơi! Anh phải đi!

Liên tiến lên một bước:

– Anh đi đâu?

– Quân đội gọi anh về, anh vẫn là quân nhân anh phải đi ngay bây giờ! Các bạn anh đang chờ anh. Phi khoác chiếc áo trận rách tay lên người.

Liên tiến tới giằng lại:

- Anh đừng vội, người ta sẽ bắt anh, người ta dụ anh để bắt anh đó anh không biết sao? Anh có điên không mà đi nạp mạng?

Tiếng nói của Liên dần xuống rõ rệt. Phi đứng sững đôi mắt mở rộng nhìn Liên, nhưng vài giây sau, Phi gài nút áo:

- Không! Quân đội không bao giờ đánh lừa anh cả. Nếu người ta có bắt anh, anh vô tội, anh không sợ. Nếu người ta có bắn anh, anh biết anh chết oan, anh chết vì tình yêu quân ngũ, anh không thêm trốn, anh phải đi.

Liên rút lên:

- Anh đi lúc này là anh điên, đồ điên, đồ mù! Quân đội đã đẩy anh ra, đồng bạn anh đã bắn anh, anh đã đi trốn, anh còn vác mặt trở lại làm gì?

Phi vẫn thản nhiên mặc quần vết máu cứng khô làm chiếc quần nhăn nhúm chàng thản nhiên ngồi xuống ghế xỏ chân vào đôi giày cao cổ. Liên vẫn xấn tới, nằng quỳ xuống ôm lấy chân chàng:

- Anh đừng đi, người ta sẽ bắt anh.

- Không đâu, không ai bắt anh cả, anh còn phải đi chiến đấu, anh còn 36 anh em dưới quyền. Quân đội của anh không bao giờ phản bội lại anh, quân đội không bao giờ phản bội ai cả, chỉ có người ta phản lại quân đội mà thôi. Để cho anh đi kéo trẻ. Chậm một chút là anh thêm một tội. Để cho anh đi.

– Em van anh, anh đừng đi, em không muốn mất anh. Chúng mình sẽ đi xa, đi thật xa...

Phi kéo mặt Liên lên, chàng nhìn vào mắt nàng đôi mắt nhòa lệ chàng hôn lên những hàng nước mắt đó:

– Cảm ơn em đã sẵn sóc anh. Một ngày mình sống lại với nhau bằng cả đời người. Anh sẽ ghi nhớ mãi. Anh sẽ trở lại với em ngay sau khi trình diện xong. Anh là quân nhân, anh phải sống như một quân nhân trong binh đội, anh không thể trốn tránh được. Thà rằng anh chết vì binh đội chứ không thể chết vì tội nhục lẩn trốn. Để cho anh đi, em sẽ được anh mãi mãi, không bao giờ em mất anh nữa, trừ phi anh... bị hy sinh.

Liên biết rằng không thể giữ nổi chân Phi, người quân nhân đó đã cho quân ngũ tất cả rồi, nó sẽ phải trở về tìm quân ngũ, nàng có giữ lại hôm nay rồi mai nó cũng tìm đi. Tiếng Liên nghẹn ngào:

– Anh đi đi.

– Cảm ơn em. Anh sẽ trở lại...

Phi đứng dậy sửa lại quần áo. Liên lắc đầu:

– Anh đừng trở lại nữa, trở lại rồi anh cũng lại đi!

– Không anh sẽ trở lại.

Bóng Phi vụt ra ngoài khung cửa thật nhanh.
Thành phố vừa lên đèn.

Trung đội Phi còn lại ba mươi người, sau một đêm ngủ bình yên, sáng hôm sau, trung đội Phi được lệnh trở về đơn vị. Căn trại này không có gì thay đổi nhưng tất cả mọi người dường như đã thay đổi nhiều. Vết thương quân ngũ con ruộm máu. Phi nhìn số anh em còn lại và chàng thở dài rất nhẹ.

Suốt một buổi sáng toàn thể đơn vị Phi đã sửa soạn đón tiếp một vị tư lệnh mới. Tâm trạng người quân nhân nào cũng xao xuyến mỗi lần có sự thay đổi. Những khuôn mặt vui tươi dần dần trở lại. Đơn vị đã trở lại mức sinh hoạt thường lệ.

Buổi chiều, những trái bóng lại bay trên nền trời. Phi ngồi bên khung cửa nhìn ra bờ tường trường đua ngựa bên đường. Sơn tiến lại bên chàng:

– Thế nào, ngày mai có đi được không?

Phi hất hàm:

– Đi đâu?

– Đơn vị mình trở lại biên giới.

Phi trả lời không suy nghĩ:

– Sao lại không. Tôi cũng muốn rời khỏi nơi này.

Sơn cười im lặng.

Phi bỗng thấy nhớ những buổi chiều ngoài biên giới, những buổi chiều đầu sương mù phủ ngập núi cao và bóng cây. Những buổi chiều thật êm thật hiền và thanh thoi vô cùng mặc dầu trước mặt là bóng đêm với tử thần. Những thời khắc khiến những người đồng đội xích lại

với nhau không một chút nghỉ ngơi. Phi thêm khát những thời khắc đó.

Sơn xoay người đi. Phi ngồi lại một mình nhìn lên những cành cây cao. Đó là rừng thẳm Phi muốn nghĩ như vậy.

Nhưng ý nghĩ của Phi bị cắt đứt bởi một chiếc tắc xi vừa dừng lại trước cổng trại. Điền bước ra rồi đến Loan và Phượng. Ba người đi thẳng vào điểm gác. Phi đứng dậy, bấp chân chàng vẫn còn đau nhức, chàng tập tễnh bước lại phía Điền. Điền mỉm cười nhìn Phi, Loan và Phượng đứng sững, những đôi mắt thao láo mở rộng gần như ngơ ngác. Tiếng Phi vang lên:

– Tường anh chết rồi sao đứng gì mà như trời trồng thế kia? Anh vẫn còn sống nguyên đây.

Những đôi mắt lại chớp mau và họ bối rối nhìn nhau. Tiếng Điền dịu dàng:

– Mà không sao chứ?

– Bị thương xoàng thôi.

– Mới nghe mấy người nói, tao lao sang Gia Định tìm mày không thấy, trở về nhà Phượng cũng không. Tao chắc mày nằm khăn trong trại.

Phi kéo cả ba người vào trong câu lạc bộ, tường như đã từ lâu lắm rồi không gặp. Chàng nhìn Loan rồi nhìn Phượng. Loan thì không có gì thay đổi nhiều, chỉ có Phượng. Sau cái tin Tân chết, bây giờ Phi mới lại có dịp gặp Phượng. Hình như Phượng lớn hẳn lên và trên khuôn mặt không còn mang nguyên vẹn vẻ đẹp hồn nhiên

của những con gái mười tám. Trên khuôn mặt đã có một cái gì u ẩn linh động. Phi thấy thích vẻ đẹp thoáng một chút ưu tư này hơn là vẻ đẹp ngày xưa. Chàng hỏi khẽ với Phượng nửa đùa nửa thật thành để dò hỏi:

- Anh xin chia buồn với Phượng, thằng bạn anh đúng là xấu số không về được với người yêu một lần dù là lần đầu hay lần cuối.

Phượng cúi đầu đôi mắt chớp mau, nàng nhớ đến lời Loan kể với nàng về Phi khi báo tin cho Loan biết là Tân chết. “Lời cầu nguyện cuối cùng của anh là trước khi chết Tân tin rằng nó đã được yêu”. Phượng muốn trả lời câu đó, tiếng nàng trầm xuống:

- Bây giờ thì em biết là em yêu anh Tân.

Loan mỉm cười hài lòng. Phi nhìn Phượng đăm đăm. Chàng muốn nói với Phượng một câu cảm ơn mà không nói được. Chàng biết là sở dĩ Phượng nói câu đó trước mặt chàng là vì Tân là bạn chàng và Phượng dám nói trước mặt Điền mới là vì Tân, có thể là sự vĩnh biệt của Tân mà cũng có thể vì tình yêu Tân. Người con gái ngồi trước mặt chàng đến hôm nay quả là đã khôn lớn hơn chàng tưởng nhiều.

Chàng thở dài rất nhẹ quay đi nơi khác.

Tới lúc Phi quay lại, chàng bắt gặp Loan, Điền và Phượng nhìn nhau, hình như cả ba người cùng giấu chàng một điều gì. Phi cau mày suy

ngĩ một vài giây rồi chàng làm bộ vui vẻ hỏi cả ba người:

– Có chuyện gì vậy?

Phượng chớp mau mắt, cúi xuống:

– Không! Phượng không biết.

Loan thì liếc sang Điền:

– Anh hỏi anh Điền sẽ rõ.

Phi quay sang Điền:

– Có chuyện gì khó nói lắm à?

Điền khẽ gật đầu:

– Ừ.

Bỗng dưng Phi cũng cảm thấy sợ câu chuyện mà Điền sắp phải nói ra. Phi cũng thấy một điều gì đó rờn rợn gáy. Chàng nói lảng:

– Ngoài phố vui lắm phải không?

Không ai trả lời câu hỏi của Phi. Một phút sau Điền ngược nhìn Phi rồi buông ra một câu thật lạnh:

– Liên chết rồi.

Phi giật nảy người lên, chàng tưởng rằng mình nghe lầm. Điền không dám nhắc lại lần thứ hai. Phi khẽ hỏi lại:

– Cậu nói ai chết?

– Liên.

– Liên chết! Liên nào?

– Khổ quá! Liên của mày chứ còn Liên nào nữa!

Nhìn mặt Phượng, mặt Loan và nhất là sự nhăn nhó trong câu nói vừa qua của Điền, Phi

hiếu ngay đó là một sự thật. Chàng không hiểu tại sao khi nghe tin Liên chết chàng có thể ngồi im được đến như thế này. Toàn thân chàng như không còn nữa, cảm giác cũng mất, chàng hỏi như không hiểu:

- Tại sao mà chết?
- Bị đâm.
- Bị đâm! Ai?
- Nghe nói thằng chồng cũ, nhưng nó trốn mất rồi!

Sự thật phơi ra trước mắt Phi như một cuộn phim quay chậm. Hình ảnh đêm qua còn in rõ mồn một trong đầu óc Phi. Liên đã xua đuổi người chồng cũ trong một tình trạng nguy ngập nhất, với những tên buôn lậu quốc tế khét tiếng, không bao giờ nó tha thứ cho một kẻ phản bội nó. Mọi công chuyện làm ăn khác nữa có thể bị đổ bể vì một người tình phản bội. Do đó, nó đã thanh toán Liên. Ôi! Cái chết thật tầm thường, thật đau đớn. Cái chết tàn tạ của một người đàn bà suốt đời sống trong đam mê, chết trong tức tưởi.

Phi lặng lẽ ngoảnh mặt nhìn ra ngoài khung cửa. Trước mắt chàng hiện lên rõ rệt hình ảnh một người đàn bà, không phải, cái bóng của một người đàn bà xóa tóc đi mái, đi thật xa về phía chân trời tím. Chân trời mà ngày xưa chàng và người đàn bà đó đã nhìn thấy, và họ đã hẹn với nhau đi tới nhưng không bao giờ tới được...

HẾT

